

Giới thiệu *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!*

Truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* xoay quanh về các nhân vật chính sau đây: *Trịnh Gia Hân: 18t là 1 cô gái bình thường luôn bị cái bóng của cô em gái xinh đẹp che phủ. Từ khi sinh ra đến giờ cô chưa từng nghĩ đến việc phải trở nên xinh đẹp. Chẳng biết từ bao giờ cô đã luôn thấy rằng từ xinh đẹp chỉ dành cho cô em gái, như thế cô đã hiểu được sự cay nghiệt của cuộc đời sớm hơn hẳn những người bạn cùng tuổi và kết quả cô nhận ra rằng trên đời này có những truyện không thể thành hiện thực được.

*Nguyễn Thiên Long: 18t là người kế thừa tập đoàn Thiên Long lớn nhất Châu Á, khuôn mặt đẹp như thiên thần, ngoại hình đẹp, thông minh cực kì, rất ít tiếp xúc với con gái.

*Trần Minh Huy: 18t, sở hữu một khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ, vóc dáng cực chuẩn, học giỏi, luôn mỉm cười thân thiện với mọi người nhưng vì người mẹ đã bỏ anh mà đi khiến anh trở nên ghét con gái muốn lửa tất cả họ và sau đó làm họ đau khổ. Tở đẹp tở có quyền nên anh nghĩ người con gái nào cũng dối trá và không bao giờ thật lòng.

*Phạm Hương Mai: 18t bạn thân của Hân, ngoại hình ưa nhìn, khuôn mặt khá dễ thương, học lực khá, rất tốt bụng, luôn quan tâm đến Hân.

*Trịnh Gia Ân: 16t là em gái của Hân, được mệnh danh là thiên thần trong truyện teen hay này, hot girl, người mẫu ảnh nổi tiếng. Cô xinh đẹp, thông minh, hoàn hảo mọi thứ, luôn yêu thương chị gái, rất bận rộn với công việc người mẫu ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bị Truy Đuổi

-Reng..Reng..Reng_ Tiếng chuông báo thức vang liên hồi. Một cô gái đang nằm ngủ trên giường bị tiếng chuông đánh thức tức mình cô đưa tay với lấy chiếc đồng hồ ném vào tường. Sau 3s chiếc đồng hồ ỉu vầu của cô đã tiếp đất nhẹ nhàng: "Bộp" Rồi vỡ tan tành.

5' sau một âm thanh vang lên: "Rầm!"

-Gia Hân giờ này còn ngủ được sao dậy mau đi_Mẹ cô quát

Nhưng cô vẫn chưa muốn rời khỏi chiếc giường thân yêu, lấy tay kéo chiếc chăn mềm mại phủ kín đầu.

-Mẹ cho con 1' để xuống dưới nếu trễ thì nhịn ăn sáng_Mẹ cô bực mình nói lớn sau đó quay người bước xuống.

Sau 5s thông não cô mới bật dậy, phóng như bay vào nhà tắm, VSCN, thay bộ pijama bằng bộ đồng phục trường Bright Star-ngôi trường cô đang học và không quên lấy chiếc ba lô màu xanh nhạt trước khi bước xuống.

-Chào buổi sáng baba, mama_Gia Hân mỉm cười với ba mẹ cô, thuận tay lấy chiếc bánh sandwich trên bàn bỏ vào miệng ăn vội.

-Chịu dậy rồi hả? Còn 5' nữa sẽ vào học chúc con may mắn_Ba cô bỏ tờ báo xuống nhìn cô mỉm cười.

-Hà? Trễ vậy rồi sao? Chết rồi_Cô vội uống 1 ngụm sữa_Baba, mama con đi học_Nói rồi chạy ra khỏi nhà với tốc độ ánh sáng. Vừa chạy cô vừa nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của mình

-Phù...Mới 6h30 ba cứ hù mình_Gia Hân thở phào nhẹ nhõm, thông thả bước đến trường Vừa tới trường cô đã thấy cổng trường đóng.

-Quái lạ...Sao lại như vậy? Không lẽ..._Cô vội đưa tay ra kiểm tra lại cái đồng hồ.Đúng như cô nghĩ cái đồng hồ đã bị hư.

-Đúng là xui xẻo mà...đành treo tường vào vậy_Gia Hân nói rồi tiến đến gần bức tường. Cô ngán ngẩm nhìn bức tường cao 3m, nuốt nước bọt, cố trèo lên nhưng cứ lên được nửa chừng lại bị tụt xuống. Lí do là sáng nay cô nổi hứng mang giày búp bê. Bực mình cô ném đôi giày qua trước. Sau 5' chật vật cố leo lên cuối cùng cô cũng đã vượt qua được bức tường kinh khủng đó. Cứ tưởng thế là có thể vào lớp nào ngờ thầy quản sinh đứng đó đã chứng kiến được toàn bộ màn leo tường ấn tượng của cô, thầy quát lớn:

-Em kia sao lại trèo tường đã vậy còn đi học trễ nữa

Gia Hân khóe môi giật giật quay lại nhìn thầy quản sinh cười trừ

-Đến nước này thì chỉ còn cách là chạy thôi_Nghĩ vậy Gia Hân liền bỏ chạy nhưng thầy quản sinh đâu có chịu bỏ cuộc,đuổi theo cô ngay lập tức.

Mãi chạy cô va vào phải thứ gì đó

-Ui da_Gia Hân lấy tay xoa xoa chán sau cú va chạm không hề nhẹ. Định rửa cái thứ trời đánh đó thì cô chợt nhận ra cái thứ mà cô tưởng đó lại là một chàng trai rất đẹp.

-Xin lỗi! Tôi không cố ý đâu_Gia Hân vội cúi đầu xin lỗi thì tiếng thầy quản sinh làm cô giật mình:

-Gia Hân! Em đâu rồi để tôi tìm được tôi sẽ phạt em

-Tôi đang bị thầy quản sinh bắt, anh làm ơn giúp tôi với_Gia Hân về mặt cầu khẩn nói với chàng trai

-Giúp cô tôi sẽ được gì?_Chàng trai lạnh giọng nói

-Anh muốn gì cũng được_Gia Hân buộc miệng nói ra

-Được thôi_Chàng trai khẽ nhếch mép rất nhanh sau đó ôm cô vào lòng, cô còn đang ngạc nhiên thì tiếng thầy quản sinh vang lên:

-Em kia có thấy em học sinh nào chạy qua đây không

-Không_Thiên Long nhún vai nói. Thầy quản sinh đưa mắt nhìn người con gái đang cúi đầu vào ngực anh lên tiếng hỏi:

-Còn em này...

-Người yêu tôi. Thầy quản sao?_Thiên Long giọng nhàn nhạt.Thầy quản sinh tức lắm nhưng không thể làm gì được, với thể lực của Thiên Long, không cẩn thận ông có thể bị đuổi việc nên đành quay người bỏ đi. Chỉ đợi có thể Gia Hân đẩy Thiên Long ra không quên nói :."Cảm ơn anh nhiều"

-Không cần phải cảm ơn. Vừa nãy cô nói tôi giúp cô thì tôi muốn thứ gì cũng được..._Thiên Long nói miệng nở 1 nụ cười rất gian khiến Gia Hân giật mình, sực nhớ ra mình vừa mới nói 1 câu không nên nói.

-Đúng là cái miệng hại cái thân mà._Gia Hân vừa trách bản thân vừa tự đánh vào đầu như con ngốc. Thiên Long nhìn cô phì cười.

-Anh cười gì chứ? Bộ vui lắm sao? Muốn gì thì nói lẹ đi tôi còn vào lớp_Gia Hân bực mình.

-Làm osin cho tui 1 năm_Thiên Long giọng đều đều

-What?_Gia Hân muốn hóa đá sau khi nghe câu này nhưng ngay sau đó cái não của cô chợt nảy ra một ý tưởng, cô giả vờ đau khổ:

_Làm osin 1 năm sao?Thế là mình phải làm nô lệ khổ sai rồi, ôi số phận đau thương của mình...Để tôi vào chào bạn bè trước khi đi._Gia Hân nói rồi định vọt thì Thiên Long đã nhanh tay kéo cô lại, nhoen miệng cười "thân thiện":

-Đừng hòng thoát! Hợp đồng đây_Thiên Long nói rồi đưa cho Gia Hân 1 bản hợp đồng.

-Gì chứ? Còn chuẩn bị hợp đồng từ trước luôn sao?_Gia Hân ngạc nhiên tột độ.

-Đứng đó làm gì? Còn không mau kí đi rồi còn vào lớp_Thiên Long

-Á, mình quên bén mắt, trễ giờ rồi_Gia Hân vội kí mà không suy nghĩ rồi chạy như bay vào lớp.

Thiên Long nhìn theo bóng người nhỏ nhắn dần khuất, miệng cong lên:

-Thú vị đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Học Sinh Mới

-Ê con nhỏ kia sao mày đến trễ vậy_Hương Mai lên tiếng khi thấy Gia Hân chạy vào ngó ngang ngó dọc.

-Tao bị thầy quản sinh đuổi vì tội leo tường để vào trường_Gia Hân nói mặt cúi gằm xuống không dám ngẩng lên nhìn con bạn.

-Trời! Sao mày gan vậy? Rồi mày có bị phạt không?_Hương Mai chạy tới lo lắng hỏi han

-Không_Gia Hân giờ mới dám ngẩng mặt lên.

-Sao hay quá vậy?_Hương Mai không khỏi ngạc nhiên vì nghe nói thầy quản sinh ngày xưa là một vận động viên chạy điền kinh không hề nhỏ Gia Hân giỏi hơn ông.

-Cô đâu rồi?_Gia Hân đánh trống lảng. Công nhận cô giỏi về mấy trò này ghê, nhỏ Hương Mai cũng không hay gì trả lời:

-À, chắc hôm nay cô có việc gì đó, vào lớp này giờ mà không thấy cô, may ày đó, lần sau nhớ đi học sớm hơn đi nghe chưa_Hương Mai nói, tay đưa ra nhéo má con bạn

-Biết rồi mà...Bỏ tay ra đi,đau quá!_Gia Hân kéo tay nhỏ Hương Mai ra, xoa xoa cái má của mình. Thật tình không hiểu nổi từ sáng tới giờ hết chán rồi đến má bị hành hạ à...

-Rầm!_Âm thanh phát ra khiến cả lớp dồn mắt về phía cửa lớp

-Xin lỗi cô tôi trễ vì hôm nay lớp chúng ta có bạn mới, cô cần nói chuyện với phụ huynh của em ấy_Cô chủ nhiệm bước vào. Cả lớp vội vàng về chỗ, đã có những tiếng xì xào bàn tán về chuyện lớp có thành viên mới.

-Vào đi em_Cô chủ nhiệm quay ra nói với một người đứng ngoài cửa.Một chàng bước vào khuôn mặt điển trai đã thu hút được sự chú ý của cả lớp.

-Wao! Cậu ấy đẹp trai quá!

-Trời ơi sao trên đời lại có người đẹp như vậy?

-Làm bạn trai tớ đi!

-Cho tớ xin số điện thoại đi!

-Tớ yêu cậu mất rồi!

...Pla...Pla...Thế là bọn con gái lại được dịp ồn ào, náo động cả cái lớp.

-Trật tự!_Tiếng cô chủ nhiệm làm cả lớp im phăng phắc.

-Minh tên Minh Huy, từ nay mong mọi người giúp đỡ_Minh Huy nói không quên nở 1 nụ cười tỏa nắng làm mấy girl xiu gần hết.

-Em muốn ngồi chỗ nào?_Cô chủ nhiệm dịu dàng nhìn Minh Huy.

-Dạ em muốn ngồi ở kia_Minh Huy nói rồi chỉ tay về phía chỗ ngồi còn trống ở bàn của Gia Hân.

-Được rồi_Cô chủ nhiệm không phản đối khiến bọn con gái nhìn Gia Hân bằng ánh mắt căm ghét và ghen tỵ. Gia Hân khẽ rùng mình.

-Bạn tên gì?_Minh Huy dịu dàng hỏi.

-Minh là Gia Hân_Gia Hân nhìn Minh Huy ánh mắt như muốn nói: "Làm ơn tránh xa mình ra mình chưa muốn chết sớm."

-Ừ, cái tên đẹp đấy_Minh Huy nói không quên nhoen miệng cười với Gia Hân làm cô cảm thấy căng thẳng hơn

-Hơ...Cảm ơn, Cậu...Cậu có thể ngồi cách xa mình một chút được không vậy?_Gia Hân miệng cười trông thấy khổ.

-Sao vậy? Cậu ghét tớ sao?_Minh Huy nhú mày nhìn Gia Hân

-Không...Không phải vậy mà là...Mà là..._Gia Hân lúng túng không biết nói sao cho Minh Huy hiểu.

-Mà là gì?_Minh Huy hỏi.

-Mà là... tớ đang bị cảm...đúng rồi bị cảm...khụ...Thế nên tránh xa tớ ra..._Gia Hân nói rồi giả vờ ho mấy tiếng, cô còn lấy trong túi ra chiếc khẩu trang y tế đeo vào và ngồi cách xa Minh Huy chừng 30cm. Minh Huy cũng không nói gì thêm chỉ khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Hương Mai thấy thế không chịu được, bật cười thành tiếng:Ha!Ha!...Mắc cười quá, khổ thân con bạn tôi.(Phải đóng kịch chứ không chết với bọn con gái...*.*)

Nhưng ngay sau đó Hương Mai nhận được một cái liếc sắc bén từ Gia Hân, vội ngừng cười quay lên trên như chưa có gì xảy ra.

◇◇◇◇◇***◇◇◇◇◇

-Reng...Reng...Reng_Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi. Mọi người thu dọn sách vở và nhanh chân xuống căn tin bởi giờ là lúc căn tin rất đông người nếu không tới sớm, chen chân vào đám đông chắc phải nhịn đói... Riêng Minh Huy không cần bước ra khỏi lớp đã có thức ăn từ bọn con gái hám trai kia:

-Anh Huy ơi anh đói không? Em có mang bánh đến cho anh nè_G1

-Anh khát không? Em có Coca nà! Anh cứ uống thoải mái_G2

-Minh Huy ơi anh có thấy mệt không để em đấm bóp choa_G3

-Huy à, anh có muốn ăn thứ gì cứ nói em sẽ mang cho anh_G4

....Pla...Pla...

Lũ con gái cứ thế bu đến quanh người Minh Huy hỏi han đủ thứ. Phải khó khăn lắm Gia Hân mới thoát ra được khỏi cái đám hỗn loạn này, cô lắc đầu nói:

-Tội nghiệp anh bạn mới đến đã gây sự chú ý cho bọn con gái...

-Hey! Gia Hân đến đây tao có cái này ày nè_Huong Mai nói không quên lấy ra một cái túi nhỏ trong rất xinh xắn chia ra trước mặt Gia Hân.

-Cái gì đây?_Gia Hân không khỏi tò mò nhìn chiếc túi.

-Cứ mở ra đi rồi sẽ biết_Huong Mai nói miệng nở 1 nụ cười tươi tắn. Gia Hân mở từ từ sau đó nét cười hiện rõ trên khuôn mặt:

-Bánh su kem sao? Bạn tốt ghê cơ!

-Hi...Hi sáng nay đi ngang qua tiệm bánh biết mày thích nên tao đã mua mấy cái.Thấy sao? Có ngon không_Huong Mai cười không quên hỏi cô bạn về mùi vị của chiếc bánh

-Ukm...Nhon nhấm...Nhấm ngon nhay nhieu nha..._Gia Hân miệng nhai nhồm nhoàm, mắt cười đến híp cả lại.(Ý cô là: Ngon lắm...Cảm ơn mày nhiều nha)

Huong Mai không nói gì chỉ nhìn cô ăn, nhồm miệng cười. Minh Huy đã biết được một thông tin bổ ích: Gia Hân thích ăn bánh su kem. Đôi môi quyến rũ khẽ nhếch lên : Cô sẽ là mục tiêu tiếp theo của tôi đấy! Vậy nên hãy chuẩn bị tinh thần đi cô gái._Minh Huy thoáng nghĩ, mắt nhìn cô gái đang ăn bánh và miệng cười tươi như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bất Ngờ

Các tiết học nhanh chóng trôi qua, cuối cùng giây phút mà mọi người mong chờ cũng đã đến:

-Reng...Reng...Reng_Tiếng chuông báo hiệu giờ ra về . Mọi người nhanh tay thu xếp đồ đạc về nhà.

-Gia Hân,hôm nay tao có chút việc mày về một mình nhé_Huong Giang quay sang nhìn Gia Hân.

-Ukm...Vậy tao về trước đây, bye!_Gia Hân gật đầu rồi sau đó xách cặp bước ra khỏi lớp. Gia Hân thấy Minh Huy cứ đi theo cô nãy giờ liền quay lại :

-Này, sao cậu không về trước đi cứ đi theo tôi làm gì? Hay có chuyện gì mờ ám?_Gia Hân tỏ vẻ nghi ngờ

-Không phải tôi muốn về cùng cậu thôi_Minh Huy lắc đầu

-Khụ..Khụ...Tôi đang bị cảm đó lây sang cậu ráng chịu hen_Gia Hân đưa tay lên ho vài tiếng.

Gia Hân đang nói bỗng cô dừng chân vì cô thấy 1 người con gái đứng trước cổng:

-A!chị hai_Người con gái nhìn thấy Gia Hân liền vẫy tay với cô

-Gia Ân, sao em lại đến đây?_Gia Hân nhìn mọi người xung quanh đang bàn tán rồi quay sang nhìn cô em gái vẻ không vui.

-Em mang cho chị đồng hồ báo thức mới vì nghe mẹ nói sáng nay chị đã làm vỡ nó_Gia Ân nói miệng nở 1 nụ cười như thiên thần khiến mọi người xung quanh ai cũng đứng lại nhìn.

-Ukm...Nhưng đưa ở nhà vẫn được mà có cần phải đến tận đây không_Gia Hân

-Em muốn gặp chị hai bộ không được sao?_Gia Ân làm vẻ nũng nịu

-Được nhưng..._Gia Hân chưa nói hết câu thì :

-Chỉ hai à hôm nay chỉ bị gì vậy sao lại đeo khẩu trang y tế _Gia Ân chau mày hỏi

-Àk chị bị cảm _Gia Hân nhận ra Minh Huy vẫn còn ở đằng sau cô nên đành nói vậy.Bây giờ Gia Hân mới nhận ra mọi người đến gần cô và Gia Ân ngày 1 đông.

-Đây chẳng phải là Gia Ân người mẫu ảnh nổi tiếng sao? _N1

-Ừk, ở ngoài nhìn còn xinh hơn trong hình nữa _N2

-Em ơi chị là fan bụi của em đóa _N3

-Cho anh xin chữ kí đi người đẹp _N4

...pla...pla... _Mọi người bắt đầu vây quanh Gia Ân. Gia Hân thở dài, đây chính là lí do cô không muốn Gia Ân đến trường.

Gia Hân khó khăn vượt qua đám đông định bước ra khỏi cổng thì bị 1 người con trai kéo tay lại:

-Gia Hân anh có chuyện muốn nói với em _chàng trai

-Ủa cậu là ai vậy _Gia Hân quay lại nhìn chàng trai hỏi không quên kéo tay anh ra khỏi tay mình

-Anh là Hoàng Anh học cạnh lớp em bộ em không biết sao? _chàng trai ngạc nhiên nói

-Không _câu nói của Gia Hân làm Hoàng Anh khá thất vọng.

-Buồn thật đó, ngày nào anh cũng qua lớp em chơi vậy mà em không để ý _Hoàng Anh nói về trách cứ Gia Hân

-Cậu học cùng khối với tôi sao nãy giờ cứ xưng anh em vậy bộ cậu học ngu đến nỗi ở lại lớp sao _Gia Hân ngây ngô hỏi khiến người đối diện bị shock

-Anh đứng thứ 2 toàn trường đó _Hoàng Anh nói giọng có xen chút bức tức

-Woa cậu giỏi vậy sao trường mình có hơn hai mươi ngàn người mà cậu đứng thứ hai _Gia Hân nhìn Hoàng Anh vẻ ngưỡng mộ nhưng ngay sau đó cô chợt nhận ra vấn đề chính _Vậy sao xưng như thế?

-Em đúng là ngốc thật. Là vì... _Hoàng Anh còn chưa nói hết câu thì:

-Đủ rồi! Cậu đang làm gì với bạn gái tôi vậy? _Minh Huy ôm Gia Hân vào lòng anh và trừng mắt nhìn người con trai trước mặt.

-What? Chuyện gì đang xảy ra vậy nè? Hôm nay mình bị cưỡng ôm đến 2 lần và còn được “vinh danh” là bạn gái của hai tên không hề thân thiết _Gia Hân nghĩ trong đầu, cô thật sự bị shock

-Vậy à? Tôi xin lỗi... _Hoàng Anh quay người bỏ đi trong lòng có chút tiếc nuối. Minh Huy biết rõ Hoàng Anh muốn tỏ tình với Gia Hân nhưng cô ngốc quá, không biết gì.

-Tránh ra! Ai là bạn gái của cậu chứ _Gia Hân đẩy người Minh Huy ra

-Cậu ta định tỏ tình với cậu đấy! _Minh Huy vẻ không vui nói

-Làm gì có chuyện đó... _Mà có thì cũng liên quan gì đến cậu _Gia Hân nói

-Sao không liên quan? Tôi thích cậu , tôi không thể chịu được khi người khác tỏ tình với cậu _Minh Huy nói lớn khiến mọi người xung quanh ngạc nhiên nhìn Gia Hân và Minh Huy. Gia Hân lần đầu tiên được tỏ tình, trong lòng cô có chút rung động và ngay sau đó cô chạy đi vì xấu hổ. Minh Huy ngây người nhưng ngay sau đó miệng nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cứu Tinh

-Gia Hân à trễ giờ rồi có biết không? _Tiếng mẹ cô vang lên không hề nhỏ. Gia Hân như một cỗ máy bật dậy, lao vào nhà tắm sau 30s cô có mặt ở

phòng ăn, tay lấy nhanh chiếc bánh mì rồi chạy nhanh ra ngoài không quên nói:

-Papa mama con đi học

-Khoan đã..._Mẹ cô lên tiếng nhưng muộn mất rồi cô đã ra khỏi nhà.

-Haizz...Tóc chưa chải lại còn mang dép bông đến trường thật hết nói nổi_Mẹ cô thở dài còn ba Gia Hân ông chỉ biết cười.

Gia Hân chạy nhanh nhất có thể, thầm trách bản thân tối qua chỉ vì một lời nói của mình Minh Huy mà thức cả đêm đến 2h sáng mới ngủ nên sáng nay dậy trễ. Lần này cũng như lần trước công trường đã đóng từ bao giờ. Gia Hân vẫn sử dụng cách cũ là leo tường. Và cũng như lần trước cứ trèo lên lại bị tuột xuống, Gia Hân nhìn xuống chân cô giật mình với đôi dép bông doremon

-Hèn gì nãy giờ ai cũng nhìn mình, bức mình hà! Đang vội còn bị cản trở_Gia Hân tức mình mạnh tay ném đôi dép bông qua tường chọt tiếng một người vang lên: A!

Gia Hân giật mình vội leo lên tường xem chuyện gì thì cô hoảng sợ bởi đôi dép bông mà cô ném không trúng đâu lại trúng ngay mặt ông thầy quản sinh. Gia Hân không giữ được thăng bằng nữa ngã nhào xuống. Cô nhắm mắt chờ đợi cái chết nhưng không thấy đau đớn gì chỉ nghe thấy tiếng hét thất thanh của thầy quản sinh:

-TRỊNH GIA HÂN!

Gia Hân vội đứng dậy mặt không dám ngẩng lên.

-Đi theo tôi lên phòng ban giám hiệu_Thầy quản sinh bức mình quá. Gia Hân vội theo thầy quản sinh trong lòng lo sợ cực độ. Khi vào phòng cô đã nhìn thấy Thiên Long, không biết anh vào đây làm gì nhưng cô vội cúi mặt xuống còn lấy tay che mặt. Thiên Long chau mày nhìn cô thắc mắc không biết cô đã gây ra chuyện gì mà để thầy quản sinh bức đến nỗi đưa cô đến phòng ban giám hiệu. Nhưng ngay sau đó quay sang thầy quản sinh:

-Có chuyện gì vậy?

-Em học sinh này nhiều lần đi học trễ, trèo tường vào trường, ném dép vào mặt tôi còn ngã vào người tôi_Thầy quản sinh liệt kê tội của Gia Hân khiến Thiên Long không khỏi ngạc nhiên. Anh không ngờ con người nhỏ nhắn trước mặt lại có thể làm những việc anh không thể tưởng nổi.

-Cô ta là osin của tôi cứ để tôi xử lí_Thiên Long giọng lạnh băng

-Đâu thể như thế được, em ấy phạm vào nội quy của trường_Thầy quản sinh nói về không phục

-Em đâu có muốn vậy đâu_Gia Hân chu mỏ lên cãi nhưng chột nhận ra Thiên Long đang trừng mắt nhìn cô như muốn nói:"Biết điều đi!", cô liền cúi mặt xuống.

-Với tư cách là hội trưởng hội học sinh tôi sẽ giải quyết việc này nếu thầy có ý kiến thì hãy nói với thầy hiệu trưởng_Thiên Long lạnh giọng nhìn thầy quản sinh.

-Thầy cứ để em ấy giải quyết đi, việc này cũng không phải việc lớn_Thầy hiệu trưởng lên tiếng trước khi quá muộn.

-Thôi được...Hy vọng cậu sẽ phạt em ấy đúng với nội quy trường_Thầy quản sinh đành chấp nhận.

-Chuyện đó thầy không cần phải lo_Thiên Long khoe môi cong lên nhìn Gia Hân. Cô khẽ rung mình.

-Mang dép vào!_Thiên Long nhìn Gia Hân

-Không cần đâu_Gia Hân vội lắc đầu

-Cô định đi chân không?_Thiên Long nhún mày nhìn cô, cô vội lấy đôi dép bông từ tay thầy quản sinh sau đó mang vào. Thiên Long nhìn đôi dép bông của cô miệng khẽ nhếch lên:

-Đúng là không bình thường.

Gia Hân xấu hổ không dám nhìn anh, chỉ biết lẻo đẻo đi theo anh ra khỏi phòng BGH.

Thiên Long đi ngang qua các dãy phòng một lúc lâu sau mới lên tiếng:

-Bây giờ là lúc cô phải thực hiện theo bản hợp đồng

-Hà? Bây giờ tôi phải đi học_Gia Hân

-Xin nghỉ_Thiên Long bình thản nói

-Cái gì. Anh quá đáng vừa thôi nha, đừng tưởng giúp tôi xong là muốn làm gì thì làm nha_Gia Hân bức mình

- Tất cả những thông tin về cô tôi đều biết hết đừng để tôi cho ba mẹ cô biết chuyện này_Thiên Long nói có chút đe dọa
- Sao cơ?_Gia Hân ngạc nhiên nhìn Thiên Long trong đầu thầm nghĩ:"Con người này thật đáng sợ, nếu để ba mẹ mình biết thì chết chắc rồi"
- Thôi được tôi sẽ xin cô nghỉ học hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Rắc Rối

Gia Hân bị Thiên Long bắt mang một thùng tài liệu và năm chồng sách không hề nhẹ từ phòng hội đồng tới phòng hội trưởng. Vừa đi cô nhận được những lời bàn tán không hay:

- Đó là chị của Gia Ân, có ai tin nổi không? Cô ta xấu xí thế kia mà_N1
  - Chân cô ta mang dép bông kia, thật chẳng ra làm sao_N2 vừa dứt lời thì cả đám người cùng cười to
  - Hôm qua mới được Minh Huy tỏ tình giờ lại đi với Thiên Long_N3
  - Cô ta định cùng một lúc mà tiếp cận hotboy và coldboy trường mình luôn sao? Thật không biết thân biết phận mà_N4
  - Định làm lọ lem chắc_N5
- ....#\$%#@!^&*.....

Gia Hân thấy thật mệt mỏi, họ không phải là người trong cuộc nên muốn nói gì cũng được, họ đâu có biết sự thật không phải như họ nghĩ.

-Haizz..._Gia Hân thở dài

Gia Hân vừa đặt chồng sách cuối cùng xuống thì :

-Reng...Reng...Reng_ Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi

Gia Hân vươn vai sau khi tay chân hoạt động không ngừng thì tiếng dạ dày biểu tình:" Ơt...Ơt"

Gia Hân xấu hổ chỉ muốn chôn xuống một cái hố nhưng tiếc thay ở đây không có cái hố nào cả.

-Xuống căn tin lấy 2 phần cơm cho tôi_Thiên Long nhàn nhạt mở miệng

-Hả?_Gia Hân

-Tôi không thích nhắc lại_Thiên Long

-Không ý tôi là tiền á, tui hết tiền ời_Gia Hân nói tay gãi gãi đầu.

-Cứ nói là mang cho hội trưởng_Thiên Long lên tiếng

-Ukm..._Gia Hân quay người bước đi

-Kể ra thì tên này cũng không tệ. Ya!Đói bụng quá sáng nay đã ăn được gì đâu_Vừa đi cô vừa xoa xoa cái bụng.

Gia Hân đi chưa lâu thì Thiên Long tay lướt trên chiếc I phone 6 được mạ vàng sáng loáng, ngón tay thon dài dừng lại ở một dãy số, chạm nhẹ.

-Alo, cậu chủ gọi tôi có việc gì ạ?_Tiếng nói bên kia máy trả lời

-Buổi họp tác khi nào diễn ra_Thiên Long nhàn nhạt mở miệng

-Dạ 2h30_Người kia cung kính trả lời

-Được rồi 1 tiếng sau tôi sẽ có mặt ở công ty, chuẩn bị xe cho tôi_Thiên Long nói rồi cúp máy không đợi người kia nói thêm gì.

Tập đoàn Kim Ngân là một tập đoàn lớn nhưng anh thật sự không muốn hợp tác vì người đứng đầu là ba của người con gái anh đã từng yêu, người con gái ấy đã bỏ anh mà đi với người khác. Sở dĩ hợp tác là vì ba anh ép buộc.

Thiên Long tay nói lỏng chiếc cà vạt được thắt trên cổ, ngả người về sau, lưng tựa vào thành ghế mắt nhìn ra vườn hồng sau trường qua lớp kính trong suốt của cửa sổ.

Tại căn tin:

Gia Hân phải rất khó khăn mới chen chân mua đồ, vừa mua xong cô quay người định sẽ trở lại phòng hội trường nào ngờ bị một tốp người chặn lại. Gia Hân linh cảm có chuyện không hay liền lùi xuống vài bước. Một người con gái mặt chất cả kí phần(tg:chém pà đạo), son môi đỏ, tóc nhuộm vàng hoe bước lên phía trước cất giọng:

-Bạn là Gia Hân_Nguyệt Lam-hotgirl trường Bright Star nhìn Gia Hân

-Đúng..._Gia Hân vừa dứt lời thì đã nhận một cái tát:"Bốp!"

-Mày nghĩ mày là ai mà có thể đến gần Minh Huy và Thiên Long_Nguyệt Lam quát. Bị tát bất ngờ nhưng Gia Hân không phản kháng cũng không nói gì chỉ biết cắn răng chịu đựng vì cô biết có nói thì Nguyệt Lam cũng chẳng tin cô.

-Mày định dùng bàn tay dơ bẩn đó để đưa cơm cho Thiên Long sao? Thật ngứa mắt_Nguyệt Lam nói, tay hất hộp cơm vào mặt Gia Hân.

-Đánh nó cho tao_Nguyệt Lam vừa nói xong thì cả đám con gái lao vào đánh Gia Hân.

Gia Hân đau đớn nhưng vẫn chịu đựng, trong lòng có chút khó chịu bởi cô đâu có muốn tiếp cận Minh Huy và Thiên Long, đã cố tránh xa họ nhưng họ cứ đến gần cô. Phải nói là họ muốn tiếp cận cô mới đúng.

Cả căn tin đang náo động bỗng dung im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng đánh của bọn con gái và tiếng nói của Nguyệt Lam:"Đánh chết nó luôn đi!"

-Dừng lại!_Giọng nói lạnh băng phát ra khiến bọn con gái dừng lại. Nguyệt Lam khó chịu quay lại nhìn người nói bỗng cô giật mình:

-Thiên Long...Anh làm gì ở đây vậy

-Câu đó tôi phải hỏi cô mới đúng. Cô đang làm gì người của tôi?_Thiên Long lạnh lùng nhìn Nguyệt Lam.

Tuy Nguyệt Lam có chút sợ hãi nhưng vẫn cố cất giọng:

-Nó không biết điều. Em chỉ là đang dạy dỗ lại nó..._Nguyệt Lam chưa nói hết câu thì một âm thanh chói tai vang lên:

-Bốp_Gia Hân ngạc nhiên nhìn Thiên Long tát Nguyệt Lam

-Người của tôi mà cô cũng dám đánh, có phải cô chán sống rồi không? Đừng để có lần sau nếu không tôi không đảm bảo tập đoàn Nguyệt Lam còn đứng thứ 10 châu Á đâu. Thiên Long lạnh giọng rồi sau đó quay người đến gần Gia Hân đang nằm dưới nền, khắp người đã bị thương. Đám con gái vội tránh ra mặt không dám ngẩng lên nhìn anh. Thiên Long cúi xuống nhắc bổng người Gia Hân lên sau đó bước đi ra khỏi căn tin để mọi người trong căn tin lại bắt đầu xôn xao.

-Tao sẽ không quên ngày hôm nay đâu Gia Hân_Nguyệt Lam tức giận tay siết chặt, ngón tay cái bấm vào da mạnh đến nỗi chảy máu.

Minh Huy đứng gần đó đã chứng kiến hết mọi chuyện, lúc thấy Gia Hân bị đám con gái kia đánh anh định ra ngăn nhưng không ngờ Thiên Long đã nhanh hơn anh. Minh Huy khẽ nhếch mép lên:"Đã có đối thủ mới. Game Start!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Gặp Lại

-Cảm ơn_Gia Hân lí nhí, mắt không dám nhìn Thiên Long

-Nặng như heo!_Thiên Long nhìn Gia Hân

-What? Anh nói gì tôi nặng 52 kg thôi mà nói tôi nặng như heo_Gia Hân cúi, cô thật sự thấy hổ hân khi đã nói cảm ơn anh.

Thiên Long không thèm đôi co với Gia Hân, đặt cô vào trong chiếc Toyota đã đợi sẵn, lạnh giọng nói với người lái:

-Giúp cô ta trông được hơn một chút 30'sau phải có mặt ở công ty cùng tôi_Sau đó Thiên Long đóng cửa xe lại, chiếc xe lăn bánh ra khỏi trường Bright Star.

Gia Hân hậm hực ngồi trong xe thầm rủa cái tên đáng ghét không thèm hỏi ý kiến của cô mà đã quyết định mọi thứ.

-Cô có quan hệ gì với cậu chủ_Người lái xe không khỏi thắc mắc khi một cô gái bình thường như cô lại được Thiên Long cho đi cùng.

-Ý anh là cậu vừa rồi_Gia Hân

-Đúng vậy_Người lái xe

-Dạ em là osin của cậu ấy_Gia Hân vẻ không vui

-Osin?_Người lái xe ngạc nhiên

-Dạ_Gia Hân khẽ gật đầu

-Cậu chủ là người thừa kế tập đoàn Thiên Long lớn nhất châu Á không chọn ai lại chọn osin của mình làm thư kí riêng_Người lái xe buồn cười nói.

-Hả?_Gia Hân há hốc miệng kinh ngạc. Thiên Long vừa đẹp trai vừa giàu có hèn gì Nguyệt Lam không thích cô đến gần Thiên Long. Xem ra sau này cô còn khổ dài dài.

30'sau Gia Hân đã có mặt tại công ty của Thiên Long. Gia Hân bước xuống xe, người cô mặc một chiếc đầm màu trắng không họa tiết, tay dài che đi những vết bầm tím, mặt được trang điểm nhẹ che đi một bên má đỏ lên vì vừa bị tát, mái tóc đen dài suôn mượt được xoa ngang lưng, chân đi đôi guốc trắng không quá cao. Nhìn rất đơn giản nhưng lại rất thanh lịch. Gia Hân đến gần Thiên Long, anh đã thay bộ đồng phục bằng bộ vest đen lịch lãm.

-Đi theo tôi_Thiên Long lạnh giọng ra lệnh cho Gia Hân sau đó bước vào công ty. Mọi người đang làm việc vội vã quay ra cúi đầu : "Chào tổng giám đốc".

Gia Hân mắt chữ A miệng chữ O nhìn cái công ty rộng lớn, mọi người thì đang kính cẩn chào Thiên Long. Có cả những ánh mắt ghen tị của các cô nhân viên nữ nhìn Gia Hân đang đi theo Thiên Long. Thiên Long tay bấm số, cửa thang máy mở ra, chân bước vào trong. Gia Hân vội theo anh vào trong. Cửa thang máy vừa đóng thì:

-Cô làm cái quái gì vậy_Thiên Long khó chịu nhìn Gia Hân đang tháo guốc ra.

-Đau chân lắm, tôi không thích mang giày này_Gia Hân

-Không thích cũng phải mang cô định đi chân không theo tôi sao?_Thiên Long bực mình

-Được rồi tôi sẽ mang giày thang máy dừng_Gia Hân bĩu môi

-Ting!_Cửa thang máy mở ra Gia Hân vội mang guốc vào và lại theo sau Thiên Long. Thiên Long mở cửa phòng chân bước đều đến chiếc bàn tròn ngồi lên chiếc ghế đối diện với 1 cô gái. Gia Hân đứng cạnh Thiên Long mắt nhìn cô gái trước mặt. Quả thật cô gái này rất đẹp, vóc dáng cực chuẩn, khuôn mặt đẹp như thiên sứ, cả người toát lên vẻ tao nhã.

-Đã lâu không gặp dạo này anh vẫn khỏe chứ?_Người con gái lên tiếng trước

-Vẫn khỏe, nhưng tôi không hề biết lần này người đại diện cho tập đoàn Kim Ngân lại là cô Kim Ngân_Thiên Long khóe môi khẽ nhếch lên.

-Cũng như anh thôi em là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Kim Ngân_Kim Ngân cười

-Thôi vào vấn đề chính_Thiên Long nói sau đó nhìn Gia Hân, Gia Hân hiểu ý liền đưa cho anh bản hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn. Thiên Long đặt bản hợp đồng hợp tác lên bàn, anh muốn mau chóng kết thúc buổi hợp tác nhằm chán này.

Kim Ngân đọc sơ qua bản hợp đồng nhoeo miệng cười, Thiên Long là tập đoàn lớn nên không để một sai sót nào xảy ra. Tay kí vào bản hợp đồng rồi đưa cho Thiên Long:

-Em kí rồi đó!

-Xem như buổi hợp tác kết thúc, rất cảm ơn tập đoàn Kim Ngân đã hợp tác với tập đoàn Thiên Long của chúng tôi_Thiên Long miệng khẽ cong lên, đứng dậy bắt tay xã giao với Kim Ngân.

-Uhm_Kim Ngân cũng đứng lên, đưa tay ra bắt lấy tay anh.

Thiên Long không nói thêm gì chỉ quay người bước đi

-Anh không định dùng cơm tối với em sao? Em chỉ mới về nước hôm qua, có rất nhiều thứ muốn nói với anh_Kim Ngân nói ánh mắt long lanh chờ đợi

- Xin lỗi tôi rất bận, đến đây chỉ vì công việc_ Thiên Long lạnh lùng sau đó bước tiếp

Kim Ngân đứng đó ánh mắt hiện rõ sự đau khổ, cô biết cô đã sai lầm nhưng Thiên Long sao anh không tha thứ cho cô.

Gia Hân vội theo Thiên Long vào thang máy:

- Sao anh không đi với cô ấy, cô ấy có vẻ rất buồn

- Tốt nhất đừng nhiều chuyện nếu không đừng trách tôi_ Thiên Long lạnh giọng sau đó bước ra khỏi thang máy để Gia Hân đơ người

- Cái tên này người ta chỉ hỏi thôi không muốn trả lời thì thôi có cần nói vậy không, nhờ anh mà giờ tôi thảm hại như ngày hôm nay_ Gia Hân bực mình

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Kể Hết Mọi Chuyện

5h chiều

- Gia Hân con đi đâu mà lại ăn mặc như vậy_ Mẹ Gia Hân nhìn Gia Hân đang bước vào nhà, người không mặc đồng phục như mọi khi.

- Dạ con đi bệnh viện mới về_ Gia Hân sắc mặt không tốt nói

- Con bị gì ? Trời ơi sao không báo cho ba mẹ biết_ Mẹ Gia Hân bắt đầu tới gần cô lo lắng hỏi

- Dạ hôm nay con thấy không khỏe nên đã xin cô đi khám nhưng bác sĩ chỉ nói là bị cảm nhẹ thôi không có gì đáng lo_ Gia Hân nói dối không chớp mắt. Cô cũng không muốn nói dối nhưng nếu nói sự thật thì người khổ sẽ là cô thôi .

- Thôi con cũng mệt rồi lên phòng nghỉ đi mẹ sẽ nấu cháo cho con_ Mẹ Gia Hân đã tin cô.

- Dạ_ Gia Hân mệt mỏi lên phòng. Gia Hân ngã người lên chiếc giường lót nệm êm ái của mình, tay với lấy chiếc điện thoại cô ngạc nhiên nhìn lên màn hình điện thoại:

- 43 cuộc gọi nhỡ và 12 tin nhắn. Trời con nhỏ này ghê thật..._ Cô còn chưa hết ngạc nhiên thì:

- Well i wonder, could it be...._ Tiếng chuông vang lên

- Alo_ Gia Hân bắt máy rồi để điện thoại ra xa nửa mét

- Sao giờ mày mới bắt máy hả_ Hương Mai giọng không hề nhỏ dù để ở xa nhưng Gia Hân vẫn nghe thấy tiếng nói về bực mình của Hương Mai.

- Từ từ tao sẽ kể mày nghe qua nhà tao đi_ Gia Hân nói rồi cúp máy không để con bạn nói gì thêm và đương nhiên Hương Mai phải qua nhà cô rồi.

- Rầm_ Hương Mai đập cái cánh cửa phòng cô không thương tiếc (tội nghiệp em wa' cửa ơi)

- Hôm nay tao lên trường không thấy mày đi học còn nghe được tin đồn nhảm nhí Minh Huy tỏ tình với mày chiều qua và mày có mặt trên trường cùng Minh Huy đã vậy còn viết giấy xin phép cô nghỉ học vì ốm. Hay nhỉ !_ Hương Mai tiến gần Gia Hân về bực tức.

- Từ từ tao mới nói được mày băng cho tao đã, tao bị tui con gái đánh giờ đang rất mệt, cả người ê ẩm nè_ Gia Hân vội lùi lại phía sau

- Thôi được_ Hương Mai nói, Gia Hân thở phào nhẹ nhõm : "Suýt nữa bị ép vào tường rồi"

Hương Mai lấy băng y tế, thuốc sát trùng, gạc,... cẩn thận băng cho Gia Hân

- Đau! Nhẹ thôi_ Gia Hân khẽ nhăn mặt khi Hương Mai bôi thuốc vào vết thương.

- Ukm....Mày cứ ngồi yên đi_ Hương Mai phát cáu với con bạn.

- Rồi xong rồi. Mày kể đi_ Hương Mai thu dọn rồi nhìn con bạn

- Ukm... Chuyện là vậy...._ Gia Hân miễn cưỡng kể hết cho Hương Mai nghe hết mọi chuyện. Hương Mai nghe xong phán một câu xanh rờn:

- Mày rất có tố chất làm diễn viên hài nha_ Sau đó cười lớn

-Hừ mày không cảm thông cho tao thì thôi có cần nói vậy không_Gia Hân vờ giận quay mặt ra chỗ khác.

-Thôi tao xin lỗi mà_Hương Mai làm về mặt cún con khiến Gia Hân cũng phải siêu lòng x_x

-Tạm tha ày đấy_Gia Hân véo mũi Hương Mai một cái rồi đau

-Rồi chuyện Minh Huy mày tính sao?_Hương Mai xoa xoa cái mũi tội nghiệp của mình, nhìn Gia Hân

Gia Hân đưa tay lên cảm về suy tư sau đó quay sang Hương Mai:

-A! Tao nghĩ ra rồi

-Hà ra rồi sao làm gì?_Hương Mai phấn khích nhìn Gia Hân mong chờ

-Không làm gì cả_Gia Hân

-Cái con ngốc này_Hương Mai cốc nhẹ lên đầu Gia Hân

-Ui da....Chứ sao?_Gia Hân xoa xoa đầu mình

-Mày có thích Minh Huy không? Nếu có thì công khai như vậy bọn con gái sẽ không làm gì mày nữa vì Minh Huy phải có trách nhiệm bảo vệ người yêu_Hương Mai

-Cái này thì tao...Tao cũng không biết nữa, thôi để mai tính_Gia Hân nói rồi nằm xuống kéo chăn lên người vì thấy mẹ cô đã vào phòng.

-Cháo và thuốc đây, Hương Mai dứt cho nó ăn rồi cho nó uống thuốc giùm cô hen cô đang có việc bận xuống dưới trước nhà_Mẹ Gia Hân đưa tô cháo cho Hương Mai

Gia Hân nghe tới thuốc mặt tái mét:

-Lúc đầu mama đâu có nói là con sẽ uống thuốc

-Bệnh mà không uống thì sao khỏi được_Mẹ Gia Hân kiên quyết_Không uống thì đừng hòng ra khỏi nhà.

-Dạ cô cứ xuống trước đi ạ_Hương Mai nhận lấy tô cháo sau đó nở nụ cười nham hiểm nhìn Gia Hân_Bạn hiền ăn cháo rồi ngoan ngoãn uống thuốc nhé

Gia Hân lắc đầu lia lịa:

-Ma ma cứu con....

Nhưng mẹ cô đã đóng cửa ra khỏi phòng đành ngậm ngùi ngoan ngoãn ăn cháo và uống thuốc thảm trách con bạn biết rõ cô không có bệnh mà vẫn bắt cô uống cái thứ đắng ngắt đó.

Sau khi bị "tra tấn" Gia Hân không chịu được cái vị đắng nên đã ăn hết 6 bịch snack. Sau đó mới tâm chuyện với Hương Mai cho đến 7h tối mới ngưng. (Kính hoàng! Nhiu chuyện để kể thế)

Ở một căn biệt thự cách đó không xa(chừng 5km thụ hà)

-Ba oi con đã cố tình thay ba đi họp tác cũng chỉ vì muốn gặp Thiên Long vậy mà anh ấy lại lạnh nhạt với con_Kim Ngân không vui nói với ông Lâm ba cô.

-Chắc Thiên Long nó còn giận con chỉ cần thêm thời gian chắc chắn nó sẽ quay về bên con thôi. Có đứa con trai mà không ngã gục trước con chứ_Ông Lâm an ủi đứa con gái yêu của mình

-Dạ ba nói đúng, con nhất định sẽ làm anh ấy phải yêu con như trước chỉ cần có thời gian thôi_Kim Ngân đầy tự tin nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phiên Phức (1)

Tại lớp 12a3:

-Trời ơi có ai tin nổi không chị Gia Hân đi học sớm kìa_Hương Mai ngạc nhiên nhìn Gia Hân đang lúi thủ đi vào lớp tâm trạng không mấy vui vẻ.

-Tối qua tao gặp ác mộng nên mới dậy sớm bây giờ đang rất mệt mỏi_Gia Hân 2 mắt lờ lờ nhìn Hương Mai

-Oh trời tội nghiệp con bạn tôi_Hương Mai vỗ vai Gia Hân mấy cái rồi về chỗ đặt cặp xuống bàn.

Gia Hân cũng vào chỗ định đặt cặp xuống bàn thì mặt cô sùng sốt:

-Cái quái gì đây_Gia Hân nhìn chiếc bàn học của cô toàn là giao lam, mắt mèo trên còn ghi mấy dòng chữ : Mày là đồ xấu xa; Gia Hân mày không biết xấu hổ sao?; Đồ không biết điều, Không biết thân phận;...

Đám con gái trong lớp nhìn nhau cười khúc khích.

-Trời hết trò rồi sao_Hương Mai quay xuống nhìn bàn Gia Hân đầy tức giận

-Không sao chỉ là mấy trò mèo của con nít tao không để tâm đâu_Gia Hân nói rồi thu dọn mấy thứ ghê tởm ấy. Nếu cô khóc hoặc ngồi bàn khác thì sẽ càng làm bọn con gái thích thú mà chọc cô nhiều hơn thôi.

Gia Hân còn lót giấy trên bàn ghế ngồi coi như chưa có chuyện gì xảy ra khiến bọn con gái tức điên người

-Sao cậu lại lót giấy trên bàn ghế vậy_Minh Huy ngạc nhiên nhìn Gia Hân giờ mới đến nên không biết chuyện gì xảy ra.

-Không liên quan gì đến cậu, tránh ra!_Gia Hân nói rồi đẩy người người Minh Huy ra, lạnh lùng bước lên phía bàn trên đưa vở cho Hương Mai.

-Sao cậu lại lạnh lùng với tớ như vậy?_Minh Huy cầm tay Gia Hân lên ánh mắt hiện rõ sự lo lắng

-Gia Hân vẫn còn một tinh thần cũng chưa ổn định cậu đừng làm phiền nhỏ nữa có được không_Hương Mai lên tiếng

-Uhm...Tớ xin lỗi_Minh Huy bỏ tay Gia Hân ra về chỗ trong lòng không vui:"Phiền sao?"

-Reng...Reng_Tiếng chuông báo hiệu vào học. Cô chủ nhiệm bước vào lớp:

-Các em trật tự nào! Trường ta có tổ chức một buổi leo núi vào ngày mai những em nào có bệnh về hô hấp hoặc tình trạng sức khỏe không tốt thì nên ở nhà._Tiếng cô giáo vừa dứt thì lập tức cả lớp đều vui mừng hưởng ứng. Được đi chơi sau những ngày học mệt mỏi thì còn gì bằng.

-Đi leo núi là cũng vui á. Mày đi được không?_Hương Mai quay xuống nghiêng đầu nhìn Gia Hân

-Được mà_Gia Hân mỉm cười, cô không muốn làm Hương Mai mất vui.

Các tiết học trôi qua nhanh chóng rồi cũng đến giờ ra chơi:"Reng...Reng"

Theo lời của Thiên Long thì bây giờ Gia Hân phải lên phòng hội trường để cho anh "sai vặt".

Gia Hân mau chóng sắp xếp sách vở định đi thì:

-Chắc cậu đói rồi tớ có mua bánh su kem cho cậu nè_Minh Huy nói rồi đưa túi bánh ra trước mặt Gia Hân. Mặc dù rất đói nhưng Gia Hân vẫn dứt khoát nói:

-Cảm ơn nhưng tôi đang bận lắm_Gia Hân nói rồi bước đi. Minh Huy nhìn theo Gia Hân môi khẽ cong lên:"Đúng là khó gần nhưng em sẽ mau chóng thuộc về tôi thôi".

Gia Hân chân bước gần tới phòng hội trường thì vô tình nghe được cuộc đối thoại của Thiên Long và Kim Ngân:

-Thiên Long em đã nhập học ở trường này để được gần anh nè_Kim Ngân vòng tay qua cổ Thiên Long khi anh đang ngồi trên ghế sofa.

-Đủ rồi tránh ra đi_Thiên Long lạnh lùng hất tay Kim Ngân ra.

-Anh sao vậy từ hôm qua đến giờ anh cứ lạnh lùng với em thật sự không chịu nổi nữa rồi_Kim Ngân nói ánh mắt có chút bực tức

-Là cô đã làm tôi ra như thế này cô hài lòng chưa_Thiên Long quát

-Em thật sự xin lỗi, em biết em đã sai.Tình cảm của anh ta chỉ là giả dối chỉ có anh là yêu em thật lòng_Kim Ngân nói nước mắt bắt đầu rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

-Bây giờ mới biết thì đã quá muộn rồi_Thiên Long lạnh giọng

-Anh vẫn còn yêu em mà đúng không?_Kim Ngân nhìn Thiên Long mong chờ câu trả lời.

-Không_ Câu nói lạnh lùng của anh đã làm cho Kim Ngân đau khổ tột cùng. Kim Ngân lắc đầu:

-Em không tin! Anh nói dối. Anh vẫn còn yêu em..._Kim Ngân chạy nhanh ra khỏi phòng hội trường nước mắt lăn dài trên má. Gia Hân xót xa nhìn Kim Ngân chạy đi. Cũng vì Thiên Long anh ta quá lạnh lùng không cho Kim Ngân cơ hội sửa chữa lỗi lầm.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phiền Phức (2)

-Xem đủ chưa?_Thiên Long lạnh giọng lên tiếng khiến Gia Hân giật mình

-Xin...Xin lỗi tôi không có ý đâu_Gia Hân cúi đầu không dám nhìn Thiên Long trong lòng lo sợ anh sẽ nổi giận mà đánh cô.

-Vào đi_Thiên Long ra lệnh

-Hả_Gia Hân đơ người vì anh không đánh hay chửi cô nhưng sau đó nghe theo lời anh bước vào.

-Vết thương sao rồi?_Thiên Long dù không nhìn cô nhưng miệng vẫn hỏi.

Gia Hân khá sock. Cô không ngờ người lạnh lùng như anh mà lại quan tâm đến cô trong lòng có chút ngạc nhiên:

-Anh quan tâm tôi?

-Nếu ỏn thì mang cái này đến phòng hiệu trưởng cho tôi_Thiên Long nói rồi đưa cô một xấp tài liệu.

-Biết ngay mà đời nào cái tên máu lạnh này lại chịu quan tâm đến mình_Gia Hân nói nhỏ đủ để cô nghe nhưng mà không biết Thiên Long đã nghe thấy nên cô cố nặn ra một nụ cười nhìn anh:

-Ukm tôi sẽ đi_Sau đó nhận lấy xấp tài liệu rồi quay người bước đi không quên liếc anh một cái từ phía sau.

Thiên Long khẽ nhủ mày nhưng sau đó đôi lông mày rậm giãn ra. Anh khá bất ngờ: cô gái này vừa mới chửi thề anh sau đó lại quay ra tươi cười nhìn anh và liếc xéo từ sau lưng anh. Quả thật kiểu người này lần đầu tiên anh thấy.

Gia Hân phải công nhận Thiên Long anh ta rất ư là rảnh: bắt cô mang mấy chồng sách đến trả thư viện sau rồi lại mượn mấy chồng sách mới mang đến phòng hội trường bắt cô ngồi đọc bằng một lí do đơn giản: Đọc sách để trau dồi kiến thức và cô sẽ làm mất mặt anh nếu không chăm chỉ học bởi chỉ số IQ của cô quá thấp.

Gia Hân bực mình lắm muốn lao đến túm cổ áo anh nói lớn:"Anh đi mà đọc ấy ,tôi không rảnh!"

Nhưng phận làm nô sao có thể làm vậy với chủ nên Gia Hân đành "ngậm đắng nuốt cay" mà ngồi làm cái việc mà cô ghét nhất: đọc sách

-Reng..Reng_Tiếng chuông báo hiệu hết giờ ra chơi.

-Được tự do rồi_Gia Hân nhảy lên sung sướng. Chưa bao giờ cô thấy yêu tiếng chuông báo như khi này. Gia Hân định ra khỏi phòng nhưng ai ngờ Thiên Long nói:

-Mang về nhà đọc khi nào rảnh tôi sẽ kiểm tra

-Anh thì khi nào mà chẳng rảnh, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi mà_Gia Hân nói thầm. Thiên Long chau mày nhìn Gia Hân, cô vội cười cho qua:

-Hi...Hi tôi sẽ đọc mà_Gia Hân miễn cưỡng cầm mấy cuốn sách rồi chạy về lớp.

Lúc này là Gia Hân có tiết thể dục, cô nhanh chân vào phòng thay đồ. Mở tủ đồ ra Gia Hân không thấy đồ thể dục chỉ thấy đám con gái nhìn cô chăm chăm khi cô quay ra thì đám con gái lại nhìn ra chỗ khác vờ như không biết gì. Khỏi nói Gia Hân cũng biết là ai làm, không một chút tức giận cô bước ra khỏi phòng thay đồ khiến đám con gái càng bực hơn.

Đến tiết thể dục Gia Hân bị bắt đứng nắng, không được học. Chỉ 5' sau thầy thể dục đã tức giận quát:

-Phạm quy 3 lần ra kia đứng cho tôi

Mình Huy không bực mình mà ngược lại còn rất vui vẻ chạy ra chỗ Gia Hân đang đứng.

- Là cậu cố tình_ Gia Hân nhìn Minh Huy

- Uhm_ Minh Huy gật đầu

- Rõ điều_ Gia Hân

- Miễn được ở cạnh cậu là tớ vui rồi_ Minh Huy cười như con nít. Bọn con gái nhìn thấy cảnh này mà tức không nói được gì.

Hết tiết thể dục Minh Huy chạy đi một lát sau đó mang đến cho Gia Hân một chai nước suối mát lạnh:

- Cậu uống đi

- Không cần_ Gia Hân lạnh lùng từ chối sau đó đến gần Hương Mai đang đứng gần đó.

- Mà sao rồi?_ Hương Mai lo lắng hỏi

- Không sao_ Gia Hân mỉm cười

- Tụi con gái thiệt đúng là quá đáng nha_ Hương Mai

- Không sao đâu, mấy trò con con này sao có thể làm khó được tao chứ_ Gia Hân tự tin

- Thôi đi sức chịu đựng cũng có giới hạn tao thấy mày nên kết thúc sớm đi_ Hương Mai

- Chuyện gì vậy?_ Minh Huy đến gần nhìn Gia Hân nhưng chỉ nhận được một câu nói lạnh băng của cô:

- Chuyện con gái tốt nhất là anh đừng xen vào_ Sau đó cô bỏ đi

Ngay cả Hương Mai cũng không ngờ Gia Hân lại trở nên như vậy có lẽ là vì tiếp xúc nhiều với Thiên Long nên "lây bệnh lạnh "

Hương Mai tưởng tượng viễn cảnh leo núi ngày mai:

- Gia Hân chờ tao với_ Hương Mai

- Sao tao phải chờ mày_ Gia Hân giọng lạnh băng phát ra

- Vì tao là bạn mày_ Hương Mai giải thích

- Bây giờ tao không cần bạn tao chỉ muốn sống lạnh cho bớt đau khổ thôi_ Gia Hân nói rồi đẩy Hương Mai ngã

- A! Cứu tôi với_ Hương Mai lăn xuống vách núi.

- Ha! Ha! Ha_ Gia Hân đứng ở trên lạnh lùng cười. (Chị này tưởng tượng phong phú wa')

Kết thúc màn tưởng tượng Hương Mai khẽ rung mình lắc đầu nói:

- Không thể để chuyện đó xảy ra được, nhất định vậy.

Hoàng Anh đi ngang qua vô tình nhìn thấy cảnh này anh bật cười thành tiếng:

- Ha...Ha. Cậu bị tự kỉ hả

- Cái gì ở đâu ra cái tên như cậu vậy_ Hương Mai trừng mắt nhìn Hoàng Anh tay thì chống nạnh.

- Tôi đi ngang qua vô tình phát hiện cậu không bình thường nên dừng chân lại xem nào ngờ cậu định uy hiếp tôi, bắt tôi không được nói cho ai biết_ Hoàng Anh

- Gì? Tôi đã làm gì cậu đâu đồ vô duyên_ Hương Mai cáu

- Nhìn cậu dữ như vậy cũng đủ biết cậu sắp đánh tôi đừng nói cậu chưa từng nghĩ đến việc đó nhé_ bị Hoàng Anh nói trúng tim đen Hương Mai tự nhiên không biết phải nói gì:

- Cậu...Cậu...Đúng là tức chết mà_ Sau đó quay người bỏ đi, bị anh chọc cho xấu hổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Leo Núi

Gia Hân tự nhủ là sẽ dậy thật sớm để đi đúng giờ nhưng con mê ngủ cứ lần áp kết quả là cô bị thầy quản sinh mắng:

-Sao khi nào cũng đến trễ ngay cả đi chơi cũng bắt mọi người phải chờ

-Dạ em xin lỗi_Gia Hân lí nhí

-Còn không mau lên xe đi _Thầy quản sinh quát

-Dạ _Gia Hân vội lên xe nhưng ai cũng có chỗ hết rồi chỉ còn chỗ của Minh Huy là chưa ai (được) ngồi. Gia Hân đành ngồi vào chỗ đó miệng lẩm bẩm"Đúng là xui xẻo mà"

Minh Huy nở một nụ cười chỉ thoáng qua 3s sau đó tắt lịm.

Xe bắt đầu chuyển động. Mọi người đa số là tám chuyện số còn lại là nghe nhạc hoặc ăn snack. Riêng Gia Hân cô lại ngủ. Minh Huy khẽ đề đầu cô tựa vào vai anh. Gia Hân không hề biết gì chỉ thấy thoải mái hơn nên ngủ ngon lành.

-Gia Hân dậy đi_Minh Huy khẽ nói bên tai Gia Hân. Gia Hân từ từ mở mắt chớp chớp mấy cái rồi hét lên:

-Đồ sàm sỡ, biến thái tránh ra!

Bọn con gái nghe thấy liền quay xuống xem chuyện gì.

-Là cậu tự dựa vào vai tớ mà _Minh Huy nhún vai

-Trời tự tiện dựa vào vai Minh Huy mà còn mắng anh ấy nữa_G1

-Sao có thể làm vậy với hoàng tử của chúng ta chứ_G2

-Đúng là không có ý tứ gì mà_G3

-Đồ lẳng lơ_G4

.....!@\$&)%\$@#\$\$^\$#....._Bọn con gái bắt đầu bàn tán

-Anh..._Gia Hân tức mình xuống xe trước chỉ trách bản thân xui xẻo khi ngồi cùng anh.

-Oa! Không khí trong lành ghê _Hương Mai xuống xe vươn vai lên sau đó vỗ vai Gia Hân:"Hạ hỏa đi, tao tin mày không phải đứa vô ý tứ như thế"

-Đúng là chỉ có mày mới hiểu tao _Gia Hân ôm chầm lấy Hương Mai

-Được rồi mà _Hương Mai kéo tay Gia Hân ra.

-Nghe đây các em leo núi đi theo nhóm tránh đi riêng lẻ một mình nếu gặp sự cố sẽ không có ai giúp đỡ chưa?_Thầy quản sinh dùng loa nói lớn

-Dạ rõ _Học sinh đồng thanh rồi sau đó chia nhóm đi leo núi. Hoàng Anh và Minh Huy xin gia nhập nhóm Hương Mai, Gia Hân. Gia Hân và Hương Mai đồng ý nhưng đi trước bỏ mặc hai anh chàng lẻo đẻo theo sau.

Bây giờ là mùa thu nên đi leo núi là thích hợp nhất. Những cây lá đỏ làm cảnh vật khắp nơi đều là những gam màu đỏ, cam, vàng, nâu phối hợp với nhau tạo thành một bức tranh thiên nhiên rực rỡ,lung linh. Thật là hùng vĩ làm sao!Thỉnh thoảng lại bắt gặp những chú sóc nhỏ dễ thương vô cùng. Con đường lên núi phủ đầy lá đỏ.

-Hôm nay leo núi vui ghê ha _Hương Mai lấy khăn ướt lau mặt không quên nhìn Gia Hân

-Ukm... Vui thật_Gia Hân trả lời tay hất nước lên mặt, cô cảm thấy thoải mái hơn. Mọi người bắt đầu xuống núi để về.

-Đi xuống thôi _Hương Mai nói rồi kéo tay Gia Hân đi xuống .

Đi được nửa đường thì Hương Mai lấy điện thoại ra:

-Mới 3h chiều à, tí về mình đi ăn kem đi tao bao _Hương Mai nhìn lên màn hình điện thoại rồi nhìn sang Gia Hân

-Ukm..._Gia Hân đưa tay sờ vào túi áo khoác_Ủa điện thoại tao đâu rồi?_Gia Hân hốt hoảng lục lọi trong túi áo, túi quần mà không thấy.

-Chắc để quên ở bồn rửa tay á _Hương Mai

-Ukm...Mày cứ xuống trước nha tao quay lại tìm _Gia Hân nói rồi chạy lên trên núi

-Khoan đã..._Hương Mai lo lắng nhìn Gia Hân chạy lên đỉnh gần nhưng cô đã chạy đi nên đành thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hậu Đậu

15'sau:

-Các em có mặt đầy đủ chưa?_Thầy quản sinh nói lớn

-Dạ rồi _Tất cả đồng thanh

-Vậy thì chúng ta lên xe để đi về _Thầy quản sinh

-Khoan đã thầy ơi nhỏ Gia Hân để quên điện thoại nên quay lại lấy giờ vẫn chưa thấy nhỏ đâu _Hương Mai lên tiếng, cô lo lắng vô cùng

-Lại là con bé đó khi nào cũng làm trì hoãn công việc của tập thể _Thầy quản sinh vẻ không vui nói

-Cậu ấy có thể đi đâu được ? _Hoàng Anh cũng lo lắng

-Chắc cậu ấy ở chỗ rửa tay á _Hương Mai

-Để tôi đi tìm cậu ấy _Minh Huy nói rồi chạy đi

/)_/)

(*. *)

Gia Hân tìm kiếm mãi rồi cũng thấy, cô mừng rỡ reo lên:

-A! Thấy rồi _Gia Hân tay nâng niu chiếc điện thoại iu vấu của mình vui mừng vì nó vẫn còn nguyên vẹn. Gia Hân vội chạy đi định xuống núi mà không để ý đến vũng nước dưới chân hậu quả là cô bị trượt chân té. Gia Hân đau đớn cố đứng dậy nhưng vô dụng. Cô bất lực ngồi đó khóc, thậm chí trách bản thân hậu đậu.

-Gia Hân cậu ở đâu? _Tiếng Minh Huy làm Gia Hân vui mừng cô nói to:

-Tôi ở đây

-Cậu có sao không _Minh Huy nghe thấy tiếng Gia Hân liền chạy đến lo lắng hỏi

-Hu!Hu!Chân tôi đau lắm không đứng lên được _Gia Hân nước mắt đầm đìa

-Để tớ xem _Minh Huy nói rồi sờ vào chân Gia Hân

-Cậu bị trật chân rồi _Minh Huy nhẹ nhàng nắn chân Gia Hân _Để tớ giúp cậu

-Á _Gia Hân hét lên đau đớn

-Không sao hết đau rồi _Minh Huy mỉm cười _Về nhà rồi băng sau

-Rồi sao tôi về được _Gia Hân cảm thấy bớt đau hơn khi nãy.

-Lên lưng tớ cõng cậu đi _Minh Huy nói rồi quay lưng ra

-Thôi không được đâu _Gia Hân vội lắc đầu

-Tách!_Một vài giọt mưa rơi xuống rồi cả cơn mưa đổ xuống, trời tối sầm lại.

Gia Hân hoảng sợ nhìn lên trời, cô vốn sợ bóng tối.

-Lên mau nếu không cậu sẽ bị cảm đó _Minh Huy nói người anh đã bắt đầu ướt. Gia Hân đành vòng tay qua cổ Minh Huy, Minh Huy tay giữ chặt chân Gia Hân đứng dậy rồi bước đi xuống núi.

-Tôi lạnh lùng với cậu vậy sao cậu lại không ghét bỏ tôi?_Gia Hân một lúc lâu sau lên tiếng

-Đơn giản vì tớ thích cậu _Minh Huy cười nhẹ

-Vậy lúc trên xe có thật là tôi đã chủ động tựa vào vai cậu mà ngủ không?_ Gia Hân

-Không mà là tớ cố tình nói cậu làm vậy _Minh Huy cười nhẹ

-Sao lúc đó cậu không thừa nhận chứ? Cậu thật đáng ghét!_Gia Hân nói tay đánh mạnh vào vai Minh Huy

-A! Đừng đánh nữa là vì tớ không muốn người khác giành cậu với tớ _Minh Huy bị đánh bất ngờ khẽ la lên

Gia Hân ngừng đánh, trong lòng cô có chút rung động trước những câu nói của anh, cô cũng không nói gì thêm chỉ một mội gục xuống tấm lưng rộng của anh. Cô cảm thấy rất ấm áp và thoải mái.

Từng hơi thở nóng ấm của Gia Hân phả vào tai Minh Huy làm tim anh đập rộn ràng. Đây là lần đầu tiên anh có cái cảm giác này khi ở cạnh một người con gái mặc dù đã nhiều lần tiếp xúc với những cô gái khác. Minh Huy cố trấn tĩnh bản thân:"Không được yêu cô ta, cô ta cũng như những đứa con gái khác, đều là giả dối!"

Cuối cùng Minh Huy cũng lên xe, anh đặt Gia Hân xuống ghế.

-Gia Hân sao rồi _Hương Mai lo lắng nhìn Minh Huy

-Cậu ấy bị trật chân nhưng tôi sơ cứu rồi, chắc do mệt quá nên cậu ấy đã ngủ _Minh Huy mắt vẫn nhìn người con gái đang ngủ có gì đó rất đáng yêu.

-Cậu ấy không bị thương nặng là may rồi, thầy ơi cho xe chạy đi ạ _Hoàng Anh nói sau đó quay ra thầy quản sinh.

Chiếc xe bắt đầu chuyển động.

Tôi trường Bright Star:

-Minh Huy em giúp thầy đưa Gia Hân về nhé thầy có việc bận (là đi ăn với mấy thầy cô khác)rồi _Thầy quản sinh nói với Minh Huy

-Thầy thật vô trách nhiệm nha _Hương Mai liếc thầy quản sinh.

-Đâu có thầy bận lắm nên không đi được _Thầy quản sinh

-Thôi hai người cứ về đi em sẽ đưa cậu ấy về _Minh Huy nói rồi bế Gia Hân đi

-Còn cậu để tôi đưa về _Hoàng Anh nhìn Hương Mai

-Tôi có chân mà đâu cần cậu giúp _Hương Mai

-Đừng bướng nữa trời đang mưa, cậu về như vậy sẽ bị cảm lạnh đó _Hoàng Anh quan tâm

-Buồn cười! Cảm thì kệ tôi _Hương Mai nói rồi bước đi dưới mưa. Hoàng Anh vội đi theo che ô cho Hương Mai nhưng cô lại ngang bướng hất ra và Hoàng Anh cũng không chịu bỏ cuộc cứ che mưa cho cô. Hai anh chị này vừa đi vừa cãi nhau, một người thì cố che mưa cho người kia nhưng người kia lại cố hất xuống. Cuối cùng người thua cuộc là Hương Mai cô để mặc Hoàng Anh che mưa, đưa cô về tận nhà.

.....
-Cạch_Gia Ân mở cửa, cô ngạc nhiên khi thấy Minh Huy bế Gia Hân về

-Cậu ấy bị trật chân và đã ngủ vì mệt _Minh Huy nhẹ nhàng đặt Gia Hân nằm xuống ghế sofa quay sang nhìn Gia Ân

-Cảm ơn anh đã đưa chị em về, anh là người yêu của chị ấy sao?_Gia Ân nhìn Minh Huy. Minh Huy hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của Gia Ân nhưng ngay sau đó khước môi anh lại cong lên:

-Không, anh chỉ là bạn cùng lớp

Gia Ân vui vẻ khi nghe được câu nói này, nhanh tay cởi áo khoác của Minh Huy:

-Anh không phiền nếu em đi sấy chiếc áo này và pha cho anh một li nước gừng nóng chứ? Em sợ anh sẽ bị cảm đấy.

-Còn Gia Hân? _Minh Huy đưa mắt về phía Gia Hân

-Mẹ em sẽ chăm sóc chị ấy _Gia Ân nháy mắt với Minh Huy.

-Ukm.Cảm ơn em... _Minh Huy khẽ cười khoe môi đầy ắn ý.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Kiểm Tra

Hôm nay Gia Hân đến lớp sớm hơn mọi khi. Lí do thì cô cũng không biết chắc có lẽ hôm nay trời sẽ có giông bão.(GH:Dự báo thời tiết ns hum nay chời nắng đừng có xạo nhá! tg: Dạ em wên)

-Hôm qua leo núi cô ta cố tình tựa vào vai Minh Huy ngủ đó _G1

-Còn ngủ trên lưng cậu ấy nữa _G2

-Hôm qua cô ta đi lung tung bắt Minh Huy phải đi tìm, người cậu ấy ướt hết vì mưa _G3

-Không biết cậu ấy có bị cảm không nữa _G4

-Cô ta thật chẳng ra gì _G5

.....Pla....Pla _Lại là nh~ lời bàn tán của bọn con gái.(ngoài ăn vs tám ra thì kon` chuyện j đề làm nữa)

Gia Hân bỏ ngoài tai những lời nói không hay đó, tiếp tục bước vào lớp. Cô bước nhanh tới bàn học của mình, cúi xuống nhìn ghế, nhìn vào học bàn. Đúng như cô nghĩ trong học bàn của cô toàn là xác chuột, gián, sâu và có cả rắn nữa. Nhìn thấy ghê! Cô đã quen với việc này rồi! Bọn con gái không cảm thấy nhàm chán khi bày ra những trò vô bổ này sao? Gia Hân ngán ngẩm thu dọn mấy thứ gớm ghiếc đó rồi sau đó lại lót giấy vào học bàn xem như chưa có chuyện gì. Gia Hân một chút bức tức cũng không biểu lộ. Bọn con gái thấy vậy quyết định bày ra nhiều trò hơn. Minh Huy bước vào lớp nhìn thấy Gia Hân ngồi đó anh lo lắng vội đến gần cô:

-Chân cậu sao rồi? Cậu có mệt không

-À không sao, chân tớ đi được rồi. Cậu có bị cảm không? _Gia Hân không lạnh lùng với Minh Huy nữa.

-Tớ không bị cảm, cảm ơn vì đã lo lắng cho tớ _Minh Huy mỉm cười tỏa nắng.

-Tớ mới là người phải cảm ơn cậu. Cảm ơn và xin lỗi vì hôm qua đã vô ý ngủ trên lưng cậu _Gia Hân gãi đầu trông đáng yêu vô cùng.

-Không sao miễn cậu thấy thoải mái là được _Minh Huy

-Ukm... _Gia Hân mỉm cười trong đầu thầm nghĩ:"Đúng là Minh Huy có khác rất tốt bụng, dịu dàng với mình"

Tối qua cô đã suy nghĩ kĩ. Minh Huy không có lỗi trong chuyện này với lại anh rất dịu dàng với cô, có lẽ anh thích cô thật. Cô sẽ không lạnh lùng với anh nữa sẽ trân trọng tình yêu mà mình có.

-Vậy để cảm ơn cậu tớ sẽ bao cậu uống trà chanh nhé _Gia Hân mở lời. Cô quyết định sẽ mời Minh Huy đi ăn nhân tiện đồng ý làm bạn gái với anh.

-Chiều nay tớ bận rồi xin lỗi nhé _Minh Huy

-Ukm không sao _Gia Hân hơi thất vọng

-Chiều mai đi, mai tớ rảnh _Minh Huy đưa ra ý kiến

-Ukm...Cũng được _Gia Hân đồng ý mặc dù trong lòng có chút không vui.

Đến giờ ra chơi Gia Hân lại chạy đến phòng hội trường gặp Thiên Long- người cô cho là máu lạnh, đáng ghét nhất trên đời.

-Đọc sdт của cô đi _Thiên Long nhìn Gia Hân

-Hả? _Gia Hân

-Có chuyện gì tôi sẽ liên lạc với cô _Thiên Long giải thích

-Ukm...Tôi thật sự...thật sự không nhớ số của mình _Gia Hân nói mắt không dám nhìn Thiên Long

-Cô đùa tôi chắc ngay cả số nhà mà cũng không nhớ _Thiên Long bực mình

-Tôi...Tôi nói thật mà _Gia Hân về mặt không một chút gian dối

Thiên Long thật sự bực mình với người con gái này, cô làm anh không thể tin nổi trên đời lại có người trí nhớ kém đến vậy hay là vì cô không thèm nhớ số của mình.

-Đây là số của tôi, cô lưu vào đi _Thiên Long nói rồi đưa cho cô 1 tờ giấy

Gia Hân không vui vẻ gì giật lấy tờ giấy, lấy đũa ra bấm số, nhấn lưu:"Sao quả tạ" miệng Gia Hân cười tinh nghịch sau đó nhấn gọi. Không lâu sau chiếc Iphone của Thiên Long đã reo lên liên hồi anh nhấn kết thúc cuộc gọi và lưu số:"Quả chanh"

Hai người tuy lưu tên khác nhau nhưng có cùng một ý nghĩ rằng đối phương xui xẻo và không tốt đẹp gì.

-Được rồi hôm nay tôi sẽ kiểm tra kiến thức của cô? _Thiên Long đầy ý gian xảo

-Anh đùa sao? Hôm qua tôi mới đi leo núi tới tới mới về được thời gian đâu mà đọc mấy quyển sách anh đưa _Gia Hân nhìn Thiên Long bằng ánh mắt "thần thiện"

-Tôi không quan tâm, tôi đã nói thì sẽ làm và giờ là lúc thực hiện điều đó _Thiên Long khẽ nhếch mép

-Anh thật quá đáng! _Gia Hân về không phục

-Ngồi xuống hay là đứng như vậy? _Thiên Long ý cười cợt hiện rõ trên mặt

-Anh... _Gia Hân tức đến nổi phồng má, mặt đỏ cả lên. Cô thầm nghĩ: "Xem như hôm nay mình gặp phải tên điên vậy" Sau đó ngồi xuống ghế liếc con người đang ngồi về mặt đắc đẵng.

-If only I could read what was lying deep down in Rose's heart, I would have offered her my empathy, the very thing that she needed at that moment" said Florian regretfully.

A. Florian wishes he had been able to read what was lying deep down in Rose's heart, He would have offered her his empathy, the very thing that she needed at that moment

B. Florian wishes to have been able to read what was lying deep down in Rose's heart, He would have offered her his empathy, the very thing that she needed at that moment

C. Florian wishes he could read what was lying deep down in Rose's heart, he would have offered her his empathy, the very thing that she needed at that moment.

D. Florian wishes to read what was lying deep down in Rose's heart, I would have offered her my empathy, the very thing that she needed at that moment. _Thiên Long đọc rõ ràng từng câu từng chữ phải nói trình độ tiếng anh của anh rất chuẩn.

-Câu A hả _Gia Hân chọn đại một câu vì môn gì chứ môn tiếng anh cô mù tịt

-Sai, là câu C mới đúng _Thiên Long cốc vào đầu Gia Hân một cái rõ đau khiến cô khẽ kêu lên một tiếng:"A!"

-Quyển Tiếng Anh này cô không thèm đọc sao? _Thiên Long nhìn Gia Hân tay đưa ra trước mặt cô quyển sách dày cộm:1000 bài tập tiếng anh.

-Chưa đọc chứ không phải không thèm đọc _Gia Hân giải thích

-Nêu một vài nét về họa sĩ Pablo Ruiz Picasso _Thiên Long nhìn Gia Hân.

-Hả _Gia Hân ngệt người, cô không hề biết họa sĩ này.

-Sao? Cô chưa đọc quyển này à _Thiên Long nói tay cầm quyển Các họa sĩ nổi tiếng thế kỉ XX

-Tôi đã nói là không có thời gian để đọc mà _Gia Hân thật sự không hiểu nổi dù Thiên Long anh biết cô không đọc nhưng vẫn kiểm tra.

-Thôi được tôi sẽ không kiểm tra nữa _Thiên Long nhìn Gia Hân

-Thật sao?_Gia Hân vui mừng nhìn Thiên Long_Nói vậy ngay từ đầu có phải đỡ mệt hơn không

-Nhưng cô phải đứng trong top 10 toàn trường_Thiên Long môi khẽ cong lên

-What?_Gia Hân thật sự muốn ngã quỵ xuống ngay lập tức. Thiên Long vừa nói cô phải đứng top 10 toàn trường, thật sự là quá sức của cô. Nói cô làm gì cũng được nhưng học tập thì cô không hứng thú rồi. Top 50 cô còn chưa thể lọt vào huống gì anh nói cô phải lọt vào top 10 anh đúng là ép người quá đáng mà.

-Tôi sao có thể làm được_Gia Hân thật sự không bằng lòng

-Sao lại không tôi sẽ kèm cô học_Thiên Long

-Chính vì anh kèm nên càng không thể_Gia Hân

-Sao lại không thể tôi đứng nhất toàn trường sao không kèm cô học được_Thiên Long

-Sao? Anh đứng nhất trường á_Gia Hân thật sự bất ngờ khi nghe Thiên Long nói. Lần trước khi nghe Hoàng Anh nói cậu ta đứng thứ 2 toàn trường cô đã khâm phục lắm rồi còn tò mò không biết ai đứng nhất không ngờ người đứng nhất trường là Thiên Long.

"Sao anh ta lại được may mắn đến thế vừa đẹp trai vừa thông minh lại còn là người kế thừa một tập đoàn lớn. Chắc bao nhiêu cái may mắn anh ta hưởng hết."_Gia Hân nghĩ thầm

-Cô làm gì mà đứng ngẩn ra đó, tôi nói rồi cô có muốn cũng không đòi được_Thiên Long lạnh giọng. Đúng vậy từ trước đến giờ chuyện anh đã quyết thì sẽ không ai làm trái được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Không Ngờ

-Ya! Cái tên chết bầm, vô duyên, quá đáng, máu lạnh, chết đi!_Gia Hân vừa đi vừa rủa Thiên Long.

-Thôi được rồi có nói gì cũng không thay đổi được đâu bây giờ chỉ còn cách học thật chăm thôi_Hương Mai lên tiếng, cô đã nghe Gia Hân kể chuyện Thiên Long bắt Gia Hân lọt vào top 10 toàn trường.

-Hừ, tao là ai chứ? Là Gia Hân mà chịu hạ mình trước cái tên như hấn sao? Tao sẽ nghĩ ra trò gì đó khiến hấn phải tức chết mới được_Gia Hân không chịu thua.

-Ukm...Tùy mày nhưng làm sao thì làm người ta cũng thông minh hơn mày không cần thận là gây ông đập lưng ông đó_Hương Mai

-Mày coi thường tao quá đấy, cứ chờ xem cái tên Thiên Long đó sẽ chết dưới tay tao thôi_Gia Hân tự tin nói.

-Được rồi chuyện đó để tính sau đi, giờ là đi uống trà chanh nghe chưa con bạn_Hương Mai nói rồi lôi xồng xộc Gia Hân đi.

Hương Mai dẫn Gia Hân đến một quán trà chanh ven đường, quán tên:Chém Gió.

Cả hai cùng chọn một chỗ thích hợp rồi gọi đồ uống.

Gia Hân mãi mê ngắm cách bày trí những đồ dùng trong quán, rất lạ mắt nha! Nhưng mắt cô chợt dừng lại ở một chiếc bàn cách bàn cô không xa, có một người con gái ăn mặc rất thời trang, rất đẹp. Cô gái đó là Gia Ân, Gia Hân ngạc nhiên không biết Gia Ân đang chờ ai ở đó, định tới gần hỏi thì không ngờ người Gia Ân đang chờ lại là Minh Huy.

-Em chờ anh lâu chưa?_Minh Huy nhìn Gia Ân

-Dạ em cũng mới tới thôi_Gia Ân mỉm cười

-Ukm_Minh Huy ngồi xuống ghé đối diện với Gia Ân dịu dàng nhìn Gia Ân.

Gia Hân ngồi đó cô không tin vào mắt mình nữa. Hóa ra Minh Huy nói chiều nay anh bạn là vì đi với Gia Ân. Gia Hân mọi hy vọng đều sụp đổ

-Gia Hân mày ngốc thật mà, mày nghĩ mày là ai mà Minh Huy để ý đến chứ. Chẳng qua anh ấy chỉ trêu đùa mày thôi_Gia Hân thầm nghĩ trong lòng, bàn tay cô đan xen vào nhau, cô chỉ biết nhìn xuống mũi chân mình. Hương Mai ngạc nhiên nhìn Gia Hân này giờ ngồi im lặng không ngẩng mặt lên nói một câu định hỏi thì:

-Đó là Gia Ân người mẫu ảnh nổi tiếng phải không?_Một cô phục vụ nói với một cô khác tay chỉ về bàn Gia Ân.

-Ừ,bên cạnh còn có một anh chàng rất đẹp trai nha_Cô phục vụ kia gật đầu

-Nhìn họ hạnh phúc chưa kia, ghen tỵ quá đi_Cô phục vụ này nói mắt nhìn Gia Ân đang đút cho Minh Huy ăn.

-Ừ, phải công nhận họ là một cặp trời sinh: hoàng tử và công chúa_Cô phục vụ kia nói.

-Mấy cô kia rảnh quá đi làm việc của mình đi_Người quản lý quán quát.

-Dạ_Mấy cô phục vụ giật mình ,vội cúi đầu đi làm việc tiếp.

Hương Mai đã hiểu nguyên nhân khiến con bạn không có phản ứng gì, cô bỏ tiền xuống bàn, đứng phắt dậy:

-Về thôi!

-Hà_Gia Hân ngẩng mặt lên nhìn Hương Mai ngạc nhiên

-Hôm nay không có hứng hôm khác đi ăn_Hương Mai nói rồi kéo tay Gia Hân đi ra khỏi quán.

Gia Ân mắt nhìn theo dáng người nhỏ nhắn rời khỏi quán

-Em sao vậy?_Minh Huy ngạc nhiên nhìn Gia Ân đang nhìn ra hướng khác.

-Không có gì_Gia Ân cười nhẹ trong đầu nghĩ:"Chắc mình nhìn lầm thôi chị ấy sao có thể ở đây"

Gia Hân để Hương Mai kéo tay đến trước cửa quán thì dừng lại kéo tay Hương Mai ra.

-Mày bị gì vậy?_Gia Hân

-Tao chỉ muốn tốt ày thôi_Hương Mai

-Không cần, dù sao lo lem vẫn là lo lem không thể hạnh phúc bên hoàng tử được_Gia Hân buồn chán nói

-Sao mày có thể bỏ cuộc dễ dàng vậy? Mày vẫn có thể trở thành công chúa được mà. Với lại khi nào mày cũng nhường Gia Ân mặc dù ba mẹ thì vẫn luôn thiên vị con bé hơn_Hương Mai nhìn Gia Hân.

-Chứ mày muốn tao làm sao?_Gia Hân khó hiểu nhìn Hương Mai

-Mày nghe tao nói đây. Hai người đó đi cùng nhau không có nghĩ là yêu nhau mày vẫn còn hi vọng, mày sẽ trở thành công chúa để được Minh Huy để ý tới_Hương Mai

-Sao có thể_Gia Hân

-Sao lại không cứ để tao giúp là được_Hương Mai đầy tự tin nhìn Gia Hân

-Ukm...Tao sẽ thử_Gia Hân

-Vậy mới là mày chứ_Hương Mai mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thay Đổi

-Xong rồi_Hương Mai nói tay đóng nắp toilet son sau khi đã son môi cho Gia Hân. Hương Mai ngắm nhìn lại thành quả mà mình đã tạo ra khẽ gật đầu rồi nhìn Gia Hân đang đứng trước gương:

-Thấy sao?

Gia Hân ngay cả bản thân cũng không nhận ra người trong gương là mình quay người lại hỏi Hương Mai:

- Là tao?

- Ukm..._Hương Mai trả lời cô cũng không ngờ tay nghề của cô lại thành thạo đến như vậy.

- Nhìn khác hẳn_Gia Hân ngẩng nhìn mình trong gương

- Phải nói là nhìn xinh hẳn_Hương Mai sửa lại

- Liệu cậu ấy có để ý tao thật không_Gia Hân vẫn còn lo lắng.

- Yên tâm đi_Hương Mai trấn an cô bạn.

15'sau cả hai đã có mặt tại trường, Gia Hân vừa đến đã gây sự chú ý ọi người:

- Đó là Gia Hân sao? Trông cậu ấy thật khác biệt_N1

- Ukm trông xinh đẹp thật_N2

- Không ngờ luôn đó_N3

- Tớ sẽ theo đuổi cậu ấy_N4

.....Pla ....Pla.....

Gia Hân cảm thấy không vui khi đến trường ngày nào cũng là tâm điểm của sự chú ý. Cô xấu họ cũng bàn tán mà cô đẹp họ cũng bàn tán, thật hết nói nổi.

Gia Hân vừa vào đến lớp đã được mọi người bắt chuyện:

- Gia Hân hôm nay cậu trang điểm đi học à? trông đẹp nha!_G1

- Khi nào cũng vậy có phải là thời trang hơn không_G2

- Đúng vậy đừng ăn mặc quê mùa như trước nữa_G3

- Được rồi đó_Hương Mai lên tiếng khi thấy Gia Hân đang khó xử.

Minh Huy chân bước vào lớp, dáng người cao lớn, khuôn mặt điển trai mái tóc đen lãng tử bay trong gió tất cả đã thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. Minh Huy bước về chỗ của mình bọn con gái cũng vì thế mà tản ra. Minh Huy khẽ nhíu mày nhìn Gia Hân.

- Minh Huy cậu ngồi đi_Gia Hân thật sự thấy ngượng khi Minh Huy cứ nhìn cô chăm chăm, tay kéo ghế ra giúp anh.

- Cậu sao lại như vậy đến trường_Minh Huy vẻ không vui nhìn Gia Hân

- Sao vậy? Cậu không thích tớ thay đổi đẹp hơn một chút sao?_Gia Hân nhận thấy ánh nhìn của anh khác hẳn mọi hôm.

- Đúng vậy tớ không thích cậu như thế này một tí nào, tớ vẫn là thích Gia Hân như lúc trước_Minh Huy nhìn Gia Hân, anh cũng không hiểu vì sao anh lại ghét cô như thế này. Chắc có lẽ anh không muốn cô như bao đứa con gái kia đẹp nhờ son phấn, một nét đẹp giả tạo.

- Thật sao?_Gia Hân không buồn bực mà ngược lại còn cảm thấy rất vui bởi cô cũng chẳng thích trang điểm đi học làm gì

- Ukm_Minh Huy hơi ngạc nhiên trước thái độ của Gia Hân.

- Gia Hân đứng dậy đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào đôi mắt của anh:

- Nếu vậy từ nay tớ sẽ không trang điểm đi học và sẽ lại như trước chỉ cần cậu thích là được. Minh Huy tớ thật sự rất rất rất thích cậu. Tớ biết một đứa con gái không xinh đẹp, không học giỏi cũng không giàu có gì như tớ cậu sẽ chẳng để ý nhưng tớ vẫn muốn nói ra để cậu hiểu tớ.

- Cậu..._Minh Huy lên tiếng nhưng mới nói được một từ đã bị Gia Hân dùng tay đặt lên miệng.

- Cậu không được nói gì nữa hết chỉ cần cậu biết tớ thích cậu là được rồi. Tớ không muốn nghe câu trả lời._Gia Hân nói sau đó chạy đi. Minh Huy nhìn theo bóng người nhỏ nhắn khuất dần, anh thật sự đã bị cô làm cho bất ngờ rồi. Tim Minh Huy cứ đập liên hồi. Cảm giác những lời cô nói là thật. Cô có gì đó rất khác với những người con gái khác.Rất đặc biệt! Có lẽ cô đang từng chút một bước vào tim anh. Bất giác môi anh nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nụ Hôn Đầu

Gia Hân tìm cô cứ đập thình thịch, cô cũng chẳng biết dùng khí ở đâu ra mà cô có thể nói những lời đó với Minh Huy, nhưng khi nói xong cô cảm thấy nhẹ nhõm. "Chỉ cần người cô yêu hạnh phúc là được"Đó là cái ý nghĩ trong đầu cô bây giờ.

Gia Hân đang đi bỗng cô dừng lại vì cảm giác điện thoại đang rung. Gia Hân tay lấy chiếc điện thoại ra trên màn hình hiển thị:"Sao quả tạ"

-Anh ta giàu vậy mà còn tiếc tiền, chỉ nhắn tin ỉnh sao không gọi luôn đi _ Gia Hân bĩu môi, nhìn dòng tin nhắn:"Có việc rồi lên gặp tôi đi"

Gia Hân tâm trạng đang tốt mà bị Thiên Long phá đám, vẻ mặt không vui đi đến phòng hội trường. Gia Hân bước vào phòng đã nhìn thấy Kim Ngân đứng đó hai tay khoanh trước ngực nhìn cô bước vào.

-Đây là người yêu tôi, tôi đã nói cô ấy đến cô tin chưa? _ Thiên Long lạnh lùng nhìn Kim Ngân

-Nhiều đó sao đủ chứng tỏ cô ta là người yêu của anh chứ _ Kim Ngân khé môi nhếch lên.

Thiên Long lấy i phone ra để ở sau người nhún nhún gì đó. Gia Hân còn chưa kịp hiểu chuyện thì điện thoại cô lại rung lên, Gia Hân quay người nhìn lên màn hình:"Làm cho cô ta tin cô là người yêu của tôi đi nếu không hợp đồng sẽ được đến tay ba mẹ cô ngay bây giờ". Gia Hân nuốt nước bọt, tiến lại gần Minh Huy:

-Anh ...yêu, anh đợi em lâu chưa _ Gia Hân cố nặn ra một câu mà cô cho là thân mật nhất có thể.

-Cũng không lâu lắm _ Thiên Long khé nhếch mép trong đầu nghĩ:"Xem cô làm gì nào?"

-Vậy sao? _ Gia Hân nhón chân lên định hôn lên má anh một cái không ngờ Thiên Long lại chủ động hôn lên môi cô. Gia Hân tròn tròn mắt nhìn cô và anh môi chạm môi còn Kim Ngân không chịu nổi khi thấy cảnh này nữa chạy ra không để lại một câu:"Em ghét anh!"

Gia Hân đẩy Thiên Long ra, đôi vai nhỏ nhún khẽ run rẩy. Cô thật sự không biết cái con người này lại có thể làm vậy với cô. Nụ hôn đầu của cô đã bị Thiên Long cướp còn chưa được sự đồng ý của cô và anh cũng không phải là người cô yêu.

-Chẳng phải cô rất thích sao? _ Thiên Long nhếch mép nói

-Chát! _ Một âm thanh vang lên phá tan sự im ắng trong căn phòng. Gia Hân không kịp được đưa tay ra tát Thiên Long một cái. Thiên Long tròn mắt nhìn người con gái trước mặt. Anh vừa bị tát mà còn là con gái tát nữa. Từ trước đến giờ chưa một ai dám làm việc này với anh vậy mà hôm nay anh lại bị một cô gái bình thường như cô tát.

-Anh thật quá đáng! Sao có thể cướp đi nụ hôn đầu của tôi, sao nó lại dành cho anh, một tên máu lạnh mà tôi không một chút rung động. Tôi không phải những đứa con gái mà anh từng tiếp xúc để anh muốn làm gì thì làm đâu.Đồ tồi

! _ Gia Hân quát cô không chịu nổi nữa. Sau đó rất nhanh Gia Hân chạy đi nước mắt cũng đã rơi ra trên khé mắt từ lúc nào.

Thiên Long đứng chôn chân tại chỗ, vì cái gì mà anh lại không đánh cô gái đó. Nếu là người khác có lẽ sẽ bị anh làm cho thê thảm nhưng tại sao với cô lại khác. Cô nói đúng cô không giống những đứa con gái mà anh từng tiếp xúc.

Anh tồi tệ lắm sao? Cũng phải thôi anh là tên máu lạnh đã lấy mất nụ hôn đầu của cô, anh không hề biết với cô nó lại quan trọng đến vậy. Nhưng có ai biết cái tên máu lạnh ấy đã phải tự tạo ra vỏ bọc lạnh lùng bên ngoài để che giấu đi trái tim cô đơn bên trong. Anh sống vì lí do gì? Anh chỉ là một con rối để ba anh sai bảo, điều hành công ty, cái tập đoàn lớn mà ai cũng hằng mơ ước. Nhưng có ai hiểu anh thậm chí còn không bằng Gia Hân, ít ra cô cũng được tự do nói, cười, hành động và quyết định cuộc sống của mình. Cuộc sống của anh đã theo một quỹ đạo nhất định. Thiên Long cười chua xót, tay sờ lên vết đánh.

Nguyệt Lam đứng gần đó đã chứng kiến hết mọi chuyện, cô nhìn vào màn hình điện thoại thỏa mãn với bức ảnh vừa chụp được, môi khé nở một nụ cười nham hiểm:"Sẽ có trò hay đây"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Scandal

-Gia Hân cậu không quên buổi trà chanh hôm nay chứ _ Minh Huy nhìn Gia Hân đi vào lớp.

-Xin lỗi hôm nay tâm trạng tớ không được tốt, để hôm khác đi _Gia Hân nói đôi mắt đã đỏ lên vì khóc.

-Cậu khóc sao? _Minh Huy lo lắng nhìn Gia Hân _Ai bắt nạt cậu sao?

Gia Hân chỉ khẽ lắc đầu sau đó ngồi về chỗ mình. Gia Hân thậm chí không dám nhìn vào mắt Minh Huy nữa. Cô cảm thấy xấu hổ cho chính bản thân mình, cô nói cô yêu Minh Huy vậy mà không giữ được nụ hôn đầu cho cậu ấy. Minh Huy biết Gia Hân không vui nên anh cũng không hỏi gì thêm, chỉ im lặng nhìn cô. Các tiết học nhanh chóng trôi qua.

-Reng...Reng _Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi. Mọi người nhanh chân xuống căn tin bây giờ chỉ còn Gia Hân và Minh Huy. Thời gian như chậm lại ngay cả những chiếc lá trên cây nhẹ nhàng rơi xuống cũng tưởng như rất chậm. Không gian im ắng, ngay cả tiếng tim đập của cả hai cũng có thể nghe thấy. Gia Hân thật sự không chịu nổi lên tiếng phá tan cái sự im lặng này:

-Sao cậu không xuống căn tin?

-Sao tớ phải xuống _Minh Huy hỏi vặn lại

-Sao? Cậu không đói à _Gia Hân

-Sao? Cậu có đói đâu _Minh Huy

-Cậu thật là... _Gia Hân

-Cậu cũng thật là... _Minh Huy

-Cậu đang bắt chước tớ? _Gia Hân trừng mắt nhìn Minh Huy

-Cậu đang bắt chước tớ sao? _Minh Huy nhìn Gia Hân

-Cậu dám chọc tớ _Gia Hân bị chọc cho bức mình, cô đứng lên nhéo má Minh Huy. Minh Huy cũng dùng tay nhéo má Gia Hân. Thế là trận đấu bắt đầu cả hai đều không chịu thua dùng tay nhéo má người kia đến nỗi đỏ cả lên. Minh Huy còn véo mũi Gia Hân, Gia Hân cũng không chịu bỏ cuộc dùng tay véo mũi Minh Huy, mũi cả hai đã đỏ lên. Minh Huy lại nghĩ ra trò khác cậu cù lét Gia Hân, Gia Hân cũng vậy cù lét lại cậu. Cả hai đang rất vui vẻ thì:

-Hộc...Hộc...Gia Hân... Mày có biết chuyện gì đã xảy ra không _Hương Mai chạy vào lớp nhìn xuống bàn Gia Hân nói lớn, có vẻ rất nghiêm trọng, cô thở dồn dập.

-Chuyện gì? _Gia Hân ngưng cuộc chiến, ngạc nhiên nhìn Hương Mai

-Lên trang web của trường đi _Hương Mai nói

-Hà _Gia Hân còn đang ngỡ ngàng thì Minh Huy đã lấy điện thoại của anh ra, hàng lông mày rậm khẽ nhíu lại:

-Sao lại như vậy? _Minh Huy nói, tay giờ cầm hình điện thoại cho Gia Hân xem, Gia Hân ngạc nhiên nhìn tấm hình được đăng trên trang web là lúc cô hôn Thiên Long và tát anh. Gia Hân không ngờ lại có người chụp lên Gia Hân đang ở cùng Thiên Long. Gia Hân thật sự đang không vui vừa mới được Minh Huy làm cho vui trở lại thì bị bức hình này làm cho bức mình. Gia Hân không nói gì thêm lặng lẽ thu dọn sách vở vào cặp rồi xách cặp lên định về thì:

-Cậu giải thích đi _Hương Mai lên tiếng

-Có giải thích cũng chẳng ai tin với lại đây là chuyện khó nói tao không thể nói được. Mày xin phép cô chủ nhiệm giúp tao. _Gia Hân nói rồi sau đó bước nhanh ra khỏi lớp. Minh Huy khó hiểu nhìn người con gái rời đi.

-Người trong hình là cô ta đó _N1

-Uhm...To gan ghê ngay cả Thiên Long mà cũng dám tát _N2

-Lại là cái con nhỏ đó đã gây không biết bao nhiêu tiếng xấu về bản thân vậy mà vẫn vác mặt đến trường _N3

-Đúng đó thật chẳng ra sao _N4

-Tại sao trường mình lại chứa cái đứa mặt dày như nó chứ _N5

.....V...V.....

Gia Hân không quan tâm đến những lời nói đó bước nhanh ra khỏi trường.

Trên sân thượng của trường có một dáng người cao lớn, cả người toát ra khí lạnh khiến người khác phải rùng mình.

-Cạch_Cánh cửa được mở ra, Thiên Long nhanh chóng quay lại nhìn người bước lên sân thượng

-Anh gọi em lên đây có việc gì_Nguyệt Lam tiến gần đến Thiên Long.

-Bức ảnh này là cô chụp rồi đăng lên_Thiên Long nói rồi giờ mấy tấm ảnh ra ném vào người Nguyệt Lam. Nguyệt Lam cúi xuống nhặt mấy tấm hình lên, hơi giật mình nhưng ngay sau đó bình tĩnh lại nói:

-Hình gì đây? Em không hề biết đó

-Cô đùa tôi sao?_Thiên Long dùng tay bóp cổ Nguyệt Lam chặt đến nỗi Nguyệt Lam không thở được, dùng bàn tay yếu ớt cổ bỏ tay anh ra nhưng vô dụng. "Sao nó lại dành cho anh, một tên máu lạnh..."_Đột nhiên cái câu nói của Gia Hân lại xuất hiện trong đầu anh, Thiên Long vội thả lỏng tay mình ra.Nguyệt Lam ngã xuống nền.

Nguyệt Lam nằm dưới nền đất, cổ hít lấy không khí tưởng chừng như cô sắp chết vì thiếu oxy, không khí trong cổ cũng thông. Cô sợ sệt nhìn con người đang đứng. Anh ta thật đáng sợ nhưng tại sao anh ta lại tha cho cô?

Thiên Long không hiểu sao chỉ vì câu nói đó mà anh không giết Nguyệt Lam, anh lạnh lùng rít từng chữ:

-Nghỉ học ngay hôm nay và biến khỏi thành phố này trước khi quá muộn.

Sau đó bực mình bước xuống cầu thang chỉ bỏ lại một âm thanh:"Rầm"_Chiếc cửa được một lực mạnh đóng lại.

Rốt cuộc là vì cái gì chứ?Thiên Long đầu anh rối cả lên, đang đi xuống cầu thang lại bị va vào một người. Thiên Long không thèm để ý đến lạnh lùng bước tiếp. Hai con người lướt qua nhau như không nhìn thấy nhau.

Minh Huy không biết đã có chuyện gì. Nghe thấy bọn con gái nói Nguyệt Lam được Thiên Long gọi lên sân thượng có việc gì đó nên anh tò mò đi lên xem nhưng đến cầu thang lại va phải Thiên Long và có vẻ như anh ta không để ý đến anh. Khi Minh Huy bước lên anh chỉ thấy Nguyệt Lam nằm đó đã hằn lên những vết đỏ, cả người run lên vì sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Gia Đình

-Gia Hân sao con về sớm vậy?_Mẹ Gia Hân nhìn cô tâm trạng không vui bước vào nhà.

-Con thấy hơi mệt nên xin về nhà trước_Gia Hân không nhìn lấy mẹ cô một cái mà cứ thế bước lên phòng

-Cái con bé này..._Mẹ Gia Hân lắc đầu nhìn theo dáng cô lên phòng cho tới khi cánh cửa phòng đóng lại bà mới bước vào bếp.

Gia Hân mệt mỏi ngã người lên chiếc giường của mình. Cô vui đầu vào gối khóc nức nở như một đứa con nít.

Đến tối:

-Gia Hân à xuống ăn cơm đi_Mẹ Gia Hân đứng ở dưới phòng ăn nói vọng lên.

-Mọi người cứ ăn trước đi không cần phải chờ con_Gia Hân mệt mỏi lên tiếng.

-Con sao vậy?_Mẹ Gia Hân lo lắng từ lúc về tới giờ cô cứ ở trong phòng không bước ra ngoài.

-Con không đói ba mẹ cứ ăn trước đi ạ_Gia Hân

-Đề con lên xem_Gia Ân rời khỏi bàn ăn, chân bước lên phòng chị cô.

-Cốc!Cốc_Gia Ân gõ cửa nhưng đáp lại là sự im lặng.

-Em vào nhé!_Gia Ân nói rồi mở cửa vào vì cô biết Gia Hân không khóa cửa.

-Gia Hân chị sao vậy?_Gia Ân lo lắng nhìn Gia Hân đang ngồi thẩn thờ trên giường, đôi mắt đã đỏ hoe.

Gia Hân khẽ lắc đầu. Gia Ân không nói gì chỉ bước đến ngồi cạnh Gia Hân. Chợt Gia Hân lên tiếng:

-Hôm nay ở trường chị có xảy ra một số việc nên chị thấy không vui_Gia Hân

- Là chuyện gì? _ Gia Ân

- Là chuyện chị không thể nói được _ Gia Hân

- Uhm, chị không muốn nói cũng không sao... Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì em luôn tin việc chị làm là đúng và chị sẽ không vì những rắc rối đó mà buồn bực đến nỗi bỏ ăn _ Gia Ân mỉm cười. Gia Hân hơi sững người vì cô em gái bé bỏng của cô từ khi nào đã lớn khôn như vậy rồi còn biết an ủi cô nữa cơ.

- Em ra dáng người lớn từ khi nào thế? _ Gia Hân véo má Gia Ân

- Đầu có em vẫn là đứa em gái của chị đấy thôi _ Gia Ân cười híp mắt, dúi đầu vào người Gia Hân. Gia Hân mỉm cười tay xoa nhẹ lưng Gia Ân.

- Xuống ăn cơm đi, em nói đúng đâu thế cứ vì một chút rắc rối mà chị lại bỏ ăn _ Gia Hân

- Uhm _ Gia Ân mỉm cười kéo tay chị gái mình xuống _ Thế mới là chị chứ.

- Chịu xuống rồi à _ Mẹ Gia Hân nhìn cô bước xuống.

- Mẹ xem chị hai cứng đầu không, con phải năn nỉ muốn gây lười chị ấy mới chịu xuống _ Gia Ân vui vẻ ngồi vào ghế cổ chọc Gia Hân một câu.

- Cái con bé này cũng có tài ăn nói đấy _ Mẹ cô mỉm cười nhìn Gia Ân

- Ăn cơm thôi, nhìn có vẻ hấp dẫn nhì _ Ba Gia Hân đặt tờ báo xuống, tay lấy bát và thìa.

- Món mẹ nấu đối với ba mà nói là ngon nhất rồi con gì? Đúng không chị? _ Gia Ân lại nhanh nhẩu nói không quên quay sang Gia Hân, Gia Hân chỉ khẽ gật đầu miệng mỉm cười.

- Con chỉ được cái nói đúng _ Ba Gia Hân mỉm cười cốc nhẹ vào đầu Gia Ân.

- A! Con gái ba mà _ Gia Ân vừa dứt lời thì mọi người cười một trận hả hê, dường như đã quá quen với tính trẻ con của Gia Ân rồi.

Sau đó họ vui vẻ gấp thức ăn cho nhau và bữa ăn trôi qua nhanh chóng trong sự ấm cúng và hạnh phúc của một gia đình thật sự. Gia Hân cô cảm thấy thật may mắn khi có một gia đình hạnh phúc như vậy, cô cảm thấy bớt buồn hơn. Mặc dù Gia Hân chưa nói cho họ biết về chuyện đó nhưng cô cũng cảm thấy trái tim mình đang ấm nóng vì hạnh phúc. Đúng vậy khi bạn mệt mỏi hoặc khi bạn buồn bực chuyện gì đó người thân, gia đình sẽ là chỗ dựa tinh thần vững chãi cho bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mua Sách

- Gia Hân dậy đi con _ Mẹ Gia Hân "âu yếm" nhìn cô đang ngủ trên giường như một con mèo nhỏ lười biếng, bà nói bằng chất giọng "ngọt ngào" nhất có thể.

- Mama à hum nay là chủ nhật cho con ngủ tí có được không _ Gia Hân khó chịu khi đang mơ được ăn gà quay thì bị mẹ phá mất, định nói xong thì ngủ để được ăn tiếp thì:

- Con gái yêu có bạn tới kiểm con đó _ Mẹ Gia Hân vẫn tiếp tục nói

- Cái thên nèo con nèo mà không cho con ngủ vậy ạ _ Gia Hân bắt đầu bực mình hỏi mẹ cô nhưng người vẫn lười không chịu dậy.

- À cái thằng Thiên Long á _ Mẹ Gia Hân nói rõ từng chữ một, Gia Hân chột bật dậy:

- Mẹ nói cái gì? _ Sau đó ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu.

- Bộp bộp bộp bộp... _ Gia Hân chạy nhanh xuống, chân chạy ra phòng khách nhìn thấy ba cô ngồi đó uống cà phê, đối diện là Thiên Long.

- Anh ta nói cho ba mẹ mình biết hết rồi hả trời, híc sao số tui khổ z nè _ Gia Hân thầm nghĩ người ngồi bệt xuống nền, tay vò đầu bứt tai khuôn mặt méo mó thấy mà khổ sở. Thiên Long neho mắt xuống nhìn con người đang làm hành động lạ, người cô vẫn còn mặc bộ pijama bông doremon chân mang dép bông cũng doremon luôn.

- Thấy Thiên Long đang nhìn cô như một sinh vật lạ bực mình Gia Hân nói:

-Nhìn cái gì mà nhìn, hành hạ tôi cho đủ hay sao

-Hành hạ? Ai hành hạ con đâu? _Ba Gia Hân đặt tờ báo xuống nhìn đứa con gái của ông.

-Ủa anh ta chưa nói gì với ba sao _Gia Hân ngạc nhiên nhìn ba cô đang thản nhiên uống cà phê mà không có phản ứng bực tức gì.

-Nói gì? Chẳng phải hôm nay con sẽ đi mua sách để học với cậu ta sao? Còn đứng đó không mau thay đồ đi _Ba Gia Hân.

Gia Hân khẽ "à" lên một tiếng, đầu nghĩ:"thì ra là chưa nói gì hết vậy mà mình cứ tưởng..."

-Dạ con đi thay đồ liền _Gia Hân nói rồi vọt lên phòng.

-Tốt nhất là phải đuổi tên đó ra khỏi nhà cái đã _Gia Hân lẩm bẩm.

5' sau Gia Hân đã VSCN và thay một bộ đồ đơn giản: chiếc áo phông rộng màu xanh nước biển nhạt không họa tiết cùng quần bó đen và đôi giày bata cũng màu xanh nước biển. Bước nhanh xuống dưới:

-Baba, mama con đi nha _Gia Hân kéo Thiên Long ra khỏi nhà không quên để lại một câu. Ba mẹ cô chỉ khẽ gật đầu rồi sau đó làm việc của mình.

Thiên Long hôm nay ăn mặc cũng rất đơn giản nha: áo sơ mi sọc ca rô tông màu xanh nước biển khoác bên ngoài chiếc áo pull không cổ và chiếc quần jean cũng màu xanh nước biển(hai anh chị này chuộng màu xanh hén)

Gia Hân kéo Thiên Long ra khỏi nhà mới lên tiếng:

-Anh đến nhà tôi làm gì?

-Như ba cô nói, đi mua sách _Thiên Long bình thản trả lời.

-Mua sách làm gì? _Gia Hân phát cáu.

-Để học _Thiên Long thản nhiên nói và không để cô nói gì thêm kéo cô vào trong chiếc BMW của anh đậu trước nhà cô, đóng cửa và lên xe lái đi.

-Anh làm cái quái gì vậy, tôi đã đồng ý là đi với anh đâu _Gia Hân bực mình

-Cô có quyền quyết định sao? _Thiên Long lạnh lùng nhìn Gia Hân.

-Hừ _Gia Hân hừ nhẹ một tiếng sau đó nhìn cảnh vật xung quanh qua kính xe không thèm nhìn lấy anh một cái. Thiên Long chỉ khẽ nhếch môi:"Xem cô còn bướng được nữa không". Sau đó tăng tốc độ nhanh hơn.

-Két! _Thiên Long cố tình thắng gấp khi dừng đèn đỏ khiến Gia Hân không kịp thích nghi, đầu đập vào xe một cái "cốp"

-Asss sao lại thắng mà không báo tôi _Gia Hân tức giận nhìn Thiên Long tay xoa xoa cái trán vừa bị va chạm

-Sao phải báo cô _Thiên Long nhún vai nhưng trong lòng thì đắc thắng.

-Anh... _Gia Hân cứng họng đành hậm hực ngồi im không nói thêm gì trong lòng thầm rủa:"Cái tên phóng nhanh vượt ẩu này ta chủ ngươi có ngày lái xe đâm vào cột điện chết luôn đi"

Chiếc BMW dừng tại khu trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, đây là lần thứ hai Gia Hân vào đây.(lần 1 đi sửa soạn để làm thư kí riêng cho Thiên Long á)

-Mua sách thì vào nhà sách sao phải đến tận đây, rõ hoang phí! _Gia Hân bĩu môi, xuống xe trước Thiên Long. Thiên Long lái xe vào nhà gửi xe sau đó mới bước vào cùng Gia Hân. Vừa vào đã thu hút ánh nhìn của những người xung quanh, bọn con gái thì mắt trái tim, có đứa thì xịt máu mũi, có đứa thì xỉu ngay tại chỗ á,... nói tóm lại là cảnh tượng hết sức thê thảm. Con trai thì nhìn Thiên Long với ánh mắt ghen tỵ xen ngưỡng mộ. Gia Hân chỉ khẽ lắc đầu, thờ dãi ngao ngán:"Haizz...Xấu quá cũng khổ mà đẹp quá cũng khổ"(Ý nói chị ấy đấy ạ)

-Cô gái theo sau anh ta là ai vậy? _N1

-Nhìn chẳng đẹp chút nào _N2

-Cô ta sao lại may mắn vậy chứ _N3

-Đứng đó được đi bên mỹ nam sướng quá rồi còn gì _N4

.....Pla Pla.... _Cứ thế mọi người lại bắt đầu xôn xao, xì xầm to nhỏ.

Gia Hân bực mình vô cùng ở trường đã phải nghe những lời bàn tán chẳng ra gì rồi mà vào mua sách cũng không yên.

Gia Hân chỉ muốn hét lên."Thích thì mấy người theo anh ta á, có biết tôi khổ thế nào không mà nói!" Nhưng tiếc thay cái "tảng băng di động" ở phía trước không cho phép cô làm điều đó, cô chỉ còn cách gào thét trong lòng không ngừng:"Ôi ông trời ơi sao con cuộc đời con lại cay nghiệt, đau khổ thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bày Trò

-Cầm lấy_Gia Hân đang buồn bực thì Thiên Long lên tiếng đưa cho cô một quyển sách giấy cộm.

-Hà_Gia Hân ngệt người.

-Tôi không thích nhắc lại_Thiên Long quát,anh phát bực khi nói chuyện với cô.

-Ukm_Gia Hân giật mình sau đó tay cầm lấy quyển sách.

Và cứ thế một quyển rồi hai quyển rồi ba quyển. Từ một quyển đã trở thành một chồng sách trên tay Gia Hân. Gia Hân khổ sở mang chồng sách đi xuống dưới đất. Định nghĩ tay một chút thì cái nào của cô chột này ra một ý tưởng hết sức ranh ma, Gia Hân miệng khê cười tinh nghịch:"Xem lần này anh sẽ làm gì, dám làm khổ tui hả"

-Cô làm gì vậy?_Thiên Long chau mày nhìn Gia Hân để chồng sách xuống

-Á! Tôi đau bụng quá_Gia Hân quần quai ôm bụng. Thiên Long nhú mày nhìn Gia Hân:

-Cô sao vậy?

-Tôi bị đau bụng, anh cho tôi đi Vs nha!_Gia Hân vẫn còn ôm bụng mặt nhăn nhó thấy mà tội. Thiên Long hơi nghi ngờ nhưng sau đó lại đồng ý để Gia Hân đi. Chỉ chờ có thế Gia Hân đi vòng ra chỗ khác cô nhanh tay lấy một cây bút bi, một cây bút lôngkinh Staedtler Lumocolor,mấy xấp giấy nhỏ và một lọ keo dán sắt sau đó tới quầy tính tiền.(Các bạn có biết cô năng định làm gì không? Nếu không thì đọc tiếp xem chuyện gì sẽ xảy ra nhé)

Gia Hân vui vẻ đến nhà gửi xe, tìm đúng biển số xe của xe Thiên Long, môi cô nở một nụ cười hết sức gian:"Nhà giàu, xài tiền phung phí chắc không tiếc một chiếc xe đâu nhì"

Gia Hân dùng bút lông mới mua được viết lên kính xe Thiên Long những dòng chữ:"Đồ máu lạnh, Đồ sao quả tạ, Đồ điên, Đồ ranh, Đồ chảnh, Đồ bệnh hoạn, biến thái...Pla Pla..." Cô còn thỏa sức tưởng tượng vẽ những hình thù kì dị lên khắp kính xe Thiên Long. Sau khi đã thỏa mãn với tác phẩm của mình Gia Hân cười nham hiểm"Xem anh vào xe bằng cách nào." Cô dùng keo dán sắt dán chặt các mép cửa xe lại.(Ác quá chị ơi) Hoàn tất hết tất cả cô mới đi ra khỏi nhà gửi xe, đi bộ về.

Thiên Long chờ Gia Hân khoảng 30' mà không thấy cô đâu. Đây là lần đầu trong đời anh phải chờ đợi một người lâu đến vậy, thậm chí lúc trước anh không thêm chờ ai cả. Thiên Long thật sự bực mình anh định về, bỏ mặc cô ở đây nhưng đến nhà gửi xe anh sững người với chiếc xe yêu vầu của mình. Thiên Long nhìn những dòng chữ trên xe sau đó dùng tay chùi thử, đúng như anh nghĩ là bút lông không xóa được. Thiên Long dùng tay kéo cửa xe, nhưng cũng vô dụng không mở được, nhìn kĩ anh mới thấy là do keo dán sắt. Thiên Long mặt mày tối sầm lại anh thật sự không ngờ có người lại to gan chọc anh đến vậy. Thiên Long bực mình lấy điện thoại ra:"Cho một chiếc khác đến trung tâm thương mại ngay cho tôi" Sau đó anh đến trước cổng khu trung tâm thương mại chờ người cho xe mới đến. Vừa đứng đợi được mấy giây thì ở ạt một đám con gái từ đâu xuất hiện trước mặt anh.

-Anh ơi anh đẹp trai quá, yêu anh nhiều_G1

-Tránh ra!_Thiên Long lạnh lùng quát

-Đúng là có lạnh lùng thật nhưng mà em thích điều đó_G2

-Anh đi chơi với em đi_G3

-Anh ơi làm bạn trai em đi_một đứa pa đề chạy đến cạnh Thiên Long nhìn thấy phát ón. Thiên Long thật sự khó chịu khi người đến vây quanh anh ngày một đông và có cả những thành phần không tưởng được(ái nam ái nữ ấy á).

-Sao các người biết tôi ở đây_Thiên Long không chịu được lên tiếng.

-Là có một cô gái đưa cho tui em cái này nè_Một cô gái nhanh nhẩu đưa cho Thiên Long một tờ giấy trên mặt hiện rõ 2 chữ:"Hám trai" Thiên Long cầm lấy tờ giấy nhìn nội dung:"Mọi người ai muốn ngắm trai đẹp miễn phí thì hãy đến trước cổng trung tâm thương mại vào 15' sau. Lưu ý anh chàng này rất lạnh lùng nên khi anh chàng nói các bạn tránh ra thì các bạn không được bỏ cuộc vẫn quyết tâm theo đuổi anh ấy nhé!"

-Ukm_Em cũng nhận được tờ giấy đó nên mới đến đây, không ngờ là thiệt_Một cô nàng khác cũng lên tiếng.

Thiên Long thật sự rất tức giận anh định sẽ tha cho người quấy rối đó nhưng bây giờ đã thay đổi quyết định lập tức anh bước trở lại vào trung tâm thương mại.

-Ồ anh đẹp trai ơi sao lại vào đó_G1 nhìn theo tiếc nuối

-Chờ em theo với_G2

-Anh ơi đừng đi mà_G3

-Khó khăn lắm mới được thấy trai đẹp vậy mà đi mất tiêu ời_G4

....!\$@\$\$^^%*....._Đám người tiếc nuối nhìn Thiên Long bỏ vào trong, có một số theo anh vào trong nhưng đã bị bảo vệ ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trùng Phạt

Gia Hân chậm rãi bước từng bước trên vỉa hè, đi bộ về cũng là một ý kiến hay vì như thế cô có thể đi dạo, ngắm cảnh vật xung quanh. Gia Hân đang đi bỗng chân cô dừng lại trước một tiệm bánh tên:"Sweet", miệng mỉm cười:"Sáng nay chưa ăn sáng vào ăn thử cũng không tệ"

Gia Hân chọn một bàn cạnh cửa sổ, cô gọi một phần caramen và một đĩa bánh su kem. Sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn mọi thứ bên ngoài.

-Của cậu đây_Một giọng nam vang lên

-À, dạ cảm ơn..._Gia Hân quay sang cầm lấy đĩa bánh và ly caramen, mắt nhìn người trước mặt thì ngạc nhiên nhận ra người này là Minh Huy:

-Minh Huy cậu làm phục vụ ở đây sao?

-Ukm_Minh Huy gật đầu nhẹ

-Nếu cậu làm thêm ở đây tớ sẽ đến thường xuyên_Gia Hân vui vẻ.

-Không cần vậy đâu phiền cậu lắm_Minh Huy

-Không sao miễn được nhìn thấy cậu làm việc là vui rồi_Gia Hân cười híp mắt lại trông đáng yêu vô cùng. Không hiểu sao Minh Huy nhìn thấy Gia Hân giống như một đứa trẻ rất dễ thương, tay đưa lên xoa đầu cô. Gia Hân hơi sững người nhưng sau đó lại nói:"Cậu vào làm đi không chủ quán mắng đó"

-Ukm_Minh Huy chợt nhận ra hành động vô thức của mình giật mình rút tay về, quay người bước đi làm việc tiếp. Gia Hân hai má đã đỏ ửng lên.

-Well i wonder, could it be, when i was..._Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, giật mình Gia Hân lấy điện thoại ra:"Sao quá tạ".

-Đúng là ăn uống cũng không yên với tên này mà_Gia Hân phát bực

-Alo, anh gọi tôi có việc gì_Gia Hân bắt máy

-Cô đang ở đâu?_Thiên Long giọng nói lạnh băng khiến Gia Hân giật mình chợt nhớ tới việc mình vừa gây ra:

-Tôi...Tôi đương nhiên là ở trung tâm thương mại rồi_Gia Hân trả lời

-Được rồi vậy thì về nhà tôi đi tôi sẽ gửi địa chỉ cho cô_Thiên Long khẽ nhếch mép.

-Ukm...Về nhà anh làm gì_Gia Hân hơi lo lắng

-Có thứ muốn cho cô xem nếu không đi thì đừng hối hận_Thiên Long vẻ đe dọa

-Được...Được rồi_Gia Hân bất giác run lên, cô có linh cảm chẳng lành nhưng vẫn phải đi.

Minh Huy nhíu mày nhìn người con gái rời khỏi quán, đồ ăn vẫn còn nguyên trên bàn. Tay anh bấm số trên điện thoại:

-Alo cậu chủ gọi tôi có việc gì ạ_Người kia bắt máy

-Điều tra cho tôi thông tin về Nguyễn Thiên Long_Minh Huy

-Vâng. Tôi sẽ làm nhưng cậu chủ...Cậu không định về sao?_Người kia giọng nói có chút mong đợi.

-Không_Minh Huy trả lời một câu ngắn gọn dập tắt hi vọng của người kia sau đó cúp máy.

*****

Gia Hân cuối cùng cũng tìm được ngôi nhà trong địa chỉ, tay bấm chuông. Một cô người hầu bước ra:"Cô là Gia Hân?"

Gia Hân khẽ gật đầu.

-Cậu chủ nói cô lên phòng, phòng của cậu ấy ở tầng trên cùng_Cô người hầu mở cổng cho Gia Hân vào sau đó dặn cô.

-Dạ.Cảm ơn chị_Gia Hân mỉm cười rồi chân bước lên tầng trên. Cô bước từng bước lên cầu thang, mắt nhìn mọi thứ được bày trí trong ngôi biệt thự đầy sang trọng này. Căn biệt thự có gam màu chủ đạo là màu xám tro lạnh lẽo. Mọi thứ được sắp xếp, bố trí cẩn thận và có chủ định của người đặt nhìn rất phù hợp, thuận mắt. Nói tóm lại căn biệt thự rất đẹp nhưng lại toát lên một vẻ đẹp lạnh lùng rùng rợn. Gia Hân bước từng bước nặng nhọc lên tầng trên cùng, chân cô dừng lại trước cửa phòng để băng:"Cậu chủ". Gia Hân hít một hơi thật sâu sau đó thở ra để lấy tinh thần vào trong.

-Cốc...Cốc_Gia Hân gõ cửa

-Vào đi_Giọng của Thiên Long vang lên vẫn lạnh đến phát sợ.

-Cách_Gia Hân mở cửa bước vào. Đập vào mắt cô là một căn phòng tối chỉ có duy nhất một thứ ánh sáng từ chiếc laptop được đặt trên bàn làm việc. Gia Hân vốn ghét và sợ cái thứ bóng tối đó. Gia Hân không chịu được cô hét lên:"Bật đèn lên"

Thiên Long bực mình cô đã to gan phá anh còn dám lớn tiếng ra lệnh cho anh, lập tức không kìm được cơn giận Thiên Long bước đến gần cô, mạnh tay kéo cô vào trong,tắt màn hình máy tính, giảm nhiệt độ từ máy điều hòa sau đó khóa cửa nhốt cô ở trong. Gia Hân hoảng sợ tột độ liên tục đập cửa:"Mở cửa ra!Mở cửa ra"

Thiên Long ở bên ngoài khẽ nhếch mép:

-Đó là sự trừng phạt cho những kẻ dám to gan chọc phá tôi

Gia Hân giật mình thì ra Thiên Long anh đã biết cô phá rồi rồi nhưng mà cô cần phạt cô như vậy không, cô rất sợ bóng tối.

-Tôi xin lỗi!Tôi sai rồi, mở cửa cho tôi đi_Gia Hân nói lớn tay liên tục đập cửa.

-Với tôi không có khái niệm tha lỗi cho bất cứ ai cả. Thiên Long lạnh lùng nói sau đó quay người bước đi. Gia Hân thất vọng ngồi thụp xuống đất. Đầu cô trống rỗng. Mọi thứ xung quanh cô đều không thấy được chỉ toàn là một mảng đen.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Quá Khứ

Vào một ngày mưa rất lớn có hai đứa bé đang ở trong phòng tranh luận với nhau về một vấn đề gì đó:

-Gia Ân em không cảm thấy ba mẹ đang thiên vị em hơn sao_Gia Hân lúc này là mười tuổi cô bé đang nói chuyện với Gia Ân

-Không có em thấy ba mẹ vẫn thương chị hơn_Gia Ân lắc đầu

-Em xem khi mua đồ cho em ba mẹ thường khen rằng con gái của ba mẹ đẹp quá hoặc con là công chúa đẹp nhất thế gian này. Còn chị khi mua đồ mẹ chỉ nói:"Đừng mua những cái vậy, nó không hợp với con đâu"Thế chẳng phải là thương em hơn sao? Chị cũng thích mặc vậy, được trở thành công chúa mà_Gia Hân nói về mặt có chút không bằng lòng.

-Chị hai sao chị lại nghĩ vậy? Ba mẹ làm vậy là vì em làm người mẫu ảnh mà_Gia Ân cô giải thích cho cô chị gái hiểu.

-Đúng vậy em làm người mẫu ảnh là vì em xinh hơn chị, em được diện những bộ đầm công chúa còn chị thì không_Gia Hân nói.

-Em không tin_Gia Ân lắc đầu

-Không tin thì em đi hỏi mẹ xem_Gia Hân nói, Gia Ân gật đầu sau đó chạy xuống lầu gọi:

-Mama ơi!

Gia Hân cũng đi theo sau nhưng đến cầu thang thì dừng lại.

-Gì vậy con gái_Mẹ Gia Hân lên tiếng nhìn Gia Ân

-Chỉ hai nói con xinh hơn chị ấy có đúng không mẹ_Gia Ân đưa đôi mắt to tròn ngây thơ lên nhìn mẹ cô.

-Ừ, đúng rồi con gái mẹ là xinh nhất_Mẹ cô âu yếm xoa đầu đứa con bé bỏng của mình không biết rằng những lời nói đó làm Gia Hân vốn nghi ngờ nay lại càng nghi ngờ hơn. Còn Gia Ân cô bé cảm thấy hối hận khi đã hỏi mẹ như vậy.

10h đêm:

Gia Hân mặc trên người một chiếc áo khoác cùng một cái ô rời khỏi nhà, đầu óc non nớt của cô bé nghĩ rằng ba mẹ không còn yêu cô nữa và cô nên rời khỏi nhà. Chân bước ra khỏi nhà trong khi trời mưa, mọi người thì đã ngủ say không ai để ý gì đến cô bé. Gia Hân lặng lẽ bước đi, cô bé không biết phải đi đâu nữa nhưng cô cảm thấy chán sống trong một căn nhà thiếu sự yêu thương từ ba mẹ như vậy. Chân cô bé cuối cùng dừng lại tại một con hẻm nhỏ tối, cô bé sợ hãi nép vào đó khi nghe thấy tiếng của một đám người:

-Chết tiệt lại bị bọn đó đòi tiền nợ_Một người đàn ông lên tiếng

-Đại ca tính sao? Em thấy gay go lắm rồi nếu không trả tụi nó giết anh em mình chết_Một người đàn ông khác về lo lắng

-Đừng đó, em còn vợ con ở nhà nữa, dạo này tụi nó cứ ăn cháo mãi_Một người khác nữa cũng lên tiếng.

-Tụi mày im lặng chờ tao nghĩ cách_Người đàn ông được xưng làm đại ca đang đi tới chợt mắt ông dừng lại tại một cô bé đang đứng nép trong con hẻm, người run sợ, ông khẽ cười nham hiểm:

-Tụi mày có thấy con bé kia không?

-Sao? Đại ca tính bắt cóc nó hả_Bọn đàn em cũng nhìn thấy cô bé.

-Không tệ nhỉ_Người đàn ông tiến đến gần cô bé. Lập tức bọn đàn em kia vây quanh cô bé sau đó nhấc bổng người cô bé lên:

-Thả cháu ra, thả cháu ra, mấy chú làm gì vậy, thả ra nếu không cháu la lên đó_Gia Hân hét lên.

-Mày la lên đi tao cắt lưỡi mày_Người đàn ông gầm gừ, hoàn cảnh thiếu túng khiến ông ta mất hết lí trí.

-Hu hu ba mẹ ơi cứu con với_Gia Hân khóc, cô bé sợ hãi ở trong một nhà kho tối tăm, ngoài trời thì mưa lớn có cả tiếng sấm chớp nữa. Toàn thân cô bé run lên vì sợ cố gào thét nhưng không ai nghe thấy tiếng cô hét. Cô bé ngồi khóc trong vô vọng, trong bóng tối, một thứ màu đen vô tận tưởng chừng không thể thoát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thực Tại

Trở về thực tại:

Gia Hân lại nhớ về vụ việc cách đây tám năm. Cô nằm bất động, toàn thân run rẩy, nước mắt trào ra. Nhiệt độ trong phòng cũng khiến lớp da mỏng manh của cô bắt đầu chuyển sang màu trắng bệch, đôi môi cũng chuyển màu, rạn nứt. Gia Hân nằm co ro như một con thú nhỏ.

Thiên Long thấy quá 15' rồi thì anh lên phòng, mở cửa ra thì thấy cô nằm bất động ở đó toàn thân run lên, nơi khoe mắt một giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi ra. Có một cái gì đó đã khơi dậy lòng thương cảm của Thiên Long, bất giác anh nhấc bổng Gia Hân lên, đặt cô xuống giường, bật đèn, giảm nhiệt độ và gọi bác sĩ đến.

-Cô ta sao rồi_Thiên Long lạnh lùng nhìn bác sĩ Lê đang bước ra từ phòng anh.

-Cậu từ khi nào mà biết quan tâm đến người khác_Bác sĩ Lê khẽ cười, ánh nhìn đôn hậu tới Thiên Long.

-Chỉ là xem cô ta còn sức để làm việc không_Thiên Long giọng lạnh băng phát ra không một chút biểu lộ là lời nói dối

-Cô bé nhất thời bị xiu do nhiệt độ thấp và chứng sợ bóng tối tái phát_Bác sĩ Lê điềm đạm nói

-Sợ bóng tối sao?_Thiên Long chau mày trong đầu nghĩ:"Hèn gì cô ta nói mình bật đèn lên"

-Đúng vậy, sở dĩ tôi biết vì tôi có từng khám cho cô bé này cách đây mấy năm, do quá khứ vẫn còn ám ảnh nên cô bé rơi vào trạng thái sợ hãi, nếu lâu ngày không để ý đến có thể sẽ bị suy nhược cơ thể hoặc mất ý thức_Bác sĩ Lê

-Mất ý thức?_Thiên Long đôi lông mày rậm nhíu lại

-Cậu đừng lo tôi sẽ cho thuốc, uống vài ngày là sẽ khỏi thôi_Bác sĩ Lê khẽ cười

-Không phải ông đang lừa tôi? Sợ bóng tối dẫn đến mất ý thức_Thiên Long môi khẽ nhếch lên vẻ không tin.

-Tôi làm nghề bác sĩ đã mấy chục năm nếu nói chuẩn đoán sai thì tôi đã không làm rồi. Tin hay không tùy cậu thôi, do trường hợp này là trường hợp đặc biệt có quá khứ tác động vào_Bác sĩ Lê nói rồi quay người bước đi. Thiên Long hơi sững người anh không hề tưởng được một con người nghịch ngợm, hiếu động như vậy mà có thể sẽ bị mất ý thức. Và anh tò mò muốn biết cái quá khứ khiến Gia Hân trở nên như vậy. Tim anh khẽ nhói lên một cơn đau. Đứng bất động nhìn người con gái đang nằm trên giường, đôi môi đã chuyển sang màu anh đào.

Gia Hân từ từ mở mắt, thứ cô nhìn thấy đầu tiên là một màu xám, cô nhận ra đây là phòng của Thiên Long và cô đang nằm trên giường cậu ta có cả mùi của cậu ta nữa(mùi bạc hà). Gia Hân vội bật dậy ra khỏi phòng, sao cô có thể ngủ trên giường một người con trai chứ.

-Cô dậy rồi sao? Cô uống thuốc đi_Một cô người hầu nhìn thấy Gia Hân bước xuống tay mang đến một ly nước và một ít thuốc. Gia Hân mặt mày tái mét khi nghe nói đến thuốc nhưng ngay sau đó lại hỏi:

-Thiên Long cậu ta đâu rồi?

-Cậu chủ có việc nên đã đi cậu ấy dặn tôi cho cô uống thuốc rồi để cô về_Cô người hầu nói

-Chỉ đồ đồng thuốc đó đi rồi nói với cậu ta là em uống rồi còn bây giờ em sẽ về_Gia Hân nói rồi ra khỏi nhà Thiên Long, bắt một chiếc taxi cô đi về không để ý đến cô người hầu khó hiểu nhìn Gia Hân đi. Mắt cô người hầu lo lắng nhìn viên thuốc trên tay cô sẽ bị Thiên Long phát hiện là chưa được uống.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Vui Vẻ

6h tại nhà Gia Hân

-Gia Hân dậy đi đừng ngủ nữa_Tiếng mẹ Gia Hân từ dưới lầu vọng lên. 5 phút trôi qua vẫn chưa thấy động tĩnh gì, bực mình mẹ cô đi lên, mở cửa bước vào phòng cô:

-Cái con bé này dậy đi_Mẹ cô quát ầm lên.

-Mama à cho con 5' nữa thôi nha_Gia Hân nói sau đó kéo chăn lên đầu định ngủ tiếp thì:

-Có bạn con đến chờ con đi học kìa, thằng Thiên Long á_Mẹ cô nói nhấn rõ chữ Thiên Long cho cô nghe thấy. Gia Hân bật dậy vội vào làm VSCN thay đồ và bước xuống phòng ăn.

-Trời ơi sao lại đến chờ mình đi học nữa_Gia Hân lăm bầm nhưng cô ngó tới ngó lui ngó ra trước sân thì không thấy ai cả, Gia Hân quay ra nhìn mẹ cô:

-Mama hết trò đùa rồi hay sao vậy?

-Mẹ thấy hôm qua nói tên thằng đó ra có hiệu quả nên mẹ sử dụng..Haha công nhận rất hay_Mẹ Gia Hân nói rồi bước vào bếp. Gia Hân hậm hực:"Baba mama con đi học" Sau đó bước ra khỏi nhà. Nhờ cái chiêu độc đáo của mẹ cô mà hôm nay cô tới sớm hơn mọi khi rất nhiều.

-Tanda...Xem ai tới kìa, hôm này mây sẽ là ngôi sao của trường á_Hương Mai đứng trước cửa lớp thấy Gia Hân vào liền chọn một câu.

-Khi nào mà tao chẳng được làm ngôi sao, sáng đâu không thấy nhưng u tối thì quá trời. Tao mệt rồi tụi nó muốn bàn tán sao cũng được_Gia Hân ù rũ đi vào.

-Ê mày biết chuyện gì chưa?_Hương Mai theo sau Gia Hân

-Chuyện gì nữa _Gia Hân chau mày nhìn Hương Mai không quên để cặp xuống bàn. Sau đó lại nhìn bàn nhìn ghế xem có thứ gì không và cô không thấy gì cả. Đúng là rất may khi không phải dọn những thứ ghê gớm từ bọn con gái như trước nữa. Gia Hân yên tâm ngồi xuống.

-Hôm bữa mày về nữa chừng nên không biết đó thôi nhỏ Nguyệt Lam xin nghỉ học và chuyển ra chỗ khác ở rồi. Từ nay không phải gặp nhỏ chương tai gai mất nữa _Hương Mai vui vẻ

-Ukm.Chuyện đó liên quan gì đến tao?_Gia Hân nhìn con bạn rõ là bà tám

-Có liên quan chứ sao không. Lí do là vì nó đăng mấy bức hình đó lên trang web trường, bị Thiên Long bắt nghỉ học và chuyển ra chỗ khác sống _Hương Mai.

-Mệt quá, không phải mấy bức hình đó sẽ làm xấu mặt anh ta sao? Cho nên Thiên Long anh ta làm vậy là vì anh ta _Gia Hân

-Chứ không phải anh ta lo ày sao? _Hương Mai

-Đầu óc đen tối! Anh ta đòi nào lo lắng đến tao mày có biết hôm qua tao phải khổ sở thế nào không khi phải... _Gia Hân nói nửa chừng thì chợt nhận ra quá giới hạn.

-Phải làm sao?_Hương Mai nhìn Gia Hân, miệng cười gian

-Ừ thì...Thì phải làm việc nhà chứ sao _Gia Hân

-Mày khùng hả? Tao đang nói chuyện Thiên Long mày lại nói về chuyện khác. Có liên quan ha! _Hương Mai cáu.

-Ukm...Tao mệt rồi không nói nữa _Gia Hân gục xuống bàn.

Hương Mai thấy Gia Hân không vui cô cũng không muốn nói thêm gì, về chỗ ngồi của mình.

-Gia Hân hôm nay tớ bao cậu và Hương Mai đi ăn quán tớ làm chịu không?_Minh Huy đã tới lớp thấy Gia Hân buồn bực gục xuống bàn nên lên tiếng.

-Ukm.Được á _Gia Hân tự nhiên vui trở lại.

-Tốt quá vậy chiều nay 5h sau khi tan học đi ăn nhé _Minh Huy cười nhẹ. Cô quả thật rất giống một đứa bé khi buồn thì ăn uống sẽ quên ngay.

-Hừ cái con ham ăn _Hương Mai cốc nhẹ vào đầu Gia Hân. Còn Minh Huy lại xoa đầu cô nhẹ nhàng như thể với một đứa bé bướng bỉnh nhưng cần được chăm sóc, bảo vệ.

-Nè hai người hẹn nhau từ trước phải không? Một người thì cốc một người thì xoa. Ở đâu ra cái kiểu ăn hiếp bạn thế hả? _Gia Hân cáu. Hương Mai và Minh Huy nhìn nhau sau đó cười vui vẻ. Gia Hân cũng cười theo:" Thật hết nói nổi với đám bạn này".

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bực Bội

Những giây phút vui vẻ ngắn ngủi cũng trôi qua nhanh cuối cùng cũng phải đối mặt với những phút giây không vui.

Vào giờ ra chơi, tại phòng hội trường:

-Đến nhà tôi lấy một xấp hồ sơ ở phòng tôi để trên bàn làm việc, nó rất quan trọng nên cô lấy mau đi, cho cô 15' nếu không xong thì đừng trách _Thiên Long lạnh lùng ra lệnh.

-Sao anh không tự đi mà lấy, rõ ràng _Gia Hân lăm lăm trong miệng

-Tôi lười? _Thiên Long chau mày. Những lời nói xấu anh tưởng chừng được cô nói rất nhỏ nhưng đều lọt hết vào tai anh.

-Trời siêu nhân à tôi nói nhỏ vậy mà anh cũng nghe _Gia Hân ngậy thơ (vô) số tội

-ĐI NGAY ĐI TRƯỚC KHI TÔI BỰC _Thiên Long sức kiến nhẫn có hạn, quát ầm lên.

-À được rồi _Gia Hân vội chạy đi.

.....

Gia Hân xuống taxi bước đến trước cổng nhà Thiên Long, bấm chuông. Ngay sau đó một người đàn ông lớn tuổi đi ra:

-Cô là...

-Cháu là osin của Thiên Long, anh ấy nói cháu lấy xấp hồ sơ trên bàn làm việc _Gia Hân miệng nói rất nhanh về rất vội.

-Được, vậy để tôi vào lấy, cô chờ một chút đi _Người đàn ông đó chính là quản gia Kim hôm bữa ông có việc bận nên Gia Hân không thấy.

-Dạ cảm ơn bác nhiều _Gia Hân lễ phép.

-Nó đây _Bác quản gia Kim đưa cho Gia Hân.

Cũng vừa lúc đó trời bắt đầu mưa to. Gia Hân để xấp hồ sơ vào áo khoác, cô sợ nó bị ướt.

-Cô vào nhà trú mưa đi lát hẳn đi _Quản gia Kim lo lắng nhìn Gia Hân, người cô bắt đầu ướt.

-Dạ cảm ơn bác nhưng nó rất quan trọng cháu phải đưa gấp cho Thiên Long _Gia Hân nói rồi chạy đi không quên nói:"Chào bác ạ"

Gia Hân vội chạy nhanh hết sức có thể, vừa nãy chờ taxi nhưng không thấy nên đành vậy. Từ nhà Thiên Long tới trường cũng không xa nhưng đủ làm người cô ướt sũng vì mưa. Gia Hân nhanh chân chạy vào phòng hội trường đầu thăm nghĩ:"May quá vừa về kịp"

Gia Hân thấy Thiên Long đang ngồi bình thản trên ghế nhưng cũng không để ý gì thêm nói:

-Nó đây _Gia Hân lấy xấp tài liệu từ áo khoác ra _ Nó bị ướt một chút để tôi làm khô cho _Nói rồi cô định mang nó ra trước quạt thì:

-Không cần nữa tôi đã làm xấp khác rồi _Thiên Long nói. Gia Hân nghe xong thì cô như muốn lao đến đánh anh ngay lập tức. Rõ ràng lúc nãy nói nó rất quan trọng nên cô mới đi lấy nó gấp. Vậy mà giờ lại nói làm cái khác rồi. Đúng là coi thường công sức của người khác mà.

-Vậy sao còn bắt tôi đi lấy nó? Anh có biết tôi phải lội mưa đến đây chỉ vì đưa cho anh cái thứ này _Gia Hân thật sự rất bức

-Không phải cô đi là vì thời gian tôi nói sao? _Thiên Long khẽ nhếch mép

-Tôi đi là vì anh nói nó rất quan trọng, tôi sợ không kịp sẽ ảnh hưởng đến anh _Gia Hân lớn tiếng, cô thật sự không chịu được nữa.

-Cô lo cho tôi? Không phải cô thích tôi rồi chứ? _Thiên Long đôi môi khẽ cong lên. Gia Hân chột giật mình khi vừa nói một câu cô không hề nghĩ với tên này lại là có ý đồ khác, vội nói:

-Ai thích anh chứ, đồ điên, đồ hoang tưởng _Gia Hân nói rồi chạy đi.

Thiên Long lại một lần nữa bị cô làm cho bất ngờ. Lần đầu trong đời anh bị chửi bằng những lời lẽ này chắc có lẽ anh sẽ nhớ nó suốt đời mất. Cũng thật lạ khi nghe những lời này anh lại không thấy bức ngược lại còn rất vui. Vì sao ư? Vì cô thật sự rất khác biệt: cứng đầu, bướng bỉnh và thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Suýt Bị Phát Hiện

Gia Hân khẽ run lên vì lạnh. Chợt Minh Huy đưa cho Gia Hân một bộ đồ thể dục:

-Cái này là của tớ, cậu thay vào không là bị cảm đó

Gia Hân ngần ngại một lúc rồi cũng chịu mặc vào. Minh Huy cao 1m86 nặng 70kg, Gia Hân cao 1m68 nặng 52kg nên quần, áo đều dài và rộng so với người Gia Hân.

-Nhìn mắc cười không _Gia Hân gãi đầu nhìn Minh Huy đang nhìn bộ đồ trên người cô.

-Không, trông rất đáng yêu _Minh Huy cười nhẹ

-Hả...Đáng yêu? _Gia Hân còn đang đơ người thì Minh Huy đã kéo cô vào lớp:

-Học thôi, chuông reo lâu rồi đó

Cả lớp ngạc nhiên nhìn Minh Huy dắt Gia Hân vào và đáng chú ý là bảng tên trên áo thể dục mà Gia Hân đang mặc đề chữ "Minh Huy".

Đám con gái nhìn Gia Hân bằng con mắt rực lửa trong lòng đầy ghen ghét. Gia Hân lại được các bạn gái "thân thiện" nhòm ngó nhiều hơn.

-Reng...Reng..._Tiếng chuông báo hiệu kết thúc buổi học.

Gia Hân nhanh chóng cất sách vở vào cặp nhìn Hương Mai đang bấm gì đó trên điện thoại:

-Đi thôi

-Thôi hai người đi ăn vui vẻ nhé tao có việc bận rồi_Hương Mai quay sang nhìn Gia Hân.

-Trời!_Gia Hân không hiểu nổi mới mấy tiết trước Hương Mai đồng ý đi vậy mà giờ lại nói có việc bận.

-Thôi hôm khác dẫn cậu đi cũng được, hôm nay tớ sẽ đi ăn với Gia Hân. Chúng ta đi nào_Minh Huy nói rồi khoác vai Gia Hân bước ra khỏi lớp.

Hương Mai thấy nhẹ nhõm khi Gia Hân không nghi ngờ gì, chân bước ra khỏi lớp. Thật ra lúc này là Hoàng Anh nhắn tin nói cô đi ăn với cậu ta và Hương Mai không ngần ngại trả lời:"Được".

15'sau:

Minh Huy và Gia Hân bước vào quán Sweet, Gia Hân nhận ra người đang ngồi ở bàn phía bên kia là Hương Mai và ngồi đối diện là một anh chàng.

"Thì ra nói bận là đi hẹn hò với trai, hừ con này ghê thật"_Gia Hân nghĩ thầm sau đó tiến tới gần bàn Hương Mai, Minh Huy mặc dù chưa hiểu chuyện gì nhưng cũng đi theo Gia Hân.

-Ủa kia không phải là Hoàng Anh đó sao? Cậu hẹn bạn gái đi ăn hả? Bạn gái cậu là ai vậy cho tớ xem mặt có được không?_Gia Hân vừa dứt lời thì:

-Phụt_Hương Mai đang uống trà sữa nghe tiếng Gia Hân thì phun ra. Và tất nhiên người "may mắn" hưởng hết là anh chàng đối diện-Hoàng Anh.

Minh Huy vẻ mặt không vui khi nhận thấy sự hiện diện của Hoàng Anh nhưng ngay sau đó nét mặt lại trở lại như thường.

-Ừm...Gia Hân cậu cũng ăn ở đây sao?_Hoàng Anh lấy chiếc khăn giấy trên bàn lau mắt kính và lau mặt không quên trừng mắt nhìn cô gái ngồi đối diện.

-A! Chỉ là bạn bè đi ăn với nhau thôi đừng hiểu lầm_Hương Mai vội lên tiếng

-Vậy à? Minh Huy lúc này có người nói là có việc bận nên không đi được vậy mà giờ đi ăn với người khác lại còn nói là ăn với bạn bè thôi đừng hiểu lầm. Ăn với bạn bè thì sao không ăn với bọn này luôn mà phải tách riêng ra_Gia Hân nhìn Minh Huy rồi quay sang liếc con bạn thân đang biện minh, miệng cười gian_Không phải hai người đang hẹn hò thật đó chứ?

-Đúng ..._Hoàng Anh đang định nói:"Đúng vậy" thì bị Hương Mai nhanh tay bịt miệng lại. Hương Mai cười cho qua:

-Hi...Hi...Ý cậu ấy là đúng là cậu hiểu lầm rồi.Thôi đến đây rồi thì cùng ngồi ăn đi_Sau đó nhìn Hoàng Anh như muốn nói:"Cậu muốn chết hả?"

-Ukm... Dù sao cũng tới rồi cùng ngồi ăn chung vậy. Tôi sẽ phục vụ mọi người cứ ăn thoải mái hôm nay tôi bao._Minh Huy cũng muốn giúp Hương Mai.

-Được rồi tạm thời không truy hỏi hai người, đợi hôm khác tôi sẽ không tha đâu nha_Gia Hân nói rồi kéo ghế ngồi xuống. Hương Mai khẽ rung mình:"Suýt nữa bị phát hiện"

-Minh Huy làm việc ở đây sao? Ngạc nhiên thật đó_Hoàng Anh nhìn Minh Huy

-Ukm...Tôi cũng mới xin vào được mấy hôm thôi_Minh Huy nhìn Hoàng Anh trong đầu thầm nghĩ:"Thằng nhóc này có ý gì đây?"

-Chỗ này cũng không tệ! Tôi định xin vào làm ở đây. Như vậy sau này có thể gặp anh thường xuyên rồi._Hoàng Anh khước môi hơi cong.

-Chỗ này không cần thêm người phục vụ nữa rồi chỉ còn tuyển nhân viên vệ sinh thôi_Minh Huy khẽ cười:"Định quấy phá sao? Hơi khó đó!"

-Không sao, việc gì tôi cũng sẽ làm_Hoàng Anh ý cười càng đậm trên khuôn mặt.

-Tùy cậu_Minh nói rồi quay người bỏ vào trong:"Đúng là cứng đầu"

-Hai cậu sao vậy?Cãi nhau sao?_Gia Hân lên tiếng, cô thấy Hoàng Anh và Minh Huy nói chuyện có vẻ không hợp nhau cho lắm.

-Đâu có chúng tôi vẫn bình thường mà. Chẳng qua cô là con gái nên không biết đó thôi con trai thì luôn nói chuyện như vậy. Hoàng Anh mỉm cười, khuôn mặt hoàn toàn không có dấu hiệu của lời nói dối. Gia Hân chỉ khẽ gật đầu còn Hương Mai là một người tinh tế nhìn vào cô đã thấy Hoàng Anh và Minh Huy từng lời nói như muốn kích động đối phương chứng tỏ cả hai rất ghét nhau. Hương Mai cảm thấy như hai người họ quen nhau từ trước, trong

đầu cô không khỏi thắc mắc:"Rốt cuộc cả hai có quan hệ gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gây Sự

-Hai người kia về rồi mà cũng về đi _Minh Huy nói, tay dọn bàn.-Tôi nói thật! Tôi sẽ làm việc ở đây _Hoàng Anh nhìn Minh Huy đầy khiêu khích.-Mày còn muốn phá tao đến bao giờ _Minh Huy trợn mắt nhìn Hoàng Anh, trong lòng cực không vui.-Tôi không phá anh chỉ là muốn làm thì làm thôi, anh không có quyền cản _Hoàng Anh nhếch mép.-Cái thứ như mày ở đây đã làm bản mặt tao lắm rồi, về đi! _Minh Huy túm lấy cổ áo Hoàng Anh -Đến bao giờ anh mới chịu chấp nhận tôi là em trai cùng mẹ khác cha với anh? _Hoàng Anh nhìn thẳng vào cặp mắt đang nổi lửa kia.-Mày và bà ta là một loại, giả tạo và đáng ghê tởm! _Minh Huy hất mạnh người Hoàng Anh xuống nền. Hoàng Anh mất thăng bằng té xuống nhưng rất nhanh sau đó anh đã đứng dậy và dậm thẳng vào mặt Minh Huy:-Anh có thể làm nhục tôi, tôi chịu đựng được nhưng làm nhục mẹ thì tuyệt đối tôi không cho phép! Minh Huy khóe môi đã rỉ máu, dùng tay anh quệt ngang vết máu sau đó không ngần ngại đánh trả lại Hoàng Anh. Hoàng Anh nhất thời không đề phòng nên đã bị Minh Huy dậm vào mặt, sưng một bên má.-Đủ rồi hai cậu có đánh nhau thì đợi khi khác ra ngoài rồi đánh, làm như vậy khách sẽ hoảng sợ mà về hết _Ông chủ quán lên tiếng trước khi cả hai bị thương nặng hơn.-Tôi xin lỗi, tôi sẽ tiếp tục công việc ngay _Minh Huy vội cúi đầu trước ông chủ quán. Khó khăn lắm anh mới xin được vào làm không thể đề mặt việc được.-Cháu định xin vào làm ở đây nhưng không ngờ mới đến đã gây ấn tượng xấu, cháu thành thật xin lỗi _Hoàng Anh cũng cúi đầu. Ông chủ quán nhìn Hoàng Anh một lượt sau đó nói:-Minh Huy cậu tiếp tục việc của mình còn cậu này đi theo tôi! Hoàng Anh đi theo ông chủ quán vào trong. Minh Huy tiếp tục làm việc của mình.-Con bé đi cùng anh lúc này là bạn gái anh sao? _Một cô phục vụ khá xinh đẹp bước tới gần Minh Huy.-Không liên quan gì đến cô. Thanh Nga cô tốt nhất cô đừng xen vào _Minh Huy lạnh lùng nói-Con bé đó có gì tốt hơn em, về bên ngoài thì em xinh đẹp hơn nó mà đứng không? _Thanh Nga tay đặt lên ngực Minh Huy ve vãn.-Tránh ra! Tôi cấm cô so sánh cô với cô ấy, cô không có tư cách _Minh Huy nói sau đó đẩy người Thanh Nga ra.-Anh sẽ phải hối hận khi đối xử như vậy với em _Thanh Nga khó chịu nói rồi bỏ đi. Bây giờ Minh Huy đang rất bức bối trong người nếu như ngày thường gặp những cô gái như Thanh Nga anh sẽ rất có hứng thú nhưng hôm nay lại khác hẳn. Anh không có tâm trạng!-Cậu có thể về mai sẽ bắt đầu làm. Bây giờ trễ rồi cậu cũng về đi Minh Huy. _Ông chủ quán bước ra dặn dò Hoàng Anh sau đó lại quay sang Minh Huy. Hoàng Anh nói:"Dạ" rồi chào ông chủ đi về còn Minh Huy anh chỉ gật đầu một cái sau đó thay bộ đồ phục vụ rồi cũng về.-Lại tuyển thêm nhân viên nữa hả _Một người phụ nữ bước ra, tay bà cầm một xấp tiền.-Đúng vậy _Ông chủ quán quay sang nhìn vợ ông-Đẹp không? _Vợ ông về thắc mắc.-Tất nhiên đẹp nên tôi mới cho vào làm _Ông chủ quán-Hi...Hi... Vậy là từ nay sẽ tăng khách chúng ta sẽ có nhiều tiền nữa. Số tiền này tôi lấy đi mua sắm có được không? _Bà vợ đưa xấp tiền ra trước mặt ông-Ừ _Ông chủ quán ừ một cái với bà vợ sau đó quay người bước vào trong, ông khẽ thở dài:"Mới có tiền được mấy hôm mà không tiết kiệm thì sớm muộn cũng sẽ hết" Còn vợ ông bà vợ hí hửng cất tiền vào túi:

-Ha...Ha... Từ nay tha hồ có tiền đi mua sắm

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lại Là Hot Boy

-Oa... _Gia Hân ngóap một cái chân bước vào lớp. Hôm nay mama cô lại dùng cái chiêu độc lạ kia để hù cô. Gia Hân cô thì sẽ không có lần thứ ba bị mẹ cô lừa.

-Có vẻ như mày đang dần cải thiện tính ngủ nướng. Tốt! Từ nay thầy quản sinh đỡ mệt hơn. _Hương Mai thấy cô ưỡ ỏi đi vào nhưng vẫn chọc mấy câu.

-Đừng có mà trêu tao đang không có tâm trạng _Gia Hân nói rồi tiếp tục bước vào lớp lướt qua Hương Mai không thèm nhìn cô lấy một cái.

-Ê ê cái con nhò này tao trêu có chút xú mà đã...Hừ không thèm nói chuyện với mày nữa _Hương Mai ngoảnh mặt làm ngơ bước vào lớp.

Chợt Gia Hân quay sang hai mắt long lanh nhìn Hương Mai:

-Tao tâm trạng không tốt nên mới nói vậy mày đừng giận tao mà.

-Hừ... _Hương Mai không thèm nhìn Gia Hân

-Đi mà...Nha nha... _Gia Hân làm mặt cún con nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng

sau khi nắn nỉ không thành công thì Gia Hân dùng lí lẽ của mình, cô hùng hổ nói:

-Bạn bè ta sống chết có nhau, thân nhau nhất thế giới không lẽ chỉ vì một câu nói mà mày giận tao(đừng nhỏ nhen z chứ) Thôi được nếu mày muốn vậy thì sugar you you go, sugar me me go.

Không biết Minh Huy đã đến từ khi nào mà chen vào hỏi:

-Sugar you you go, sugar me me go là gì?

-Đường mày mày đi, đường tao tao đi. Gia Hân nhanh miệng đáp nhưng ngay sau đó nhận ra không phải tiếng Hương Mai cô liền quay sang nhìn người vừa hỏi, nhận ra là Minh Huy cô trừng mắt nhìn anh:

-Ai mượn cậu xen vào vậy?

-Đâu có, thấy câu này lạ lạ nên hỏi không ngờ nghĩa lại vui đến vậy. Minh Huy nhún vai. Cái điệu bộ trông thấy mà ghét.

-Được rồi tao thua mày rồi. Hương Mai đành chịu thua với con bạn. Cô biết không thể qua khỏi màn lí luận của Gia Hân. Chỉ đợi có thể Gia Hân công kích:

-Làm hòa rồi vậy mày kể tao nghe chuyện mày với Hoàng Anh đi.

-Mày lợi dụng tao? Hương Mai ngạc nhiên nhìn Gia Hân

-Không có nha! Tao chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi, mày có giận thì đợi kể xong rồi thì giận tao không cần. Gia Hân thản nhiên trả lời. Đó! Còn nói là không lợi dụng người ta. Thật sự Hương Mai bị cô chọc tức đến xì khói:

-Mày...Mày...Ass không nói chuyện với mày nữa

-Reng..Reng.. Tiếng chuông báo hiệu vào giờ học thế là con giận của Hương Mai cũng giảm xuống phân nửa nhưng tuyệt đối không chịu "hạ mình xuống nước" nhất định chờ Gia Hân nói lời xin lỗi trước nhưng Gia Hân không hề rảnh nửa lời.

-Cả lớp hôm nay lớp chúng ta có thêm một học sinh mới. Tiếng cô chủ nhiệm vừa dứt thì:

-Boy hay girl vậy cô?_N1

-Đẹp không cô?_N2

-Nhà giàu không cô?_N3

-Học giỏi không cô?_N4

-Bạn đó đâu cô?_N5

%^(@!~(_)

Cái lớp cứ thế ồn lên làm bà cô mặt mày xám đen dùng hết công lực hét:

-IM LẶNG

Nhận thấy nhiệt độ đang tăng một cách đột ngột cả lớp lập tức im phăng phắc.

-E hèm...Em vào đây đi. Bà cô lấy lại sự duyên dáng như thường nhìn con người ngoài cửa. Từ ngoài cửa lớp một dáng người cao lớn bước vào khuôn mặt điển trai đã làm mọi người như nghẹt thở(trừ 1 số ng')

-Minh là Hoàng Gia Bảo rất vui được học cùng mọi người. Gia Bảo môi nở một nụ cười quyến rũ làm mấy girl xị máu mũi.

-Em muốn ngồi chỗ nào? Bà cô dịu dàng nhìn Gia Bảo(hám trai wa')

Lần này bọn con gái không im lặng như lần trước quyết giành lấy hot boy:

-Ngồi chỗ này nè_G1

-Ngồi đây với mình đi_G2

-Chỗ mình còn trống nè Bảo_G3

-Ngồi cạnh mình đi Bảo_G4

...Pla...Pla... _Lại xôn xao cái lớp.

-Em muốn ngồi chỗ kia. Gia Bảo tay chỉ thẳng vào cái bàn sau Gia Hân khiến bọn con gái một lần nữa nhìn Gia Hân đầy uất hận. Sở dĩ anh thấy cô không có phản ứng gì với anh thậm chí là không thèm để ý đến sự xuất hiện của anh nên mới muốn ngồi gần để chọc cho cô biết mặt.

Gia Hân sau khi nghe Minh Huy nói có bạn mới là hot boy và định ngồi sau cô, cô lập tức đứng dậy đập bàn một cái."Rầm"

-Em phản đối

-Gia Hân!Em đang ở trong lớp học_Cô chủ nhiệm trừng mắt nhìn Gia Hân đang gây sự chú ý. Nhận thấy mọi người đang nhìn mình chằm chằm, thối thút như muốn nói:"Con này bị điên à" thì cô liền xấu hổ ngồi thụp xuống:"Em xin lỗi"

-Gia Bảo em cứ về chỗ còn về Gia Hân cô sẽ thuyết phục sau_Tiếng cô chủ nhiệm vang lên làm Gia Hân thầm trách bản thân sao kiếp này cô lại là con gái để khổ như thế này. Cô thầm nghĩ:"Kiếp sau nhất định mình sẽ xin thương để ỉnh làm con trai mới được"(Chị bị j àk?)

Bọn con gái vẫn thế vẫn nhìn Gia Hân với cặp mắt này lửa.

Hương Mai miệng không tự chủ mà cất lên một câu châm chọc:"Lại là hot boy"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bị Hiểu Lầm

-Reng..Reng..._Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi.

-Gia Hân mày không đến gặp Thiên Long sao?_Hương Mai thắc mắc khi thấy Gia Hân vẫn ở trong lớp. Chẳng biết từ khi nào mà cô quên mất mình đang chơi trò chiến tranh lạnh với Gia Hân.

-Ồm...Tao không muốn lên_Gia Hân thân nhiên đáp. Cô không muốn cái óc của cô phải nổ tung với bài giảng của Thiên Long.

-Coi chừng mày bị xử đó_Hương Mai nhắc nhở.

-Thôi kệ...Mà tao thắc mắc tại sao khi nào cũng thấy tên sao quả tạ đó cũng ở phòng hội trường hần không ở trên lớp sao?_Gia Hân

-Mày mới vào trường mới có mấy tháng nên không biết đó thôi Thiên Long không một lần lên lớp, anh ta chỉ giải quyết hồ sơ sổ sách của học sinh và tổ chức hoạt động của trường, lớp._Hương Mai ra về hiểu biết. Thật sự thì lúc trước Gia Hân học trường của Gia Ân là trường nữ Cherry nhưng vì sợ gây tiếng tai đến cô em gái nên cô chuyển qua trường Bright Star.

-Ồm_Gia Hân cũng không muốn nói gì thêm.

-Gia Hân cậu đói không tớ có bánh su kem nè_Minh Huy môi nở một nụ cười tỏa nắng tay đưa cho Gia Hân một túi bánh.

-Oa...Cảm ơn nha_Gia Hân nghe tới bánh su kem mắt lại sáng lên, nhanh tay cầm lấy túi bánh từ tay Minh Huy.

Gia Bảo khoe môi hơi cong, anh không ngờ cái cô gái ngồi bàn trên lại được Minh Huy, một anh chàng đẹp trai để ý. Nhưng mặc kệ cô là ai đi chăng nữa đám xem thường anh thì sẽ phải hối hận. Chợt đám con gái ồ ạt kéo tới bàn Gia Bảo:

-Anh Bảo ơi anh có để ý ai chưa?_G1

-Anh cho em xin số đi_G2

-Anh có ny chưa?_G3

-Em thích anh nhiều lắm_G4

-I love you_G4

Gia Bảo chợt nảy ra một trò để xử lí Gia Hân, anh khó chịu nhìn đám con gái:

-Mọi người đừng làm vậy mình là hoa đã có chủ_Gia Bảo nói làm mấy girl tiếc nuối nhưng vẫn chưa bỏ cuộc:

-Người yêu anh là ai nói đi_G1

-Đúng đó là ai_G2

-Người đó có xứng đáng không?_G3

-Cứ nói cho tui này biết đi_G4

-Thôi được tôi sẽ nói cho mọi người biết_Gia Bảo nói rồi tiến đến gần Gia Hân:

-Em yêu à hãy nói với họ là anh thuộc về em đi_Gia Bảo không ngần ngại mà thân mật ôm Gia Hân.

Gia Hân mặt mày tối sầm lại, cô không ngờ cái tên mới đến này lại biến thái đến vậy. Ngay lập tức không kìm được mà đạp vào chân Gia Bảo một phát:"Ai là thuộc về tôi chứ? Đồ bệnh hoạn"

-Á đau! Em định sát hại anh à_Gia Bảo bị đau liền buông tay ra mà ôm chân mình nhưng ngay sau đó lại làm mặt cún con_Hic...Em không yêu anh nữa hả? Em quên những ngày tháng mà chúng ta hạnh phúc bên nhau sao? Sao lại nhẫn tâm với anh đến vậy chứ?

Gia Hân lại một lần nữa bị sock nặng. Cô thậm chí còn không quen biết cái tên này mà hắn lại nói như vậy.

Bọn con gái ngạc nhiên tột độ. Ngay cả Minh Huy và Hương Mai cũng ngạc nhiên không kém. Không đợi Gia Hân giải thích bọn con gái tóe lửa nhìn Gia Hân:

-Mày sao lại làm vậy với anh ấy_G1

-Mày tưởng được mỹ nam đề ý là muốn quen ai thì quen, đá ai thì đá sao?_G2

-Cái con lăng lợ này tao không ngờ mày lại đề tiện đến vậy_G3

-Đã vậy thì tao sẽ ày biết mùi cái con chán_G4 nói xong liền chạy tới túm tóc Gia Hân mà đánh mà tát túi bụi. Sau đó là cả đám kéo vào đánh Gia Hân. Gia Hân không hiểu cái quái gì đang xảy ra với cô nữa thật nực cười. Gia Bảo anh ta sau khi thấy cảnh này thì cười thỏa mãn.

-Các người có thời đi không_Minh Huy lên tiếng. Bản thân anh cũng không biết tại sao mình lại lên tiếng can ngăn. Giống như anh tin cô không phải là loại người như vậy. Bọn con gái nghe thấy tiếng anh liền dừng tay. Lúc này Minh Huy mới thầm cười bản thân chỉ mới quen biết Gia Hân có mấy ngày mà đã vội kết luận cô là người con gái tốt. Hương Mai thấy Minh Huy cứ đứng đờ người ra mà không nói gì thêm liền lên tiếng giúp:

-Mọi người không thấy quá đáng sao? Chỉ vì lời của anh ta mà mọi người cả đám đập một người. Còn anh nếu anh yêu Gia Hân thật sự thì đã không đề cô ấy bị đám người này đập rồi. Anh diễn kịch đủ rồi đó_Hương Mai nói với bọn con gái sau đó quay sang trừng mắt với Gia Bảo.

Gia Bảo miệng khê nhếch lên:

-Tôi chỉ là đùa với mọi người một chút không ngờ lại bị phát hiện nhanh vậy

-Còn nói nữa đùa gì mà quá đáng vậy_Hương Mai gắt.

-Thì ra là hiểu lầm_Minh Huy hơi buồn vì đã không thật sự tin tưởng Gia Hân.

Đám con gái vội vàng xin lỗi Gia Hân:

-Gia Hân bạn có sao không?_G1

-Xin lỗi mình hơi nặng tay_G2

-Mình không biết là Gia Bảo đùa_G3

Gia Hân đứng dậy, cô mặc kệ cái đám người ngây thơ vô(số) tội trước mặt không kiêng nể gì mà lấy chiếc giày dưới chân phang thẳng vào mặt Gia Bảo:"Bụp"

Dấu giày in hằn rõ ràng trên gương mặt trắng không tỳ vết của Gia Bảo. Gia Bảo anh khá bất ngờ khi lần đầu tiên bị "ăn" dép nhưng bản thân lại càng thêm có hứng thú với cô gái đang tức giận trước mặt.

*Tg giới thiệu một chút: Hoàng Gia Bảo 18t,là người thừa kế tập đoàn Gia Bảo đứng thứ hai thế giới sau hai tập đoàn Thiên Long và Hoàng Lâm. Dáng người cực chuẩn, khuôn mặt đẹp rạng ngời, thông minh và nguy hiểm. Mục đích vào học ngôi trường Bright Star của anh là điều tra về hai cậu ấm của tập đoàn Thiên Long và Hoàng Lâm. Nhưng có vẻ hơi khó khăn vì anh nghe nói cậu chủ của tập đoàn Hoàng Lâm đã bỏ nhà đi hiện không ai biết, anh chỉ điều tra được anh ta đang học ở trường Bright Star còn Thiên Long anh ta nổi tiếng lạnh lùng, bí hiểm chưa một ai lấy được thông tin mật gì của tập đoàn anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thiên Long Xuống Lớp

Bọn con gái chưa hết kinh ngạc vì chiếc giày rơi xuống sau khi hạ cánh vào mặt Gia Bảo thì lại ngạc nhiên hơn khi thấy Thiên Long đang đứng trước cửa lớp họ. Thiên Long anh tựa người vào cửa lớp hai tay khoanh trước ngực, cái dáng vẻ kiêu ngạo thu hút sự chú ý của mọi người.

1s

2s

3s

-Á!!!!!!!!!!!!!! _Đồng loạt bọn con gái hét toáng lên. Vì sao thế nhỉ? Vì đây chắc chắn là một tin động trời có một không hai: cold boy lần đầu tiên xuống lớp lại còn là lớp của họ nữa.

Gia Hân mặt méo xẹo nhìn con người đang đứng ngoài cửa ánh mắt đang chiếu thẳng vào cô.

-Thôi rồi lần này mình toi thật rồi! _Gia Hân miệng lẩm bẩm, cô thấy hồi hận khi không nghe lời Hương Mai xuống phòng hội trường để tên sao quả tạ này xuống tận lớp tìm cô. Trong khi Gia Hân lo sợ thì bọn con gái vui mừng, đứa nào cũng lấy mỹ phẩm ra trang điểm, sửa soạn lại nhan sắc. Ai cũng mong sẽ được Thiên Long để ý dù chỉ một lần nhưng họ thật sự đã thất vọng khi Thiên Long lên tiếng:

-Xem ra gan của cô cũng to thật dám làm trái lời tôi! _Thiên Long chân bước về phía Gia Hân.

Gia Bảo khước môi cong lên đầy hứng thú xem ra cô gái này không đơn giản, ngay cả Thiên Long cũng để ý đến.

Gia Hân sợ run người không biết cái tên trước mặt sẽ làm gì cô nữa, miệng lắp bắp không nói thành lời:

-Tôi...Tôi...Anh...định làm gì? _Gia Hân hoảng sợ nhìn Thiên Long ép cô vào tường.

-Vậy cô thử đoán xem? _Thiên Long vẻ mặt hứng thú thêm

-Anh định... _Gia Hân mặt mày tái mét

-Reng..Reng _Tiếng chuông báo hiệu hết giờ ra chơi.Mọi người nhanh chóng về chỗ ngồi của mình nhưng Thiên Long anh vẫn không có ý bỏ đi vẫn giữ nguyên tư thế ép sát Gia Hân không cho cô có cơ hội thoát thân.

-Thiên Long à vào lớp rồi đó _Hương Mai lên tiếng mong cứu vãn con bạn.

-Thì sao? _Thiên Long bình thản hỏi Hương Mai nhưng mắt vẫn nhìn Gia Hân.

-Cậu định làm phiền tiết học của mọi người sao? _Hương Mai

-Thôi được _Thiên Long quay người định bỏ đi. Gia Hân thở phào nhẹ nhõm.

-Vậy chúng ta ra ngoài giải quyết _Thiên Long vừa dứt lời thì:

-Ầm _Gia Hân té nhào xuống đất không ngờ cái tên này vẫn chưa buông tha cho cô. Thiên Long nói là làm tay kéo Gia Hân ra ngoài còn Hương Mai cô đành bất lực vẫy tay với Gia Hân:"Good luck!" Hương Mai giờ cô mới để ý Minh Huy đã ra khỏi lớp từ lúc nào không biết.

-Bỏ tay tôi ra _Gia Hân bị kéo đi ,bực mình cô vùng vằng kéo tay mình ra khỏi tay Thiên Long.

-Thôi được chúng ta giải quyết ngay tại đây luôn đi _Thiên Long nói lỏng tay mình ra.

-Chúng ta? Từ khi nào tôi với anh được cho là chúng ta vậy? Đồ thần kinh _Gia Hân liếc Thiên Long.

-Cô không nghe lời tôi sao? _Thiên Long không quan tâm Gia Hân nói anh thần kinh.

-Sao tôi phải xuống phòng hội trường để ngồi làm ba cái việc vô bổ với anh chứ? _Gia Hân

-Vô bổ? Xem ra bản hợp đồng cũng tới lúc cho ba mẹ cô xem rồi! _Thiên Long

-Anh...Thôi được rồi từ mai tôi sẽ đến phòng hội trường học với anh _Gia Hân hậm hực _ Còn bây giờ cho tôi vào học _Định quay người bước vào lớp thì:

-Đâu đơn giản như vậy hôm nay cô không nghe lời tôi thì phải chịu hậu quả. _Thiên Long vẻ mặt rất gian

-Hậu quả gì chứ? Anh định phạt tôi cái gì? _Gia Hân ngạc nhiên.

-Để xem phạt cô đi chơi với tôi cũng không tệ! _Thiên Long bình thản đưa ra "ý kiến"

-Đi chơi?Tôi lại phải cúp tiết sao?_Gia Hân khóc môi giật giật.

-Không nói nhiều đi thôi_Thiên Long nói rồi lại kéo tay Gia Hân ra ngoài cổng trường.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đi Chơi

Gia Hân miễn cưỡng ngồi vào chiếc BMW đỗ trước cổng trường. Thiên Long lái xe rời khỏi trường. Ngồi trong xe Gia Hân thắc mắc:"Sao hình phạt lại là đi chơi với anh? Có phải hôm nay anh uống lộn thuốc?"

-Tự nhiên tôi có hứng thôi_Thiên Long nhún vai.

-Có hứng thú thì cần gì phải đi với tôi?_Gia Hân hần học.

-Thích_Một từ cụt lùn được phát ra khiến Gia Hân muốn lao đến mà nắm Thiên Long ra thành trăm mảnh.

-Chỉ vì cái gọi là "hứng thú", "thích" của anh thôi mà tôi phải cúp tiết đồng nghĩa với việc tôi đã trở thành "học sinh hư"_Gia Hân hằm hằm nhìn Thiên Long (Góm chị làm như chị là học trò ngoan không bằng)

Thiên Long không thêm nói gì thêm, lái xe vào khu vui chơi giải trí Royal City

-Woa!_Gia Hân miệng không tự chủ mà thốt lên với những trò chơi thú vị tại Vinpearlland Games.

-Không ngờ anh cũng thích chơi ở nơi này nha_Gia Hân quay sang nhìn Thiên Long. Thiên Long vốn dĩ không ưa cái nơi này chỉ vì có người mong anh đến đây chơi cùng nhưng sao tới giờ vẫn chưa thấy bóng dáng người đó đâu.

-Này anh nhìn gì vậy_Gia Hân quơ quơ tay trước mặt Thiên Long khi thấy anh cứ nhìn xung quanh như tìm kiếm ai đó.

-Không có gì_Thiên Long đáp gọn.

-Nếu không có gì thì còn chờ gì nữa đi chơi thôi_Gia Hân nói rồi kéo tay Thiên Long đi về phía khu vui chơi, bắt đầu thử chơi đủ trò.(Ham chơi wa' chị ơi)

Đầu tiên là trò xe điện đụng. Gia Hân thích thú với trò tạo cảm giác mạnh này. Thiên Long lúc đầu chỉ bị Gia Hân lôi vào và cô chủ động tông vào xe Thiên Long nhưng anh không phản ứng gì. Gia Hân không vì thế mà mất vui nói:

-Anh là đồ nhất gan, chơi dở ẹc. Plè...Có ngon thì tông vào xe tôi đi_Cô còn lè lưỡi trêu anh. Thiên Long bị cô trêu mà phát bực lập tức lái xe tông vào xe cô, ép xe cô vào một góc. Khi những âm thanh va chạm vang lên liên tục tảo nên cảm giác thích thú vô cùng.

Sau đó là trò game điện tử.

-Tôi thách anh chơi thắng tôi trò bắn súng với đua xe_Gia Hân đầy tự tin ưỡn ngực ra trước_Tôi thắng anh là cái chắc.

-Vậy là làm cô thất vọng rồi tôi rất giỏi về mấy trò này_Thiên Long bị thách thức tất nhiên không chịu thua đấu với Gia Hân đến tận phút cuối.

-Thua rồi sao?_Gia Hân vờn vai sau khi màn hình hiển thị game over.

-Tôi thắng rồi nhé!_Thiên Long mỉm cười chưa bao giờ anh thấy vui như vậy. Nhưng nhận được những ánh mắt ngạc nhiên của những cô gái xung quanh thì anh lập tức trở về trạng thái lạnh như băng.

-Lần đầu tiên thấy anh cười đó. Rất đẹp nha_Gia Hân nhìn Thiên Long

-Nhiều chuyện_Thiên Long nói rồi bước ra khỏi khu game điện tử che giấu đi khuôn mặt hơi đỏ lên.

-Nè tôi nói thật mà, chờ với coi_Gia Hân vội chạy theo Thiên Long.

Tiếp theo là khu vực chơi bowling. Gia Hân nhìn Thiên Long giữ bóng sau đó là vung tay, chân bước tới phía trước và cuối cùng là ném bóng. Trái bóng lăn thẳng theo đường băng rồi làm đổ tất cả kegel được sắp xếp.

-Hay quá, tôi cũng muốn thử_Gia Hân reo lên

-Cô biết chơi?_Thiên Long miệng nhếch lên. Gia Hân lắc đầu:

-Không biết nhưng tôi sẽ học. Anh chỉ tôi nhé.

-Thôi được thấy cô van xin nài nỉ ghê quá tôi đành chỉ dạy cô vậy_ Thiên Long cố tình chọc tức Gia Hân.

-Cái gì tôi van xin nài nỉ anh hồi nào?_ Gia Hân trừng mắt nhìn Thiên Long

-Vậy cô có muốn chơi?_ Thiên Long

-Đương nhiên là muốn_ Gia Hân mặc dù không hài lòng nhưng vì tính ham chơi nên cô chấp nhận để Thiên Long dạy mình. Nhờ sự chỉ dạy "nhiệt tình" của Thiên Long mà Gia Hân đã làm đổ được một kegel. Sau khi đã chán với trò bowling Thiên Long lôi Gia Hân đến khu trượt băng.

-Nè anh làm gì vậy tôi không biết trượt băng đâu_ Gia Hân khó chịu nhìn Thiên Long đang kéo tay cô.

-Không biết thì tôi sẽ dạy_ Thiên Long nói rồi kéo Gia Hân vào phòng mang giày. Gia Hân lần đầu tiên bước xuống sân trượt cô đứng không vững nên bị té xuống, móng tiếp đất "nhẹ nhàng" đến nỗi đau ê ẩm.

-Đứng dậy đi mới đứng thôi mà đã bị té rồi_ Thiên Long đưa tay ra trước mặt Gia Hân, Gia Hân ngần ngại một lúc rồi cũng nắm tay anh để anh kéo cô lên nhưng vẫn chưa hết bực:

-Đã nói là không biết chơi rồi mà

-Đầu tiên là phải giữ được thăng bằng, người đứng thẳng lên, mắt nhìn về phía trước_ Thiên Long nói tay giữ eo Gia Hân. Gia Hân bất ngờ bị chạm vào eo cô đỏ mặt tá tay kéo tay Thiên Long ra khỏi eo mình:"Anh làm gì vậy"

-Im nào!_ Thiên Long ra lệnh bên tai bảo cô trật tự. Gia Hân đành nghe lời Thiên Long.

-Cô giữ thăng bằng được rồi đó trượt lên trước xem nào_ Thiên Long tay rời khỏi eo cô. Gia Hân nghe lời trượt từ từ lên phía trước. Cô mừng rỡ reo lên:"A!Tôi trượt được rồi nè. Không ngờ trượt băng lại vui đến vậy" Vì ham vui nên Gia Hân tăng tốc độ lên một chút không may mất thăng bằng té nhào ra sau. Lúc cô sắp té một bàn tay to lớn ôm lấy eo cô kéo về phía thân hình vạm vỡ. Thiên Long nhỏ giọng:

-Đã nói là trượt từ từ thôi suýt nữa thì bị té rồi

Gia Hân toàn thân cứng đờ mắt nhìn Thiên Long không rời, tim đập thình thịch. Mặc dù trai đẹp như Thiên Long Gia Hân đã được "miễn dịch" từ lâu nhưng cô vẫn cảm thấy như ngẹt thở bởi đôi mắt màu coffee sữa, đôi lông mày rậm, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đầy quyến rũ, mái tóc nâu bóng bềnh láng tử, mùi hương bạc hà nam tính mang chút lạnh. Kết luận một câu là handsome.(Ặc giờ này kon' ngắm trai đc hả chời) Sau 5s ngấm lại tổng thể gương mặt của Thiên Long Gia Hân mới nhận ra mình đang trong tư thế gây sự chú ý với mọi người. Vội đứng thẳng dậy, đẩy nhẹ người Thiên Long ra miệng lí nhí:"Cảm ơn anh" Mặt cũng hơi đỏ lên. Đầu thầm nghĩ:"Sao tìm mình đẹp nhanh thế này? Chẳng lẽ bị bệnh tim sao?Phải đi khám mới được"

-Chúng ta đi xem phim thôi_ Thiên Long lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Gia Hân sau đó quay người bước đi. Gia Hân vội theo Thiên Long rời khỏi khu trượt băng để đến rạp chiếu phim. Mọi người cũng tản ra không còn bàn tán nhiều như khi nãy.

Suốt buổi xem phim 5d không ai nói với ai một câu nào.(xem phim 5d nói chuyện với nhau thì kon' j vui) Kết thúc buổi đi chơi Gia Hân cảm thấy khó chịu khi cứ im lặng mãi cuối cùng cô cũng lên tiếng:

-Phim hay ha, nhìn con cá cứ như là bơi ra ngoài thật vậy

-Ukm_Thiên Long cũng chỉ đáp một từ rồi vào xe. Gia Hân cũng đành vào xe, mặt ỉu xiu không muốn nói thêm gì. Chiếc xe lăn bánh ra khỏi khu vui chơi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tai Nạn

Thiên Long lái xe tới chỗ đèn tín hiệu thì dừng lại bởi lúc này là đèn đỏ. Chợt Gia Hân nói:"Chờ tôi một chút nhé" Sau đó xuống xe băng qua bên kia đường. Thiên Long cho hạ kính xe xuống môi khẽ cười:"Thì ra là mua kẹo bông gòn"

Gia Hân thích thú nhìn hai que kẹo bông gòn trên tay. Chợt một chiếc xe lao nhanh về phía cô. Gia Hân chưa kịp định thần lại thì cô đã thấy mình được ai đó ôm vào lề. Gia Hân lăn vào vỉa hè, hai cây kẹo bông gòn đã bị rút, tay cô cũng bị rách một mảng do cọ sát vào mặt đường, máu chảy ra một ít.

-Hức... Kẹo bông giòn... tay mình còn chảy máu nữa_Gia Hân rơi nước mắt hết nhìn cây kẹo rồi lại nhìn tay mình(Chờ ẹ giờ k phải lúc nghĩ đến chuyện đó nhìn người kẻ bên đi)

-Anh thấy cậu bạn kia bị thương nặng hơn em đó _Anh chàng bán kẹo bông giòn đến gần Gia Hân. Gia Hân lúc này cô mới nhớ ra cô được ai đó ôm vào lòng.

-Là ai vậy nhỉ? Là ai đã tốt với mình như vậy?_Gia Hân nghĩ thầm sau đó quay ra sau cô trợn to hai mắt khi thấy người con trai nằm dưới nền, người đã cứu cô chính là Thiên Long. Đầu anh đang chảy máu.

-Thiên Long anh sao vậy? Tỉnh lại đi. Hu hu. Đừng làm tôi sợ mà _Gia Hân vỗ vỗ vào mặt Thiên Long nước mắt trào ra liên tục.

Thấy Gia Hân mất bình tĩnh anh bán kẹo bông giòn liền tốt bụng giúp đỡ, tay lấy điện thoại ra gọi xe cứu thương tới.

30' sau tại bệnh viện:

-Gia Hân cậu chủ sao rồi? _Bác quản gia Kim hồi hả chạy tới chỗ Gia Hân đang đứng sắc mặt lo lắng vô cùng

-Bác Kim cháu xin lỗi. Lỗi là tại cháu...Hức...Cháu...Hức hức _Gia Hân nấc lên nói không thành lời, mắt đã đỏ hoe vì khóc nhiều.

-Bình tĩnh đi cháu Thiên Long cậu ấy đâu? Cậu ấy có sao không? _Bác quản gia Kim cũng không trách tội Gia Hân.

-Cậu ấy đang nằm ở trong đang được bác sĩ Lê khám nhưng này giờ vẫn chưa thấy bác sĩ ra _Anh bán kẹo bông giòn giờ mới lên tiếng.

-Cậu là... _bác quản gia nheo mắt nhìn anh.

-Cháu chỉ là người bán dạo thấy người bị thương thì cứu giúp _Anh bán kẹo bông giòn

-Cháu thật tốt bụng _Bác quản gia Kim vừa dứt lời thì:

-Cạch _Cánh cửa phòng mở ra. Gia Hân cùng quản gia Kim đều quay ra và vội bước đến hỏi bác sĩ:

-Thiên Long cậu ấy sao rồi? _Bác quản gia Kim lo lắng.

-Cậu ấy có bị thương nặng lắm không? _Gia Hân cũng lo lắng không kém

-Mọi người bình tĩnh đi chỉ là bị thương nhẹ, trầy xước thôi không vấn đề gì cả _Bác sĩ Lê điềm đạm

Bác quản gia Kim thì thở phào nhẹ nhõm ông đã yên tâm được phần nào. Còn Gia Hân cô nhìn vào phòng thấy Thiên Long vẫn chưa tỉnh liền quay sang nói với bác sĩ Lê:

-Có phải bác đã nhầm không sao vẫn chưa thấy cậu ấy tỉnh lại vậy?

-Ồ hay hai cô cậu này giống nhau thật, lúc trước Thiên Long cậu ta nói tôi chuẩn đoán sai còn bây giờ đến lượt cháu nói tôi nhầm. Sai ở chỗ nào? Nhầm ở chỗ nào. Tôi làm nghề này mấy chục năm rồi nếu mấy người không tin tưởng thì đừng mang người đến đây chữa bệnh nữa _Bác sĩ Lê tức giận bỏ đi. Ông thật sự đã bị chọc giận đến hai lần.

-Hức cháu hỏi thật mà bác. Có khi nào cậu ấy bị chấn thương não dẫn đến mất trí nhớ hay để lại di chứng không hả bác sĩ? Ôi có thể lắm chứ! Nếu vậy cháu mang tội rồi. Thiên Long cậu ta sau này sẽ sống ra sao đây? Từ một hs đứng nhất toàn trường lại trở thành người đứng bết sao? Huhu _Gia Hân khóc như chưa từng được khóc.(Chắc chắc...Chị tưởng tượng phong phú ghê cơ) Bác sĩ Lê cùng quản gia Kim và anh bán kẹo bông giòn cũng phải bó tay với Gia Hân.

-Cháu làm quan trọng hóa vấn đề lên rồi đó _Bác quản gia Kim lên tiếng ánh mắt ái ngại nhìn Gia Hân đang khóc còn mọi người xung quanh thì cứ nhìn cô chăm chăm

-Đây là bệnh viện cháu đừng làm ồn nữa có được không? _Bác sĩ Lê cũng lên tiếng nhắc nhở

-Thôi cũng trẻ rồi cháu về đây. Thiên Long cậu ấy không sao là ổn rồi _Anh bán kẹo bông giòn lễ phép cúi đầu với bác quản gia.

-Vậy cháu cầm lấy cái này coi như ta trả ơn _Bác quản gia Kim tay đưa cho anh bán kẹo một xấp tiền.

-Dạ cháu không nhận đâu bác cứ giữ lấy mà lo tiền thuốc cho cậu ấy. _Anh bán kẹo nói rồi quay người bước đi. Bác quản gia nhìn theo bóng chàng trai khuất dần dần thầm nghĩ:"Bây giờ khó mà kiếm được người tốt bụng như cậu ấy đây"

Thiên Long nằm trong phòng bệnh đã tỉnh. Anh nhớ lại vụ việc cách đây nửa tiếng:

Thiên Long đang ngồi trong xe chợt anh nhìn thấy từ kính chiếu hậu có một chiếc BMW trắng phóng với tốc độ nhanh đang lao tới và phía trước Gia Hân đang đi chẳng hề hay biết gì. Anh vội mở cửa xe lao ra ôm lấy Gia Hân lăn vào lề. Trước khi ngất anh kịp nhận ra biển số xe của chiếc xe đó là của Kim Ngân.

Chương 32: Em Gái

Tại quán bar The night:

Một cô gái mang trên mình một chiếc váy đen, ngấn ôm sát cơ thể lộ ra thân hình quyến rũ chết người đang ngồi uống rượu. Tâm trạng không mấy vui vẻ.

Một chàng trai bước vào, cô gái đã thu hút sự chú ý của anh. Ngay lập tức anh bước về phía cô gái tay giắt lấy chai rượu đang được cô gái kia nốc gần hết.

-Kim Ngân em dừng lại đi, uống nhiều quá rồi đó_Chàng trai lo lắng nhìn cô gái

-Mặc kệ em đi Gia Bảo_Kim Ngân nói rồi giắt lại chai rượu.

-Hừ đã vậy thì anh uống với em_Gia Bảo nói rồi quay sang người phục vụ." Cho thêm rượu đi"

-Kim Ngân em còn học ở trường Bright Star không vậy?_Gia Bảo nhìn Kim Ngân

-Không.Em thì chết còn hơn học ở cái trường đó mà phải xem mấy cái cảnh tình tứ của Thiên Long và con nhỏ Gia Hân_Kim Ngân nói tay lấy thêm chai rượu khác từ người phục vụ.

-Anh tưởng em còn học, tiếc thật anh cũng mới chuyển vào_Gia Bảo nói tay cũng cầm chai rượu lên uống ừng ực.

-Anh Gia Bảo...Hức...Anh có biết em phải đau khổ như thế nào không?...Hức...Em yêu Minh Huy thì lại bị hắn ta bỏ, quay về với Thiên Long thì lại bị anh ta bỏ mặc...Hức anh ta nói người yêu của anh ta là cái con Gia Hân...Hức sao em lại không để ý tới việc Thiên Long lần đầu tiên phá lệ tuyên thệ kí riêng là con nhỏ đó chứ...Hức đã vậy hôm nay em còn làm một việc rất ngu ngốc nữa...Hức ...Em đã tình cờ gặp con nhỏ Gia Hân đó đang đi trên đường không kim được gan ghét mà em đã phóng xe tới định tông nó thì Thiên Long lại chạy ra cứu nó...Anh ta yêu nó sâu đậm đến vậy sao?...Hức có phải em đã ngu ngốc lắm không._Kim Ngân kể hết mọi chuyện với Gia Bảo, cô bây giờ đã xay mềm, gục đầu xuống bàn ngủ

-Không đâu.Em chịu đau khổ như vậy là quá đủ, anh nhất định sẽ giúp em trả thù. Anh sẽ cho bọn chúng phải đau khổ hơn em gấp trăm lần khi đã làm tổn thương đến em gái của anh._Gia Bảo nhẹ nhàng xoa đầu Kim Ngân sau đó bế cô ra khỏi quán bar.

Tại phòng bệnh:

Gia Hân bước vào phòng, thấy Thiên Long đã mở mắt cô lập tức đến gần anh miệng hỏi liên tục:

-Anh tỉnh rồi à? Anh thấy trong người thế nào? Tôi tên gì anh còn nhớ không? Đây là số mấy?_Gia Hân còn đưa hai ngón tay giờ lên trước mặt Thiên Long. Thiên Long anh thật sự muốn nổ tung cái đầu với cô nhóc nghịch ngợm này đành nói đại một câu cho cô im lặng:"Tôi không biết" Nào ngờ Gia Hân nghe ba chữ vừa phát ra từ miệng anh lập tức khóc bù lu bù loa:

-Huhu anh ta đầu óc có vấn đề thật rồi.

-Quả chanh cô ờn quá đó _Thiên Long chau mày nhìn người con gái như con nít lên ba khóc ầm lên.

-Thôi rồi từ nay tôi mang tội hại anh rồi. Anh bị mất trí rồi. Anh không còn nhớ ai ra ai hết. Hức... Vậy là anh trở thành thằng khờ luôn rồi...Huhu tôi không chịu đâu. Sao anh lại ra nông nổi này chứ. Từ một tên máu lạnh thông minh i lộn thông minh sau mấy phút đã trở thành một thằng khờ, không chừng là thằng điên luôn ấy chứ....Pla Pla _Gia Hân miệng không ngừng khóc rống lên không hề biết Thiên Long đã ngủ đi từ lúc nào. Một lát sau một chiếc gối được ném đi và đích đến là khuôn mặt của Gia Hân.

-Bụp_Chiếc gối an tọa trên mặt Gia Hân mấy giây sau đó rơi xuống đất. Gia Hân cô đang "cảm xúc trào dâng" thì lại bị chọc phá tức mình nhìn về phía Thiên Long nhưng thấy anh đã ngủ rồi. Vậy thì là ai được nhỉ? Gia Hân đưa mắt khắp xung quanh phòng và dừng lại ở một cô bé rất dễ thương chừng 6t đang đứng cạnh giường Thiên Long.

-Này sao em lại ném gối vào mặt chị_Gia Hân trừng mắt nhìn cô bé dễ thum mà thum hồng dễ

-Này ai biểu chị khóc bù lu bù loa lên vậy phá giấc ngủ của anh hai tôi_Cô bé gắt, hai tay chống nạnh trông rất giữ dằn nha.

-Em và tên sao à nhầm cậu ta là anh em sao?_Gia Hân ngạc nhiên hỏi lại .

-Đúng đó_Cô bé vừa dứt lời thì:"Đùng" Vừa nghe qua như sét đánh ngang tai. Gia Hân cô thật sự không thể tin nổi, cô thấy tiếc cho cô bé dễ thương kia lại làm em gái của một tên không ra gì(K ra j thì đã k cứu chị rồi nhé! Ở đó mà nghĩ xấu nghĩ tar ik)

-Này chị có phải là người đã làm cho anh tôi bị thương?_Cô bé nhìn Gia Hân với ánh mắt gay gắt như ánh nắng ban trưa về tra hỏi tội phạm

-Ồm...hihi...Cũng không hẳn là lỗi của chị...Nhưng chị cũng có lỗi_Gia Hân giải thích, miệng cười trừ.

-Cái gì mà không hẳn có thì nói có không có thì nói không có_Cô bé lườm Gia Hân một cái sắc lẹm

-Ồm thì cũng có_Gia Hân cười như không cười.

-Vậy đã rõ rồi. Chị làm anh hai tôi như vậy thì phải chịu trách nhiệm cả đời với anh ấy_Con bé nói ánh mắt đầy kiên quyết. Gia Hân cô bị sock nặng. Trong đầu thầm nghĩ:" Chịu trách nhiệm cả đời? Không phải là bắt mình làm vợ hán chứ?" Gia Hân vội lắc đầu ngoàng ngoạy:

-Em gái à em đừng đùa vậy chứ_Gia Hân cảm thấy mồ hôi đang túa ra từ cơ thể.

-Tôi nào có nói đùa_Con bé nhắc lại lời nói chắc nịch.

-Em à dù sao chị cũng đâu có cố ý. Với lại chị còn mẹ già con thơ í lộn chị chưa có con nhưng chị cũng muốn lấy chồng mà. Em làm ơn suy nghĩ lại đi_Gia Hân hai mắt khẩn hoảng van nài con bé.

-Chị nghĩ gì mà ghê vậy_Con bé nhìn Gia Hân chăm chăm

-Chứ ý em không phải là chị làm vợ của tên sao quá tã kia sao?_Gia Hân nói tay chỉ về phía Thiên Long đang nằm

-Ha ha chị mắc bệnh hoang tưởng hả...Tức cười quá, ý tôi là chị phải làm osin choa anh hai tôi suốt đời._Con bé nhìn Gia Hân cười nắc nẻ

-Ặc_Gia Hân bực bội nhìn con bé đang cười mình nhưng ngay sau đó phản đối_Này em quá đáng vừa thôi nha, lúc đó là đèn đỏ chị đi qua đường thì có gì sai tự nhiên một chiếc xe phóng tới anh ta tụt ra cứu chị chứ bộ.

-Hả...Anh hai tôi ra cứu chị sao_Nghe tới đây cô bé nghệt người ra nhưng ngay sau đó lại nghi ngờ hỏi_Chị là gì của anh hai?

-Là osin_Gia Hân đáp gọn khiến con bé lại cười:

-Phì...Chị lại làm tôi buồn cười, chủ vì cứu osin mà không để tâm đến tính mạng.

Gia Hân bây giờ cô mới để ý, lời con bé nói quả thật rất đúng.

-Sao anh lại bất chấp nguy hiểm mà cứu mình? Không lẽ...Không lẽ anh ta...định làm anh hùng cứu mỹ nhân(Ặc đầu óc chị thông suốt quá, linh hoạt như bả đậu ỉ)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hoàng Hôn Trên Đường Cao Tốc

-Ồn áo quá_Thiên Long lên tiếng khi nãy giờ cứ bị hai con nhóc kia làm ồn, anh không tài nào ngủ được.

-Anh hai! Hai tỉnh rồi hả_Cô em gái chạy đến bên cạnh Thiên Long lo lắng nhìn Thiên Long đang ngồi dậy. Trên đầu anh được quấn băng.

-Ukm_Thiên Long đáp nhẹ.

-Hai à cho Na Na xin lỗi nha tại mama nói Na Na phải tập múa ba lê nên không đi chơi được với hai_Na Na nhìn Thiên Long vẻ hối lỗi.

-Không sao. Hôm nay không chơi được thì để khi khác chơi_Thiên Long dịu dàng xoa đầu Na Na như một người anh trai thật sự. Gia Hân cô không ngờ Thiên Long đối với em gái lại dịu dàng đến vậy. Trong đầu không khỏi thắc mắc:"Thiên Long anh ta chỉ nhớ mỗi em gái thôi sao? Hay là chỉ quên mình?"

Bản thân cảm thấy mình như khối thịt dư không muốn làm phiền họ nói chuyện nên đành quay người định bước ra ngoài. Nhưng mới bước đi đến cửa thì Thiên Long lên tiếng:

-Quả chanh cô đi đâu vậy?_Thiên Long nhú mày nhìn Gia Hân bước đi.

-Nè tôi có tên đằng hoàng nhé, nãy giờ anh cứ gọi tôi là quả chanh hoài vậy. Tôi tên Trịnh Gia Hân là osin của anh_Gia Hân quay ra trân trọng giới thiệu bản thân với Thiên Long làm anh suýt bật cười.

-Ý tôi là cô đi đâu, tôi không bắt cô giới thiệu bản thân_Thiên Long nói làm Gia Hân cảm thấy mình bị quế độ:

-Anh...Tôi định đi về, ở đây làm người thừa thải chấc

-Tôi đưa cô về_Thiên Long nói rồi xuống giưòng

-Ấy thôi khỏi tôi tự về được rồi anh còn yếu cứ ở lại nghỉ ngơi đi_Gia Hân nói rồi mở cửa đi ra.

-Na Na em gọi tài xế trở về nhé, anh đi trước đây_Thiên Long nói rồi chạy nhanh ra ngoài.

-Chắc chắn không đơn thuần là quan hệ chủ- nô_Ngay cả Na Na cũng tỉnh mắt nhận ra.

-Này quả chanh tôi đưa cô về_Thiên Long chạy theo Gia Hân. Đuổi kịp cô rồi anh không để cô nói gì kéo cô vào xe rồi phóng đi.

Gia Hân ngồi trên xe cũng không biết nói gì. Thiên Long đang lái xe thì đột nhiên tấp vào lề rồi dừng lại.

-Xuống xe_Thiên Long ra lệnh.

-Này anh có bắt tôi xuống xe đi bộ về thì cũng lựa chỗ an toàn một chút chứ. Ở đây là đường cao tốc đó_Gia Hân gay gắt nhìn Thiên Long

-Xuống xe_Đây là lần đầu tiên anh nhắc lại lời mình nói. Gia Hân nhận ra điều đó nên đành xuống xe vì chắc anh mất kiên nhẫn lắm.

Gia Hân cứ tưởng Thiên Long sẽ phóng xe đi mất dạng bỏ lại cô ở đây nào ngờ Thiên Long anh cũng xuống xe.

-Tay cô chảy máu rồi này_Thiên Long nói tay nhẹ nhàng nâng cánh tay đang chảy máu của Gia Hân lên. Gia Hân giờ mới để ý đến, cô cảm thấy hơi rát. Thiên Long cẩn thận dùng băng cá nhân dán cho cô. Nhìn Thiên Long ân cần với cô như vậy khiến Gia Hân cảm thấy trái tim mình đang rung động mãnh liệt.

-Cảm ơn và xin lỗi anh nhiều lắm. Vì tôi mà anh bị thương_Gia Hân nói mắt không dám nhìn Thiên Long, cô sợ mình sẽ không kim được mà yêu anh mất.

-Không có gì chỉ cần em không bị thương là được_Thiên Long nói nhỏ chỉ đủ cho anh nghe, lời nói như bay theo gió chỉ thoáng qua mấy giây. Gia Hân nghe loáng thoáng Thiên Long đang nói gì đó liền quay sang hỏi:"Anh nói gì vậy?"

-Không có gì. Hoàng hôn đẹp lắm kia_Thiên Long đánh trống lảng. Ngay cả Gia Hân người rành về trò này nhưng cũng không hay gì mà quay ra hướng Thiên Long đang nhìn. Quả thật hôm nay cảnh mặt trời lặn rất đẹp. Những gam màu cam, đỏ, vàng đan xen vào nhau rất điệu chứ không gay gắt.

-Từ nay tôi sẽ nghe lời anh, anh không nhớ tôi là ai cũng không sao? Miễn biết tôi là osin của anh là được_Gia Hân nói

-Ukm_Thiên Long cảm thấy không muốn nói cho cô biết rằng anh không mất trí nhớ. Thôi thì cứ để mọi chuyện diễn ra như vậy sẽ tốt hơn. Cô sẽ thấy có lỗi với anh nên sẽ nghe lời anh mà không bướng bỉnh như trước nữa.

Trên đường cao tốc có một nam một nữ đang đứng cạnh nhau sau họ là những làn xe đang chạy nối tiếp với tốc độ nhanh. Còn họ thì đang đứng im lặng ngắm cảnh hoàng hôn đặc biệt này mặc kệ cho dòng chảy của thời gian và tiếng xe cộ đang phóng nhanh, tâm hồn họ đang hòa vào những gì họ thấy trước mắt. Giống như họ quan tâm là thứ ở hiện tại, tương lai ở phía trước.

...Quá khứ chỉ là thứ để ta nhớ lại về chặng đường ta đã đi qua, nó không quyết định cả cuộc đời ta vì vậy đừng chú tâm vào nó quá nhiều. Hãy sống với thực tại và hướng tới tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chụp Ảnh Đôi

-Tôi đây dừng được rồi!_Gia Hân lên tiếng khi thấy đã đến quán Sweet. Thiên Long dừng xe. Gia Hân mở cửa xe bước xuống không quên nhắc nhở anh:"Nhờ giữ gìn sức khỏe và uống thuốc nhé. Nếu không tôi thấy có lỗi lắm đó" Sau khi nhận được cái gật đầu từ Thiên Long cô mới quay người bước vào trong quán. Thiên Long ngồi trong xe môi khẽ nở một nụ cười rồi sau đó lái xe đi.

-Gia Hân!_Minh Huy thấy Gia Hân vào quán liền chạy đến gần cô.

-Minh Huy tớ tới xem cậu làm_Gia Hân môi nở một nụ cười.

-Gia Hân tớ nghe mọi người nói Thiên Long anh ta dắt cậu đi đâu và lúc sau không thấy cậu quay lại. Cậu có sao không? Có biết là tớ lo lắng lắm không? _Minh Huy nhìn Gia Hân

-Cậu lo cho tớ sao? _Gia Hân vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

-Ukm... _Minh Huy gãi đầu ngại ngùng, anh làm quá lên rồi.

-Tớ không sao còn Thiên Long anh ta bị thương rồi _Gia Hân mỉm cười khi nhận được sự quan tâm từ Minh Huy.

-Phù...Cậu không sao là được rồi _Minh Huy thở phào. Anh không quan tâm đến Thiên Long người anh quan tâm chính là người con gái trước mặt. Cô ổn là anh yên tâm rồi.

-Tớ ngồi đây là được rồi cậu cứ tiếp tục làm đi _Gia Hân nói rồi tay kéo ghế ngồi xuống cạnh một chiếc bàn gần đó.

-Cậu chờ tớ chút nhé, hôm nay ông chủ không có ở quán nên tí nữa được về sớm hai chúng ta cùng về. _Minh Huy

-Ukm _Gia Hân khẽ gật đầu.Chỉ đợi vậy Minh Huy quay ra tiếp tục công việc của mình.

-Gia Hân cậu ở đây chờ Minh Huy sao? _Hoàng Anh không biết từ đâu ra trên tay cầm một cái dẻ lau bàn. Gia Hân khẽ gật đầu sau đó nhìn Hoàng Anh như tra hỏi:

-Này cậu và Hương Mai bắt đầu từ khi nào khai mào

-Ukm...Sau hôm đi leo núi _Hoàng Anh rất thành thật.

-Ghe thật _Gia Hân phán

-Mà cậu biết Hương Mai thích ăn gì uống gì, thích màu gì, thích mặc đồ gì, thích chơi gì?thích sách hay truyện gì?thích đi đâu không?... _Hoàng Anh hỏi nguyên một lèo làm Gia Hân chóng cả mặt.

-Stop here! _Gia Hân ngắt quãng _Cậu hỏi gì ghe thế? Ai mà trả lời được.

-Ồ...Tại tớ muốn tạo bất ngờ cho cậu ấy _Hoàng Anh gãi gãi đầu.

-Nhưng...Để xem lại mới trả lời được _Gia Hân nói đầy hàm ý.

-Một châu kem!? _Hoàng Anh đưa ra trao đổi.

-Ít vậy _Gia Hân chưa chịu.

-Vậy một châu kem một phần bánh su kem _Hoàng Anh thêm bánh. Đành hi sinh vì sự nghiệp theo đuổi Hương Mai.

-Ok coi như giúp bạn bè vậy _Gia Hân đồng ý.

-Được rồi trả lời đi _Hoàng Anh tay lấy một quyển sổ tay ra

-Hương Mai thích ăn kem hạnh nhân, uống trà chanh, cappuccino, bánh tiramisu , thích màu hồng, thích mặc đồ nữ tính, thích đọc sách, mua sắm, thích đọc truyện ngôn tình, tiểu thuyết, thích đi biển,...và đặc biệt là thích lãng mạn _Gia Hân kể hết những gì mình có thể biết về con bạn.

-Ukm... _Hoàng Anh ghi hết không sót một từ sau đó nở nụ cười _Cảm ơn

-Không có gì chỉ cần cậu nhớ giữ lời khao tôi ăn là được _Gia Hân mỉm cười

-Được _Hoàng Anh nói rồi quay người bước đi.

-Gia Hân mình về thôi _Minh Huy đến gần Gia Hân. Anh đã thay bộ đồ phục vụ.

-Ukm _Gia Hân đứng dậy ra khỏi quán cùng Minh Huy.

Bây giờ là 6h tối đèn đường và đèn trong nhà đều được thấp sáng. Thành phố về đêm thật là đẹp. Những ánh đèn màu cam nhạt hắt xuống làm mọi thứ trở nên huyền ảo.

-Này hai em có phiền không nếu chị chụp mấy tấm hình _Một cô gái từ đâu xuất hiện trước mặt cả hai, trên người chị có một chiếc máy ảnh miệng nở một nụ cười.

Gia Hân ngạc nhiên nhìn con người trước mặt. Thấy Gia Hân không nói gì cô gái nhìn sang Minh Huy:

- Thật ra chị đang định chụp ảnh đôi cho các cặp tình nhân thấy hai em rất đẹp đôi nên chị định chụp thử

- A! Cái đó ...Tụi em..._Gia Hân chưa kịp giải thích hết thì:

-Được rồi cũng chỉ là chụp hình thôi đơn giản mà. Giúp chị ấy nha _Minh Huy nhìn Gia Hân.

-Ukm..._Gia Hân đành gật đầu .

-Hai em vào đây đi _Cô gái nói rồi kéo cả hai vào một ngôi nhà nhỏ gần đó. Trong nhà toàn là hình ảnh dán khắp tường.

-Hai em ngồi ghế này đi _Cô gái chỉ vào bộ bàn ghế được bày trí rất đẹp ở một góc nhà. Minh Huy và Gia Hân theo lời cô gái ngồi xuống.

-Em trai em véo mũi bạn gái em rồi hai đứa thể hiện biểu cảm thân mật đi _Cô gái nói tay cầm máy ảnh lên chuẩn bị chụp.

-Chỉ cần làm như lần trước chúng ta chọc nhau ở trong lớp là được _Minh Huy nhắc nhở vào tai Gia Hân. Gia Hân đã hiểu, miệng nở một nụ cười tinh nghịch nhìn Minh Huy đang véo mũi mình.

-Ok _Cô gái bấm máy _Tách _Sau đó mỉm cười khen:"đẹp lắm"

-Tiếp theo là hai em ngồi xuống nền, tựa lưng vào nhau, mắt nhắm lại tưởng tượng chỉ có hai người trên đồng cỏ gió thổi nhẹ nhàng._Cô gái nói rồi bật chiếc quạt bên cạnh cho giống thật sau đó lại trở lại với chiếc máy ảnh. Gia Hân và Minh Huy làm theo lời cô gái.

-Thỉnh!Thịch! _Gia Hân cô cảm nhận rõ trái tim đang loạn nhịp , cô như muốn nổ tung ra khi cảm giác lưng mình đang dựa vào lưng Minh Huy.

-Tách _Cô gái lại bấm máy sau đó miệng nở một nụ cười:"Phải nói hai em chụp hình rất ấn ý nha."

-Được rồi đây là cảnh cuối: Em trai hôn bạn gái em và tay lấy chiếc mũ lưỡi trai che lại nửa mặt của cả hai. _Cô gái nói tay chỉ về chiếc mũ trên bàn. Minh Huy theo lời cô gái lấy chiếc mũ lưỡi trai che lại sau đó hôn nhẹ lên môi Gia Hân. Gia Hân đỏ mặt, mắt tròn xoe nhìn môi Minh Huy đang chạm vào môi cô. Cô không ngờ anh làm thật. Chẳng phải có chiếc mũ che rồi sao? Đâu cần phải thật đến vậy.

-Tách _Tiếng bấm máy vang lên. Cô gái miệng cười tươi như hoa:"Tuyệt quá" Sau đó copy ảnh vào máy tính, ghép và sửa lại. Một lát sau mang ra cho Gia Hân và Minh Huy ba tấm hình vừa chụp và chỉnh được.

-Của hai em nè. Chị cảm ơn nhiều lắm khi nào rảnh cứ ghé chỗ chị chơi hen _Cô gái nói tay vẫy vẫy với Minh Huy và Gia Hân khi cả hai đi về.

-Ảnh này ai giữ đây? _Gia Hân lên tiếng nhưng mắt không dám nhìn Minh Huy.

-Cậu cứ giữ đi _Minh Huy mỉm cười, anh đang rất hạnh phúc. Còn nhớ lúc này anh hôn cô trái tim anh lồi một nhịp. Anh cảm thấy anh đã yêu cô thật rồi. Anh không ngăn được bản thân nữa. Nhưng anh không biết cô đối với anh là có thật lòng không? Hay chỉ là đùa giỡn như những đứa con gái khác?

-Thôi tới nhà tớ rồi tớ về nhé _Gia Hân lên tiếng đưa Minh Huy thoát khỏi những dòng suy nghĩ mông lung.

-Gia Hân! _Minh Huy khẽ lên tiếng

-Hả _Gia Hân định bước vào nhà mà nghe thấy Minh Huy gọi cô theo phản xạ quay ra nhìn anh.

-Ngủ ngon nhé _Minh Huy cười nhẹ với Gia Hân

-Ukm...Cậu cũng vậy nhé _Gia Hân nói rồi bước vào nhà. Cô không muốn đứng bên ngoài chút nào, cô sợ không kim được mà chạy tới ôm anh mất.

Gia Ân từ cửa sổ cô có thể nhìn thấy cả hai cùng nhau về, ánh mắt dịu dàng nhìn nhau đầy tình cảm trong lòng khẽ nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bị Vu Oan

12h đêm tại quán Sweet tất cả các nhân viên phục vụ hay vệ sinh đều tập trung ở đây. Tất cả mọi người đều không biết đã xảy ra sự việc "trọng đại" gì mà gọi họ đến vào giờ này, cái giờ mà đáng ra họ đang trong nệm êm chăn ấm và chìm trong giấc ngủ ngàn vàng.

-Mọi người tôi gọi mọi người đến đây là có việc cần nói _Ông chủ quán nhìn một hàng nhân viên phục vụ lẫn vệ sinh.

-Oa... có chuyện gì mà bác gọi vào giờ này vậy _Hoàng Anh ngáp ngáp dài nhìn ông chủ quán.

-Quán chúng ta bị mất 5 triệu không rõ nguyên nhân. Nếu ai trong số mọi người lấy thì hãy tự nhận tôi sẽ tha còn không để tôi nói công an điều tra thì người đó sẽ bị đuổi việc._ Ông chủ quán nghiêm giọng nhìn mọi người.

-Trời tôi 5 triệu tôi làm gì có gan đó_N1

-Ăn trộm không phải là bản tính của tôi_N2

-Chúng ta đâu có điên mà đụng vào tiền của ông chủ_N3

-Đúng đó ông chủ giấu tiền kĩ lắm mà giờ mất lại đổ cho chúng ta_N4

....Pla...Pla...Mọi người ai nấy cũng bàn tán xôn xao.

-Là Minh Huy cậu ấy lấy_Thanh Nga lên tiếng khiến mọi người ngỡ ngàng. Ai mà không biết trước giờ Minh Huy rất tốt bụng lại thật thà. Vậy mà giờ Thanh Nga nói vậy khiến mọi người ngạc nhiên vô cùng.

-Minh Huy là cậu có thật không?_Ông chủ quán nhìn Minh Huy gay gắt.

-Không phải tôi, Thanh Nga cô đừng có quá đáng như vậy_Minh Huy nhìn Thanh Nga, cô ta chẳng phải nói anh phải hồi hận sao? Thì ra là dùng cách này.

-Tôi hôm qua cậu ta tan muộn nhất, chính mắt tôi đã thấy cậu ta vào phòng riêng của ông chủ trong quán._Thanh Nga cố bịa ra một tình huống thật nhất.

-Lúc đó là tầm mấy giờ_Chú công an lên tiếng.

-Từ 6h đến 6h30_Thanh Nga nói dối không chớp mắt.

"Chẳng phải lúc đó mình về rồi sao?"_Minh Huy thoáng nghĩ trong đầu.

-Này anh lấy trộm tiền của ông chủ thật hả_Hoàng Anh nhìn Minh Huy. Tuy trước giờ cả hai đều hay gây gổ với nhau nhưng anh chưa một lần nào thấy Minh Huy ăn cắp tiền hoặc làm những việc đại loại vậy.

-Không. Tôi đã nói là tôi không lấy mà_Minh Huy khó chịu. Sao anh có thể bị con nhỏ kia vu oan một cách dễ dàng như vậy. Nhìn con nhỏ Thanh Nga đang nở nụ cười đắc thắng với anh mà anh phát bực. Ở đâu ra cái loại người đó vậy?Thật trắng trợn!

-Minh Huy cậu còn gì để chối cãi nữa không đã có nhân chứng rồi_Ông chủ quán nhìn Minh Huy lộ ra nét mặt khinh thường.

-Minh Huy anh có bằng chứng gì chứng minh mình vô tội không_Hoàng Anh lên tiếng.

-Bằng chứng sao? Lúc đó tôi về với Gia Hân sau đó có đi chụp ảnh đôi, thời gian ghi ở sau tấm ảnh._Minh Huy

-Vậy ảnh đó đâu?_Hoàng Anh gấp gấp hỏi.

-Gia Hân giữ_Minh Huy trả lời.

-Sao không gọi cô ấy đến đây đi_Hoàng Anh gắt. Minh Huy sao anh ta ngốc đến vậy?

-Bây giờ là nửa đêm cô ấy chắc không đến đâu. Với lại cô ấy ham ngủ lắm_Minh Huy.

-Anh khùng chắc? Gia Hân cô ấy thích anh mà chẳng lẽ anh không biết? Chắc chắn cô ấy sẽ tới. Đưa điện thoại cho tôi đi_Hoàng Anh phát bực. Minh Huy đưa điện thoại cho Hoàng Anh trong đầu xuất hiện hàng loạt các câu hỏi:" Gia Hân cô ấy cũng như mấy đứa con gái kia thôi? Thấy người mình yêu gặp khó khăn thì bỏ mặc? Cô ấy thật sự sẽ đến như lời thề thốt kia?"

-Alo. Minh Huy đang gặp rắc rối ở quán Sweet tớ cho cậu 5' nếu không tới và mang mấy bức ảnh đôi đến đây thì Minh Huy bị đuổi việc_Hoàng Anh nói ngắn gọn sau đó cúp máy không đợi con người kia nói gì thêm.

Kết thúc cuộc gọi Minh Huy rất nôn nao, lo lắng, thắc mắc: không biết cô có đến thật không?

4'59s sau:

-Rầm_Gia Hân mở toan cửa quán. Trên người chỉ mặc một chiếc đầm ngủ phong phanh, mỏng manh, người thờ đờn như gấp gấp lắm. Mọi người ngạc nhiên nhìn cô sau đó là thương cảm:"Tội nghiệp!Chắc cô chạy dữ lắm"

-Phù...May là tới kịp. Minh Huy sao cậu lại cần ảnh này?_Gia Hân mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra với anh nhưng nghe giọng Hoàng Anh cực kì nghiêm túc nên cô đoán đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng và cô gấp gấp chạy tới đây.

-Minh Huy bị nghi ngờ à không là vu oan lấy trộm tiền của ông chủ_Hoàng Anh giải thích, không quên liếc xéo Thanh Nga đầy hàm ý khiến cô giật mình

lo sợ.

-Trời. Minh Huy sao có thể làm những việc đó được cậu ấy rất tốt bụng mà _Gia Hân nói, tay đưa cho chú công an mấy bức ảnh.

-Thời gian bị vu oan là từ 6h-6h 30' lúc đó cậu và Minh Huy đang về nhà mà đúng không? _Hoàng Anh nói nhấn mạnh hai chữ vu oan khiến Thanh Nga đứng gần đó tay siết chặt lại. Chẳng lẽ kế hoạch của cô lại bị lật đổ nhanh đến vậy?

-Ukm. Sau ảnh có ghi rõ thời gian nữa mà _Gia Hân nói. Chú công an xem xét sau đó quay sang ông chủ khề gặt đầu.

-Thanh Nga cô giải thích sao về việc này? _Ông chủ quán nhìn Thanh Nga, ông rất ghét những người nói dối.

-Chắc tại tôi... nhằm _Thanh Nga nói mắt không dám nhìn mọi người.

-Còn không xin lỗi Minh Huy _Ông chủ trừng mắt nhìn Thanh Nga

-Tôi xin lỗi! _Thanh Nga mặc dù không phục nhưng cũng đành làm theo lời ông chủ. Lời nói rõ ràng là mang tính bị ép buộc, không một chút thành thật.

-Mọi người làm gì mà xô xao quán lên thế? _Vợ ông chủ quán bước ra ngạc nhiên khi giờ này mà lại có nhiều nhân viên đến vậy. Đã thế lại còn có công an đến.

-Chúng tôi đang điều tra về vụ mất tiền của chồng bà là 5 triệu đồng hiện vẫn chưa điều tra ra thủ phạm _Chú công an giải thích.

-Là tôi lấy đó _Vợ ông chủ quán bình thản nói.

-Hà _Đồng loạt tất cả các nhân viên đều há hốc miệng kinh ngạc.

-Cái ông này đang tri ghê hôm bữa tôi nói lấy tiền đó đi mua sắm vậy mà giờ lại làm quá chuyện lên _Vợ ông chủ quán nhìn chồng mình đang đứng đờ người ra.

-Thì ra chuyện chẳng có gì nghiêm trọng vậy mà làm quá lên vậy thật chẳng ra sao _Chú công an lắc đầu ngao ngán. Còn tất cả các nhân viên thì nhanh chân về nhà mà ngủ tiếp. Họ phát bực với ông chủ quán này nửa đêm nửa hôm mà bắt họ đến vì ba chuyện không đầu.

-May thật, Minh Huy không bị đuổi việc _Gia Hân thở phào nhẹ nhõm. Chợt Minh Huy anh ôm cô vào lòng. Gia Hân bất ngờ bị ôm liền đẩy nhẹ người anh ra:"Minh Huy à cậu làm sao vậy?"

-Im nào. Chỉ một chút thôi. Hãy để tớ cảm nhận được trái tim cậu đang đập nhanh hơn vì tớ. _Minh Huy nhẹ nhàng nói,ôm chặt lấy Gia Hân hơn.

Thời gian như ngưng đọng với họ. Họ có thể cảm nhận rõ hai trái tim đang cùng chung nhịp đập, hơi ấm từ cơ thể cả hai tràn sang nhau, đủ sưởi ấm họ trong tiết trời se se lạnh về đêm.

Hoàng Anh từ xa nhìn thấy cả hai, khóe môi hơi cong lên:"Gia Hân cô đang làm anh tôi có lòng tin vào cô hơn đấy"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: đột Nhập Không Thành

-Này sao cậu cứ đi theo tôi hoài vậy? _Gia Hân bực mình quay ra sau nhìn Gia Bảo cứ đi theo mình. Cô định đi đến phòng hội trường mà cứ bị Gia Bảo bám đuôi nên cảm thấy khó chịu.

-Tôi đâu có đi theo cô. Chỉ là tôi cũng đi theo hướng này _Gia Bảo nhún vai. Gia Hân nhìn thấy điệu bộ thản nhiên (như chẳng diễn) của Gia Bảo mà tức không chịu được. Rõ ràng là anh vẫn còn để bụng chuyện hôm qua cô ném dép vào mặt anh đấy mà. Nhưng cũng là do anh gây sự trước với cô giờ lại đi theo cô chắc là muốn quấy rối cô đây. Gia Hân thầm nghĩ:" Hừ! Muốn phá tôi sao còn lâu nhá" Sau đó cô cất giọng mỉa mai:

-Ukm may thật. Tôi cứ tưởng anh đi theo tôi chứ. Tôi định vào nhà vệ sinh mà anh đi theo chắc mai trên trang web của trường sẽ đăng tin hot: Gia Bảo-warm boy trường Bright Star biến thái, đột nhập vào phòng vệ sinh nữ.

Gia Bảo nghe xong không những không bực mình mà lại nở nụ cười:"Không sao tôi vốn là người không coi trọng hình tượng cho lắm biến thái với ai chứ với cô thì tôi không ngại nếu cô muốn"

Gia Hân nghe xong câu này tức muốn ói máu:

- Rõ là bệnh hoạn mà _Sau đó không nhiều lời với Gia Bảo mà hướng tới phòng vệ sinh nữ ở gần đó. Gia Hân từ trong phòng mở cửa hé nhìn ra bên

ngoài thấy Gia Bảo đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

-Vậy mà còn nói không đi theo mình. Kiểm có nói chuyện điện thoại để chờ mình ra đây mà _Gia Hân hậm hực mở cửa phòng vệ sinh đi ra coi như không thấy Gia Bảo. Cô đi vòng ra sau trường, Gia Bảo lập tức theo sau cách cô chừng 10m. Một khoảng cách thích hợp nhất, Gia Hân lập tức đi nhanh hơn qua các dãy phòng, hết lên cầu thang lại xuống cầu thang. Vòng tới, vòng lui cuối cùng không thấy Gia Bảo đâu cô mới nở nụ cười đắc ý:" Kaka mem mới vào làm sao rành địa thế như chị đây được. Còn non lắm em ơi!"(Nhầm to rồi chị ạ) Sau đó bước vào phòng hội trường, Gia Hân vừa vào đã nhìn thấy Thiên Long bên bàn làm việc tay lướt trên chiếc Ipad mini, vẻ mặt rất nghiêm túc. Chắc là anh đang giải quyết chuyện công ty. Gia Hân nhìn thoáng qua trên trán Thiên Long đã không còn mạng băng nữa, lộ ra vết thương hôm qua mà nguyên nhân là do cô gây ra khiến cô cảm thấy áy náy vô cùng.

-Sao đến trễ? _Thiên Long lạnh lùng lên tiếng nhưng mắt vẫn nhìn vào chiếc Ipad.

-À...Tôi cần giải quyết một số chuyện _Gia Hân bịa đại lí do gì đó cho qua chuyện.

-Là chuyện gì? _Thiên Long giờ mới nhìn Gia Hân.

-Này sao quả tạ tuy tôi là osin của anh nhưng đó là chuyện riêng tư của tôi có cần phải cho anh biết không vậy. _Gia Hân không vui nói. Cảm giác áy náy cũng tiêu tan hết vì con người trước mặt vẫn lạnh lùng, đáng ghét.

-Sao quả tạ? _Thiên Long chau mày nhìn Gia Hân. Anh không hề quan tâm đến câu nói của cô mà chính là quan tâm đến biệt danh sao quả tạ từ miệng cô phát ra rõ ràng là đang ám chỉ anh.

-À...Ừ...Lúc trước tôi vẫn hay gọi anh là vậy mà. Anh cũng đâu có ý kiến gì giờ anh bị mất trí nên không nhớ đó thôi _Gia Hân lại bịa đặt. Thiên Long nghe xong cảm thấy rất buồn cười nhưng nếu nói lí lẽ thì Gia Hân sẽ phát hiện ra mắt nên anh đành coi như vậy. "Con nhóc này rõ là to gan nhân lúc mình bị mất trí nhớ mà bịa ra cái biệt danh cực kì đáng ghét" _Thiên Long trầm nghĩ trong đầu sau đó cũng không nói về chuyện này nữa tay chỉ về chồng sách ở cái bàn gần đó ý nói Gia Hân lại đó đọc sách. Gia Hân mặc dù biết rõ là vậy nhưng vẫn cố làm ra vẻ không biết:"Sao quả tạ ý anh là gì?"

-Đọc sách _Thiên Long kiên nhẫn giải thích.

-Sao tôi lại phải đọc sách? _Gia Hân lại làm bộ mặt ngây thơ.

-Hôm qua cô nói là sẽ nghe lời tôi mà _Thiên Long bực bội nhìn Gia Hân.

-Vậy hả? _Gia Hân chưng bộ mặt ngây thơ một lần nữa. Rõ là đang chọc tức Thiên Long. Cô cũng định là làm theo lời hôm qua nhưng mà Thiên Long anh ta đáng ghét đến vậy làm cô muốn nuốt lời.

-Mau! Trước khi tôi điên lên _Thiên Long sức kiên nhẫn có hạn.

-Thôi được _Gia Hân hậm hực bước đến bàn đọc sách. Cô cũng biết mình chỉ có thể chọc anh ta được đến đây nếu không cẩn thận là bị phạt. Gia Hân đọc được một lúc thì thấy Thiên Long ra khỏi phòng thầm vui mừng trong lòng:"Chắc ngủ một lúc cũng không sao. Đọc mấy cuốn sách mà muốn mỏi mắt hà" Sau đó gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành.(Ham ngủ quá)

Gia Bảo cảm thấy tình hình thuận lợi nên bước vào phòng nhẹ nhàng đến bên chiếc Ipad để trên bàn làm việc mà Thiên Long vừa mới sử dụng, mở màn hình lên thì thấy bị khóa bằng mã pin. Gia Bảo suy nghĩ một lúc rồi ấn trên màn hình một dãy số chuyên dụng của giới thương nhân, chưa đầy 3s có thông báo mật mã chính xác Gia Bảo chưa kịp vui mừng thì lại hiển thị một kiểu khóa khác. Xem ra Thiên Long cũng không phải dạng vừa, máy được nâng cấp đến nhiều lần khóa. Gia Bảo xem xét một chút rồi cũng nhấn vào một dãy số là ngày tháng năm sinh của Thiên Long. Sau đó có thông báo khoa 1 đã được mở. Gia Bảo nở một nụ cười đắc ý nhưng 3s sau nhìn trên màn hình hiện thị hình dấu vân tay đang nhấp nháy thì nụ cười trên môi cứng ngắt. Gia Bảo tức giận đến nỗi không kim được đập xuống bàn một cái rầm:"Khốn kiếp!"

-Gia Bảo sao anh lại ở đây _Gia Hân bị tiếng đập bàn làm cho thức giấc thì ngạc nhiên nhận ra Gia Bảo đang có mặt ở đây, trên tay còn cầm chiếc Ipad của Thiên Long. Gia Bảo nhận ra mình vừa gây sự chú ý không hề nhỏ vội lên đặt chiếc Ipad xuống bàn như cũ rồi lên tiếng:"Tôi vào định gặp Thiên Long"

-Anh làm gì với Ipad của anh ta? _Gia Hân nhìn Gia Bảo vẻ nghi ngờ _Hay anh định ăn cắp tài liệu mật của Thiên Long

Gia Bảo nghe tới đây thì thoáng lo sợ, chột trên môi lại xuất hiện một nụ cười:"Gia Hân đừng ép tôi phải nói với Thiên Long về chuyện cô không nghe lời anh ta mà ngủ như vậy"

Gia Hân giật mình:"Sao anh biết Thiên Long nói tôi đọc sách? Anh theo dõi tôi từ nãy sao?"

-Đúng vậy. Tốt nhất cô nên giữ kín miệng nếu không cô cũng gặp rắc rối đó _Gia Bảo nhếch môi.

-Anh... _Gia Hân cứng họng. Lời Gia Bảo nói là rất đúng. Anh ta đang dọa cô sao? Rõ là ghê gớm mà.

-Cạch _Thiên Long mở cửa bước vào thì thấy Gia Bảo có trong phòng còn Gia Hân thì im lặng đứng đó.

-Có chuyện gì? Sao anh lại vào đây? _Thiên Long lên tiếng, mắt như mũi tên băng chĩa thẳng vào Gia Bảo.

-À...Không có gì anh ta tới đây gặp tôi có chút chuyện. Nói xong rồi Gia Bảo anh về đi_Gia Hân lên tiếng trước. Gia Bảo nụ cười hiện rõ trên môi, đầu thâm nghĩ:"Rất biết điều" Sau đó bước ra khỏi phòng nhưng khi lướt qua người Thiên Long thì nụ cười trên môi ngưng hẳn bởi câu nói:"Phiền anh nói với Kim Ngân nhanh chóng xin lỗi Gia Hân về vụ hôm qua nếu không tôi sẽ không tha cho cô ta đâu _Thiên Long lạnh lùng nói, âm lượng chỉ đủ để cả hai nghe thấy. Gia Bảo dừng chân sau đó lại bước đi tiếp trong đầu không khỏi bức tức:"Thiên Long rồi tao sẽ ày biết thế nào là đau khổ."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Nhờ Làm Gia Sư

-Gia Hân bây giờ tôi có việc bận cô có thể về lớp _Thiên Long nhanh tay lấy chiếc áo khoác trên ghế và chiếc Ipad trên bàn sau đó ra khỏi phòng hội trường. Bộ dạng có vẻ rất gấp. Gia Hân định hỏi là chuyện gì nhưng nghĩ lại không liên qua đến cô nên đành thôi.

Gia Hân lúi thủ đi về lớp, bây giờ là tiết trả bài kiểm tra Văn một tiết. Gia Hân cầm bài kiểm tra của cô trên tay mà lòng khóc thầm:"Thức đêm để ôn vậy mà chỉ được có 7.5" Gia Hân nhìn quanh ai ai cũng được điểm cũng khá: Hương Mai được 8, Gia Bảo được 9 còn Minh Huy thì đang bị đám con gái bao vây:

-Trời ơi Minh Huy điểm cao nhất lớp rồi_G1

-Câu giỏi quá _G2

-Môn văn mà được 9.5 cừ thật _G3

-Chỉ tờ bí quyết đi _G4

-Đúng đó sao cậu giỏi quá vậy _G5

Pla...Pla cứ thế bọn con gái hết trăm trò khen ngợi rồi lại hỏi đủ thứ.

-Minh đâu có giỏi như vậy chỉ là dành một chút thời gian ôn bài cũ thôi _Minh Huy gãi đầu.

-Thôi đừng có khiêm tốn hôm qua phát bài kiểm tra toán cậu được 10, môn hóa cũng được 10 còn gì _G1

-Đúng đó cậu siêu thật cứ đà này chắc sẽ vọt lên đầu bảng cho xem _G2

-Minh Huy cậu được 9.5 thật hả? _Gia Hân ngạc nhiên chen vào.

-Chứ còn gì nữa _G3 còn giờ bài kiểm tra của Minh Huy lên trước mặt Gia Hân. Sau đó cả đám con gái về chỗ của mình bởi tụi nó không ưa gì Gia Hân.

-Minh Huy cậu làm ơn giúp tớ với. Chỉ có cậu mới có thể giúp tớ thôi _Gia Hân hai mắt long lanh nhìn Minh Huy tay còn nắm chặt tay Minh Huy về gần nỉ.

-Ồ...Được...Nhưng mà cậu thả tay tớ ra đi _Minh Huy hai má đã đỏ lên. Gia Hân chợt nhận ra hành động quá khích của mình vội bỏ tay Minh Huy ra, ngại ngùng nói:"Tờ xin lỗi tại tớ..."

-Không sao. Mà cậu muốn tớ giúp cậu chuyện gì _Minh Huy

-Mẹ tớ bắt tớ phải vào top 10 toàn trường mà cậu biết đó với thực lực của tớ hiện tại là không thể, nhưng chỉ cần cậu kèm tớ học tớ tin tớ sẽ làm được. Vậy nên cậu làm gia sư cho tớ đi. Tớ biết yêu cầu này hơi quá nhưng mà chỉ cần cậu giúp tớ thì cậu muốn gì cũng được _Gia Hân

-Ukm...Nếu vậy mai cậu đến nhà tớ học đi _Minh Huy ra ý kiến.

-Vậy cảm ơn cậu nhiều nha _Gia Hân mừng rỡ. Được Minh Huy kèm học thì còn gì bằng.

Đến giờ ra về:

Gia Hân về cùng Hương Mai, hôm nay Gia Hân sẽ không đến quán của Minh Huy vì Hương Mai nhờ cô làm một việc. Đang đi thì Gia Hân lên tiếng:

-Hương Mai à mày thấy Gia Bảo như thế nào? _Gia Hân quay sang nhìn Hương Mai.

-Gia Bảo thì cũng được chỉ có lúc đầu giống với mày hơi quá thôi chứ bây giờ đối xử với ai cũng dịu dàng. Cậu ta được mệnh danh là warm boy còn gì _Hương Mai

-Mày thấy về ngoài của cậu ta vậy thôi chứ cậu ta ghê gớm lắm_Gia Hân bĩu môi.

-Ghê gớm sao?_Hương Mai chau mày

-Cậu ta uy hiếp tao nếu nói cho Thiên Long biết về vụ cậu ta định ăn cắp tài liệu mật của Thiên Long thì cậu ta sẽ nói với Thiên Long về vụ tao ngủ mà không đọc sách theo lời Thiên Long_Gia Hân

-Cái gì? Ăn cắp tài liệu mật sao? Gia Bảo ghê thật_Hương Mai kinh ngạc tròn tròn mắt. Ai mà chẳng biết đụng đến Thiên Long là chỉ có kết cục thê thảm có khi còn mất mạng như chơi mà Gia Bảo anh ta liều thật.

-Thế mới nói cậu ta rất ghê gớm_Gia Hân

-Rồi sao? Mày bị cậu ta uy hiếp rồi có nói với Thiên Long không?_Hương Mai

-Không_Gia Hân thân nhiên trả lời

-Trời ơi con ngốc này tội không nghe lời với tội ăn cắp thì tội nào nặng hơn? Sao mày có thể vì chuyện con con đó mà bị uy hiếp đến sợ mà không nói ra. Huống gì Thiên Long có cảm tình với mày_Hương Mai không thể tin nổi Gia Hân lại ngốc đến vậy.

-Cái gì mà có cảm tình? Mày khùng chắc cái tên sao quạ đó mà điên lên thì không chừng cái hộp đồng bay tới tay ba mẹ tao ngay._Gia Hân vẻ không vui. Sao Hương Mai có thể nghĩ tên kia có cảm tình với cô chứ. Đúng là điên mà!

-Mày không thấy hả từ lúc xảy ra vụ của nhỏ Nguyệt Lam đến giờ không thấy có đứa nào dám chọc mày nữa. Là vì cái gì chứ?_Hương Mai

-Thì chắc tụi nó hiểu ra mọi chuyện và thương cảm cho số phận nghiệt ngã của tao thôi_Gia Hân.

-Đúng là con ngốc. Bọn con gái không bao giờ có cái ý nghĩ đồng cảm với mày đâu. Với tụi nó mày là kẻ thù không đội trời chung. Cứ nhìn cái cách tụi nó cư xử với mày là biết tụi nó ghét mày cỡ nào rồi. Nguyên nhân chính là do nhỏ Nguyệt Lam bị như vậy là lời cảnh cáo của Thiên Long muốn nói với bọn con gái rằng từ nay trở về sau ai mà dám đụng đến Gia Hân sẽ có kết cục giống như nhỏ Nguyệt Lam._Hương Mai lại ra vẻ hiểu biết.

-Cái tên Thiên Long đó mà... Gia Hân đang định phủ nhận lời nói của Hương Mai thì cảm nhận chiếc điện thoại của cô đang rung. Gia Hân lấy điện thoại ra nhìn lên màn hình điện thoại chần chờ một lúc rồi cũng nhấn nút trả lời:

-Alo

-Quả chanh cô đang ở đâu?_tiếng Thiên Long vang lên từ đầu dây bên kia.

-Tôi đang trên đường về nhà.Anh gọi tôi có chuyện gì?_Gia Hân

-Cô đang đứng ở đâu?_Thiên Long không trả lời mà hỏi câu khác.

-Nè anh gọi tôi có chuyện gì?_Gia Hân kiên nhẫn. Thiên Long anh ta rảnh rồi gọi cho cô hỏi ba thứ này làm gì sao không vào vấn đề chính luôn đi.

-Cô đang đứng ở đâu hả?_Thiên Long gắt trong điện thoại. Đây là lần thứ hai anh phải nhắc lại lời mình.

Gia Hân nhìn thấy quán Sweet bên đường đành nói:

-Tôi đang ở quán Sweet lần trước anh đưa tôi đến

-Đứng đó chờ tôi_Thiên Long ra lệnh sau đó cúp máy.

Gia Hân bực mình gắt:"Đúng là tên điên mà"

-Gi vậy Thiên Long lại nói mày làm gì sao?_Hương Mai nhìn thấy vẻ mặt bực bội của Gia Hân và cách nói chuyện cũng biết cô đang nói chuyện với ai.

-Không có gì mày về nhà trước đi, hôm nay tao bận rồi, có gì giúp mày qua điện thoại_Gia Hân nói rồi băng qua bên kia đường và vào quán Sweet.

-Ê...Cái con nhò này..._Hương Mai gọi với theo nhưng Gia Hân đã đi mất đành đi về một mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chạm Mặt

Chiếc Toyota dừng tại quán Sweet. Thiên Long xuống xe và nói người trong xe về trước và ột chiếc BMW đến đây. Anh tài xế hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng gật đầu và cho xe chạy đi. Gia Hân bức bối nhìn Thiên Long:

-Bây giờ thì anh nói tôi phải làm gì được rồi chứ?

-Tôi muốn uống cà phê_ Thiên Long nói ngắn gọn sau đó kéo Gia Hân vào trong quán.

-Này anh bắt tôi chờ anh chi vì anh muốn uống cà phê sao? Tôi không có rảnh nha._ Gia Hân bức mình vùng vằng giật tay mình ra. Nếu biết trước Gia Hân đã không dư hơi mà chờ anh ta làm gì.

-Một là uống cà phê với tôi hai là cùng tôi về nhà cô, cô chọn đi_ Thiên Long thả tay Gia Hân ra.

-Anh... Đúng là rảnh mà_ Gia Hân bức mình đi vào trong quán.

-Hôm nay không phải cậu về với Hương Mai để dạy cậu ấy nấu ăn sao?_ Minh Huy tay cầm khay thức ăn nhìn thấy Gia Hân thì ngạc nhiên. Gia Hân giờ mới nhận ra mình ngu ngốc khi để Thiên Long uống cà phê ở đây. Nếu để Minh Huy hiểu lầm thì biết phải làm sao?

-À tớ đi uống cà phê với...bạn_ Gia Hân khó nhọc nói ra từ bạn.

-Vậy à. Bây giờ cũng tối rồi để tớ pha cho cậu cappuccino vậy_ Minh Huy cười nhẹ.

-Cảm ơn cậu nhiều nhé_ Gia Hân mỉm cười sau đó quay về bàn Thiên Long đang ngồi. Gia Hân ngạc nhiên khi thấy Thiên Long đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ về mặt có chút mệt mỏi, ánh đèn màu vàng nhạt hắt lên khuôn mặt anh tú càng tôn lên vẻ đẹp của Thiên Long. Dường như anh ta đang có tâm sự? Gia Hân thật sự rất muốn hỏi nhưng lại ngạc nhiên phát hiện ra Thiên Long đang gục vào vai cô. Cái quái gì vậy? Anh ta sao lại có cái hành động thất thường này mà ngay tại quán đang đông người. Không biết Minh Huy có thấy không nữa? Gia Hân thật sự rối bời. Từ trước tới giờ cô chưa từng thấy biểu hiện này của anh bao giờ. Thiên Long lạnh lùng đến vậy cơ mà cũng biết buồn sao? "Hắn buồn chuyện gì thế nhỉ?"_ Một câu hỏi đặt ra trong đầu Gia Hân. Cũng không hiểu vì sao Gia Hân cô lại để im cho anh làm vậy. Có lẽ vì cô muốn an ủi anh. Gia Hân còn đang định hỏi Thiên Long buồn chuyện gì thì:"Quả chanh tót cô gọi đầu bằng đầu gọi gì mà hỏi quá vậy?"_ Thiên Long lên tiếng phá tan khung cảnh "lãng xờ mạn". Gia Hân đứng hình trước câu nói của Thiên Long trong đầu thầm nghĩ:"Cái tên khốn này hôm nay ta không đập mi chết thì ta không phải là Gia Hân" Sau đó Gia Hân dùng hết sức đẩy Thiên Long ra không quên tặng cho Thiên Long một đấm ngay mặt:

-Hồi thì đừng có ngủi. Là anh chủ động làm cái hành động quái gở đó mà còn nói tôi_ Gia Hân mặt mày muốn bốc khói.

Thiên Long tay xoa xoa mặt không ngờ cô nhóc trước mặt lại có thể đánh anh mạnh như vậy. Xem ra càng ngày càng thú vị. Gia Hân đang tức giận thì cảm thấy điện thoại đang rung nên tạm rời bàn ra ngoài nghe điện thoại không quên liếc Thiên Long một cái sắc lẻm.

-Alo_ Gia Hân bắt máy

-Gia Hân à làm sao đây? Tao muốn nấu cho Hoàng Anh một bữa ăn ngon?_ Hương Mai lo lắng. Gia Hân đang định trả lời thì ở đầu dây bên kia truyền đến một loạt âm thanh "vui tai": "Choang!Bịch!Bụp!Bốp!Binh!Rầm!" và kèm theo là tiếng hét của Hương Mai:"Á! Nero sao mày lại vào đây. Mẹ à con đã nói mẹ nhốt con mèo đó vào rồi mà...Trời ạ, mẹ lấy giùm con cái nồi với. Con sẽ dọn cái đồng bát vỡ này...Á cái bếp con quên tắt rồi. Ôi không món beaf steak của con...Làm sao đây"

Gia Hân lắc đầu ngao ngán. Mặc dù không có mặt tại nhà bếp của Hương Mai nhưng cô có thể hình dung được cảnh tượng khủng khiếp đến cỡ nào. Chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ. Đó là hỗn độn.

Minh Huy bước đến bàn của Gia Hân vừa rời, tay cầm hai tách cappuccino đang tỏa khói ngào ngạt thì ngạc nhiên nhận ra người bạn mà Gia Hân nói lại là Thiên Long. Đặt hai tách coffe xuống Minh Huy không quên nhìn biểu hiện của Thiên Long. Thiên Long nhận thấy sự xuất hiện của Minh Huy thì rời mắt khỏi con người đang nghe điện thoại ngoài cửa sổ, quay sang nhìn Minh Huy, môi khẽ nhếch lên:"Không ngờ tin đồn cậu chủ tập đoàn Hoàng Lâm bỏ nhà đi là có thật"

Minh Huy sững người trước câu nói của Thiên Long. Sao anh ta lại biết được? Là do anh quá sơ suất để lộ thông tin hay là do Thiên Long anh ta quá tinh ranh điều tra được thân phận của anh? Minh Huy cũng không vì một câu nói của Thiên Long làm cho hoảng sợ, lấy lại vẻ bình tĩnh như thường ngày Minh Huy lên tiếng:

-Thiên Long anh quả thật rất tài

-Đâu có cậu còn tài hơn tôi đấy chứ. Bỏ nhà đi và sống lang thang khắp nơi, chật vật kiếm tiền mà vẫn không đủ sống. Sao không về nhà làm cậu ấm sẽ không khổ sở như vậy nữa_ Thiên Long lộ rõ ý châm chọc.

-Cảm ơn lời khuyên của anh nhưng tôi cảm thấy sống tự lập sẽ tốt hơn. Ít ra còn được tự do hơn một số người_ Minh Huy môi cong lên, lời nói rõ ràng là đang ám chỉ Thiên Long. Thiên Long tâm trạng vừa được Gia Hân làm cho vui lại nghe bị Minh Huy làm cho khó chịu. Thiên Long lại nhớ tới việc cãi nhau với ba anh lúc nãy, bàn tay vô thức siết chặt lại thành nắm đấm. Minh Huy khẽ nhếch môi. Hiếm khi được thấy Thiên Long lạnh lùng lại bị anh chọc tức Minh Huy không thể bỏ qua cơ hội tốt này, quan sát từng biểu hiện của Thiên Long.

-Minh Huy, coffee pha xong rồi hả. Cảm ơn cậu nhiều nhé_Gia Hân đã nghe xong điện thoại. Cô tiến đến gần bàn Minh Huy đang đứng, miệng nở một nụ cười với anh mà không để ý gì đến sắc mặt của Thiên Long.

-Về!_Thiên Long để tiền xuống bàn sau đó kéo Gia Hân ra khỏi quán. Gia Hân thật sự không hiểu nổi, Thiên Long mới mấy phút trước còn bắt cô uống cà phê với anh vậy mà giờ lại nói về. Muốn uống là uống mà về về là về sao? Anh ta coi cô là cái gì vậy?

-Anh bị gì vậy?_Gia Hân tay bị kéo đi không khỏi bức mình giật ra. Thiên Long không thèm trả lời đẩy Gia Hân vào chiếc BMW đậu ở trước cửa quán, sau đó khóa cửa xe lại.

-Này anh làm sao vậy? Tự nhiên nổi khùng lên vậy?_Gia Hân tức giận.

Thiên Long tay lấy điện thoại ra gọi cho ai đó:"Tôi không muốn nhìn thấy cái quán ăn Sweet trên đường x phường xx ở đây nữa." Sau đó lái xe đi. Gia Hân kinh ngạc nhìn Thiên Long.

-Anh định làm gì với quán ăn đó vậy?

-Cô không cần biết_Thiên Long đáp gọn

-Anh điên à, khó khăn lắm Minh Huy mới có việc làm vậy mà anh lại..._Gia Hân chưa nói hết câu thì:"KÉT!"_Thiên Long dừng xe

-Xuống xe_Thiên Long lạnh lùng nói.

-Sao anh có thể..._Gia Hân bức mình.

-XUỐNG XE!_Thiên Long mắt bình tĩnh quát âm lên. Gia Hân thật sự chưa bao giờ nhìn thấy Thiên Long tức giận đến vậy. Thật đáng sợ! Vừa rồi Minh Huy đã nói gì với anh ta để anh ta giận đến mức này? Gia Hân cũng không nghĩ ngợi nhiều lập tức xuống xe theo lời Thiên Long nếu không chẳng biết cô có còn được sống sót về nhà không nữa. Gia Hân vừa xuống xe thì lập tức chiếc xe phóng đi với tốc độ khiến người bỏ lại một màn bụi đen mịt mù lan rộng trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Kèm Học

Gia Hân dậy từ sớm vì hôm nay cô sẽ đến nhà Minh Huy học. Cô mặc một chiếc áo thun form rộng dài hình nắm trước ngực với chiếc quần jean xanh cạp cao và đôi giày bata màu vàng nâu.(Hợp với mùa thu quá ha)

Gia Hân đứng trước nhà Minh Huy, nói đúng hơn là một khu nhà trọ bình thường. Khẽ gõ cửa, Gia Hân cảm thấy rất hồi hộp vì đây là lần đầu tiên cô đến nhà anh.

-Cạch_Minh Huy mở cửa, mỉm cười khi thấy Gia Hân.

-Chào cậu..._Gia Hân bối rối khi thấy Minh Huy trong áo ba lỗ và quần cotton lửng. Minh Huy nhìn thấy hai má Gia Hân hơi đỏ lên thì hiểu ý:"Tớ mặc ở nhà quen rồi nếu cậu không thích tớ sẽ thay"_Minh Huy định đóng cửa thì Gia Hân vội lên tiếng:

-A...Khoan đã...Không sao_Sau đó bước vào trong. Gia Hân không hiểu sao lại thấy ngại khi thấy Minh Huy ăn mặc như vậy. Chẳng phải con trai ở nhà mặc vậy là bình thường sao? "Nhưng cho dù mặc gì thì trông cậu ấy vẫn rất đẹp, thân hình cao lớn, nước da trắng hơn cả con gái cộng thêm khuôn mặt điển trai hóp hờn bao cô gái nữa...Trời ơi mình nghĩ cái gì vậy nè"_Gia Hân vội trấn tĩnh lại bản thân.

-Nhà tớ hơi bừa bộn cậu đừng cười nhé_Minh Huy gãi đầu trông cực đáng yêu.

-Đâu có gọn gàng mà_Gia Hân nhìn quanh thăm ngưỡng mộ Minh Huy là con trai nhưng rất sạch sẽ và ngăn nắp nha. Đồ dùng tuy không hiện đại nhưng mà cũng đầy đủ.

-À đúng rồi hôm nay cậu sẽ dạy tớ học môn gì? Tờ mang nhiều sách lắm. Có Lí, Sử, Sinh, Toán, Văn_Gia Hân nói tay lấy ra một đống sách từ trong cặp ra.

-Trời cần gì nhiều sách vậy? Chỉ cần làm bài tập vận dụng là được, học lí thuyết nhiều không tốt đâu_Minh Huy

-Ukm_Gia Hân gật đầu. "Đúng là Minh Huy có khác học đi đôi với hành. Không như tên sao quả tạ kia chỉ biết bắt mình đọc sách. Không hiệu quả gì cả.Ồ...Sao tự dưng lại nghĩ đến tên đó vậy cả...Quên đi...Quên đi"_Gia Hân vừa nghĩ vừa lắc đầu xua đi cái hình ảnh của Thiên Long trong đầu cô.

-Cậu sao vậy?_Minh Huy nhìn Gia Hân khó hiểu.

-A...Không có gì_Gia Hân mỉm cười với Minh Huy sau đó bắt đầu chuyên tâm làm bài tập. Minh Huy rất tận tình chỉ dạy cho Gia Hân, Gia Hân thì cảm thấy rất vui và tìm cô thì đập nhanh hơn bình thường. Và một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô:"Ước gì ngày nào cũng được như vậy"

-Gia Hân à cậu có muốn uống chút gì không?_Gia Hân đang làm bài tập thì đột nhiên Minh Huy quay sang nói với cô, vô tình bốn mắt chạm nhau. Minh Huy đột nhiên xích lại gần Gia Hân hơn.(Sao giống loại dụng con người ta quá) Tim Gia Hân ngày càng đập nhanh hơn. Minh Huy đưa mặt lại gần Gia Hân hơn sau đó tay nhẹ nhàng đưa lên má Gia Hân.

-Minh Huy...Cậu..._Gia Hân đỏ mặt, mắt tròn xoe nhìn Minh Huy.

-Mặt cậu dín mực này_Minh Huy quẹt nhẹ vết mực dín trên mặt Gia Hân sau đó đứng dậy đi lấy nước cho Gia Hân. Gia Hân tay đặt lên ngực ổn định lại nhịp tim của mình. Cô thật sự muốn nổ tung khi tay anh chạm vào má cô.

-Cậu uống coca nhé_Minh Huy tay cầm hai ly coca bước đến bàn học rồi ngồi cạnh Gia Hân.

-Ukm_Gia Hân gật đầu nhận lấy ly coca trên tay Minh Huy. Không hiểu sao khi vừa chạm vào ly coca Gia Hân lại không giữ được để đồ nó lên người Minh Huy. Thứ nước màu nâu thâm dần vào áo anh.

-A...Tớ xin lỗi...Tớ bất cẩn quá_Gia Hân vội cầm ly đặt lên bàn sau đó lau nước trên áo Minh Huy.

-Không sao. Để tớ vào thay áo khác là được_Minh Huy không một chút bực tức, đứng dậy vào nhà tắm thay đồ. Gia Hân tự trách mình:"Á...Minh bị gì vậy không biết. Tim cứ đập loạn xạ lên còn làm đổ coca lên người cậu ấy nữa. Không biết cậu ấy có giận mình không nhỉ? Minh đúng là chúa hậu đậu mà" Gia Hân đang vò đầu bứt tai, trong lòng cực kì rối ren thì:"Reng...Reng_Chiếc điện thoại của Minh Huy trên bàn đang sáng lên. Gia Hân nhìn về phía phòng tắm, Minh Huy đang xả nước nên không nghe thấy gì. Tiếng chuông cứ vang liên hồi mà Minh Huy vẫn đang tắm. "Phải làm sao đây? Hay là mình bắt máy. Không được như vậy là vô ý tứ.Nhưng mà nó cứ reo..."_Gia Hân đang phải đấu tranh tư tưởng giữa nghe và không nghe. Cuối cùng Gia Hân không chịu được nữa, cô bắt máy. Cô còn chưa kịp nói gì thì phía đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói quen thuộc:"Ngày hôm nay là ngày mẹ mất ít ra anh cũng đến thăm mộ mẹ đi chứ. Hai năm trôi rồi còn gì. Anh định như thế mãi sao? Nể tình tôi là em trai của anh thì anh đến thăm mẹ đi...Nếu anh không đến tôi sẽ nói ọi người trong trường biết thân phận thật sự của anh đó."

Gia Hân toàn thân cứng đờ:"Giọng nói này không phải là của Hoàng Anh sao? Minh Huy là anh trai của Hoàng Anh à. Không, chắc mình nghe nhầm rồi làm sao có chuyện đó được chứ."

-Này Hoàng Huy anh có nghe tôi nói gì không_Hoàng Anh thật sự mất bình tĩnh khi không nghe thấy tiếng Minh Huy trả lời. Gia Hân thật sự không tin vào tai mình nữa nhưng vừa rồi là tên của Minh Huy. Chính miệng Hoàng Anh gọi Minh Huy là Hoàng Huy. Sao lại có thể xảy ra việc này chứ? Sao Minh Huy lại che giấu chuyện này? Gia Hân đang không biết phải làm sao thì:

-Cạch_Tiếng mở cửa phát ra từ phòng tắm. Gia Hân giật mình quay về phía nhà tắm nơi Minh Huy đang đứng lặng người nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cậu Là Hoàng Huy?

-Hoàng Huy..._Gia Hân có chút mất tự nhiên, cô không biết phải giải thích sao với Minh Huy. Minh Huy sững người khi nghe cái tên kia phát ra từ miệng Gia Hân, trầm giọng hỏi:"Cậu biết rồi à?" Gia Hân gật đầu. Minh Huy khẽ thờ dài:"Cuối cùng thì cũng bị lộ". Sau đó rất nhanh lấy chiếc điện thoại mà ở đầu dây bên kia vẫn còn vang lên tiếng nói của Hoàng Anh:"Hoàng Huy tôi thề sẽ tung tin cho cả trường biết anh là...tút...tút"_Minh Huy không muốn nhiều lời với Hoàng Anh, anh nhanh chóng tắt điện thoại.

-Cậu là Hoàng Huy thật sao?_Gia Hân

-Ukm_Minh Huy

-Sao cậu lại đổi tên vậy?_Gia Hân hỏi, cô cảm thấy rất tò mò. Nhưng khi thấy mặt Minh Huy biến sắc cô liền nói:"A...Tớ tò mò thôi nếu cậu không muốn kể thì cũng không sao...Tớ..."

-Cậu muốn nghe?_Minh Huy nhìn Gia Hân. Gia Hân gật đầu. Minh Huy nét mặt có chút u buồn kể mọi chuyện cho Gia Hân nghe: Năm anh 16 tuổi Hoàng Huy đã có một gia đình rất hạnh phúc, ăn sung mặc sướng, không cần phải suy nghĩ đến tiền bạc, hưởng một cuộc sống mà nhiều người mơ ước. Nhưng rồi đến một ngày khi anh tình cờ đi ngang qua phòng ba mẹ anh và nghe được đoạn đối thoại giữa hai người:

-Cô còn định giấu tôi đến bao giờ? Thăng Hoàng Anh là con của ai hả? Cô nói đi _Ba anh tức giận, hai mắt đỏ ngầu như muốn xé tan người đối diện, tay túm lấy áo mẹ anh.

-Hức...Tôi thật sự không biết..._Mẹ anh nức nở quỳ xuống dưới chân ba anh.

-Cô đang đùa tôi đó sao? Qua đêm với thằng nào mà giờ không biết. Sao lại lừa gạt tôi suốt mười mấy năm qua? Có biết tôi đã tin rằng cô sinh đôi, có biết tôi đã đặt niềm tin vào tụi nó cho tụi nó ăn học đàng hoàng thành người. Thì ra cũng chỉ là đứa con dơ bẩn của kẻ khác được tay cô mang về. Nếu tin này lan ra ngoài thì tôi còn mặt mũi nào mà tôi nhìn thiên hạ hả? _Ba anh gầm gừ trách mắng mẹ anh.

Anh đứng nhìn ở ngoài cuối cùng cũng không chịu đựng được bước thẳng vào phòng:

-Mẹ à mẹ ngoại tình sao? Thăng Hoàng Anh không phải em ruột của con? Mẹ nói đi có phải không. Làm ơn nói là con nghe nhầm đi _Hoàng Huy đau khổ nhìn mẹ anh nhưng vẫn hy vọng lời bà nói là giả và anh đã phải thất vọng:"Mẹ xin lỗi"_Mẹ anh cúi gầm mặt xuống nước mắt xuống cổ nén cho nước mắt không rơi nữa. Hoàng Huy chết đứng tại chỗ. Anh không ngờ người mẹ mà anh yêu quý nhất, người phụ nữ đối với anh là người chung thủy nhất.Còn thằng em trai mà anh yêu thương lại không cùng dòng máu với anh. Giờ đây mọi thứ tốt đẹp về gia đình mà anh tạo dựng trong mắt anh lại đang tan vỡ ngay trước mặt anh. Sao lại có thể xảy ra chuyện đó được? Sao mẹ anh lại có thể tàn nhẫn đến vậy? Lừa gạt anh suốt mười mấy năm qua. Mẹ ngoại tình với người khác vậy mẹ sống với ba làm gì? Vì tiền sao? Hoàng Huy lắc đầu:"Con thật sự thất vọng về mẹ" _Sau đó đứng dậy đi ra khỏi nhà. Từ ngày hôm đó mọi việc diễn ra rất tồi tệ. Hoàng Huy khi nào cũng uống rượu đến say mềm mới về nhà mà khi về lúc nào cũng thấy ba mẹ anh cãi nhau, ba anh đánh đập mẹ và Hoàng Anh. Mẹ anh cuối cùng cũng không chịu nổi nhất quyết cùng Hoàng Anh rời khỏi nhà. Được mấy tuần ba anh ổn định lại hết mọi chuyện, tin tức một chút cũng không được truyền ra ngoài. Lúc ba anh định chuyển toàn bộ tập đoàn Hoàng Lâm lại cho anh thì anh lại bỏ nhà đi. Hai tháng sau anh lại nghe tin mẹ anh thất cô tự tử chết nhưng lại không đến thăm mộ mẹ dù chỉ một lần. Không phải vì anh ghét mẹ mà là vì sợ nỗi đau hai năm trước lại ủa về trong tâm trí.

Gia Hân nghe từ đầu tới cuối nước mắt không kiềm được mà lăn dài trên má. Cô thật không ngờ Minh Huy phải chịu nỗi đau này. Anh đã ra ngoài kiếm sống bằng chính đôi tay của mình thật đáng khâm phục.

-Sao cậu lại khóc? _Hoàng Huy tay đưa lên má Gia Hân quệt nhẹ đi những giọt nước mắt.

-Không có gì... Chỉ là tớ thấy mình thật bình thường không có nghị lực như cậu _Gia Hân khẽ lắc đầu.

-Đồ ngốc cậu trong mắt tớ cậu là tuyệt nhất _Hoàng Huy khẽ ôm Gia Hân vào lòng an ủi. Tim Gia Hân lại đập rộn lên.

-Hoàng Huy... Sao cậu lại làm vậy _Gia Hân hơi bối rối trước hành động thất thường của Hoàng Huy.

-Cậu nói rồi nếu mình làm gia sư dạy cậu học thì mình muốn gì cậu cũng làm có đúng không? _Hoàng Huy đẩy nhẹ người Gia Hân ra, đôi mắt đen nhìn thẳng vào mắt Gia Hân.

-Ukm _Gia Hân gật đầu, thăm nghĩ:" Sao cậu ấy lại hỏi vậy? Không lẽ lại ra yêu cầu quá đáng đối với mình. Mình vì tin cậu ấy không giống Thiên Long cho nên mới nói vậy nhưng liệu cậu ấy có quá đáng giống tên sao quả tạ kia không?"

-Vậy được rồi. Yêu cậu của tớ là... Làm bạn gái tớ nhé. _Hoàng Huy nhìn Gia Hân đầy mong chờ. Gia Hân hai má đỏ lên, toàn thân nóng ran, tim đập thình thịch, mặt không dám đối diện với Hoàng huy mà cúi xuống:"Hoàng Huy...Cậu biết tớ cũng thích cậu mà..." Hoàng Huy nghe xong vui mừng nhắc bóng Gia Hân lên:"Em chấp nhận làm bạn gái anh rồi nhé!"(Thay đổi cách xưng hô lun đây)

-A...Bỏ em xuống đi...Xấu hổ chết đi được _Gia Hân đỏ mặt tía tai. Hoàng Huy nhận ra hành động quá khích của mình vội đặt Gia Hân xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thăm Mẹ

-Bây giờ anh đến thăm mộ mẹ đi _Gia Hân đột nhiên nói vậy. Hoàng Huy im lặng một lúc lâu sau cũng trả lời:"Em sẽ đi cùng anh?"

-Em được đi? _Gia Hân ngạc nhiên nhìn Hoàng Huy

-Sao lại không? Em là bạn gái anh mà _Hoàng Huy.

-Ukm _Gia Hân gật đầu.

-Anh sẽ đi một lần, vì em _Hoàng Huy đồng ý. Gia Hân không hiểu sao nghe câu nói này của Hoàng Huy cô lại cảm thấy hạnh phúc. Giống như câu nói vừa rồi đã khẳng định vị trí của cô trong tim anh không hề nhỏ.

-Anh chờ một chút nhé_Đang đi bỗng dừng Gia Hân dừng lại nói Hoàng Huy chờ cô sau đó qua bên kia đường. Hoàng Huy nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô vào shop hoa mà lòng có chút khó hiểu. Một lát sau Gia Hân đi ra trên tay cầm một bó hoa, mỉm cười với Hoàng Huy:"Minh đi tiếp thôi"

-Em mua hoa làm gì vậy?_Hoàng Huy nhìn bó hoa trên tay Gia Hân thắc mắc.

-Đi thăm mộ thì phải mang theo hoa chứ. Anh không biết sao?_Gia Hân ngạc nhiên nhìn Hoàng Huy. Hoàng Huy khẽ lắc đầu.

-Anh thật là..._Gia Hân chỉ biết lắc đầu. Chắc Hoàng Huy chưa bao giờ đi thăm mộ nên mới có cái biểu hiện ngu ngơ đó. Thật ra trước khi đi Gia Hân còn phải nhắc Hoàng Huy gọi điện thoại cho Hoàng Anh vậy mà anh lại ngạc nhiên hỏi rằng gọi để làm gì. Gia Hân không hiểu sao Hoàng Huy cũng có lúc ngốc đến vậy nếu không hỏi Hoàng Anh mộ mẹ anh ở đâu thì sao biết mà tới thăm.Hoàng Huy cũng gạt đầu hiểu ra và gọi cho Hoàng Anh ngay sau đó.

Gia Hân và Hoàng Huy đi được một đoạn thì cả hai dừng chân trước một ngôi mộ nhỏ chỉ được vun đắp ở một khoảng đất trống. Phía trên mộ có một bức ảnh của một người phụ nữ về mặt rất hiền từ, ánh nhìn đôn hậu. Dưới mộ có được nhỏ sạch và có một đóa hoa ly trắng muốt. Chắc là Hoàng Anh vừa mới tới đây. Gia Hân đặt bó hoa cô mới mua xuống sau đó nhìn Hoàng Huy:"Anh không có gì để nói với mẹ sao?"

-Không_Hoàng Huy thậm chí cũng không thèm nhìn tấm ảnh của mẹ anh.

-Vậy thì em sẽ nói_Gia Hân quỳ xuống, mắt nhìn người phụ nữ đang mỉm cười trong hình.

-Này em không cần phải làm vậy đâu_Hoàng Huy ngạc nhiên, vội ngăn hành động của Gia Hân.

-Kệ em đi mà_Gia Hân đẩy tay Hoàng Huy ra khiến anh chỉ biết lắc đầu nhìn xem tiếp theo cô bạn gái đáng yêu của anh sẽ làm gì.

-Chào bác, cháu là Trịnh Gia Hân là bạn gái của Hoàng Huy. Cháu đã nghe anh ấy kể hết mọi chuyện...Nhưng cháu tin rằng bác có nỗi khổ tâm riêng vì bác rất thương anh ấy, bác là người phụ nữ nhân từ rất chịu thương, chịu khó...Hoàng Huy tuy miệng anh ấy nói ghét bác nhưng thật ra anh ấy rất thương bác..._Gia Hân chưa nói hết thì:

-Nè cái này không có nha em đừng có nói vậy_Hoàng Huy không thừa nhận

-Im lặng một chút đi mà_Gia Hân nhẹ nhàng nhắc nhở sau đó tiếp tục cuộc độc thoại của mình:

-Anh ấy đã bỏ nhà đi, sống tự lập nhưng vẫn luôn tìm kiếm tin tức của bác chứng tỏ anh ấy vẫn còn yêu thương bác nhưng mà không thừa nhận. Bác yên tâm rồi sẽ có một ngày cháu sẽ làm anh ấy thừa nhận điều đó. Cháu tin rằng cháu sẽ làm cho anh ấy hạnh phúc, sẽ bảo vệ anh ấy(mặc dù không chắc là có thể)..._Gia Hân đang nói thì lại bị ngắt:

-Cái này phải là anh nói mới đúng chứ_Hoàng Huy chỉnh lại.

-Anh không im lặng một chút được hả em đang nói chuyện với mẹ anh đó_Gia Hân phát cáu với Hoàng Huy.

-Ok.Em cứ tiếp tục cuộc độc thoại đi_Hoàng Huy cười khở.

-Cháu hứa với bác là cháu sẽ làm vậy nhưng chỉ khi có sự chấp nhận của bác. Bác có chấp nhận cháu không ạ?_Gia Hân nhìn vào tấm ảnh đầy mong chờ nhưng chỉ nhận được sự im lặng. Gia Hân khẽ thở dài:"Vậy là bác không đồng ý cho cháu làm bạn gái của Hoàng Huy rồi"

-Em nói cái gì vậy? Người chết rồi sao có thể trả lời được_Hoàng Huy bực mình thật sự cô bạn gái của anh sao lại ngốc đến vậy.Đừng nói chỉ vì lí do đó mà chia tay với anh nha.

Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới cuốn theo một bông hoa rơi vào tay Gia Hân. Gia Hân sững người nhìn bông hoa trên tay sau đó cô mừng rỡ reo lên:"A...Mẹ anh đồng ý cho em làm bạn gái anh rồi nè"_Gia Hân đưa bàn tay có bông hoa ở trong ra trước mặt Hoàng Huy. Hoàng Huy chỉ biết mỉm cười:"Đúng là ngốc mà."

Hoàng Anh đứng từ xa chứng kiến hết mọi chuyện xảy ra trước mắt, khẽ mỉm cười:"Cảm ơn cô Gia Hân. Hi vọng cô sẽ xóa tan mọi hiểu lầm giữa mẹ tôi và anh."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nói Lời Chia Tay

Gia Hân vừa mở cửa vào nhà đã thấy Gia Ân nhìn cô nở nụ cười: "Chị hai, chị đi đâu về vậy?"

- À... Chị đến nhà bạn học nhóm mà em chiều nay không bận chụp hình hay đóng phim gì sao? _ Gia Hân

- Uhm. Chiều nay em rảnh không phải làm gì hết. Em đang định rủ chị đi chơi nè _ Gia Ân nhìn Gia Hân đầy hứng khởi chợt điện thoại cô reo lên. Gia Ân nhìn lên màn hình điện thoại sau đó quay sang Gia Hân: "Chị à em nghe điện thoại một chút nhé" Gia Hân khẽ gật đầu. Gia Ân chỉ đợi vậy, cô vào phòng nghe điện thoại.

- Ai gọi mà con bé phải vào phòng nghe nhỉ?... Thôi kệ mình đi tắm đã _ Gia Hân hơi ngạc nhiên nhưng rồi lại cho qua. Cô bước vào phòng lấy quần áo để đi tắm sau một ngày ra ngoài khiến cơ thể mệt mỏi.

Trong phòng Gia Ân:

- Alo _ Gia Ân bắt máy

- Chúng ta gặp nhau đi. Anh có chuyện muốn nói _ Phía bên kia truyền đến một giọng nam trầm ổn.

- Uhm. Vậy chúng ta gặp nhau ở đâu? _ Gia Ân môi nở một nụ cười..

15' sau:

- Anh chờ em lâu chưa? _ Gia Ân bước đến một chiếc bàn trong một quán ăn nơi có một người con trai đang đợi cô.

- Không, anh cũng chỉ mới đến thôi. Em ngồi đi _ Hoàng Huy mỉm cười. Anh vẫn vậy. Rất dịu dàng với cô. Đó cũng là lí do khiến cô yêu anh.

- Anh đang cần tiền có phải không? Em đã chuẩn bị rồi anh yên tâm đi _ Gia Ân tay lấy từ trong túi ra một xấp tiền.

- Anh gặp em không phải vì chuyện này _ Hoàng Huy tỏ vẻ không vui.

- Vậy là chuyện gì? Không phải quán anh làm đột nhiên đóng cửa nên anh đang rất cần tiền sao? _ Gia Ân nhìn Hoàng Huy đầy khó hiểu.

- Gia Ân anh thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với em. Nhất định em không được tức giận anh. _ Hoàng Huy vẻ rất nghiêm túc.

- Là chuyện gì anh cứ nói đi. Em sẽ không giận đâu vì em là bạn gái anh mà _ Gia Ân hoàn toàn không biết chuyện Hoàng Huy muốn nói là chuyện gì nên không suy nghĩ gì nhiều mà nhìn anh chờ đợi và cho rằng chuyện anh nói chắc cũng không ảnh hưởng gì tới cô nên cô có thể bỏ qua hết.

- Gia Ân chúng ta chia... _ Hoàng Huy chưa nói hết câu thì đột nhiên điện thoại của Gia Ân vang lên. Hoàng Huy hơi khó chịu nhìn chiếc điện thoại đang sáng lên trong túi của Gia Ân.

- A... Em xin lỗi em ra ngoài nghe điện thoại một chút _ Gia Ân vội vàng rời bàn ra ngoài nghe điện thoại. Hoàng Huy định ngăn nhưng cô đã đi ra ngoài. Anh định nói chia tay nhưng lại mắc vào tình huống này đành chấp nhận chờ đợi đến lúc thích hợp thì sẽ nói.

Gia Ân nghe điện thoại xong thì quay về bàn Hoàng Huy đang ngồi. Gia Ân vẻ khó xử: "Minh Huy à làm sao đây? Quản lí nói là có chuyện gấp cần em giải quyết. Để hôm khác nói chuyện này có được không vậy?"

- Được rồi em cứ về đi. Anh không trách em đâu. _ Hoàng Huy nhẹ giọng. Anh không thể làm khác được. Nếu hôm nay không nói được thì để mai vậy. Anh nhất định sẽ nói chuyện này với Gia Ân không để quá trễ sẽ dẫn đến chuyện không hay.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tuyên Bố

- Hey Gia Hân hôm nay đi học sớm ha _ Hương Mai vẫy tay với Gia Hân.

- Uhm _ Gia Hân hôm nay tâm trạng rất tốt nhìn Hương Mai mỉm cười.

- Có chuyện vui sao? _ Hương Mai tò mò tới gần Gia Hân.

- Không có _ Gia Hân vội lắc đầu

-Có phải liên quan đến Minh Huy không? _Hương Mai nhìn Gia Hân đầy nham hiểm.

-A...Không phải mà _Gia Hân vội lắc đầu, hai má đã đỏ lên vì ngượng.

-Còn nói là không hai hai má như hai trái cà chua rồi kìa _Hương Mai chọc. Gia Hân xấu hổ đi về chỗ của mình do không để ý nên bị vấp té mà nguyên nhân là do cái chân của một ai đó. Gia Hân bực mình đứng dậy phui phui đồng phục không quên liếc chủ nhân của cái chân vừa mới ngán đường cho cô té:"Đồ xấu xa"

-Xấu xa? Tôi có làm gì cô đâu _Gia Bảo nhún vai về vô tội

-Còn nói.Chính anh là người đưa chân ra để tôi vấp té _Gia Hân khóe bốc đầy đầu.

-Nếu vậy phải trách cô có mắt mà không nhìn đường hay là mắt cô có vấn đề chứ sao lại trách tôi _Gia Bảo thản nhiên nhìn Gia Hân nói lí lẽ.

-Anh... _Gia Hân tức đến nỗi không nói nên lời.

-Thôi mặc kệ đi. Coi như xui xẻo gặp phải tên điên vậy _Hương Mai lên tiếng can ngăn trước khi "chiến tranh thế giới thế giới thứ 3" xảy ra.(TG ns hơi quá ...(_ ° _ °)...)

-Hừ _Gia Hân hừ nhẹ sau đó nghe lời Hương Mai về chỗ ngồi của mình. Còn Gia Bảo rất ư là thích thú với việc làm của mình vừa rồi, anh còn huýt sáo, cười đắc ý với Gia Hân khiến cô muốn điên người lên mà lao tới túm cổ áo đâm cho hắn mấy phát. Tiếc là sức con gái sẽ không chơi được với sức con trai huống gì Gia Bảo cao to, lực lưỡng thế kia. Cô thua là cái chắc. Nên Gia Hân chỉ có thể thâm rủa Gia Bảo ở trong bụng. Gia Hân giờ mới nhận ra sự có mặt của Hoàng Huy. Anh đang nở nụ cười tỏa nắng với cô làm bao nhiêu buồn bực tan biến hết.

-Hôm qua để em về một mình anh thấy thật có lỗi _Hoàng Huy

-Không sao, em lớn rồi đâu còn là con nít nữa mà cần có người đưa về _Gia Hân lắc đầu.

-Uhm _Hoàng Huy thân mật xoa đầu Gia Hân.

-Ngày hai người đang quen nhau à? _Gia Bảo ngồi bàn dưới chen vào.

-Thì sao liên quan gì đến anh _Không đợi Hoàng Huy lên tiếng Gia Hân đã quay xuống liếc Gia Bảo. Gia Bảo đột nhiên đứng dậy, đưa mặt anh lại gần mặt Gia Hân sau đó áp trán mình vào trán cô. Cả lớp lập tức vây quanh bàn Gia Hân xem "phim tình cảm" mà họ tưởng. Hoàng Huy tức giận trước hành động thái quá của Gia Bảo.

-Á cái tên biến thái này, tránh ra _Gia Hân bực mình đẩy Gia Bảo ra.

-Trán cô đâu có nóng vậy sao lại mơ tưởng được Minh Huy để ý tới _Gia Bảo đưa tay lên cầm về suy luận.

-Anh... _Gia Hân tức đến phồng mang trợn má.

-Cô ấy nói đúng, chúng tôi đang yêu nhau và cô ấy là người yêu của tôi _Hoàng Huy lên tiếng khiến cả lớp kinh ngạc ồ lên. Còn Gia Hân xấu hổ không biết nói gì. Hoàng Huy nắm chặt lấy tay Gia Hân đứng dậy, hùng hồn tuyên bố:"Trình Gia Hân cô ấy là người tôi yêu, từ nay nếu ai đụng đến cô ấy tôi nhất định sẽ không tha thứ cho người đó cho dù là Gia Bảo cậu ấm của tập đoàn đứng thứ 2 châu Á đi chăng nữa tôi cũng sẽ không để yên"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đôi Mắt

-Ồ sân bóng rổ sao lại nhiều người vậy nhỉ? _Gia Hân trên tay cầm hộp sữa vừa nhìn thấy đám đông ở sân bóng liền quay sang hỏi Hương Mai.

-Ừa đâu rồi sao? Nhanh quá vậy. Đi qua xem đi _Hương Mai vội kéo tay Gia Hân về phía sân bóng.

-Nè sao lại đi xem ba cái này? _Gia Hân khó chịu khi bị kéo vào đám đông.

-Im lặng đi. Hôm nay lớp 12a1 sẽ đấu với lớp 12a3 là lớp chúng ta đó _Hương Mai giải thích. Cô có vẻ rất hào hứng.

-Chỉ là đấu bóng rổ thôi mà có gì để xem chứ? _Gia Hân bĩu môi.

-Có chứ. Ít ra mày sẽ được ngắm bạn trai của mày trần sân đấu á _Hương Mai nhăn rở hai chữ bạn trai làm Gia Hân thoáng đỏ mặt.

-Hoàng Huy cũng tham gia sao? _Gia Hân vẻ vui mừng hỏi

-Hoàng Huy? Là ai vậy? _Hương Mai khó hiểu nhìn Gia Hân

-À...Ý tao là Minh Huy, tao nói lộn _Gia Hân vội sửa lại vì Hương Mai vẫn chưa biết được Minh Huy tên thật là Hoàng Huy.

-Ukm. Mày nhìn đi Minh Huy đó _Hương Mai nói tay chỉ về phía một người con trai cao to mặc đồng phục bóng rổ đang bước ra sân bóng.

-Á!!!Minh Huy i love you _Một con nhỏ khá xinh hét lên và sau đó cả đám girl cũng hét lên theo nhỏ.

-Ế tụi này là ai vậy cả? _Gia Hân vừa ăn bánh sandwich vừa quay sang hỏi Hương Mai.

-Hình như là fan cuồng của Minh Huy _Hương Mai nhìn đám con gái.

-WE LOVE GIA BẢO _Một đám con gái không biết từ đâu bay ra í lộn lao tới hét lên làm rớt chiếc sandwich trên tay Gia Hân. Gia Hân mặt mày tối sầm

-ASSS.CÁI LỪ HÁM TRAI KIA SAO LẠI LÀM RỚT BÁNH CỦA TÔI _Gia Hân hét toáng lên làm cả đám người quay ra nhìn cô chăm chăm (Thôi rồi lượm ơi á nhầm chị Gia Hân ơi)

-COn nhỏ này là ai vậy? _Một con nhỏ có thể coi là đứng đầu đám fan của Gia Bảo lên tiếng.

-Nó là người yêu của anh Minh Huy á chị _Một con nhỏ lớp dưới lanh chanh lên tiếng.

-Ý được Minh Huy bảo vệ nên lên mặt đây mà _Nhỏ đứng đầu khoanh tay trước ngực nhìn Gia Hân nói giọng mỉa mai.

-Này bạn, bạn làm rớt chiếc bánh mì của tôi rồi thì phải xin lỗi hoặc mua cái khác cho tôi đi chứ _Gia Hân nói lí lẽ.

-Hơ. Nó nói tụi mình đền bánh cho nó kìa _Nhỏ đứng đầu buồn cười nói với đám bạn sau đó cả đám bật cười.

-Tôi nói gì sai chứ. Nói xin lỗi đi _Gia Hân kiên nhẫn.

-Xin lỗi? Oh trời tao mà phải đi xin lỗi mày sao? Để tao xem mặt mày dầy tới cỡ nào _Nhỏ đó nói xong thì đưa tay lên định tát Gia Hân thì cánh tay vừa giơ lên đã bị giữ lại.

-Thiên Long... _Nhỏ kia mặt mày xanh mét nhận ra người giữ tay mình chính là Thiên Long. Thiên Long hất mạnh tay của nhỏ xuống sau đó buông lời lạnh lẽo:"Biến khỏi trường này đi!"

-Thiên Long anh không cần phải làm vậy đâu _Gia Hân vội vàng can ngăn. Cô chỉ định nói họ xin lỗi là được không ngờ lại tới mức này.

-Đã nói là đến phòng hội trường rồi mà. Sao cứ làm tôi lo lắng vậy _Thiên Long bực mình gắt.

-Tôi...Tôi chỉ định xem bóng rổ một chút thôi _Gia Hân sợ sệt nhìn Thiên Long

-Cô thích bóng rổ sao? _Thiên Long bình tĩnh lại.

-Một chút... _Gia Hân

-Ukm vậy thì đứng đó xem đi _Thiên Long ra lệnh sau đó bước vào sân bóng. Hoàng Huy đứng đó nhìn Gia Hân dầy lo lắng. Vừa rồi anh định ngăn nhưng lại chậm hơn Thiên Long. Lòng anh chợt nổi lên một cảm giác bất an. Anh sợ sẽ mất cô. Sợ cô sẽ bị Thiên Long cướp mất. Mặc dù là người yêu nhưng rất có thể cô sẽ thay đổi.(Cái anh này sao không tin tưởng bạn gái mình gì hết vậy?)

-Á!!!Thiên Long chơi bóng rổ kìa _Một con nhỏ hét lên tay chỉ về phía Thiên Long đang ở trong sân bóng. Anh không thay đồng phục bóng rổ mà vẫn mặc trên người đồng phục trường làm nổi bật lên hình ảnh cao lớn giữa đội bóng.

-Trời ơi Thiên Long chơi bóng sao? Nhất định phải quay lại mới được _G2 nhanh tay lấy ra chiếc điện thoại.

-I love you Thiên Long. Thiên Long cổ lên _Một loạt tiếng hò hét của đám fan Thiên Long tiếp đó là của Hoàng Huy:"Minh Huy cổ lên!" và cuối cùng là của Gia Bảo:"Anh Bảo đẹp trai cổ lên nha!"

...Pla...Pla... _Sân bóng đang náo nhiệt lên vì có sự xuất hiện của Thiên Long.

Thiên Long vốn không có hứng thú với bóng rổ nhưng mà vì Gia Hân thích nên anh sẽ chơi bóng cho cô xem

-Anh định chơi thật sao? _Hoàng Huy nhìn Thiên Long.

-Cậu và tôi...Đầu bóng đi_ Thiên Long đưa ra lời thách thức. Hoàng Huy nhìn về phía Gia Hân nhận ra sự mong chờ trong mắt cô anh liền đồng ý:"Được".

-Bíp!!!_ Tiếng còi vang lên báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Bây giờ cả sân bóng chỉ còn tiếng đập bóng và tiếng hò hét của đám fan.

-Bộp bộp bộp_ Tiếng bóng đập xuống sân vang lên đều đặn.

Thiên Long quan sát kĩ từng động tác của Hoàng Huy, một vài giây sau đã cướp được bóng từ tay Hoàng Huy sau đó luồn bóng qua trái rồi qua phải, lên rồi lại xuống rất nhanh khiến Hoàng Huy không tài nào tiếp xúc được với trái bóng. Rõ ràng là đang làm anh kiệt sức đấy mà.

-Cậu chơi cũng không tệ nhưng..._Thiên Long nhếch mép. Anh cố tình để trống về sau của câu nói ý chỉ : "lại thua tôi" Hoàng Huy đương nhiên hiểu ra ngay nhưng vẫn kiên nhẫn nhìn từng cử động trên người Thiên Long:"Chỉ mới bắt đầu thôi. Đừng vội đắc ý"

Trận đấu giữa hai lớp bây giờ đã trở thành trận đấu của hai người con trai: hotboy và coldboy. Hai con người đối lập nhau. Nhìn cả hai như hai kẻ thù của nhau. Đội đối phương sơ hở sẽ ra tay kết thúc trận đấu. Cả hai đội bóng đều tách ra nhường chỗ cho hai người kia vì họ không thể xen ngang.

-Bó tay! Bóng chuyền nhanh quá không thể nhập cuộc được _B1 lên tiếng, mồ hôi nhễ nhại, tay cầm chai nước khoáng

-Hai người họ quen biết nhau sao? _B2 hiếu kì nhìn về phía hai con người còn lại trên sân đấu.

-Có vẻ như là kẻ thù không đội trời chung _B3 lắc đầu _Đành là người ngoài cuộc xem vậy.

-Thú vị thật tôi sẽ xem hai người đấu ra sao _Gia Bảo cũng rời khỏi sân bóng, môi khẽ nhếch lên.

Hoàng Huy đã thoảng mệt, trên người có một lớp mồ hôi khiến cơ thể cảm thấy khá khó chịu và 1 s mất chú ý. Chỉ đợi vậy Thiên Long lách qua người Hoàng Huy cả thân hình hoàn mỹ bật lên không trung tạo nên một động tác hoàn hảo khiến mọi người như nín thở. Đường như bộ đồng phục trên người không làm cản trở được thân hình cao lớn, kĩ thuật chơi bóng của anh.

-Bộp _ Quả bóng rơi xuống sân.

Hoàng Huy quay lại nhìn trái bóng đang lăn từ từ rồi dừng lại gần chân anh.

-Á!!!Bóng vào rồi rồi! Thiên Long cừ quá..._ Tiếng hò hét của đám nữ sinh vang lên làm náo động cả sân bóng

-Vẫn chưa hết trận đấu mà _Gia Hân khó chịu nhìn đám nữ sinh cuồng nhiệt kia.

-Này sao mày không thử cổ vũ Minh Huy đi. _Hương Mai lên tiếng.

-Được sao? _Gia Hân ngạc nhiên

-Uhm Thử đi chắc có hiệu nghiệm á _Hương Mai gật đầu.

-MINH HUY!CÓ LÊN NHA _Gia Hân tay đưa ra làm loa hét lên và đã gây sự chú ý không hề nhỏ đặc biệt là với Hoàng Huy. Hoàng Huy quay về hướng của Gia Hân mỉm cười gật đầu. Sau đó quay lại với trận đấu. Bao nhiêu mệt mỏi khó chịu trong người đều tan biến hết. Quả thật anh cảm thấy có tinh thần hơn rất nhiều.

-Bộp bộp bộp_Hoàng Huy bình tĩnh đập bóng ánh mắt kiên định nhìn vào Thiên Long. Thiên Long bây giờ đang rất tức giận. Anh chơi bóng là để cô xem vậy mà cô lại đi cổ vũ Hoàng Huy."Minh Huy!Cố lên nha.ASSS.Con nhóc này muốn người ta tức chết hay sao đây"_Thiên Long không hề để ý gì đến hành động của Hoàng Huy nữa, đầu óc anh lúc này chỉ toàn là câu nói của Gia Hân thôi.

Hoàng Huy cảm thấy cơ hội đang đến với mình rất nhanh đã bật người lên.

-Bộp _Bóng nằm gọn trong rổ rồi rơi xuống nền sân.

-Bíp..._ Tiếng còi vang lên báo hiệu trận đấu kết thúc.(Sao đấu có hai hiệp thuy z kia?)

-Á!!!MINH HUY GIỎI QUÁ!_ Và bây giờ là tiếng hò hét của fan Hoàng Huy. Hoàng Huy không chú tâm vào đám nữ sinh kia chỉ chú tâm vào Gia Hân. Cô đang nở một nụ cười hạnh diện với anh khiến anh cảm thấy rất vui.

-Chỉ là ăn may thôi. Sẽ không có lần sau đâu. _Thiên Long trong lòng nổi lên một cơn ghen ghét nhưng rất nhanh anh đã kìm nén nó xuống lạnh lùng nhìn Hoàng Huy.

-Trận đấu này tôi thắng đều nhờ sự cổ vũ của Gia Hân _Hoàng Huy nhấn rõ hai chữ Gia Hân cố tình chọc tức Thiên Long.

-Tốt nhất là anh đừng có tiếp xúc quá nhiều với cô ấy _Thiên Long buông lời cảnh cáo. Thật nực cười! Gia Hân là người yêu của Hoàng Huy sao lại nói anh được không tiếp xúc với cô. Anh ta lấy quyền gì mà can ngăn anh?

-Nếu tôi nói là không thì sao? _Hoàng Huy nhìn Thiên Long đầy giễu cợt.

-Nếu vậy thì đừng trách tôi độc ác với anh _Thiên Long lạnh lùng nói rõ từng chữ một sau đó quay người bước đi để lại bóng lưng đẹp mê người và những ánh nhìn mê mẩn theo của đám nữ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Trọng Sắc Khinh Bạ

Hoàng Huy thay đồ sau đó tìm Gia Hân cùng vào lớp, chợt Gia Hân mỉm cười chạy đến bên Hoàng Huy:

-Minh Huy anh giỏi lắm _Trên tay cô cầm chai nước khoáng đưa cho anh.

-Lúc đó anh đã rất mệt nhưng vì em cố vũ nên anh đã thắng được Thiên Long _Hoàng Huy mỉm cười tay nhận lấy chai nước từ Gia Hân.

-Thật sao? _Gia Hân vui vẻ.

-Uhm. Chỉ cần nghĩ tới người mình yêu đang mong chờ thôi thì anh đã muốn kết thúc trận đấu ngay lập tức _Hoàng Huy nhẹ nhàng vén lọn tóc hơi rối của Gia Hân và nói những gì mình suy nghĩ. Gia Hân đỏ mặt ngại ngùng thúc nhẹ vào sườn Hoàng Huy, nhỏ giọng:"Ồ đây là chỗ đông người mà, người ta nhìn kìa"

-Em ngại gì chứ chúng ta là người yêu mà _Hoàng Huy cười tươi sau đó nắm tay Gia Hân đi khiến cô càng bối rối hơn nhưng lòng thì tràn ngập hạnh phúc.

-Trời hai người có thói cái trò diễn phim tình cảm đi không. Nhìn thấy ghê quá _Hương Mai không chịu được lên tiếng

-Sao không kiếm Hoàng Anh của cậu đi ở đó mà ghen tỵ _Hoàng Huy bêu môi trông cực đáng yêu. Ngay cả Gia Hân cũng không ngờ tới là Hoàng Huy cũng có lúc biểu hiện như vậy.

-Cậu...Từ khi nào lại thay đổi như vậy? Gia Hân mày làm Minh Huy vậy? _Hương Mai ngạc nhiên.

-Này sao lại nói tao. Tao đâu có làm gì _Gia Hân nhún vai.

-Cậu có vẻ rất muốn Hoàng Anh nắm tay dắt đi chơi nhưng thấy chúng tôi tình cảm như vậy nên đâm ra ghen tỵ. Tôi hiểu mà,kít nữa tôi sẽ nói Hoàng Anh dẫn cậu đi chơi, đừng làm phiền chúng tôi nữa. _Hoàng Huy nói với Hương Mai sau đó quay sang Gia Hân mỉm cười:"Chúng ta cùng vào lớp"

-Ê. Tôi không có nói vậy nha. Ai thèm phiền hai người chứ _Hương Mai bị nói trúng liền tỏ ra tức giận. Gia Hân cũng là bạn cô chứ bộ. Vậy mà cứ giữ khư khư bên mình như bảo bối vậy.

-Nếu vậy thì đi một mình đi _Hoàng Huy

-Sao anh ích kỉ quá vậy Gia Hân cũng là bạn tôi mà sao có thể... _Hương Mai tức giận nói lí.

-Bạn với người yêu em chọn ai? Đi cùng anh hay đi cùng cậu ấy _Hoàng Huy liền quay sang Gia Hân.

-Sao cũng được mà. Từ đây đến lớp cũng đâu có xa cùng vào lớp chung đi _Gia Hân cảm thấy cả hai chuyện bé xé ra to. Có vậy mà cũng phân chia.

-Không được _Hoàng Huy và Hương Mai cùng đồng thanh ánh mắt rực lửa nhìn nhau. Gia Hân thăm thán nhẹ:"Trời ơi" sau đó đưa mắt sang Hương Mai thấy cô đang nhìn cô như đe dọa:"Mày mà không đi với tao thì tao giận"

còn Hoàng Huy thì nói thầm vào tai cô:"Gia Hân đi với anh tí anh mua bánh su kem cho em" Gia Hân nghe tới bánh su kem mắt liền sáng lên gật đầu:"Ừ, em đi với anh" (để bị dụ wa'...Ai mún bắt cóc chị Hân nhớ chuẩn bị bánh su kem nhé!)mà không nhận ra Hương Mai đang tức tới đỏ mặt. Hai người kia "hand in hand" đi vào lớp mà khiến cho Hương Mai tức ghen hợm:"Cái đồ...Đồ...Trọng sắc khinh bạ mà"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Con Giận Của Hoàng Huy

Ra về:

-Gia Hân anh đưa em về nhé_Hoàng Huy mỉm cười nhìn Gia Hân đầy mong chờ.Gia Hân tay sắp xếp sách vở rồi quay ra nhìn Hoàng Huy thắc mắc:"Anh không đi làm sao?"

-Ukm_Hoàng Huy

-Á!Em quên mất tên sao quâ tạ kia chắc đã ép quán anh đóng cửa rồi phải không?_ Gia Hân lo lắng nhìn Hoàng Huy.

-Không sao anh sẽ tìm việc khác_Hoàng Huy véo mũi hơi đỏ của Gia Hân, cười ấm áp:"Anh sẽ đưa em về nhà."

-Ukm_Gia Hân ngoan ngoãn gật đầu.

-Hừ.Về vui về về ha_Hương Mai vẫn chưa hết bức chuyện hồi chiều, cười như không cười rồi rời khỏi lớp.

-Ê con nhỏ này..._Gia Hân gọi với theo nhưng Hương Mai không thèm dừng lại.(TG:Anh HH chia cắt tình cảm bạn bè của người tar ời kia. HH:Ài nvsậy nhóc ns sao?Anh nào có làm...Đừng ns nhieu k là ah cắt lười á.TG*Chạy mất dép*)

-Kệ cậu ấy. Giận mấy ngày rồi sẽ quên thôi_Hoàng Huy kéo Gia Hân ra khỏi lớp để về. Gia Hân và Hoàng Huy nắm tay nhau đi ra cổng trường, đột nhiên Hoàng Huy dừng bước, Gia Hân khó hiểu nhìn Hoàng Huy:"Sao vậy?" Hoàng Huy không trả lời nhưng mắt thì nhìn chăm chăm vào sinh vật ngoài cổng(TL:Này tg có fải ngui mún chít k ns ta là sinh vật cơ đây.Tg:Ấy số rỳ em sẽ sửa)

Gia Hân theo ánh nhìn của Hoàng Huy hướng ra ngoài cổng trường, cơ mặt lập tức cứng ngắc. Là Thiên Long. Anh ta định bắt cô làm gì sao?

Thiên Long người tựa vào chiếc BMW một chân làm trụ, tay khoanh trước ngực. Lại là cái dáng đứng kiêu ngạo khiến cô chỉ muốn lao tới đập cho chết. Thế mà lũ con gái không biết mất mũi bị gì mà cứ nhìn hân với con mắt thèm muốn trông thấy khiếp.

-Gia Hân lên xe tôi đưa cô về_Thiên Long nhàn nhạt lên tiếng, mắt nhìn biểu hiện của Hoàng Huy. Gia Hân nắm chặt tay Hoàng Huy dứt khoát nói:

-Không. Tôi về với Minh Huy.

Hoàng Huy mỉm cười miễn cưỡng với câu trả lời của Gia Hân.

Chợt Gia Hân cảm giác điện thoại cô đang rung, liền lấy điện thoại ra xem dòng tin nhắn mà tức điên người, liếc Thiên Long một cái sau đó quay sang Hoàng Huy:"Em sẽ về sau anh cứ về trước đi.Em đột nhiên có việc bận"

Hoàng Huy chau mày nhưng sau đó gật đầu:"Ừ,em nhớ cẩn thận"Sau đó lấy chiếc mô tô phóng đi. Hoàng Huy hi vọng Gia Hân sẽ không nói dối nhưng đi được một đoạn nhìn qua kính chiếu hậu anh thấy Gia Hân lên xe của Thiên Long, trong lòng thất vọng và tức giận. Hoàng Huy chạy đến một quán bar.Hoàng Huy bây giờ chỉ biết uống và uống đến say mềm rồi trút giận vào quán: anh phá vỡ li,chai, bàn ghế,... khiến khách nào động. Người quản lý sợ hãi nói:"Bảo vệ mau ngăn cậu ta lại" Lập tức hai bảo vệ lực lưỡng bước đến Hoàng Huy kéo anh ra ngoài nhưng Hoàng Huy vùng một cái cả hai đều ngã xuống dưới nền. Một người đàn ông thấy chiếc áo đồng phục của Hoàng Huy thì nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường:"Thì ra là học sinh. Ba mẹ cậu ta không dạy cậu ta sao?...". Lập tức Hoàng Huy tức giận bước đến túm lấy cổ áo ông ta:"Ông nói lại xem. Đúng đó tôi không được ba mẹ giáo dục. Mẹ tôi chết rồi ba tôi chỉ biết vui đầu vào công việc. Ông thì biết cái gì mà nói"_Hoàng Huy mất bình tĩnh bóp cổ người đàn ông kia, gân xanh nổi trên tay và mặt nổi lên những tia máu đỏ vì tức giận. Người đàn ông sợ hãi.

-Mau ngăn cậu ta lại! Cậu ta điên rồi..._Mọi người hét toáng lên sợ hãi.

-Mọi người bình tĩnh tôi sẽ xử lý mọi việc_Người quản lý cố trấn tĩnh mọi người trong quán. Sau đó anh nói với bảo vệ kéo Hoàng Huy ra rồi không còn cách nào anh ta phải lấy chiếc điện thoại của Hoàng Huy trên bàn tìm đại một số sau đó gọi tới.

15'sau Gia Ân vội vã chạy đến:

-Minh Huy! Gia Ân hoảng hốt nhìn người con trai đang đập vỡ li thủy tinh, mảnh thủy tinh văng vào tay anh rỉ máu.Cô đau lòng chạy đến:"Anh làm sao vậy? Mau về nhà thôi. Đừng phá nữa" Hoàng Huy nhìn thấy Gia Ân lại cứ ngỡ là Gia Hân nên ôm chặt lấy cô:"Gia Hân em đừng bỏ anh đi nữa nha. Anh đau lòng lắm" Gia Ân hơi sững người nhưng sau đó vỗ nhẹ lưng Hoàng Huy:"Ừ, em sẽ không bỏ anh đi, chúng ta về nào"

Hoàng Huy lập tức nghe theo cho Gia Ân đỡ về nhà.

Gia Ân cẩn thận gỡ miếng thủy tinh từ tay Hoàng Huy ra sau đó sát trùng và băng lại. Hoàng Huy bây giờ đã ngủ, mặt anh vẫn còn đỏ do men rượu. Cô nhớ lại khoảnh khắc người Hoàng Huy gọi tên không phải là cô mà là Gia Hân lòng cô lại đau nhói. Cô rất khó chịu. Cô đang ghen tỵ với Gia Hân! Cô thua Gia Hân ở chỗ nào? Rõ ràng cô luôn là người hoàn hảo được mọi người yêu mến và ngưỡng mộ vậy mà giờ lại chằng bằng Gia Hân. Gia Ân cố

gắt ngăn không cho nước mắt trào ra nhưng không được, nước mắt cứ tuôn ra. Cô chẳng biết phải làm sao, chỉ biết ngồi đó nhìn Hoàng Huy đang ngủ say, môi anh mỉm cười như một đứa con nít. Cô đã yêu anh. Cô luôn nhường mọi thứ cho chị và đối xử tốt với chị nhưng lần này là người cô yêu cô tuyệt đối sẽ không nhường. Gia Ân đứng dậy đắp chăn cho Hoàng Huy sau đó lặng lẽ về...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tình Cảm Chị Em

Gia Ân mệt mỏi bước vào nhà, tháo đôi boot ngắn màu đen để lên kệ.

-Em đã đi đâu về vậy? _Gia Hân lo lắng nhìn Gia Ân.

-Em đưa Minh Huy về anh ấy uồng say còn bị thương ở tay nữa _Gia Ân cố tình nói rõ với Gia Hân.

-Sao lại như vậy? Rồi bây giờ anh ấy ở đâu? _Gia Hân hốt hoảng. Cô không ngờ Hoàng Huy lại như vậy.

-Sao chị lại quan tâm đến anh ấy vậy? _Gia Ân chau mày.

-Chị...Chị... _Gia Hân không biết phải nói sao với Gia Ân nữa. Chợt cô cảm thấy có lỗi với Gia Ân. Lúc đầu con bé là người yêu của Hoàng Huy nhưng bây giờ cô mới là người Hoàng Huy yêu. Anh ấy đã công nhận vậy.

-Sao chị không nói nữa? Tôi cũng không ngờ chị cũng có thể đóng kịch qua mặt được tôi cơ đấy. Chị còn định giấu tôi đến bao giờ? _Gia Ân nhìn Gia Hân bằng ánh mắt khinh thường

-Gia Ân à không phải như em nghĩ đâu thật ra là chị... _Không đợi Gia Hân giải thích hết Gia Ân đã cắt ngang:

-Chị đừng có biện minh! Tôi không biết chị đã dụ dỗ anh ấy bằng cách nào nhưng tất cả mọi chuyện anh ấy làm hôm nay đều vì chị mà ra. Anh ấy đã đau khổ, tự làm tổn thương chính mình. Chị sao lại tàn nhẫn và đê tiện như vậy? Chị đã cướp mất anh ấy từ tay tôi. Người lẽ ra được anh ấy gọi tên phải là tôi mới đúng. Vậy mà anh ấy lại gọi tên chị ngay trước mặt tôi. Chị có biết là tôi đã đau khổ như thế nào không? Từ trước đến nay tất cả mọi thứ chị đều thua tôi nhưng tôi vẫn luôn bù đắp cho chị bằng tình cảm của mình và luôn nhường nhịn chị mọi thứ. Nhưng chị đã làm gì? Chẳng những không thương yêu tôi mà còn làm việc tàn nhẫn đó với tôi. Trái tim tôi đã chịu đựng nhiều lắm rồi... _Gia Ân tự lấy tay đập vào lồng ngực của mình, nước mắt không ngừng trào ra. Gia Hân đau lòng giữ tay Gia Ân lại:"Gia Ân em bình tĩnh nghe chị giải thích có được không?"

-Tôi không muốn nghe bất cứ thứ gì từ chị nữa. Đừng gọi tôi là em! Tôi không muốn có người chị như chị _Gia Ân gạt tay Gia Hân ra sau đó chạy lên phòng đóng chặt cửa phòng lại. Gia Hân vội vã chạy theo đập cửa phòng:"Gia Ân em phải nghe chị giải thích. Tất cả không như em nghĩ đâu"

-Tôi không muốn nghe chị đi đi _Trong phòng vọng ra tiếng gào thét của Gia Ân xen những tiếng nức nức khóc.

-Gia Ân chị biết em yêu Minh Huy nhưng người anh ấy yêu là chị.Chị cũng yêu anh ấy thật lòng. Chị biết làm vậy là có lỗi với em nhưng chị không ngăn được con tim mình. Chị cũng đau khổ lắm. Chị cũng biết tình cảm của em dành cho chị và chị luôn tôn trọng nó. Em có trách thì hãy đánh thẳng chị chứ đừng ở trong đó hành hạ bản thân _Gia Hân nước mắt cũng đã rơi từ khi nào.

-Chị đi đi tôi không muốn thấy chị. _Gia Ân hét lên. Dường như cô đang mất bình tĩnh cực độ, đập phá tất cả mọi thứ trong phòng. Gia Hân ở ngoài có thể nghe thấy một loạt âm thanh đồ vỡ, va chạm của những đồ vật. Ba mẹ cô đã đi du lịch từ hôm qua nên cô phải tự tìm chìa khóa dự phòng. Gia Hân vội vàng chạy lên phòng Gia Ân dùng chìa khóa mở cửa phòng ra. Gia Hân vừa vào đã trợn mắt lên vì kinh ngạc. Mọi thứ xung quanh đều đổ nát dưới nền:gối rách bông rơi tung tóe. li, tách, đèn ngủ thủy tinh bể trên sàn nhà, quần áo bị lôi ra lộn xộn và bị cắt tơi tả. Mọi thứ hỗn độn trước mắt còn Gia Ân thì không thấy đâu. Gia Hân sờ hã mở cửa phòng tắm nhưng trong phòng trống trơn chỉ thấy chiếc gương đã bị bể.

-Gia Ân à em ở đâu. _Gia Hân hoảng sợ không ngừng gọi tên Gia Ân. Gia Hân lục tung khắp mọi nơi nhưng không thấy Gia Ân đâu, chợt cô nhìn ra ban công hiện lên một bóng người. Gia Hân khiếp sợ hét lên:"Gia Ân em đừng làm vậy!"

-Chị im đi!Chị mà còn tiến lên một bước nào nữa là tôi sẽ chết cho chị xem _Gia Ân hét lên. Mắt cô đã đỏ lên vì khóc nhiều, người run lên vì lạnh và một phần vì tức giận.

-Gia Ân em bình tĩnh đi!Em muốn chị làm gì cũng được nhưng xuống đi ở đó nguy hiểm lắm _Gia Hân cố khuyên ngăn Gia Ân. Cô thật sự rất sợ. Sợ Gia Ân làm việc ngu ngốc.

-Chị ra ngoài và đừng làm phiền tôi tôi sẽ không làm gì nữa cả _Gia Ân dần bình tĩnh lại.

-Được. _Gia Hân gạt đầu sau đó lùi về sau, mắt vẫn chăm chú nhìn Gia Ân chỉ sợ Gia Ân không nghe theo lời cô. Chợt chân cô truyền tới một cảm giác

đau đớn. Gia Hân nhìn xuống dưới chân thì ra là mảnh thủy tinh đâm vào chân cô. Trong lòng lại có suy nghĩ: "Nếu thủy tinh đâm vào chân Gia Ân thì phải làm sao? Không được con bé sẽ rất đau giống như mình bây giờ vậy. Làm diễn viên thì không được để lại sẹo. Nhất định sẽ rất xấu." Gia Hân mặc kệ cho chân cô đang không ngừng chảy máu vội lấy chiếc khăn dưới nền gom đồng thủy tinh vỡ vụn mang xuống dưới để vào thùng rác và làm sạch phòng Gia Ân.

-Chị ra ngoài đi _Gia Ân thấy Gia Hân đang dùng máy hút bụi làm sạch phòng cô trong khi chân cô đang chảy máu thì lập tức đẩy Gia Hân ra khỏi phòng.

-Đội đã chị dọn xong thì sẽ ra ngoài ngay mà _Gia Hân vội quay vào trong phòng nhưng lại bị Gia Ân đẩy ra: "Không cần! Chị ra ngoài ngay cho tôi và dùng mở cửa _Gia Ân khóa trái cửa lại sau đó bắt lực tụt vào cửa, cả cơ thể trượt xuống một mét. Gia Ân bây giờ rất yếu đuối. Cô chỉ biết khóc. Khi bị bạn diễn trách mắng hay ghen tị bày trò hãm hại cô đều chịu đựng không tỏ ra tức giận hay khóc lóc gì vậy mà giờ đây cô không ngăn được bản thân mình yếu đuối nữa. Lúc này thấy Gia Hân quan tâm cô như vậy, thấy chân chị chảy máu cô lại không kìm được lòng muốn chạy ra ngoài mục đích là để chị đi băng vết thương. Tuy miệng nói ghét Gia Hân, không muốn có người chị như Gia Hân cũng không muốn nhìn thấy Gia Hân nhưng cô vẫn mềm lòng khi nhìn thấy chị bị thương. Cô vẫn thương yêu chị. Cô căm ghét bản thân ngay cả người mình yêu cũng không giữ được. Gia Ân ôm đầu gối thút thút khóc như một đứa con nít không hề hay biết phía bên kia cánh cửa cũng có ai đó đang tựa vào cửa và ôm đầu gối khóc như cô...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nana Đến Gặp Gia Hân

-Cô chủ vào xe cẩn thận _Người lái xe quay xuống cẩn thận dặn dò một bé gái đang vào trong chiếc toyota.

-Chú là người mới ă? _Cô bé chớp chớp đôi mắt ngây thơ hỏi người lái xe nhưng trong lòng thật ra đang ngầm đánh giá.

-Vâng, _Người lái xe kính cẩn thăm hỏi: "Đứa bé này dễ thương vậy sao ông chủ lại nói mình cẩn thận nhì"

-Chú không cần gọi cháu là cô chủ gì đâu cháu không quen, chú gọi cháu là NaNa là được ă _NaNa mỉm cười đầy thân thiện với người lái xe.

-Được, cháu thật ngoan, _Người lái xe tươi cười nghĩ: "Con bé lại còn lễ phép nữa chứ. Dễ thương như vậy thì mình cần gì phải đề phòng"

-Chú lái đến trường Bright Star dìu cháu _NaNa đặt chiếc ba lô đựng bộ váy múa ba lê không cần thiết sang một bên và chỉnh lại tư thế ngồi ngay ngắn.

-Sao lại đến đó? Bà chủ đã dặn chú sẽ dẫn cháu đến trường múa mà _Người lái xe nhìn NaNa khó hiểu.

-Cháu nói chú đến đó thì chú cứ đến đi ă _NaNa giọng nói cực kì nhẹ nhàng nhưng lại dứt khoát.

-Chú sao có thể làm trái lời bà chủ được? _Người lái xe cười cố làm ra vẻ bình tĩnh.

-Vậy bây giờ người chú chờ là cháu hay là mẹ cháu vậy? _NaNa nhìn chú lái xe bằng đôi mắt tròn xoe không lộ ra tia khó chịu và giọng nói cực kì êm dịu vậy mà câu nói lại gây áp lực lớn cho người nghe.

-Cháu à chú không thể làm khác được đây là công việc của chú, người thuê chú là bà chủ và ông chủ chứ không phải cháu mặc dù chú đang chờ cháu _Người lái xe phân tích rõ cho NaNa hiểu.

-Vâng, cháu hiểu mà _NaNa gật đầu làm bộ thông cảm. Người lái xe thở phào nhẹ nhõm nhưng rồi giật mình với câu nói ngây thơ của NaNa: "Chú ơi sáng nay cháu có thấy ai đó vào vườn nhà cháu làm bể cái bình hoa cổ mà ba cháu thích đấy ă"

Người lái xe toát mồ hôi:

-Sao cháu lại nói chú việc này?

-Vì cháu đã kịp nhận ra hung thủ là ai ă _NaNa nói đến đây thì mặt người lái xe tái mét. NaNa nói tiếp: "Chú biết đấy, giá của nó là 1800 đô nếu bị bại lộ không những chú phải đền tiền mà còn phải nghỉ việc đó."

-Cháu đừng làm khó chú mà có được không? _Người lái xe nhìn qua kính chiếu hậu thăm hỏi: "Con bé ngây ngô thế kia mà..."

-Dạ, cháu sẽ không làm khó chú đâu ă _NaNa mỉm cười dịu dàng như thiên thần sau đó lấy điện thoại ra nhấn gọi một dãy số:

-Alo, baba à sáng nay con vô tình phát hiện được người đã làm đổ bình hoa của baba đó, ba nói xem sẽ xử người đó như thế nào?

-.....(thông cảm t g k nghe rõ -.-")

-Sao ạ bồi thường gấp 10?_NaNa vờ như nghe không rõ hỏi lại.

-Chú sẽ đưa cháu đến nơi cháu muốn làm ơn dừng lại đi_Người lái xe rút cuộc cũng chịu không nổi uy hiếp nhỏ giọng nói với NaNa.

-À...Là con mèo nhà mình đó ba ạ. Ba bắt nó nhịn ăn là được rồi...Dạ con cúp máy_NaNa nở nụ cười thỏa mãn.(Đúng là anh nào em này chỉ giỏi uy hiếp người khác thôi hà)

Người lái xe lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán quả thật vừa rồi tìm ông muốn rút ra ngoài vì lo sợ.

Gia Hân vừa tới lớp đã lo lắng đến bên Hoàng Huy:"Tay anh làm sao vậy? Hôm qua anh đã đi uống rượu sao?"

Hoàng Huy hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của Gia Hân:

-Không phải hôm qua em đưa anh về còn bằng cho anh nữa sao?

-Người hôm qua đưa anh về là Gia Ân_Gia Hân nói tới đây thì lòng trùng xuống không che dấu được đau buồn.

-Anh thật sự không biết. Lúc đó anh đã tưởng là em, anh thật có lỗi với Gia Ân._Hoàng Huy lại nhớ đến lúc trước mặt Gia Ân gọi tên Gia Hân.

-Anh còn yêu Gia Ân không?_Gia Hân đột nhiên hỏi câu này.

-Anh...Anh bây giờ chỉ yêu em thôi_Chần chờ một lúc Hoàng Huy mới nói. Thật ra anh quen Gia Ân chỉ là đùa giỡn chưa từng có tình cảm với cô nhưng nếu anh nói với Gia Hân thì cô sẽ căm ghét anh.

-Uhm...Vậy là em yên tâm rồi_Gia Hân mỉm cười che dấu đi tâm trạng rối ren của mình. Hoàng Huy lại cảm thấy lạ:"Gia Hân em có chuyện gì sao?"

-Không có_Gia Hân khẽ lắc đầu, cô cũng không muốn nói cho anh biết chuyện cô và Gia Ân vì anh mà cãi nhau.

Chợt ngoài cửa lớp truyền đến âm thanh bàn tán ồn ào tiếp đó là tiếng nói cực dễ thương của một bé gái tiểu học:"Chị Gia Hân"

Gia Hân nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa lớp. "Thì ra là NaNa-con bé khó ưa lần trước ở bệnh viện. Nó tới gặp mình có chuyện gì vậy?"_Gia Hân trầm ngâm sau đó bước đến NaNa trực tiếp hỏi:

-Tới gặp chị có việc gì?

-Anh hai tôi bị ốm rồi chị đến chăm sóc anh ấy đi_NaNa bình thản nói rõ với Gia Hân mục đích của mình.

-Nè anh hai em bị bệnh thì có liên quan gì đến chị. Sao lại bắt chị đi chăm sóc anh ta?_Gia Hân cảm thấy khó chịu trước câu nói vô lý của NaNa

-Sao lại không liên quan? Chị là osin của anh ấy đừng quên những lời lần trước ở bệnh viện tôi đã nói với chị.

-Hừ cái con bé này sao lại bướng bỉnh và kiêu ngạo đến như vậy, cái tính này chắc là di truyền từ anh trai đây mà_Gia Hân bực mình.

-Chị nói cái gì?_NaNa không vui nhìn Gia Hân.

-Không có gì chị sẽ đi nên làm ơn ra ngoài lớp đợi chị một xíu_Gia Hân nhìn NaNa rồi đến gần Hoàng Huy:"Anh giúp em xin cô nghỉ dù em có việc bận cần đi gấp" Sau đó lấy ba lô ra khỏi lớp học. Hoàng Huy khó hiểu nhìn theo bóng cô khuất dần:"Anh hai mà cô bé đó nói là Thiên Long sao? Sao lại quan tâm đến hán vậy chứ?" Anh lại cười chưa dứt tự hỏi bản thân rằng cô chẳng biết có là người yêu của anh không đây.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ôm

-Này sao anh ta lại bị ốm vậy?_Gia Hân ngồi trong xe không khỏi thắc mắc.

-Không biết hôm qua tên điên nào lại chọc anh hai giận đến nổi vừa về đến nhà đã lao vào phòng tắm xả nước ướt hết người sau đó đắm vào tường chảy máu tay, nửa tiếng sau mới ra._NaNa không nhanh không chậm kể cho Gia Hân nghe.

-Trời_Gia Hân kinh ngạc thốt lên, trong lòng thầm nghĩ:"Có khi nào là mình hông ta? Nhưng hôm qua mình đâu có làm gì quá đáng. Vào xe tên đó sau đó cãi nhau với hắn rồi khiến hắn mất tập trung đâm vào cột điện và xe móp một góc và hắn nhỏ mọn trách mình sau đó bắt mình lội bộ về nhà thôi." (Tg:Ừ, không có làm wa' đáng, chỉ là trên cả quá đáng)

-Chú ơi mở nhạc lên đi ạ_NaNa đề nghị với chú lái xe.

-Thôi, nó sẽ làm mất tập trung khi lái xe đó_Người lái xe không đồng tình.

-Chú cứ mở đi_NaNa

-Chú ấy nói đúng đó_Gia Hân lên tiếng cô cảm thấy lời chú nói vô cùng hợp lý và cô không thích ồn ào chứ không hề hay biết lí do chú lái xe không mở nhạc là vì những bài hát của NaNa thích ở vị trí xa, để ẩn tít thì khá lâu.(Vừa nãy trên trường cũng phải mở một lần nên sợ rồi)

-Đây là xe riêng của tôi mà_NaNa khẽ liếc Gia Hân sau đó nhìn chú lái xe nhắc lại:"Chú mở bài ba con gấu đi"

-Hừ_Gia Hân hừ nhẹ_Đúng là con bé kiêu kì mà.

Chú lái xe loay hoay ấn muốn mỏi tay mà vẫn chưa tới bài ba con gấu, vừa phải lái xe vừa phải chọn bài thật sự là khó khăn vô cùng.

Xe dừng lại trước biệt thự của Thiên Long. (Bé NaNa ở một biệt thự khác chung với ba mẹ Thiên Long nên khi đến biệt thự của anh sẽ không thấy ba mẹ anh)

-Tối rồi, bài ba con gấu cháu không cần nghe nữa đúng không?_Chú lái xe thầm mừng trong lòng.

-Dạ chú cứ tìm đi ạ tị về cháu sẽ nghe sau cũng được_NaNa mỉm cười rồi bước xuống xe với Gia Hân. Sau khi xác định cả hai đã vào biệt thự chú lái xe mới vội vàng lấy điện thoại ra gọi ột ai đó:

-Alo ông chủ tôi muốn xin nghỉ việc

-Sao lại nghỉ việc? Cậu mới chỉ làm mới được 2 tiếng thôi mà_người đàn ông kia ngạc nhiên

-Dạ tôi cảm thấy công việc này không thích hợp với mình lắm(nói đúng hơn là nó quá áp lực) vậy nên mong ông thông cảm

-Tôi hiểu, được rồi cậu cứ về nhà chính tôi sẽ gửi tiền lương cho cậu._Người đàn ông đồng ý sau đó cúp máy. Người lái xe lau những giọt mồ hôi:"Lương cao nhưng mà con bé ghê quá mình đành tìm việc khác vậy"

Gia Hân vào phòng của Thiên Long(Đây là lần hai rồi) cô thấy Thiên Long đang nằm trên giường trên đầu là khăn ẩm, người trùm chăn kín mít. Bộ dạng này chẳng giống với anh một chút nào. Gia Hân nhìn thấy toàn thân anh đang run rẩy, toát mồ hôi nhễ nhại trong lòng lại cảm thấy có chút có lỗi. Cô cũng không biết hôm qua Thiên Long lại bức đến vậy. Thiên Long nhìn thấy Gia Hân đến trong lòng vẫn còn bức chuyện hôm qua liền quát:"Cô đến đây làm gì?"

-NaNa nói tôi đến_Gia Hân trả lời rõ ràng.

-Không cần về đi_Thiên Long lạnh lùng

-Cảm ơn_Gia Hân quay người định ra khỏi nhà anh.

-Này đi thật ả_Thiên Long gắt. Cô thật sự là giả ngọc sao? Khi con trai nói câu này có nghĩa là muốn người con gái quan tâm tới mình nhiều hơn.

-Thì anh đuổi tôi về mà_Gia Hân nhìn anh khó hiểu. Chẳng phải là miệng vừa mới nói cô về sao?

-Cô thật sự là muốn tôi tức chết sao? Ít ra thì cũng phải nấu cháo cho tôi ăn chứ_Thiên Long lại gắt lên.

-Huh? Đây mà là thái độ của người nhờ vả sao?_Gia Hân nói mỉa.

-Không phải là nhờ vả mà là ra lệnh_Thiên Long sửa lại.

-Anh im lặng đi tôi sẽ nấu còn không thì thôi nhin_Gia Hân liếc anh sau đó ra khỏi phòng bước xuống nhà bếp.

Thiên Long môi khẽ nở một nụ cười. Thật ra khi thấy cô đến anh đã rất vui. NaNa im lặng này giờ cũng lên tiếng:"Hai ả sao cứ cười hoài vậy?"

-Hả...À không có gì_Thiên Long ả ừ trả lời cho qua.

-Có người hầu ở dưới sao không bảo người hầu làm mà lại đi nói chị ta làm?_NaNa thắc mắc

-Cháo cô ta làm anh ăn sẽ khỏi_Thiên Long môi lại nở một nụ cười.

-Không chừng cô ta bỏ gì vào đó thì lúc đó ăn vào bệnh lại nặng thêm cho coi_NaNa nhắc nhở.

-Sao em lại có ác ý với cô ấy như vậy?_Thiên Long chau mày nhìn NaNa anh không ngờ NaNa em gái anh lại cũng có lúc như vậy.

-Hơ đừng nói anh thích chị ta rồi chứ_NaNa tỏ vẻ không vui_Nếu vậy thì làm ơn quên đi chị ta sẽ không được chấp nhận đâu.

-Em..._Thiên Long còn chưa nói hết thì:"Cháo nóng đây anh ăn đi"_Gia Hân mang một tô cháo nóng hổi đến trước mặt anh.

-Sao không phải là cháo thập cẩm hay hải sản vậy?_Thiên Long khó chịu nhìn tô cháo trắng.

-Bị ốm thì không nên ăn cháo đó, ăn cháo trắng là dễ tiêu hóa nhất_Gia Hân giải thích rồi đặt tô cháo đến cạnh giường anh.

-Ukm...Aaaaa_Thiên Long như một đứa con nít há miệng ra chờ ai đó đút cháo choa ăn.

-Anh làm gì vậy?_Gia Hân khó hiểu nhìn anh.

-Đương nhiên là chờ cô đút đó_Thiên Long thần nhiên nói.

-Lớn đầu rồi mà cứ như con nít ấy_NaNa lên tiếng, cảm thấy anh hai đã thay đổi nhìn không quen mắt tí nào nhưng thấy anh đang trừng mắt nhìn nên đành im lặng.

-Anh có tay mà_Gia Hân chỉ vào tay Thiên Long.

-Không thể cử động được_Thiên Long nhìn Gia Hân biểu hiện không chút dối trá.

-Hừ_Gia Hân hừ nhẹ_Thật là biết làm phiền người khác_Sau đó ngồi xuống giường đút từng chút một cho anh ăn.

Thiên Long môi nở một nụ cười miễn cưỡng sau đó ngoan ngoãn để cô đút cho ăn hết tô cháo không sót một chút gì. Cứ như vậy Thiên Long lại kiểm tra cơ này, cơ khác để Gia Hân ở lại cho anh sai vặt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Bất An

Gia Hân về nhà thì đã là tầm 6h, đột nhiên nhìn thấy Hoàng Huy cô ngạc nhiên gọi tên anh:"Hoàng Huy?"

Hoàng Huy bước đến gần Gia Hân, tay nhẹ nhàng vuốt mấy lọn tóc hơi rối của cô.

-Em đã đi đâu vậy, có biết là làm anh lo lắng lắm không?_Hoàng Huy nhìn Gia Hân đầy lo lắng.

-Em đã tới nhà Thiên Long, cậu ta bị ốm..._Gia Hân rất thành thật.

-Cảm ơn vì đã nói cho anh biết sự thật_Hoàng Huy nhìn Gia Hân ánh mắt chứa một tia buồn.

-Hoàng Huy anh sao vậy?_Gia Hân cảm thấy anh rất lạ.

-Gia Hân anh thật sự cảm thấy rất bất an. Anh rất sợ..._Hoàng Huy cũng không muốn che giấu những điều trong lòng, ôm cô vào lòng.

-Anh sợ điều gì?_Gia Hân ngạc nhiên hỏi.

-Anh sợ sẽ mất em...Sợ em sẽ bị Thiên Long cướp mất_Hoàng Huy gắt gao ôm chặt Gia Hân hơn.

-Anh ngốc thật! Em đối với anh ta chỉ là osin với chủ thôi_Gia Hân cười. Anh thật sự đã lo xa rồi.

-Sao lại như vậy?_Hoàng Huy buông Gia Hân ra nhìn Gia Hân khó hiểu.

-Là em chưa kể cho anh nghe về chuyện anh ta giúp em sau đó bắt em làm osin cho anh ta một năm_Gia Hân giải thích.

-Sao lại không nói sớm cho anh biết? Từ nay có việc gì không được giấu anh phải nói hết sự thật nha_đôi mắt đen sâu thẳm của Hoàng Huy nhìn thẳng vào Gia Hân. Gia Hân cô không hề ngần ngại gật đầu:"Ukm.Anh cũng vậy nhé" Hoàng Huy chần chờ một lúc rồi cũng gật đầu. Có vài điều anh đã giấu cô nhưng không lâu nữa đâu, anh sẽ nói cho biết tất cả.

-Anh đã cảm thấy rất bất an sao?_Gia Hân hỏi lại

-Ukm_Hoàng Huy

-Nếu vậy mai chúng ta hẹn hò nhé_Gia Hân đề nghị.

-Em nói thật sao?_Hoàng Huy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nắm chặt lấy tay Gia Hân.

-Ukm đương nhiên là thật. Mai là chủ nhật được nghỉ chúng ta sẽ đi xem phim đi ăn kem và cùng nhau đi dạo. Có được không?_Gia Hân nhìn Hoàng Huy mong chờ.

-Được...Được_Hoàng Huy gật đầu lia lịa như một đứa con nít khiến Gia Hân bật cười:

-Này anh định cứ đứng ở đây mãi sao?

-Ừ, anh sẽ về, em vào nhà đi_Hoàng Huy

-Ukm_Gia Hân quay người vào nhà chợt Hoàng Huy lại kéo tay cô lại

-Huh?_Gia Hân còn đang ngạc nhiên thì Hoàng Huy đã đặt một nụ hôn nhẹ trên trán cô thể hiện sự yêu thương của anh dành cho cô. Gia Hân hai má hơi đỏ nhưng rất nhanh sau đó kiễng chân lên hôn nhẹ lên má anh."Em rất mong chờ ngày mai"

-Anh cũng vậy_Hoàng Huy nở nụ cười sau đó nhìn Gia Hân bước vào nhà anh mới quay người bước đi.

Gia Hân vừa mở cửa bước vào nhà đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc: Gia Ân đang tươi cười với cô, tay xới com cho ba mẹ cô. Ba mẹ cô đã đi du lịch về.

-Chị hai à vào đây ăn com đi, hôm nay ba mẹ đi du lịch mang về rất nhiều quà cho chị đó _Gia Ân kéo Gia Hân đang đứng im như một bức tượng vào bàn ăn và ấn cô ngồi xuống ghế.

-Gia Hân đi học về có mệt lắm không?_Mẹ cô quan tâm hỏi.

-Dạ con không mệt_Gia Hân mỉm cười nhìn mẹ. Thật ra chuyện này là thế nào? Sao Gia Ân lại vui vẻ với cô như vậy? Chẳng phải hôm qua con bé giận cô lắm sao?

-Gia Hân sao con không ăn đi_Bà cô nhắc nhở khi thấy Gia Hân cứ ngồi im lặng.

-À...Dạ...Con mời ba mẹ ăn com_Gia Hân vội mời ba mẹ cô ăn com rồi gấp thức ăn vào chén ba mẹ.

Sau bữa com tối:

Gia Hân lên phòng nhìn thấy Gia Ân thì vội nói:"Gia Ân em sao lại..." Còn chưa nói hết câu thì đã bị Gia Ân cắt ngang:

-Chị đừng tưởng tôi đã bỏ qua cho chị, trước mặt ba mẹ tôi không muốn để họ thấy tôi và chị cãi nhau._Sau đó không đợi Gia Hân nói gì cô đã bước vào phòng khóa cửa lại.

-Đến khi nào thì em mới có thể chấp nhận chuyện này đây_Gia Hân đau khổ nhìn vào cánh cửa hi vọng một ngày nào đó cô và Gia Ân sẽ trở lại như trước là chị em của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Buổi Hẹn Hò Khác Người

Gia Hân mở tủ đồ ra, chọn một chiếc áo hoodie form dài rộng và một chiếc quần legging đen kết hợp với đôi boot nhưng màu nâu trông không cầu kì mà lại rất đẹp.

15' sau Gia Hân đã có mặt tại nơi hẹn với Hoàng Huy. Vừa nhìn thấy Gia Hân Hoàng Huy đã nở nụ cười tươi. Hôm nay anh mặc một chiếc áo thun pull đơn giản cùng chiếc quần jean và đôi giày thể thao khỏe khoắn.

-Anh đợi em lâu chưa? _Gia Hân nghiêng đầu hỏi Hoàng Huy.

-Anh chỉ mới tới thôi, chúng ta đi nào _Hoàng Huy trả lời sau đó nắm tay dắt Gia Hân đi. Cả hai cùng vào rạp chiếu phim xem phim sau đó đi ăn kem, đi dạo và cuối cùng dừng lại ở một khu vui chơi. Gia Hân chỉ tay về phía khu đu quay ngựa gỗ:

-Này chúng ta chơi cái đó đi

-Thôi trẻ con lắm _Hoàng Huy lắc đầu.

-Chơi đi mà, vui lắm đó _Gia Hân kéo kéo tay Hoàng Huy năn nỉ.

-Thôi được _Hoàng Huy đồng ý. Chỉ đợi vậy Gia Hân kéo Hoàng Huy chạy như bay về phía đu quay. Chơi được một lát Gia Hân lại kéo Hoàng Huy ra chỗ khu vòng đu quay. Gia Hân từ trên cao có thể nhìn thấy mọi thứ của thành phố quá tuyệt vời trước mắt.

-Chúng ta chụp hình đi _Gia Hân đề nghị tay lấy điện thoại ra.

-A... khoan đã anh chưa chuẩn bị gì hết _Hoàng Huy ngạc nhiên nhìn Gia Hân sắp nhấn chụp.

-Cần gì phải chuẩn bị anh chỉ cần cười là được _Gia Hân nói rồi chụp một tấm khi cô cười tinh nghịch còn bên cạnh Hoàng Huy khuôn mặt vẫn còn ngạc nhiên.

-Tấm này xấu quá chụp lại đi _Gia Hân nói rồi kéo Hoàng Huy lại sát vào người cô chụp lại. Hoàng Huy thật sự khá bất ngờ vì Gia Hân không hề ngại ngùng khi tiếp xúc với anh như những lần trước mà rất tự nhiên. Sau khi xuống vòng đu quay Gia Hân lại kéo Hoàng Huy đến chỗ xe đạp đôi. Sau khi thuê một chiếc Gia Hân cùng Hoàng Huy đạp xe quanh khu vui chơi. Đạp xe một mình rất đơn giản nhưng cả hai cùng đạp xe thì lại là một thử thách khó khi cả hai phải có sự phối hợp ăn ý giữ thăng bằng và chiếc xe làm di chuyển. Gia Hân ngồi ở vị trí sau rất nóng lòng khi thấy này giờ Hoàng Huy không đạp xe liền lên tiếng:

-Hoàng Huy anh sao vậy? Sao lại không đạp xe

-Anh... _Hoàng Huy muốn nói lại không nói được vì sợ làm Gia Hân mất vui.

-Anh sao vậy? Không thích chơi à _Gia Hân nhìn tấm lưng rộng của anh, vẻ mặt hơi buồn hỏi.

-Không có, anh rất thích, rất thích _Hoàng Huy vội lắc đầu. Nhìn các cặp đôi xung quanh đạp xe vui như vậy anh cũng rất hứng thú.

-Vậy sao lại không đạp? _Gia Hân nhìn anh khó hiểu.

-Thật ra...Thật ra...anh ...không biết đi xe đạp _Hoàng Huy khó khăn lắm mới nói ra được nhưng

1s

2s

5s

10s trôi qua mà người con gái ở phía sau không có động tĩnh gì khiến anh cảm thấy lạ liền quay ra sau nhìn cô thì lại bắt gặp bộ dạng đang nín cười của cô làm cho giật mình.

-A...Haha...Anh không biết đi xe đạp thật hả _Gia Hân không nhịn được nữa bật cười thành tiếng. Có phải không vậy trời? Anh lớn như vậy mà không biết đi xe đạp sao? Thật là một chuyện lạ.(Chỉ ít có vô duyên ha!)

-Em sao lại cười đến vậy _Hoàng Huy khó chịu nhìn Gia Hân. Bộ chuyện này đáng cười lắm sao? Chuyện này cũng bình thường thôi mà vì từ nhỏ đến lớn anh chưa hề tiếp xúc với cái xe đạp bao giờ cả.

-Tại vì...haha...Anh ... còn thua cả một đứa trẻ tiểu học nữa...haha _Gia Hân ôm bụng cười sặc sụa.

-Này sao em có thể cười như vậy chứ. Anh không biết đi xe đạp. Ừ thì thua một đứa trẻ tiểu học. Không chơi nữa, về! _Hoàng Huy tức giận đứng dậy bước đi

-A...khoan đã...em không cười nữa mà...Choi tiếp đi _Gia Hân nín cười.

-Thật không? _Hoàng Huy nghi ngờ quay lại nhìn

-Thật mà, anh không biết đi xe đạp cũng không sao, em sẽ dạy _Gia Hân gật đầu.

-Được, vậy em dạy anh đi _Hoàng Huy xem cô dạy anh thế nào. Anh cũng rất muốn có thể đạp xe được. Đến lúc đó anh có thể chở cô đi khắp nơi bằng chiếc xe đạp để cô không cười anh nữa. Lúc đó cô sẽ ôm anh từ phía sau, anh chở cô băng qua những cánh đồng hoa thơm ngát. Thật là lãng mạn làm sao! (Anh ơi tưởng tượng phong phú hơn cả em rồi đấy)

-Anh ngồi sau đi, em ngồi trước_Gia Hân bảo Hoàng Huy ngồi sau để dễ quan sát cách cô đạp xe. Hoàng Huy cũng làm theo, ngồi sau cô."Khoan đã...Có chút gì đó không hợp lí với những gì mình tưởng tượng,sao mình ngồi sau còn cô ấy ngồi trước?...Thôi kệ, đạp xe được rồi thì mình sẽ ngồi trước"_Hoàng Huy mãi suy nghĩ không để ý gì đến Gia Hân đã nói anh tập trung nhìn cô và bắt đầu đạp. Hậu quả là chiếc xe mất thăng bằng ngã nhào xuống đất vì chỉ có một mình Gia Hân đạp nên không thể di chuyển được xe. Lúc Hoàng Huy kịp định thần lại thì cả người anh đã ngã xuống mặt đất:"Rầm!" -một cách "êm ái".Gia Hân bực mình đứng dậy phui quần áo:"Anh làm sao vậy?"

-Ồ...Anh xin lỗi_Hoàng Huy ra về mặt hối lỗi_Em có sao không?

-Em không sao...Chúng ta tập lại vậy_Gia Hân nhỏ giọng, vừa rồi cô đã không kim được bực tức mà lớn tiếng, chắc là anh thấy cô dữ lắm.

-Lần này anh sẽ tập trung mà_Hoàng Huy đỡ chiếc xe dậy, mỉm cười với Gia Hân."Trời ơi anh ấy không giận mình sao. Đúng là Hoàng Huy có khác."_Gia Hân thâm nghĩ rồi cũng mỉm cười, gạt đầu đẩy tin tưởng:"Uhm"

5' sau:

-Rầm!_Cả hai đều ngã xuống nguyên nhân là vì Hoàng Huy đạp quá nhanh khiến cả hai lao vào rào chắn của công viên (và rồi ôm hôn đất mẹ ngọt ngào ~ ôm luôn cả cái hàng rào)

Mặc dù đã cố gắng rất nhiều nhưng cũng không khá hơn là mấy. Gia Hân và Hoàng Huy đã "may mắn" trở thành tiêu điểm cho công viên vào lúc này, nhất là mấy đứa nhóc:

-A...Haha...Mắc cười quá_Một bé trai chạy lại gần Gia Hân và Hoàng Huy đang nằm sõng soài trên nền đất, cười sặc sụa.

-Lớn đầu rồi mà không biết đi xe đạp...Haha_Một đứa khác cũng theo bạn chạy theo xem rồi cũng bật cười

-Còn thua cả em nữa...HaHa_Một bé gái cũng chạy đến và cười phá lên.(Vô duyên giống chị Hân là k tốt đâu em)

-ASSS CÁI BỌN NÀY BỘ CHƯA NHÌN THẤY NGƯỜI TA TẾ XE ĐẠP BAO GIỜ SAO HẢ. ĐI HẾT COI_Gia Hân tức mình đứng dậy phui quần áo, trừng mắt, hét lớn với tụi nhỏ khiến bé gái kia khóc thét lên vì sợ và hai bé trai kia cũng giật mình lùi ra sau.

-Gia Hân, bình tĩnh đi em, tụi nó là con nít mà_Hoàng Huy cố gắng trấn tĩnh lại Gia Hân rồi quay sang dỗ dành đứa bé:"Chị ấy không cố tình làm em sợ đâu. Nín đi tí anh cho ăn kem nha" Gia Hân cũng cảm thấy mình làm hơi quá nên im lặng xem Hoàng Huy dỗ đứa bé, con giận cũng đã kìm nén xuống nhưng chưa được bao lâu lại bùng phát vì:

-Thôi chúng ta đi đi, bà chị đó dữ dần quá_Bé trai kia kéo tay bé gái dắt đi

-Đúng đó, bà chị đó chắc là mù phủ thủy Simla á_Bé trai khác cũng gạt đầu đồng tình sau đó đi theo.Trước khi mấy đứa nhóc đi khuất Gia Hân còn nghe được tiếng nói của bé gái:"Chị ấy dữ quá, sau này chắc chắn sẽ ế chồng cho coi"

"What? Cái gì mà bà chị? Mù phủ thủy simla? Lại còn ế chồng nữa chứ?"_Gia Hân bây giờ mới tiêu hóa hết được những lời của bọn trẻ tức giận hét toáng lên:

-Á, CÁI LỪ KIA ĐỂ CHỊ MÀ CÒN GẤP LẠI MỘT LẦN NỮA LÀ CHỊ ĐÉT MÔNG ĐÓ NGHE CHƯA.

-Trời ơi cô ta bị điên sao?_N1

-Chắc vậy á chúng ta nên tránh xa thì hơn_N2

-Đi thôi cô ta mà nổi điên lên thì không biết sẽ ra sao nữa_N3

-Thiệt tình làm mất vui ngày hẹn hò của người ta mà_N4

...Pla...pla...Mọi người trong công viên ai nấy cũng đều bàn tán xôn xao.

Gia Hân đưa mắt về phía đám người nhiều chuyện lập tức bọn họ tản ra đi hết. Ngay cả Hoàng Huy cũng ngạc nhiên trước biểu hiện của Gia Hân. Hình ảnh người con gái dịu dàng đang dần tan biến trước mắt anh. Trước mặt anh bây giờ chỉ là một cô gái dữ dần đang nổi điên không hơn không kém. Nhưng rất dễ thương và thú vị!(Anh đúng là có vấn đề thật mà!)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Làm Trái Lờ Ba

-Cạch_Thiên Long mở cửa bước vào rồi đóng cửa, đưa mắt nhìn một người đàn ông chừng 50 tuổi đang ngồi trên ghế hút thuốc.

-Ba gọi con có việc gì?_Thiên Long không dài dòng mà vào luôn vấn đề chính. Đúng vậy người đàn ông kia là ba của anh. Người luôn sai bảo anh, để đạt được mục đích ông thẳng tay giết những người cản trở và tính lạnh lùng của anh cũng từ ông mà ra.

Người đàn ông đang vắt chân thì đột nhiên thả chân xuống, đập tắt điếu thuốc trên tay, mắt nhìn Thiên Long:

-Ta vừa phát hiện có gián điệp vào công ty... Là người của Gia Bảo_Người đàn ông điềm tĩnh nói.

-Ba đã bắt người về?_Thiên Long nhìn ba anh nghi hoặc.

-Đúng vậy. Vĩnh Kỳ đưa nó vào đi_Ông hất tay ra hiệu với người con trai kế bên. Người con trai kia là thuộc hạ của ông cũng rất lạnh lùng và độc ác nhưng lại luôn trung thành với ông.

-Vâng_Vĩnh Kỳ cúi đầu sau đó mở cửa vào một căn phòng khác, kéo một người con trai ra và bắt anh ta quỳ xuống trước mặt ông.

-Ngẩng mặt lên_Người đàn ông lạnh lùng ra lệnh nhưng người con trai kia vẫn cứng đầu không làm theo. Lập tức Vĩnh Kỳ túm tóc anh ta và kéo lên. Là một người con trai có khuôn mặt anh tuấn nhưng tiếc rằng anh đã phạm một tội lớn là đối đầu với người không nên đối đầu.

-Phải ngẩng mặt lên thì mới thấy được người sẽ giết mày chứ_Người đàn ông cười lạnh, chiếu cái nhìn lạnh lẽo xuống người con trai.

-Tên khốn tao sẽ giết mày_Người con trai tức giận định nhào tới người đàn ông nhưng đã bị Vĩnh Kỳ kéo xuống và đâm vào bụng. Người con trai đau đớn ôm bụng, ánh mắt hận thù nhìn về phía người đàn ông.

-Tốt nhất nên biết lựa lời nói với tao thì tao sẽ ày chết một cách nhẹ nhõm nếu không thì mày sẽ sống mà không bằng chết._Người đàn ông lạnh lùng gằn từng chữ đe dọa.

-Muốn làm gì thì làm đi_Người con trai gào lên_Tao không sợ mày đâu.

Vừa dứt lời thì đã bị Vĩnh Kỳ đánh cho bầm dập:"Còn dám vô lễ?" Sau đó đẩy người con trai vào căn phòng cũ nhốt lại.

-Ba gọi con tới đây là để xem màn này_Thiên Long khoe môi cong lên.

-Đương nhiên không chỉ là vậy_Người đàn ông khoe môi hiện ra ý cười. Người đàn ông lấy trong ngăn kéo ở bàn ra một cái súng đưa cho Thiên Long.

-Ba muốn con giết người này?_Thiên Long nghi ngờ.

-Chính là như vậy_Người đàn ông lại cười nhưng là một nụ cười đều.

-Nếu vậy thì xin lỗi con không làm được_Thiên Long rất thẳng thắn nói ra. Động tác đưa súng của người đàn ông cũng dừng lại, đưa đôi mắt nghi hoặc nhìn Thiên Long:

-Con muốn làm trái lời ta?_Người đàn ông không hiểu rốt cuộc con trai ông đang nói cái gì vậy. Người chưa bao giờ làm phật ý ông vậy mà giờ đây đang không nghe lời ông.

-Con không muốn giết người_Thiên Long thay vì trả lời câu hỏi kia của anh thì lại khẳng định một ý khác.

-Lí do?_Người đàn ông muốn nghe lí do.

-Lí do con đã nói là con không muốn bàn tay mình một lần nữa bị vấy máu_Thiên Long trả lời rõ ràng.

-Cái ta muốn nghe là một lí do khác có lợi cho ta chứ không phải là một lí do theo ý con. Con không có quyền quyết định. Đây là mệnh lệnh!_Người đàn ông gằn chữ gằn lên, đôi mắt đỏ ngầu.

Thiên Long biết anh trong mắt ba anh chỉ là một con rối không hơn không kém. Từ trước đến giờ anh vẫn luôn làm theo lời ba anh nhưng lần này lại khác. Anh thật sự không muốn giết người nữa. Anh không muốn trở thành tên máu lạnh trong mắt cô. Thiên Long đành kiếm lí do khác:

-Thật ra chuyện này con đã biết từ lâu và điều tra được lí lịch của anh ta.

-Chuyện đó thì có ích gì cho ta?_Người đàn ông đã nguội giận, từ từ thả lỏng cơ thể, ngồi xuống ghế. Ít ra thì anh cũng biết được việc này trước ông. Là một điều đáng khen.

-Không chỉ có một mình anh ta mà còn nhiều người khác nữa. Sao ta không biến kẻ thù thành thuộc hạ?_Thiên Long điềm tĩnh nhìn người đàn ông.

-Ý con là mua chuộc thẳng đó?_Người đàn ông trong mắt hiện lên một tia tán thưởng. Thì ra người con trai của ông lại nhìn xa trông rộng đến như vậy.

Nó làm trái lời ông là vì muốn có lợi cho ông.

-Đúng vậy. Con sẽ dụ dỗ hoặc đe dọa thậm chí là ép buộc hắn để nói cho ta biết về tập đoàn Gia Bảo cùng những tên gián điệp còn lại_Thiên Long nói rõ kế hoạch của mình.

-Được. Ta sẽ tin tưởng giao việc này cho con_Người đàn ông gật đầu đầy hài lòng. Với ông mà nói lợi ích là trên hết. Chỉ cần có lợi cho ông thì ông sẽ chấp nhận hết.

-Người kia ba có thể giao cho con không?_Thiên Long rất muốn gặp người con trai kia để nói chuyện.

-Được. Vĩnh Kỳ thả người ra._Người đàn ông đồng ý ra lệnh cho thuộc hạ thả người.

-Tôi có chuyện muốn nói gặp tôi một chút_Thiên Long đến gần người con trai vừa này.

-Tao không có chuyện gì để nói với mày cả_Người con trai kia gầm gừ.

-Một là theo tôi hai là Như Nguyệt người anh yêu sẽ bị hại_Thiên Long lạnh lùng đe dọa. Vừa nghe nhắc tới Như Nguyệt người con trai kia đã xanh mặt.

-Mày định làm gì cô ấy?_Người con trai kia tức giận túm lấy cổ áo của Thiên Long. Vĩnh Kỳ lập tức định xông tới thì đã bị Thiên Long ngăn lại. Thiên Long bình tĩnh nói rõ:"Tôi nói rồi nếu anh đồng ý nói chuyện với tôi thì tôi sẽ không làm hại gì đến cô gái đó" Người con trai nghe tới đây thù tâm tư thả lỏng một chút, thả tay ra, nghi ngờ hỏi:"Thật không? Các người sẽ không làm hại đến cô ấy?"

-Tôi không phải là kẻ thích nuốt lời, lấy danh dự ra bảo đảm chỉ cần anh gặp mặt tôi một lát_Thiên Long nở một nụ cười lấy lòng tin. Anh cũng không hiểu sao lại có linh cảm đằng sau chuyện này còn là một câu chuyện khác. Nhìn cái cách mà người con trai xưng hô và nói chuyện với ba anh như thế là kẻ thù không đội trời chung vậy. Có vẻ như anh ta rất ghét ba anh.

-Được_Người con trai kia đồng ý đi theo Thiên Long.

Khi cả hai đã ra khỏi phòng người đàn ông mới lạnh lùng nói với người thuộc hạ kẻ bên:"Vĩnh Kỳ mau sai người theo dõi Thiên Long cho ta. Ta nghi ngờ nó có ý đổi đầu với ta, thằng bé sắp biết được một số chuyện không nên biết. Mấy ngày nay nó cãi nhau và không nghe lời ta như trước nữa"

-Vâng tôi hiểu, tôi sẽ cho người theo dõi cậu Thiên Long ngay_Vĩnh Kỳ cúi đầu, lập tức gọi ột thuộc hạ khác của anh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cắt Đuôi

Thiên Long cùng người con trai kia lên chiếc Toyota đã đợi sẵn ở ngoài căn biệt thự rồi phóng đi. Vài giây sau đó cũng có một chiếc xe khác theo sau ở một khoảng cách nhất định.

-Anh là Tuấn Khải?_Thiên Long vừa lái xe vừa hỏi người con trai bên cạnh.

-Đúng vậy._Người con trai có chút nghi ngờ. Sao Thiên Long lại biết được tên anh. Chẳng lẽ là điều tra từ trước? Tuấn Khải lập tức nhìn Thiên Long cảnh giác.

-Anh không cần phải sợ, tôi không có ý định sẽ hại anh đâu_Thiên Long giải thích.

-Chuyện cậu muốn nói là gì_Tuấn Khải vào vấn đề chính. Anh không muốn kéo dài thời gian.

-Anh có vẻ như rất ghét ba tôi. Chỉ đơn giản vì anh là người của Gia Bảo hay còn một lý do khác?_Thiên Long rất thẳng thắn nói ra những gì mình thắc mắc.

-Chúng ta nói chuyện này sau đi. Đang có người theo dõi_Tuấn Khải phát hiện một chiếc Toyota khác đang bám theo cả hai với một khoảng cách nhất định. Thiên Long qua kính chiếu hậu cũng có thể đoán ra là người do Vĩnh Kỳ sai tới, miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong:

-Cứ từ từ chơi đùa một chút xem sao

-Cậu định làm gì?_Tuấn Khải nghi hoặc nhìn Thiên Long. Anh không hiểu Thiên Long tại sao vẫn giữ nguyên tốc độ mà không tăng tốc thoát khỏi tầm nhìn của chiếc xe đang quan sát. Và rồi anh cũng đã hiểu ra mặc dù Thiên Long không trả lời câu hỏi của anh. Thật là một con người ma mẫn!

Thiên Long vẫn giữ nguyên tốc độ vờ như chưa phát hiện ra có người theo dõi.

Bên chiếc xe kia:

-Dạ cậu ấy vẫn chưa biết gì hết _Người lái xe khẳng định, mắt chăm chăm vào chiếc xe cách xe anh không xa.

-Tốt, cứ theo dõi rồi về báo cho tôi sau _Vĩnh Kỳ lạnh lùng ra lệnh sau đó cúp điện thoại.

Người lái xe không hiểu sao lần này lại theo dõi Thiên Long nhưng cũng không dám hỏi vì anh biết chuyện nào nên biết và chuyện nào không nên biết. Người lái xe vừa tháo thiết bị nghe xuống thì phát hiện xe của Thiên Long đang vào đường hầm, thầm chửi:"Chết tiệt!" Xe chạy trong đường hầm rất khó quan sát.

Thiên Long nhìn qua kính chiếu hậu, nhếch mép:"Xem ra kĩ thuật của anh ta cũng không tệ chỉ tiếc là chậm hơn tôi một chút. Giờ thì cuộc đua mới thực sự bắt đầu!" Thiên Long bắt đầu tăng tốc, ra khỏi đường hầm anh bắt đầu lái đến đường cao tốc. Tuấn Khải cũng cảm thấy hứng thú khi ngồi trên xe, đôi lúc quay xuống nhìn trộm chiếc xe ở phía sau. Quả thật kĩ thuật lái của Thiên Long rất cừ, anh khéo léo vượt qua, tránh né những chiếc xe cản trở trên đường. Đến đường cao tốc Thiên Long bắt đầu tăng tốc độ nhanh hơn, chiếc xe phía sau vẫn cứ tiếp tục bám theo. Cuối cùng "cái đuôi" theo dõi cũng lộ ra. Thiên Long nhanh chóng vượt ra khỏi đường cao tốc đến một quán ăn rồi dừng xe. Thiên Long rất nhanh đã gọi điện cho người mang một chiếc BMW đến quán ăn anh đang tới.

Người lái xe kia cũng dừng xe bên lề đường cách xe anh không xa. Vừa nãy anh cứ tưởng Thiên Long đã phát hiện ra nên đã tăng tốc bám theo đến cùng, cuối cùng thì lại dừng ở một quán ăn. Chứng tỏ Thiên Long vẫn chưa biết gì. Người lái xe lúc này mới lấy khăn giấy lau vài giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt, lúc này khó khăn lắm anh mới bám theo chiếc xe đến đây. Nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Vĩnh Kỳ:

-Dạ cậu chủ đang và một quán ăn với tên kia.

-Vào quán chọn đại một bàn theo dõi hai người họ nói chuyện gì. Nhất định không để bị phát hiện sau đó thông báo cho tôi _Vĩnh Kỳ nói rồi cúp máy

-Dạ vâng... _Người lái xe chưa kịp nói hết thì đã nghe đầu dây bên kia truyền đến tiếng tút tút. Khi nào cũng vậy Vĩnh Kỳ biết trước anh sẽ phải trả lời dạ vâng nên không thèm nghe anh nói thêm gì mà cúp máy. Một chút lịch sự với anh cũng không có. Tất cả chỉ là mệnh lệnh. Coi anh là con rối cho họ sai bảo. Có chút bức mình người lái xe đi vào vào quán ăn. Quả nhiên Thiên Long và người con trai kia đang ngồi ở một bàn ăn nói chuyện gì đó. Người lái xe nhanh chóng ngồi gần bàn ăn của Thiên Long, tay lấy một tờ báo ra xem. Mục đích là để che mặt. Người lái xe chăm chú nghe đoạn đối thoại của Thiên Long và người con trai kia:

-Tuấn Khải tôi cũng không muốn dài dòng với anh làm gì, vào thẳng vấn đề: Tôi muốn anh theo phe tôi _Thiên Long lạnh lùng lên tiếng.

-Theo cậu? Tập đoàn Gia Bảo đã cung cấp cho tôi một số tiền lớn... _Tuấn Khải còn chưa nói hết thì:

-Là bao nhiêu? Anh cứ nói tôi sẽ đáp ứng nhiều hơn thế _Thiên Long cắt ngang, ánh mắt kiên định nhìn Tuấn Khải.

-100 triệu. Chỉ cần số tiền này tôi sẽ nói cho anh biết những tên gián điệp còn lại và những thông tin mật mà tôi biết được từ tập đoàn Gia Bảo. _Tuấn Khải rất nhanh đã nói ra số tiền mình muốn. Ánh mắt không che dấu ham muốn có tiền của mình.

-Tuấn Khải anh cũng biết mà. Bây giờ tôi đang giam giữ người yêu của anh nên anh biết điều một chút. Số tiền này không lớn đối với tôi nhưng thật sự là quá lời cho anh. Chỉ có một chút thông tin mà anh đã ra giá cao như vậy. Hỏi làm sao tôi có thể đáp ứng được đây? _Thiên Long nhếch mép.

-Thiên Long cậu nên biết rằng tôi không như những người con trai kia ngu ngốc chỉ biết quan tâm đến người yêu của mình. Cái tôi cần là tiền. Nếu không có số tiền đó tôi nhất định sẽ không hợp tác _Tuấn Khải ánh mắt sắc lại.

-Thôi được _Thiên Long sau một hồi tranh cãi cuối cùng cũng đồng ý, trước khi rời đi thì nhếch mép:"Anh cũng chỉ là một kẻ hám tiền, lúc đầu sao không nói sớm một chút sao phải đối đầu với ba tôi"

-Đó là do ông ta đòi giết tôi chứ không có ý định hợp tác với tôi _Tuấn Khải rất tự nhiên trả lời.

-Tiền tôi sẽ chuyển vào tài khoản của anh khi có được những thứ tôi cần _Thiên Long cũng không muốn nói gì thêm nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện. Thiên Long cùng Tuấn Khải rời bàn thì người lái xe nhanh chóng đặt tờ báo xuống gọi cho Vĩnh Kỳ:

-Alô...Vâng tôi đã nghe họ bàn về chuyện hợp tác lấy thông tin mật từ tập đoàn Gia Bảo chứ không có ý khác...Sao? Lại tiếp tục theo dõi sao?...Dạ không tôi sẽ làm _Người lái xe cúp điện thoại nhanh chóng rời khỏi quán ăn, lên xe và tiếp tục theo dõi chiếc Toyota.

Thiên Long cùng Tuấn Khải trở lại bàn khi chiếc xe kia đã đi khuất. Người lái chiếc Toyota vừa nãy của anh là người do anh sai tới. Bây giờ chiếc xe kia chắc chắn là đang theo dõi chiếc xe Toyota của anh.

-Bây giờ thì có thể nói chuyện với tôi được rồi chứ _Thiên Long nhìn Tuấn Khải.

-Được. Nhưng tôi thắc mắc tại sao cậu lại giúp tôi _Tuấn Khải nhìn Thiên Long đầy nghi hoặc.

-Đơn giản vì linh cảm mách bảo tôi đằng sau chuyện này còn là một câu chuyện khác nữa. _Thiên Long nói thẳng ra những gì mình nghĩ.

-Tôi không nghĩ cậu sẽ có hứng thú với câu chuyện của tôi nhưng chắc chắn nó sẽ làm cho cậu có cái nhìn khác về ba của cậu_Tuấn Khải nhếch mép. Anh bây giờ đã trở thành một con người hoàn toàn khác.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bí Mật Kinh Người

-Tôi không cần biết nó ảnh hưởng thế nào

đến tôi nhưng hãy kể những gì anh biết

được về ba tôi và vì sao anh lại thù hận

ông ấy_Thiên Long ánh mắt kiên định

nhìn Tuấn Khải.

-Tôi nghĩ cậu nên bao trọn nơi này thì

hon. Tôi thật sự không muốn chuyện này

bị lộ ra ngoài._Tuấn Khải nhắc nhở. Lập

tức Thiên Long tới gặp người chủ quán trả

một số tiền cho họ và ngay lập tức tất cả

các khách hàng bị đuổi ra ngoài hết chỉ

còn lại Thiên Long và Tuấn Khải.(Ác quá

ngươi tar đang ăn mà bị đuổi hả)

-Giờ thì kể được chưa?_Thiên Long

khoanh tay trước ngực nhìn Tuấn Khải.

Tuấn Khải ánh mắt sắc lại:

-Được cậu muốn nghe thì tôi sẽ kể. 7 năm

trước ba tôi là Trương Tuấn Việt đã làm

việc cho công ty của ba anh. Lúc đầu cũng

chỉ biết qua cái vỏ bề ngoài của tập đoàn

Thiên Long là sản xuất các mặt hàng tiêu

dùng và mặt hàng xa xỉ phẩm khác.

Nhưng một thời gian sau đó ba tôi dần

dần phát hiện ra một bí mật lớn chứa

trong những lô hàng là ma túy và vũ khí

trái phép được vận chuyển đi khắp

nơi_Tuấn Khải kể tới đây thì Thiên Long

ánh mắt có chút kinh ngạc:

-Tôi cứ tưởng ba tôi cho kiểm tra, bảo vệ
gắt gao các lô hàng vì sợ có nhiều người
có ý làm hại đến công ty. Và ba tôi phải
lạnh lùng là vì trong dòng họ tôi có rất
nhiều người ganh ghét gia đình tôi, có ý
hãm hại để cướp mất tập đoàn Thiên
Long bao năm ông nội tôi gầy dựng. Cho
dù ba tôi nhân nhượng thì họ cũng chưa
chắc đã không giết hại gia đình tôi. Họ bất
chấp tất cả để có được thứ họ muốn. Ba
tôi cũng bị cuốn vào dòng xoáy tranh
dành đó nên mới thẳng tay giết những
người cản trở._ Thiên Long cũng không
mất bình tĩnh mà nói ra những điều mình
suy nghĩ bấy lâu.

-Tôi cũng nghĩ giống cậu nhưng cái chết
của ba tôi đã chứng tỏ rõ ràng mọi
chuyện không chỉ vậy. Từ khi biết ba tôi
đã phát hiện ra ông ta luôn cho người
theo dõi bám sát và thậm chí là giết ông
ấy khi ông ấy có ý định tìm kiếm thông tin
để làm sáng tỏ mọi chuyện._ Tuấn Khải bắt
đầu nói tiếp.

- Vì vậy anh thù ba tôi là vì lí do này?

_ Thiên Long rất nhanh đã hiểu ra mọi
chuyện.

-Đúng vậy, tôi theo Gia Bảo là vì anh ta
cùng có chung kẻ thù với tôi. Tôi đã thề là
sẽ đưa ông ta ra pháp luật để trả thù cho
cái chết của ba tôi.Nhưng tôi vào công ty
anh tìm kiếm thông tin thì bị ba anh phát
hiện._ Tuấn Khải nói rõ ràng mọi chuyện.
Không hiểu sao anh lại có cảm giác tin

tương đối với Thiên Long.

-Tôi hiểu rồi_ Thiên Long gật đầu. Cuối cùng anh cũng đã hiểu. Ba anh đang làm việc phi pháp_ Anh yên tâm, không cần làm việc với Gia Bảo, làm việc cùng tôi là được. Tôi nhất định sẽ thuyết phục ông ấy từ bỏ nếu không được thì tôi sẽ đối đầu với ông ấy, đưa ông ấy cho pháp luật xử lí_ Thiên Long giọng nói đầy kiên quyết.

-Mặc dù ông ta là ba của anh?_ Tuấn Khải có chút giật mình. Dù sao họ cũng là cùng huyết thống sao có thể hãm hại nhau được.

-Tôi đã hứa với bản thân là sẽ không làm việc tội lỗi nữa (là vì một người). Tôi sẽ giúp anh nhưng trước hết phải làm theo cách của tôi. Tôi cần có thời gian cho việc này._ Thiên Long đột nhiên lại nhớ tới Gia Hân nhưng rất nhanh sau đó đề nghị với Tuấn Khải cho anh thời gian.

-Được, tôi tin anh. Dù sao tôi thấy anh cũng tốt hơn Gia Bảo_ Tuấn Khải nhoen miệng cười.

-Đó là tùy vào cảm nhận mỗi người. Có người nói tôi là một tên máu lạnh_ Thiên Long nhếch mép cười.

-Vậy sao? Tôi thì lại thấy cậu là một con người ma mãnh có chút lạnh lùng nhưng lại đang dần tốt bụng. Có lẽ ai đó đã thay đổi cậu. Giống như tôi vậy, là một người con gái_ Tuấn Khải mỉm cười. Câu nói của anh làm Thiên Long thoáng cười. Đúng là vậy. Nhưng nụ cười chỉ thoáng qua 3s.

Thiên Long lại trở về vẻ lạnh lùng cầm áo

khoác lên nhìn Tuấn Khải, môi khẽ nhếch

lên thành một đường cong:

-Tôi hi vọng anh sẽ giữ kín chuyện này.

Tôi nhất định sẽ giúp anh. Còn bây giờ tôi

phải đi rồi. Gặp người đã thay đổi tôi._Sau

đó bước ra khỏi quán, lên chiếc BMW rồi

phóng đi. Để lại Tuấn Khải đang ngồi

trong quán với những nghi vấn quanh

quán trong đầu. Nhưng rồi anh lại đứng

dậy nhún vai:"Dù sao cũng không phải

chuyện của mình quan tâm làm gì. Đến

gặp Như Nguyệt thì tốt hơn"_Sau đó rời

khỏi quán.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nỗi Điên

Gia Hân cảm nhận rõ hơi ấm từ bàn tay của Hoàng Huy và trái tim cô đang đập rộn lên vì hạnh phúc, nắm chặt tay anh hơn và thầm nhủ rằng hạnh phúc này cô sẽ không bao giờ để vụt mất.

Khi gần tới nhà cô thì đột nhiên Hoàng Huy dừng lại. Cô ngây ngốc nhìn anh:"Sao vậy?"

-Đứng đây một lát có được không?_Hoàng Huy nhỏ giọng đề nghị.

-Có chuyện gì sao?_Gia Hân thắc mắc.

-Không có gì..._Hoàng Huy vội lắc đầu.

-Vậy anh muốn nói gì với em sao?_Gia Hân nhìn Hoàng Huy nghi hoặc.

-Anh muốn nói là:"Anh...yêu em"_ Hoàng Huy nói thầm vào tai cô làm cô đỏ mặt. Giọng nói của anh khàn khàn nam tính đầy quyến rũ khiến trái tim cô lại đập nhanh hơn. Hoàng Huy từ từ nhìn sâu vào đôi mắt ngây thơ của Gia Hân, tiến gần hơn để cả hai cảm nhận rõ hơi thở của nhau. Gia Hân có thể nghe rõ tiếng tim của Hoàng Huy cũng đang đập nhanh giống cô. Và khoảnh khắc môi anh chạm vào môi cô làm cô như nín thở. Hoàng Huy nhẹ nhàng dùng lưỡi cạy răng cô để tiến vào. Cái cảm giác này làm Gia Hân không quen lại cảm thấy có chút khó thở. Nhưng cô không thể phản kháng vì sợ Hoàng Huy giận. Cô đang không biết phải làm gì thì cả người đã bị kéo về sau, đầu áp vào lồng ngực rắn chắc của ai đó. Gia Hân ngẩng đầu lên vô tình chạm phải ánh mắt giận dữ của Thiên Long."Trời ơi anh ta nhìn thấy hết rồi sao? Xấu hổ quá đi!"_Gia Hân thầm nghĩ, hai má đỏ ửng lên vì ngượng.

Hoàng Huy cảm giác ngọt ngào tan biến chỉ nhìn thấy người con trai trước mặt đang gắt gao ôm người anh yêu, trong lòng không khỏi bức tức:

-Thiên Long có phải anh rảnh không có việc gì làm nên xen vào chuyện tình cảm của người khác không?

-Tình cảm? Tao đã cảnh cáo mày tiếp cận ai thì mặc mày nhưng cô ấy là không được phép _Thiên Long lạnh lùng nhìn Hoàng Huy. Lúc nãy anh ngồi trong xe bị màn tình cảm này làm áu nóng lên, nổi điên mở cửa bước ra khỏi xe. Không biết cái cô gái ngốc này sao lại để cho Hoàng Huy dụ dỗ nữa. Cô có biết Hoàng Huy đã lừa biết bao nhiêu người rồi không? Kim Ngân cũng ngu ngốc theo người con trai này rồi để phải đau khổ quay về bên anh.

-Thiên Long xin hỏi anh là gì của cô ấy?_Hoàng Huy nói lí lẽ. Người con trai này thật là vô duyên vô cớ xông vào mắng chửi anh. Gì mà cảnh cáo? Gì

mà không được phép tiếp cận? Anh ta có vấn đề sao? Chẳng lẽ anh ta không biết anh và Gia Hân là người yêu của nhau?

Thiên Long nghe Hoàng Huy hỏi thì có chút nghĩ ngợi: "Đừng rồi mình là gì của cô ấy nhỉ? Chồng à? Không phải. Hay là người yêu? Cũng không phải. Từ trước tới giờ đều là quan hệ chủ và osin thôi." Nghĩ là nói Thiên Long trả lời cho qua:

-Tôi là ông chủ (Anh Long ơi sao anh mà cũng có lúc ngốc đến như vậy?)

-Nực cười! Là ông chủ thì có quyền ngăn cản osin của mình yêu đương sao? Tôi là người yêu của cô ấy. Tôi muốn làm gì cô ấy là chuyện của tôi. _Hoàng Huy thẳng thắn nói ra những gì mình suy nghĩ khiến Gia Hân giật mình. Cô có cảm giác như mình bị xem là một món hàng. Tôi muốn làm gì cô ấy là chuyện của tôi tương tự như: "Tôi muốn làm gì món đồ đó là chuyện của tôi." Gia Hân có chút bức tức nhìn về phía Hoàng Huy. Nhưng anh không hề biết gì trong mắt anh bây giờ chỉ có tức giận với người con trai trước mặt.

-Mặc kệ mày là người yêu hay không nhưng cô ấy không phải như những đứa con gái trước kia của mày. Tao không cho phép mày chạm vào người của tao. _Thiên Long nhấn mạnh từng chữ. Gia Hân vừa nghe Thiên Long nói xong thì cũng hiểu ra được ý của câu nói của anh. "Tao không cho phép mày chạm vào người của tao. Tương tự như tao không cho phép mày chạm vào đồ của tao" Gia Hân sửng người. Thì ra bọn họ đều coi cô là một món đồ. Gia Hân cười chua xót quay gót bước đi về phía ngôi nhà của cô.

Cả hai đều không để ý đến người con gái mà cả hai đang tranh giành đã biến mất nữa. Bây giờ Thiên Long không ngăn được con tức nữa, thẳng tay đâm vào mặt Hoàng Huy. Khoe môi Hoàng Huy đã rỉ máu. Hoàng Huy đưa tay lên quẹt vết máu rồi cũng lao đến. Cả hai cùng đánh nhau bầm dập người. Được một hồi thì Hoàng Huy đã phát hiện ra Gia Hân đã đi mất từ lâu, đẩy Thiên Long ra rồi lên tiếng: "Buông tao ra. Cô ấy đi rồi" Sau đó ôm cánh tay bị thương từng bước khó nhọc bước đi. Thiên Long vẫn chưa hết tức giận nhanh chóng lao vào xe phóng đi với tốc độ kinh người. Vừa về đến nhà đã thấy NaNa đứng đợi anh. NaNa vừa nhìn qua đã biết anh vừa có một trận ẩu đả. Chạy tới lo lắng hỏi: "Anh hai sao lại đi đánh nhau đến độ này"

-Không có gì. Sao em lại ở đây? _Thiên Long bước vào nhà. NaNa cũng bước vào theo:

-Em tới thăm hai không được sao?

-Là mẹ nói em tới? _Thiên Long hỏi thẳng

-Đúng là không có gì qua mặt được anh hai. Mẹ nói em theo dõi anh coi có gì khác thường không. _NaNa rất thành thật khai báo.

-Được rồi về đi, nói mẹ anh không sao. Tuyệt đối không được nói anh đi đánh nhau. _Thiên Long dặn dò.

-Dạ được, em về. _NaNa rất nghe lời quay người bước đi. Vừa thấy NaNa đã ra khỏi cổng Thiên Long liền tức giận hất hết bộ li tách trên bàn xuống dưới làm mấy cô người hầu sợ run người. Thiên Long một vài giây sau đã kìm chế được cơn giận của mình lập tức lấy điện thoại ra gọi ột ai đó: "Tôi muốn cậu đăng trên trang nhất của các bài báo một tin. Nhất định trong ngày mai cả nước này sẽ biết được tin này..."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Bí Mật Không Thể Che Dấu Mãi

-Gia Hân ăn sáng rồi hẳn đi. _Mẹ Gia Hân nhìn Gia Hân nhắc nhở, tay mang hai đĩa trứng ốp la đặt trên bàn.

-Dạ. _Gia Hân gạt đầu rồi ngồi vào bàn, đặt chiếc ba lô sang một bên.

-Anh em sinh đôi cùng mẹ khác cha? Sao lại có sự hi hữu này? _Ba Gia Hân đặt tờ báo xuống, lắc đầu. Đúng là người phụ nữ kia ghê gớm, có chồng rồi mà còn ngoại tình.

-Anh đang xem báo gì vậy? _Mẹ Gia Hân cầm li sữa đưa cho ba Gia Hân, thắc mắc.

-Là báo doanh nghiệp. Người chồng là người đứng đầu tập đoàn lớn nhất châu Á ngang với tập đoàn Thiên Long. _Ba Gia Hân nhận lấy li sữa nóng.

-Đúng là ghê thật. Chắc cô ta lấy người đàn ông đó là vì tiền. _Mẹ Gia Hân tỏ vẻ khinh thường. Gia Hân nghe tới đây thì lập tức dừng ăn:

-Mẹ à cũng có thể cô ấy có nỗi khổ tâm riêng thì sao? Sao lại tin mấy tờ báo đó như vậy? _Gia Hân không vui nhìn mẹ cô. Sao có thể đánh giá một con người chỉ qua mấy bài báo chứ.

-Gia Hân à báo chí cũng có lúc đúng đó con. Cũng có nhiều người phụ nữ tốt nhưng cũng có nhiều phụ nữ xấu, tham tiền tham địa vị. Trên đời có người tốt nhưng cũng có người xấu. _Mẹ Gia Hân nhẹ nhàng nói ra những gì bà đã từng thấy. Cuộc sống rộng lớn, người xấu và người tốt rất khó phân biệt được. Nếu không cẩn thận sẽ phải mắc phải cạm bẫy. Bà chỉ muốn khuyên nhủ con bà nên cẩn thận hơn một chút.

-Báo chí chỉ biết thu lợi nhuận thôi. Họ không quan tâm đến hậu quả của những bài báo mà họ đã viết ra. Chỉ cần thay đổi một số từ ngữ thôi cũng đủ phá hoại hạnh phúc của một gia đình rồi. Sao chỉ có thể nhìn từ một khía cạnh mà đã vội đánh giá nhân cách của một con người._ Gia Hân thẳng thắn nói ra những điều mà cô suy nghĩ.

-Gia Hân con làm sao vậy? Mẹ con chỉ muốn tốt cho con nên mới khuyên nhủ con nên phân biệt tốt xấu sao con lại làm quan trọng hóa vấn đề như vậy._Ba Gia Hân không vui nhìn con gái ông.

-Con xin lỗi..._Gia Hân cúi đầu nhỏ giọng sau đó xách ba lô lên:"Ba mẹ con đi học"

-Con bé làm sao vậy?_Mẹ Gia Hân nhìn theo bóng cô khuất dần sau cửa, ái ngại nhìn ba Gia Hân hỏi.

-Anh cũng không biết._Ba Gia Hân khẽ lắc đầu_Chỉ vì một tờ báo mà ăn sáng không ngon.

Gia Hân lặng lẽ bước từng bước đến trường. Lúc này cô có cảm giác như người mà ba mẹ cô đang bàn luận là mẹ của Hoàng Huy vậy. Thật buồn cười! Cô chưa từng nhìn qua tờ báo dù chỉ một chút nữa vậy mà lại có cảm giác kì lạ như vậy. Cũng cảm thấy lạ vì sao bản thân lại bênh vực mẹ của Hoàng Huy như vậy. Vừa này cô đã hơi lớn tiếng tranh luận với ba mẹ cô chỉ vì một tờ báo. Gia Hân khẽ lắc đầu xua đi những ý nghĩ kia ra khỏi đầu. Gia Hân vào lớp học. Chuông lớp đã reo rồi nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu. Chẳng lẽ vì chuyện hôm qua. Nhưng người có lỗi là anh mới đúng. Gia Hân nhìn qua chỗ ngồi bên cạnh lại cảm thấy trống trải. Giống như mất mát thứ gì đó vậy. Cô đã quen với cảm giác có anh bên cạnh, chở che cho cô, vui vẻ cùng cô.

Bây giờ đã ra chơi ai cũng đã ra khỏi lớp chỉ còn cô ngồi trong lớp. Cảm thấy cuộc sống thật nhàm chán và cô đơn...

Đột nhiên từ ngoài lớp truyền đến tiếng bước chân: Bộp.Bộp.Bộp_Nói đúng hơn là tiếng chạy gấp gáp.

-Gia Hân sao ...mày có biết...có chuyện rồi không?_Hương Mai thở gấp gấp giọng nói hơi ngắt quãng.

-Có chuyện gì?_Gia Hân nhú mày nhìn bộ dạng vội vàng của Hương Mai. Trong lòng chợt có linh cảm xấu về chuyện Hương Mai sắp nói.

-Trên báo, trên tivi, trên trang web của trường đều đăng một loạt tin tức liên quan đến Minh Huy. Cả trường bây giờ đang xôn xao bàn tán khắp nơi_Hương Mai ổn định được nhịp tim và hơi thở, giọng nói cũng trở nên rõ ràng hơn.

-Là chuyện gì?_Gia Hân lo lắng đứng dậy rời khỏi bàn.

-Chuyện Minh Huy tên thật là Hoàng Huy người kế thừa đã bỏ đi 2 năm trước của tập đoàn Hoàng Lâm và quan trọng hơn là tin ... tin Hoàng Huy và Hoàng Anh là anh em cùng mẹ khác cha..._Nói tới đây Hương Mai ngập ngừng. Cô thật sự cũng không thể tin nổi. Lúc đầu cô cũng chỉ là nghi ngờ cả hai có quen biết thôi chứ không nghĩ là tới mức này.

Gia Hân sững người ra một lát rồi chạy nhanh ra khỏi lớp.

-Gia Hân, mày định đi đâu?_Hương Mai lo lắng nhìn theo bóng Gia Hân nhưng cô đã đi rồi. Gia Hân nhanh chóng xuống những bậc thang lại nghe được vài lời bàn tán:

-Người đàn bà này ghê thật!_N1 cầm chiếc điện thoại lướt lướt.

-Thì ra Hoàng Huy là cậu chủ của tập đoàn Hoàng Lâm_N2

-Còn có tin quan trọng hơn là cậu ta và Hoàng Anh là anh em song sinh cùng mẹ khác cha đó_N3

-Sao lại có người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy?_N4

-Ông Lâm đã che dấu chuyện này tới 2 năm rồi đó_N5

-Nghe nói bà ta vì không chịu được nhục nhã vì những lời chỉ trích của dòng họ nên đã tự tử_N6

.....Pla...Pla.....

Cái đám người này chỉ biết bàn tán thôi sao? Còn chuyện gì khác đề làm không? Gia Hân thật sự bức mình thay cho Hoàng Huy. Gia Hân cố chạy nhanh hơn. Thì ra anh không lên lớp là vì tin này. Thì ra tờ báo sáng nay ba cô đọc là đang tin này. Thì ra đúng thật người mà ba mẹ cô bình luận là mẹ của Hoàng Huy. Anh bây giờ chắc đang rất đau lòng và buồn. Lúc này cô không thể bỏ rơi anh được. Nhất định cô phải ở bên anh. Gia Hân tháo luôn đôi giày mang trên chân ra, chạy và cứ chạy.

-Rầm!_Gia Hân mở cửa nhà của nhà Hoàng Huy ra. Anh đang rửa mặt trong nhà tắm, nghe tiếng mở cửa thì chạy ra xem lại nhìn thấy Gia Hân đi chân trần, đầu tóc rũ rượi, trên người vẫn còn mặc đồng phục của trường. Còn chưa hiểu gì thì Gia Hân đã chạy tới ôm chặt lấy anh, khóc nức nò.

-Làm sao vậy?_Hoàng Huy khó hiểu, có chút đau lòng nhìn cô gái đang ở trong lòng anh. Cô gái này thật là làm anh lo lắng chết đi được.

-Anh có sao không? Sao hôm nay lại không đến lớp? Có biết em đã lo thế nào không?_Gia Hân đẩy nhẹ người Hoàng Huy ra nhìn anh, đôi mắt đã ngập

nước.

-Đồ ngốc! Anh không sao chỉ là hôm qua ngủ trễ nên hôm nay dậy trễ_Hoàng Huy có chút buồn cười, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Gia Hân.

-Anh xem tin tức chưa?_Gia Hân lo lắng hỏi.

-Hả. Hôm nay có tin gì lạ sao?_Hoàng Huy nghi ngờ hỏi. Rõ là anh chưa xem gì nên mới có thể bình tĩnh như vậy được. Gia Hân cảm thấy yên tâm hơn khẽ lắc đầu:"Không có. Anh không được xem tivi hay báo hoặc lên mạng nhé. " Anh không biết cũng tốt như vậy sẽ không phải đau lòng.

-Được rồi mà. Mà sao tự dưng em lại nói như vậy với anh_Hoàng Huy gật đầu.

-Không có gì chỉ là....Anh cũng biết mà báo chí chỉ toàn nói dối._Gia Hân lấy tay quệt nước mắt lắc đầu.

-Được rồi đừng khóc nữa_Hoàng Huy gật đầu xoa đầu cô.

-Thôi anh cứ ở nhà nghỉ ngơi cũng được, em đến trường đây. Yên tâm em sẽ chép bài cho anh_Gia Hân nói rồi cố nở một nụ cười sau đó quay người bước đi. Gia Hân vừa bước ra khỏi nhà Hoàng Huy đã đóng chặt cửa lại, khẽ nở một nụ cười đau khổ. Sao anh lại không biết chuyện gì đã xảy ra. Chỉ là anh đã không còn biết làm gì nữa thôi. Khóc sao? Đau lòng sao? Đập phá đồ sao? Nghe cô an ủi sao? Thật vô nghĩa! Thà tự chịu đau lòng còn hơn để cô thấy bản thân lại yếu đuối và tệ hại như thế này. Anh muốn cô nhìn thấy người mà cô yêu là một người con trai mạnh mẽ luôn lạc quan chứ không phải là lúc nào cũng chỉ biết đau lòng vì chuyện của gia đình. Nhưng anh cũng là một con người nên cũng có lúc trái tim quá đau , đau đến nỗi không còn cảm giác nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Hợp Đồng Vô Hiệu Lực

Gia Hân đang đi trên đường chợt điện thoại cô reo lên. Gia Hân lấy điện thoại ra nhìn trên màn hình khẽ chạm vào trả lời:

-Alo. Gì vậy?

-Mày đột nhiên chạy đi đâu vậy?_Hương Mai lo lắng hỏi.

-À tao đi gặp Hoàng Huy nhưng có vẻ anh ấy chưa biết tin này_Gia Hân giọng có chút buồn.

-Ukm...À mà người đưa tin hình như là Thiên Long á. Tao nghe Hoàng Anh nói chuyện này còn liên quan tới mày nữa._Hương Mai ngập ngừng một chút rồi cũng nói ra.

-Sao cơ? Là tên sao quá tã đó đưa tin sao?_Gia Hân kinh ngạc hét lên.

-Trời ơi mày bình tĩnh đi tui tao sắp lùnh rồi này_Hương Mai lấy tay che tai

-Khoan đã...Sao lại liên quan tới tao?_Gia Hân ngây ngốc hỏi.

-Tao không biết hình như cả hai đều thích mày nên mới tranh giành mày á_Hương Mai đoán.

-Thôi đi, đừng có nói bậy, chỉ có Hoàng Huy là yêu tao thôi. Mà sao Hoàng Anh lại biết được?_Gia Hân thoáng ngạc nhiên trước câu nói của Hương Mai nhưng rồi lại hỏi sang chuyện khác.

-À. Anh ấy hay đi theo Hoàng Huy lắm. Anh ấy luôn quan sát cậu ta từ phía xa và âm thầm giúp đỡ cậu ta. Mặc dù là anh em cùng mẹ khác cha nhưng anh ấy vẫn thương Hoàng Huy. Mấy thấy anh ấy tốt đúng không?_Hương Mai vừa nói vừa cười tùm tùm.

-Từ khi nào đã gọi người ta là anh rồi?_Gia Hân trêu, miệng nở một nụ cười gian.

-Á, chỉ là quan hệ trên bạn bè một xíu thôi hà_Hương Mai xấu hổ.

-Trời gì mà trên bạn bè một xíu thôi. Cô nương ơi còn giấu được sao?_Gia Hân bụm miệng cười. Không ngờ Hương Mai mà cũng có lúc ngốc thế này.

-Thôi không nói chuyện với mày nữa_Hương Mai hai má đã đỏ lên vì ngại sau đó cúp máy luôn.

-Thật là..._Gia Hân lắc đầu, mang điện thoại bỏ vào túi sau đó nhanh chóng đến nhà Thiên Long.

-Kính coong! Kính coong_Gia Hân bấm chuông cửa liên tục. Một cô người hầu đi ra nhận ra Gia Hân là cô gái lúc trước liền nở một nụ cười."Chào cô"

-Chào chị,Thiên Long anh ta có nhà không chị_Gia Hân gật đầu.

-Ồ, cậu chủ đang ở trên phòng. Cô người hầu mở cổng có chút ngạc nhiên ,thầm nghĩ:"Cô ta sao dám cả gan gọi thẳng tên của cậu chủ như vậy chứ, chẳng biết cô ta gặp cậu chủ để làm gì nữa?"

Gia Hân vào nhà nhìn thấy quần gia Kim đang ngồi trên ghế ở phòng khách liền bước đến gần ông chào một tiếng:"Chào bác"

-Ừa Gia Hân cô đến đây gặp cậu chủ sao?_Quần gia Kim nhìn thấy Gia Hân vội đặt quyền sở xuống bàn.

-Dạ cháu đến gặp Thiên Long, anh ta ở trên phòng đúng không ạ_Gia Hân lễ phép hỏi.

-Đúng vậy. Cháu gặp cậu ấy có việc gì?_Quần gia có chút ngạc nhiên lại có chút lo lắng vì người con gái trước mặt ông đây đã từng làm Thiên Long, người mà ông coi như cháu của mình gặp tai nạn.

-Dạ cháu gặp anh ta có chút việc...Vậy cháu lên gặp cậu ấy được không ạ_Gia Hân lịch sự hỏi. Dù gì ông cũng là quần gia nên hỏi trước khi vào thì tốt hơn.

-Cô gặp tôi có chuyện gì? Nói ở đây luôn đi,Thiên Long bước xuống cầu thang, hai tay đút vào túi quần vẫn kiêu ngạo như trước. Gia Hân vừa nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét kia liền bước đến gần anh, quên mất đang ở trước mặt của quần gia, cô lớn tiếng hỏi:

-Bài báo này là anh đưa tin?_Gia Hân lấy bài báo mới mua trên đường đến giờ ra trước mặt anh khiến Thiên Long có chút ngạc nhiên. Anh còn tưởng cô đến đây gặp anh vì có ý với anh, đã hối hận khi nhận ra Hoàng Huy là kẻ tệ hại bỏ nhà đi bụi.

-Đúng là vậy. Giờ thì cô đã nhận ra cũng đã muộn... Thiên Long còn chưa nói hết thì:"Bốp!"_Gia Hân mạnh tay tát thẳng vào mặt Thiên Long. Quần gia Kim cùng các cô người hầu đều tròn mắt nhìn Gia Hân trong lòng lại lo sợ. Các cô người hầu đều có cùng một suy nghĩ:"Cô ta chết chắc rồi." Còn quần gia ông không ngờ linh cảm của ông là đúng, cô gái này hết gây tai nạn cho Thiên Long còn dám tát cả Thiên Long. Thiên Long là do mười mấy năm qua ông nuôi dưỡng, chứng kiến được sự trưởng thành từng ngày của anh vậy mà giờ sao có thể để một cô gái làm tổn thương anh như vậy. Quần gia Kim lập tức tới gần Gia Hân:"Gia Hân sao cô lại dám làm vậy với cậu chủ?Cô có biết nếu kiện ra tòa cô sẽ..."_Chưa nói hết thì lại bị Thiên Long cắt ngang:

-Quần gia cháu và cô ấy lên phòng nói chuyện_Sau đó kéo tay Gia Hân lên phòng anh. Gia Hân vùng vằng không chịu đi, cho rằng anh sợ mọi người biết được chuyện anh đã gây ra nên mới nói chuyện trên phòng. Thiên Long tức giận hơn mạnh tay kéo cô lên phòng. Cô gái này từ khi nào lại ngang bướng với anh đến vậy. Gia Hân bị kéo tay đau đớn không chống cự lại được nữa. Ra đến cửa thì anh mới buông tay cô ra. Gia Hân không chịu được cơn bức tức trong lòng mà phun ra hết:"Này anh có biết là đau lắm không?Có cần mạnh tay với tôi như vậy không?"

-Là cô tự nhiên làm trái lời tôi nên tôi phải dùng biện pháp này. Tự làm tự chịu thôi_Thiên Long khoanh tay trước ngực. Cái tát vừa nãy của cô anh còn chưa tính. Nếu không phải là cô thì anh đã hung hăng mà đánh người đó rồi.

-Được, tôi cũng không muốn nhiều lời với anh nữa. Anh biết tôi đến đây là để làm gì mà phải không. Vì vậy khỏi cần giải thích. Tôi hỏi anh tại sao lại làm vậy với Hoàng Huy?_Gia Hân hai tay chống nạnh ra vẻ dữ dằn.(Ít lời quá)

-Tôi làm gì là việc của tôi không cần cô xen vào_Thiên Long lạnh lùng đáp lại.

-Làm gì là việc của anh nhưng làm tổn thương Hoàng Huy thì lại trở thành việc của tôi_Gia Hân mặt đối mặt với Thiên Long.(Cái này chị ấy bắt trước troq fim ấy ạ.)

Thiên Long nhíu mày nhìn bộ dạng của Gia Hân. Từ khi nào mà cô trở nên không nghe lời đến vậy?Vì Hoàng Huy sao? Quan tâm tên đó đến vậy sao? Thiên Long bực mình đẩy Gia Hân vào tường:

-Tôi nói hần tránh xa cô ra là hần không nghe lời nên phải chịu hậu quả

-Anh thật là vô lý Hoàng Huy là người yêu tôi vì sao lại phải tránh xa tôi chứ_Gia Hân bực mình nhìn thẳng vào mắt anh. Cô chưa một lần nào làm vậy Vì cô sợ không ngăn được bản thân mình yêu anh. Chỉ là không có cách thoát ra chỉ còn cách đối đầu với anh.

-Cô không cần biết chỉ cần biết tôi ra lệnh cho cô phải tránh xa hần ra tên đó không tốt như cô nghĩ đâu._Thiên Long ngang ngược ra lệnh.

-Anh thật là buồn cười mà. Tôi là osin của anh không có nghĩa là anh nói tôi làm gì tôi cũng sẽ làm. Rồi cũng sẽ có giới hạn thôi. Và lần này cũng vậy. Tôi sẽ không thể nghe lời anh. Anh cho rằng Hoàng Huy không tốt như tôi nghĩ nhưng ít ra so với anh mà nói là tốt hơn nhiều_Gia Hân bình tĩnh nhìn vào mắt anh nói. Thiên Long nghe Gia Hân so sánh anh với Hoàng Huy lập tức sắc mặt biến đổi. Anh đã cố gắng kìm nén cơn tức giận khi nói chuyện với cô mà cô lại không biết điều, khơi dậy cơn tức trong lòng anh, Thiên Long nắm chặt lấy tay Gia Hân ép vào tường quát:

-Rút lại lời cô vừa nói mau. Nhanh lên! Trước khi tôi đưa bản hợp đồng cho ba mẹ cô _Thiên Long mắt hần lên những tia máu đỏ lạnh lùng đe dọa.

-Anh thích thì đưa đi, thả tay tôi ra_Gia Hân bị vẻ mặt của Thiên Long làm cho hoảng sợ nhanh chóng vùng tay anh ra. Thiên Long biết đã làm cho Gia Hân đau liền nói lòng nơi cô tay cô sau đó nhìn cô:

-Cô không sợ?

-Tôi...Tôi không sợ. Hợp đồng là cái gì chứ? Tôi mặc kệ! Lần trước anh bắt tôi phải làm bao nhiêu là thứ: là con rối cho anh sai vặt, có hôm lợi mựa mang hồ sơ cho anh vậy mà cuối cùng anh không cần, vì anh mà thức đêm học bài, vì anh mà tôi giảm cân...Pla...Pla...còn bây giờ là bắt tôi phải rời xa Hoàng Huy. Như vậy là quá đủ. Lần này đừng hòng tôi nghe theo anh_Gia Hân tức giận nói hết nguyên một lèo sau đó đẩy anh ra đến cầu thang thì nghe thấy tiếng anh liền khựng lại:

-Cô thử bước ra khỏi đây đi. Tôi sẽ làm công ty ba cô phá sản_Thiên Long lạnh lùng nhìn cô bước đi.

-Phá sản? Anh là người như vậy sao? Khi nào anh cũng sẽ làm vậy sao? Khi nào cũng dùng tiền để đe dọa và uy hiếp người khác như vậy? Đừng tưởng anh có một chút tiền hơn người khác là có thể làm gì thì làm, muốn gì thì muốn. Kê chỉ biết ăn bám và sống nhờ thế lực của gia đình thật khiến tôi cảm thấy ghê tởm._Gia Hân nói xong thì bước xuống cầu thang không thèm quay lại nhìn anh dù chỉ một lần.

Thiên Long đứng chết chân tại chỗ. Cô nói anh là kẻ hay đe dọa uy hiếp người khác bằng tiền. Cô nói anh chỉ biết ăn bám gia đình và sống nhờ thế lực của gia đình. Cô ghét anh lắm sao? Rốt cuộc thì anh đã làm gì sai? Luôn âm thầm bảo vệ cô là sai sao? Mong muốn cô được hạnh phúc nên mới nói cô tránh xa Hoàng Huy. Như vậy là sai sao? Thật buồn cười! Những thứ anh cố làm cho cô đều vô nghĩa. Hoàng Huy tốt hơn anh sao? Đúng vậy hẳn ta thì luôn mỉm cười lạc quan con anh thì sống như một thằng bù nhìn không hơn không kém. Lúc nào cũng phải "trung" bộ mặt lạnh lùng và che giấu cảm xúc của mình. Anh đã yêu cô nhưng lại không thừa nhận. Vì sao ư? Vì anh sợ bản thân sẽ tổn thương. Sẽ đau khổ khi nhận ra rằng người cô yêu là Hoàng Huy. Bây giờ bản thân anh cũng không biết làm gì.

Gia Hân có chút tức giận bước qua quần gia thì khẽ cúi đầu:"Chào bác"_Sau đó bước ra khỏi ngôi biệt thự khiến những cô người hầu mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau khó hiểu khi Gia Hân vẫn nguyên vẹn mà ra về. Trên lầu lại truyền đến một loạt âm thanh đập phá đồ khiến họ hoảng sợ chạy lên xem. Còn quần gia Kim ông khẽ lắc đầu cười khổ. Thì ra cậu chủ nhỏ của ông đã biết yêu rồi. Rất nhanh thôi cậu sẽ biết thế nào là tình yêu. Rồi sẽ có lúc cảm nhận được hương vị ngọt ngào do nó mang lại và cũng có lúc sẽ phải cảm nhận được sự ghen tuông, giận dữ và...đau khổ do nó gây ra. Cũng như một tách coffe có vị ngọt và cũng có vị đắng, tùy vào tâm trạng mà ta uống, nó sẽ mang lại cho ta một cảm giác thật sự khác biệt...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Sự Thật

Gia Hân tâm trạng đang rất buồn bực. Bây giờ cô không biết phải đi đâu. Đầu óc cô rối bời. Vừa rồi cô mạnh miệng nói rằng mặc kệ cho anh có mang hợp đồng cho ba mẹ cô xem nhưng thật ra cô bây giờ rất sợ. Sợ ba mẹ cô sẽ biết được. -ASSS TẤT CẢ LÀ TẠI TÊN SAO QUÁ TẠ ĐÓ MÀ RA.

TÊN KHỐN!!! Gia Hân bực mình hét toáng lên, trút hết cơn giận ra ngoài. Gia Hân cảm thấy lòng có chút nhẹ nhõm hẳn. Chợt điện thoại cô reo lên, Gia Hân nhấn trả lời: -Alo, mày lại gọi tao có việc gì?

-Gia Hân mày lên mạng xem đi._Hương Mai giọng nói có chút vui mừng và gấp gáp. Có chuyện gì?_Gia Hân nhủ mày, đang cảm thấy khó hiểu thì ở gần cô từ màn hình tivi tin tức của thành phố truyền đến một âm thanh quen thuộc khiến cô quay lại nhìn:

-Chào mọi người tôi là Trần Hoàng Anh. Tôi biết mọi người ai cũng đã xem tin tức trên các tờ báo cũng như trên bản tin nhưng sự thật thì không phải như các bài báo đã đăng. Tôi đúng là không phải con ruột của chủ tịch Hoàng Lâm nhưng tôi cũng không phải là con ruột của mẹ Ngọc Lan. Cách đây 20 năm về trước mẹ tôi là Hoàng Yến Nhi đã hiến máu cứu sống mẹ Ngọc Lan sau một lần tai nạn. Một năm sau đó Mẹ Ngọc Lan biết được chính mẹ tôi là người hiến máu cứu bà nên đã tìm mọi cách để trả ơn mẹ tôi nhưng mẹ tôi đều từ chối và chỉ nhờ mẹ Ngọc Lan giúp bà ấy một chuyện. Mẹ Ngọc Lan vì biết ơn mẹ tôi nên liền đồng ý. Việc mà mẹ tôi nhờ là giúp bà ấy nuôi đứa con đang ở trong bụng bà và đứa con ấy không ai khác chính là tôi. Vì ba tôi mất bà mẹ tôi lại không có đủ điều kiện để nuôi tôi.

Mẹ Ngọc Lan cũng đang mang thai nên quyết định lập một kế hoạch làm giả tất cả các giấy chụp siêu âm từ sinh một thành sinh đôi nói dối với mọi người kể cả ông Lâm rằng bà sẽ sinh đôi. Rồi một năm nữa trôi qua khi mẹ tôi sinh tôi ra vì xảy ra sơ xuất nên chỉ được chọn một trong hai được sống, lúc đó mẹ tôi đã quyết định để tôi được sống.

Mẹ Ngọc Lan biết được chuyện nên đã hứa với bà là sẽ chăm sóc tôi thật tốt, 16 năm trôi qua trong êm đềm rồi cuối cùng chuyện tôi không phải là con ruột của ông Hoàng Lâm cũng bại lộ. Mẹ Ngọc Lan sợ tôi bị ông làm hại nên đã đưa tôi ra ngoài sống. Nhưng ông Lâm vì tức giận nên đã có ý định giết tôi nhưng mẹ Ngọc Lan đã nói với ông rằng nếu ông ấy giết tôi thì bà ấy sẽ tự tử. Ông Lâm cho rằng bà chỉ nói đùa nên sai người theo dõi tôi và làm hại tôi. Mẹ Ngọc

Lan biết được chuyện nên đã tự tử vì để tôi được sống yên ổn. Trước khi chết bà ấy còn để lại một lá thư nói hết tất cả sự thật. Lúc đó tôi đã rất đau khổ, rất tức giận và yêu thương mẹ Ngọc Lan cho dù bà ấy không phải là mẹ ruột của tôi. Họ hàng thì ghẻ lạnh với mẹ Ngọc Lan, cho rằng mẹ Ngọc Lan ngoại tình nên đã không xây mộ mẹ Ngọc Lan và cho rằng bà chết vì không chịu được nhục nhã. Mặc dù mẹ Ngọc Lan đã nói tôi nhất định phải giữ bí mật nhưng đến ngày hôm nay mọi thứ mà ông Lâm che giấu đều đã bị lộ và không chỉ có mọi người trong dòng họ mà còn có tất cả mọi người trên đất

nước này đều khinh thường và xúc phạm mẹ tôi khiến tôi không thể im lặng được. Tôi quyết định ngày hôm nay nói ra hết sự thật để mọi người thấy được tình mẹ cao cả mà mẹ Ngọc Lan dành cho tôi.

Tôi biết mọi người sẽ thấy chuyện này thật khó tin nhưng tất cả đều là sự thật. Cuối thư mẹ Ngọc Lan còn viết: "Mẹ thật sự không hề hối hận với những việc mẹ làm. Mẹ cảm thấy hạnh phúc khi trước khi chết có thể làm một việc ý nghĩa giống như mẹ của con vậy đó." Tôi hi vọng những điều tôi nói ra sẽ giúp mọi người có cái nhìn khác về mẹ Ngọc Lan, người tôi luôn yêu quý.

-Đúng vậy thưa mọi người. Tin tức có thể đúng với một thời điểm nhưng nó có thể sai trong vài giây sau đó. Sự thật vẫn là sự thật, dù nó được che giấu thì cũng có lúc nó sẽ được tiết lộ. Cuộc sống luôn có những việc làm ý nghĩa mà ta không thể ngờ tới như việc làm của bà Ngọc Lan qua câu chuyện của Hoàng Anh. Vì vậy mọi người hãy nhìn từ mọi khía cạnh khác nhau mà đánh giá một con người đừng vội đánh giá họ qua lời nói, tin tức từ một số bài báo. Bản tin từ đài MSC, phóng viên Thanh Loan. Một phóng viên cầm mic giọng nói rõ ràng lưu loát kết thúc màn ghi hình của mình. (A, đài MSC j đó là Ri bịa á nka!) Gia Hân hai tay buông thõng, mắt nhìn lên màn hình tivi kia. Nước mắt đã chảy ra từ khi nào. Rốt cuộc thì mọi chuyện cô làm đều đúng. Bệnh vực ẹ Hoàng Huy là đúng. Cô cảm thấy xúc động và hạnh phúc vì Hoàng Huy chắc chắn sẽ không còn ghét mẹ anh nữa. Gia Hân lập tức tắt cuộc gọi của Hương Mai vừa rồi mặc cho đầu giấy bên kia vẫn còn tiếng của Hương Mai: "Ê con nhỏ kia đang nói sao lại im lặng vậy. Này.

Tao...tút tút" Sau đó cô gọi cho Hoàng Huy. -Alo.Hức... anh xem...Hức... tin tức chưa? Gia Hân vừa nói vừa nức. -Em sao lại khóc vậy? Hoàng Huy lo lắng hỏi -Không có gì chỉ tại em quá vui mừng. Anh xem tin tức chưa? Gia Hân nín hân. -Này hôm nay em đã hỏi anh hai lần câu này rồi đó. Cái cô gái này thật là kì lạ Hoàng Huy có chút buồn cười. Vui mừng mà khóc cơ đấy. -Nhưng anh xem chưa? Nếu chưa thì mở lên nhé Gia Hân mỉm cười. -Nhưng biết làm sao được, sáng nay có ai đó nói anh nhất định không được xem tin tức. Hoàng Huy làm bộ trừu Gia Hân khiến cô bật cười: -Anh thật xấu. Cứ trừu em hoài. Bây giờ anh xem đi em không cần nữa.

-Anh xem rồi, là Hương Mai nói anh xem Hoàng Huy cũng nở một nụ cười. -Vây là tốt rồi giờ chúng ta mau đi thăm mẹ anh đi. Anh nhất định không được nói năng vô lễ với mẹ nữa đó Gia Hân -Được rồi, cô chủ nhỏ của tôi...Anh cúp máy được chưa? Hoàng Huy lại cười -Ukm Gia Hân

-Bye, lát gặp sau Hoàng Huy cúp máy. Lòng anh đang tràn ngập hạnh phúc và có chút áy náy vì những hành động của bản thân bao năm qua đối với mẹ anh. Anh nhận một dãy số sau đó nhận gọi: -Alo, cậu chủ gọi tôi có việc gì? Giọng nói kính cẩn từ đầu dây bên kia vang lên.

-Tôi sẽ quay về Câu nói của Hoàng Huy làm người kia suýt nữa thì làm rớt điện thoại trên tay, hỏi lại: -Sao ạ? -Tôi nói là tôi sẽ quay về ông nghe không rõ? -Không có tôi sẽ lập tức báo với ông chủ Người kia vui mừng -Khoan đã, ông hãy nói với ông ấy tôi sẽ quay về khi ông ấy chấp nhận điều kiện của tôi -Vâng...

Người kia có chút e ngại sau đó cúp máy. 5'sau điện thoại của anh vang lên, màn hình hiển thị một dãy số không lưu tên nhưng đó là một dãy số anh nhớ nhất, Hoàng Huy nhận trả lời: -Điều kiện của con là gì Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói khàn khàn nhưng trầm ấm. -Nhận Hoàng Anh làm con nuôi Hoàng Huy bình tĩnh nói ra điều anh muốn.

-Được Người đàn ông kia trầm mặc một lúc rồi cũng trả lời sau đó cúp máy. Hoàng Huy môi nở một nụ cười. Từ nay cuộc sống của anh sẽ ổn định trở lại. Sẽ không còn ganh ghét, hận thù mà sẽ là cuộc sống hạnh phúc với cô. Mọi chuyện với anh đã ổn thỏa nhưng thật ra vẫn không phải là dừng lại ở đây. Mọi chuyện vẫn có thể thay đổi vì một chuyện mà anh đã quên mất. Nó thật sự quan trọng với anh. Để rồi khi anh nhận ra thì lúc đó đã quá muộn. ...

Cuộc sống nhiều khi không đơn giản như bạn nghĩ và có những chuyện bạn không ngờ nó sẽ đến với bạn, bất chợt, rất nhanh và bạn phải đón nhận nó như một cơn gió mang theo những hạt bụi làm nước mắt bạn rơi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Người Vô Cảm

Gia Bảo vào công ty mặc kệ những tiếng chào của các nhân viên. Sau đó anh đi thẳng đến một căn phòng, mở cửa ra bước vào trong, lạnh lùng nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế:

-Ông gọi tôi đến đây vì việc gì?

-Con cứ ngồi xuống đi đã, ta có chuyện quan trọng muốn nói với con Người đàn ông kia là Hoàng Vĩnh ba của Gia Bảo.

-Rồi ông nói đi Gia Bảo ngồi xuống theo lời ông.

-Chuyện Vĩnh Kỳ đột nhiên không muốn hợp tác với con nữa con tính sao? Ông Hoàng Vĩnh nhìn Gia Bảo.

-Chuyện đó ông không cần phải lo tôi đã cho người theo dõi tên đó, nếu hắn tiết lộ thông tin về công ty thì chính tay tôi sẽ giết hắn Gia Bảo khẽ nhếch môi, ánh mắt sắc lại.

-Vậy còn bây giờ con định làm gì? _Ông Hoàng Vinh nheo mắt nhìn Gia Bảo đầy nghi hoặc. Ông thật sự không biết con trai ông đang toan tính điều gì.

-Tôi đang có một kế hoạch nhắm vào điểm yếu của Thiên Long và Hoàng Huy. Sẽ rất thú vị đấy, ông cứ chờ xem bọn họ thất bại thảm hại dưới tay tôi như thế nào? _Gia Bảo nở một nụ cười quỷ dị.

-Con muốn làm gì cũng được miễn có lợi cho công ty thì ta không cần _Ông Hoàng Vinh nở một nụ cười, ánh mắt có một tia buồn. Từ trước đến giờ việc anh làm đều không hỏi ý kiến của ông nhưng việc ông làm mà không thông qua anh thì chắc chắn công ty sẽ bị anh hủy hoại. Anh còn đáng sợ hơn cả kẻ thù nhưng nếu không có anh thì tập đoàn Gia Bảo không thể đứng được vị trí thứ hai châu Á như ngày nay.

-Nếu để tôi biết được ông có ý cản trở kế hoạch của tôi thì ông chết chắc _Gia Bảo nói tay siết chặt trước mặt như thể đang bóp nát thứ gì đó trong tay sau đó quay người bước đi.

Ông Hoàng Vinh khẽ thở dài. Anh như vậy tất cả cũng là tại ông. Ông trong phút nông nổi đã quan hệ với người phụ nữ khác để mẹ anh đau lòng tự tử chết. Anh hận ông. Nhưng ông hi vọng thời gian có thể xóa đi nỗi hận thù trong lòng anh. Ông vẫn mong anh sẽ lại gọi ông một tiếng "ba" nhưng sao nó quá khó khăn.

-Chủ tịch có cần tôi cho người theo dõi cậu chủ? _Thuộc hạ bên cạnh ông lên tiếng.

-Không cần _Ông Hoàng Vinh phát tay.

Gia Bảo nhanh chóng lái xe ra khỏi công ty, chợt điện thoại anh reo lên, nhìn màn hình hiển thị là một số lạ Gia Bảo gấn thiết bị nghe:

-Ai vậy?

-Là em Kim Ngân đây. _Bên đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh dịu êm quen thuộc.

-Kim Ngân mấy ngày nay em đã ở đâu? Sao anh gọi mà em không bắt máy? _Gia Bảo lo lắng

-Em đi du lịch ở Nha Trang để khuây khỏa đầu óc mà lại bị cướp giật mất điện thoại, em mua cái mới liền gọi cho anh đây _Kim Ngân vẻ không vui.

-Cái gì? Em bị cướp sao? Thằng đó em có nhớ mặt không? _Gia Bảo tức giận tay siết bô lăng đến nỗi gân xanh.

-Em không nhớ với lại chỉ là điện thoại dù sao em cũng không bị thương mà _Kim Ngân không muốn truy cứu nếu không chắc chắn tên cướp đó chết mà xác cũng không nhận dạng được nữa vì Gia Bảo mà tức giận thì rất đáng sợ.

-Thôi anh sẽ không điều tra nhưng lần sau nếu muốn đi đâu thì phải nói cho anh biết. _Gia Bảo thả lỏng.

-Được rồi mà. Mà anh có chuyện gì muốn nói với em sao? _Kim Ngân thắc mắc.

-Cũng không phải chuyện quan trọng gì là Thiên Long biết vụ em lái xe định tông Gia Hân nên nói em đến xin lỗi con nhỏ đó _Gia Bảo

-Uhm.Em sẽ đến gặp cô ấy. Lúc đó em thật sự là không làm chủ được bản thân mình, là em ngu ngốc... _Kim Ngân nói đến đây thì nghẹn lại giống như đang kìm nén.

-Em ổn chứ? _Gia Bảo lo lắng hỏi.

-Em ổn mà. _Kim Ngân cố nở một nụ cười.

-Vậy thì tốt. Anh không muốn em phải đau lòng về những chuyện liên quan đến thằng đó. Anh muốn nhờ em một việc... _Gia Bảo khẽ nhếch môi tạo thành một đường cong.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Một Buổi Sáng Của Cô

Gia Hân bước xuống phòng ăn thấy Gia Ân đang đặt đĩa salad trộn xuống bàn bên cạnh ba cô vẫn đang đọc báo và mẹ cô mang tạp dề chiên trứng.

-Buổi sáng tốt lành chị hai _Gia Ân thấy cô liền ngẩng đầu lên nhìn cô nở một nụ cười. Chợt lòng Gia Hân thất lại, cô cảm thấy thật khó chịu trước biểu hiện này của Gia Ân, quả thật cô là diễn viên nên diễn giống đến độ không phân biệt được đâu là thật đâu là diễn. Cố nặn ra một nụ cười Gia Hân gật

đầu ngồi xuống.

-Ba đọc tin tức cậu chủ của tập đoàn Hoàng Huy đã trở lại chưa ba? _Gia Ân nhìn ba cô.

-À, ba đọc rồi _Ba cô đặt tờ báo xuống.

-Ba đã biết chuyện vợ chủ tịch Hoàng Lâm không phải như những tờ báo kia đăng chưa? _Gia Hân tiếp lời.

-Chuyện đó ba cũng đã biết rồi _Ba Gia Hân.

-Con nói không sai mà đúng không ba. Cô ấy là người tốt... _Gia Hân còn chưa nói hết thì:

-Nói chuyện khác đi Hân _Ba cô khó chịu nhìn cô.

-Con...xin lỗi _Gia Hân cúi gầm mặt xuống, cô cũng chỉ là nói tốt ẹ Hoàng Huy thôi. Cô muốn ba cô có cái nhìn tốt về gia đình Hoàng Huy và quan trọng là để cô thiện cảm về việc anh là bạn trai của cô. Nhưng hình như cô nói hơi nhiều về vấn đề này rồi. Hôm qua cô vì chuyện này mà lớn tiếng với mẹ nên chắc ba vẫn còn giận cô.

-A, Gia Hân dạo này con học sao rồi? Mẹ nghe nói cậu bạn Thiên Long gì đó kèm con học mà đúng không? _Mẹ Gia Hân lên tiếng giúp Gia Hân.

-Dạ con học vẫn tốt... _Gia Hân gượng cười. Gì chứ tên sao quá tạ mà kèm cô học sao? Bắt cô đọc toàn là sách không. Hoàng Huy mới là kèm cô học tốt thì có.

-Cuối cấp rồi con phải chuyên tâm học cho thật tốt, không được vì những chuyện khác mà ảnh hưởng đến việc học. _Ba cô nhẹ giọng nhắc nhở.

-Dạ _Gia Hân gật đầu, hiểu ngay ý ba cô là không được yêu đương và quan tâm đến chuyện của người khác.

-Thôi mọi người ăn sáng rồi còn đi làm _Gia Ân lên tiếng.

Bữa sáng cứ thế trôi qua, Gia Hân bước đến trường với một tâm trạng buồn rầu. Ba cô có vẻ không thích cô yêu đương gì trong thời gian này. Vậy thì chuyện cô quen Hoàng Huy thì sao đây?

-Gia Hân! _Còn đang suy nghĩ thì cô nghe thấy tiếng gọi trầm ấm quen thuộc, quay người ra sau thì thấy anh.

-Hoàng Huy _Gia Hân nở một nụ cười.

-Suy nghĩ gì mà anh gọi không nghe thế cô chủ nhỏ _Hoàng Huy bước đến gần Gia Hân, đưa tay ra véo mũi, trêu cô một câu.

-A, em đang nghĩ không biết phải làm sao để học vô đây. Nhiều bài quá! _Gia Hân kéo tay anh xuống xoa xoa cái mũi tội nghiệp của mình. Không nhìn cũng biết nó chắc chắn là đang đỏ lên.

-Yên tâm anh sẽ luôn ở bên giúp cô chủ nhỏ của anh học tốt mà _Hoàng Huy mỉm cười tỏa nắng.

-Anh mà ở bên thì em mới là không học tốt được á _Gia Hân bĩu môi.

-Gì chứ anh đây học rất tốt mà _Hoàng Huy đầy tự tin khiến Gia Hân phải bật cười.

-Không phải chuyện đó mà là vì mãi nhìn anh làm sao em tập trung học cho được _Gia Hân phì cười.

-Vậy thì anh sẽ bịt khẩu trang kín mít, đeo kính râm luôn lúc đó em sẽ không chú ý nữa _Hoàng Huy vui vẻ đưa ra biện pháp.

-Trời lúc đó thì em càng chú ý hơn đó, nhìn anh lúc đó sẽ giống như tên trộm mắt _Gia Hân lại cười. Anh đúng thật là hài hước mà.

-Vậy thôi anh sẽ để em học một mình vậy _Hoàng Huy mặt ỉu xù.

-Em giỡn thôi mà đương nhiên anh phải kèm em học rồi, đâu phải để để có gia sư kèm học miễn phí chứ _Gia Hân cười. Cô vui vẻ hẳn lên.

-Anh sẽ không kèm em học không công hoài đâu _Hoàng Huy nhìn Gia Hân rất nghiêm túc.

-Chứ anh bắt em phải làm gì? _Gia Hân ngạc nhiên. Cô không ngờ anh cũng nhỏ nhen nha.

-Mỗi ngày đi học đều phải làm đồ ăn sáng cho anh _Hoàng Huy sau khi đưa tay lên cầm véo suy tư rồi cũng nói ra.

-Ukm _Được thôi nhưng mà em làm đồ ăn không ngon vậy cậu chủ nhỏ Hoàng Huy không chê chứ _Gia Hân nghiêng đầu nhìn Hoàng Huy

-Đương nhiên là không rồi đồ của cô chủ nhỏ của tôi nấu sao chê được _Hoàng Huy

-Sao vậy? Lí do là gì nhì? _Gia Hân mỉm cười ngại ngùng không nhìn Hoàng Huy mà hỏi. Trong lòng ngập tràn hạnh phúc. Thầm nghĩ:"Là được ăn cơm

của người mình yêu chứ gì?"

-Ai mà dám chứ cô chủ nhỏ dữ như vậy mà _Hoàng Huy nói xong rồi chuẩn vô lớp trước để Gia Hân ngẩn ngơ cười cười một mình:

-Thì đúng rồi em dữ mà ai dám chê chứ...Hả.Anh nói cái gì? Á! Hoàng Huy đứng lại cho em dám nói em dữ hả _ Gia Hân giờ mới tiêu hóa xong tức giận đến độ phồng mang trợn má, hét lên.

Hương Mai mới tới lớp đã thấy cảnh tượng hết sức hài hước:Gia Hân cầm cây lau nhà đuổi theo Hoàng Huy khắp lớp, lắc đầu ngoay ngoay:"Đúng là cặp đôi khác người mà"

Cả hai còn đang hăng say chơi trò "Tom and Jerry" thì Gia Bảo bước đến gần Gia Hân nắm lấy tay cô đi ra ngoài:"Ra ngoài gặp tôi chút đi"

-Này Gia Bảo sao cậu lại nắm tay Gia Hân của tôi? _Hoàng Huy nhìn thấy Gia Bảo đột nhiên xen vào còn nắm tay Gia Hân khiến anh nổi con ghen.

-Mượn cô ta 5' thôi rồi trả nguyên vẹn. Đồ của cậu tôi không có hứng đâu _ Gia Bảo nhếch mép sau đó kéo Gia Hân ra ngoài.

-Ai là đồ vật chứ? Gì mà không có hứng? Làm như tôi muốn đi với anh lắm vậy. Bỏ tay anh ra coi! _ Gia Hân bực mình vùng vằng.

-Trật tự dùm đi ồn ào nhiều coi chừng fan tôi tưởng cô có ý tiếp cận tôi đó _ Gia Bảo cúi xuống nhỏ giọng bên tai cô.

-Á, Đồ biến thái bệnh hoạn. Anh phải là họ sở tên Khanh mới đúng đó _ Gia Hân tức giận hét lên. Cái tên này đúng là tự tin quá mà. Tự dưng kéo cô ra ngoài này làm gì.

-Ok cô muốn gọi tôi sao cũng được. Vào căn đề chính chiều nay 5h tan học xong nhớ chờ tôi đưa cô đến một nơi, có người cần gặp cô. _ Gia Bảo khoanh tay trước ngực nhìn Gia Hân, giọng đều đều.

-Sao tôi phải đi với anh chứ? Ai gặp tôi mà lại nhờ anh chứ? Đừng có giờ trò đòi bai _ Gia Hân nghi ngờ rú lên. Tên này bệnh hoạn như vậy ai mà dám đi cùng chứ. Không chừng hấn bắt cóc cô rồi cưỡng bức hoặc giờ trò thì sao?(Thông cảm chị ấy koi fím nhiều quá)

-Yên tâm đi tôi không có khủng mà để ý hay giờ trò gì với cô đâu. _ Gia Bảo nhếch môi.

-Vậy thì được. _ Gia Hân liếc Gia Bảo, cô yên tâm được phần nào. Cô cứ nghĩ là Gia Bảo sợ Hoàng Huy chứ không hề biết ý trong câu nói của anh nghĩa là:"Cô không bình thường như vậy ai mà thêm có ý đồ với cô chứ"

-Tôi khuyên cô đừng tùy tiện lấy một người con trai làm chỗ dựa ỉn. Tốt nhất là nên cẩn thận đi Hoàng Huy anh ta không tốt như cô nghĩ đâu. _ Gia Bảo nói xong lạnh lùng quay người bước vào lớp.

-Ê nè kêu tôi ra là chỉ nói vậy thôi sao? Gì mà tùy tiện? Anh mới là không tốt á _ Gia Hân bực mình gọi với theo nhưng Gia Bảo đã vào lớp rồi.

"Gì chứ? Sao ai cũng nói mình tránh xa Hoàng Huy. Anh ấy tốt mà. Lạ thật?" _ Gia Hân cảm thấy kì lạ cũng có chút thắc mắc.

Gia Hân vào lớp. Trong giờ học cô viết giấy đưa cho anh:"Hoàng Huy anh thật sự yêu em đúng không? Không lừa gạt em chuyện gì đúng không?"

Hoàng Huy sững người nhìn dòng chữ trên tờ giấy, chần chừ một hồi rồi cũng ghi:"ừ" vào tờ giấy rồi đưa lại cho cô. Gia Hân nhận lấy tờ giấy môi nở một nụ cười. Cô cảm thấy bớt bất an hơn. Hoàng Huy nhận được tờ giấy lại ghi một dòng tin khác:" Em tin tưởng anh!" Chỉ vờn vện bốn chữ thôi nhưng nó làm lòng anh chợt lo sợ. Anh đã quên mất chuyện nói lời chia tay với Gia Ân. Chiều nay anh nhất định phải nói rõ ràng cho Gia Ân biết anh yêu Gia Hân. Viết giấy rồi gửi lại cho cô:"Mà sao em lại hỏi anh như vậy?"

Gia Hân loay hoay viết rồi gửi qua cho anh:"Em chỉ hỏi vậy thôi anh không giấu em chuyện gì là được rồi. Đừng chú ý tới nó nữa"

Hoàng Huy kết thúc cuộc hội thoại qua giấy bằng một từ:"ừ" gửi cho Gia Hân.(Hai anh chị này ghê thật viết giấy trong giờ học mà bị thầy cô bắt là chết chắc á)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Câu Chuyện Của Kim Ngân

Gia Hân yên tâm ngồi học. Các tiết học lặng lẽ trôi qua đến ra về Gia Hân nói Hoàng Huy về trước cô có việc sẽ về sau. Hoàng Huy nhắc nhở vài câu rồi cũng về trước. Gia Hân lúc này mới dám lên chiếc xe của Gia Bảo. Chiếc xe lăn bánh từ từ hòa vào dòng xe cộ trên đường rồi dừng lại ở một quán coffee. Gia Hân xuống xe nhìn người con trai bình thân ngồi trong xe:

-Này anh không vào sao?

-Sao tôi phải vào? _Gia Bảo nhướn mày nhìn Gia Hân.

-Anh phải vào với tôi chứ. Ai biết được anh lừa tôi đến đây rồi về trước bỏ tôi ở đây một mình thì sao _Gia Hân ném cái nhìn khinh khỉnh vào Gia Bảo. Từ trước tới giờ anh có làm việc gì là không hại đến cô đâu.

-Cầm lấy _Gia Bảo đưa chìa khóa cho Gia Hân. Anh cũng phải chịu thua với tính nghi ngờ của cô.

-Hehe ở lại vui vẻ hen _Gia Hân giờ mới tin tưởng để lại một câu rồi bước vào quán coffee.

Gia Hân nhìn xung quanh tìm kiếm người muốn nói chuyện với mình. Cô đang thắc mắc không biết là ai thì đột nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nữ có chút quen quen:"Gia Hân ở đây này!"

Gia Hân quay người lại nhìn người con gái đang ngồi ở một bàn cách cô không xa. Là Kim Ngân. Gia Hân có chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng tiến gần bàn rồi ngồi xuống.

-Kim Ngân cô gặp tôi vì chuyện gì? _Gia Hân nhìn Kim Ngân.

-Từ từ hãy nói chuyện, cô uống gì nào? _Kim Ngân nhìn menu hỏi Gia Hân.

-Vậy lấy cho tôi một li cam ép _Gia Hân chọn đại một thức uống. Kim Ngân gọi người phục vụ tới và nói:

-Cho em một li cam ép và một sinh tố bơ nha anh _Nở một nụ cười tươi khiến người kia xao xuyến gật đầu và vào trong.

-Rốt cuộc là gặp tôi vì chuyện gì? _Gia Hân cảm thấy có chút không tự nhiên lại có chút có lỗi vì lần trước cô giả làm người yêu của Thiên Long khiến Kim Ngân đau khổ. Cô muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện.

-Cũng không phải chuyện quan trọng tôi chỉ muốn xin lỗi cô về việc lần trước tôi lái xe do có việc gấp nên suýt nữa thì tông cô. Lúc đó do gấp quá nên tôi cũng không để ý nhưng Thiên Long đã nói tôi nhất định phải xin lỗi cô. _Kim Ngân giọng nói rất dễ nghe và nhẹ nhàng khiến người đối thoại cũng không nổi trách giận. Gia Hân khẽ nở một nụ cười:

-Không sao, tôi không bị thương nặng với lại cô cũng không cố ý mà. _Câu nói của cô khiến Kim Ngân có chút ngượng. Thật ra thì là cô cố ý đó mà Gia Hân không biết đó thôi. Lại khiến cô trở thành kẻ nói dối và một con người giả tạo. Kim Ngân ghét cái cảm giác này, liền nhanh chóng lảng sang chuyện khác:

-Vậy dạo này Thiên Long có hay quan tâm đến cô không? Tôi thấy anh ấy rất yêu thương cô.

"Yêu cái khi gì lần trước chỉ là đóng kịch qua mặt cô thôi. Tên sao quả tã đó mà có ý với tôi thì chắc có bão lớn rồi. Lần này mình cũng nên nói sự thật với cô ấy thôi dù sao cũng không còn sợ cái bản hợp đồng kia nữa" _Gia Hân suy nghĩ một lúc rồi cũng lên tiếng:

-Kim Ngân thật sự xin lỗi cô vì thật ra tôi chỉ là osin của anh ta. Lần trước anh ta ép tôi phải đóng kịch để cô từ bỏ chứ anh ta không yêu thương gì tôi như cô nghĩ đâu _Gia Hân cảm thấy có lỗi vô cùng. Nhưng cô vẫn nói sự thật.

-Thật sao? _Nào ngờ Kim Ngân vừa nghe xong đã chớp lấy tay cô hai mắt long lanh đầy hi vọng.

-A thật mà tôi không có nói xạo _Gia Hân có chút hoảng sợ rút tay ra khỏi bàn tay kia.

-Ồ tôi xin lỗi tại tôi mừng quá _Kim Ngân ngại ngùng rút tay về. Cô bây giờ cảm thấy rất vui vì cô có cơ hội quay lại với Thiên Long rồi.

-Tôi cũng mong cô sẽ hạnh phúc bên anh ta chắc mấy ngày qua cô đã phải chịu đau khổ nhiều rồi _Gia Hân rất thành thật nhìn Kim Ngân trong mắt đầy cảm thông và có lỗi.

-Cảm ơn vì đã nói chuyện này cho tôi biết. Nhưng mà hiện tại thì người yêu cô là ai vậy? Tôi rất tò mò đó. _Kim Ngân bắt đầu dẫn dắt vào vở kịch mà cô đã tự đặt ra. Thật ra thì trước đó Gia Bảo đã nhờ cô tìm cách nói cho Gia Hân biết việc Hoàng Huy đã từng làm cô đau khổ. Và càng nói xấu anh ta càng nhiều thì càng tốt. Kim Ngân cũng không hiểu ý đồ của Gia Bảo là gì nhưng cũng nghe theo lời anh vì anh đã giúp đỡ cô rất nhiều.

-Người yêu tôi anh ấy tên là Hoàng Huy _Gia Hân có chút ngượng ngùng nói ra. Cô nghĩ rằng nên nói sự thật để Kim Ngân tin tưởng cô không có yêu thương gì Thiên Long.

-Sao? Là anh ta sao? _Kim Ngân giả vờ ngạc nhiên trong mắt hiện rõ tia tức giận.

-Sao vậy? _Gia Hân khó hiểu nhìn Kim Ngân.

-Trời ơi sao người tốt như cô lại đi quen cái tên playboy đó chứ _Kim Ngân vẻ không vui nói

-Ý cô là gì _Gia Hân khó chịu nhìn Kim Ngân. Lời nói sao mà khó nghe quá. Có vẻ như Kim Ngân rất ghét Hoàng Huy.

-Chắc cô cũng biết chuyện tôi bị một người con trai lừa gạt rồi làm đau khổ trước khi quay lại với Thiên Long đúng không?_Kim Ngân nhìn Gia Hân đôi mắt bắt đầu đỏ đỏ.

-Ukm_Gia Hân khẽ gạt đầu. Chuyện này cô cũng từng nghe qua khi tình cờ đi ngang qua phòng hội trường.

-Tên khốn đó đã lừa gạt tôi. Dùng những lời đường mật ngon ngọt để tiếp cận tôi. Đầu tiên hắn tỏ tình với tôi sau đó thăm dò tôi một thời gian. Tìm hiểu sở thích của tôi rồi bắt đầu có những biểu hiện quan tâm, dịu dàng, ân cần với tôi. Lúc đầu thì tôi lạnh lùng không thêm quan tâm tới hắn nhưng một thời gian không thấy hắn thì tôi cảm thấy có chút mất mát, nhớ nhung. Khi tôi đã bắt đầu lay động thì hắn liền tìm cách hẹn hò để tình cảm của tôi dành cho hắn ngày một lớn dần. Hắn còn làm ra vẻ đau khổ về chuyện gia đình với tôi để tôi cảm thông. Khi đã thân thiết hắn mới trêu chọc tôi để tôi cười còn nói tôi thường xuyên làm đồ ăn sáng cho hắn rồi chiều chiều thì cùng nhau tay trong tay đi về. Mọi thứ rất hạnh phúc trong một cuộc sống màu hồng đầy ngọt ngào cho đến một ngày hắn gặp tôi rồi ném vào mặt tôi một câu:"Minh chia tay đi, tôi chán cô rồi!" Sau đó bỏ đi. Tôi ngu ngốc bám theo van xin hắn quay lại nhưng hắn vô tình lãng tránh và làm tôi đau khổ.Tôi đúng là một đứa con gái ngu ngốc. Trong khi Thiên Long luôn bên tôi lắng nghe mọi tâm sự của tôi và anh ấy mới là người yêu tôi thật lòng thì trước đó tôi đã cự tuyệt anh ấy để đến với Hoàng Huy..._Kim Ngân kể tới đây thì nước mắt đã giàn dụa trên gương mặt nhỏ nhắn, đôi bờ vai khẽ run lên vì kim nén. Gia Hân đau xót giữ chặt lấy tay Kim Ngân. Thật sự là vậy sao? Anh là con người như vậy sao? Sao những biểu hiện đó của anh với Kim Ngân cũng giống như với cô vậy? Anh đối với cô là đồ vật sao? Cũng có khả năng vì hôm trước anh còn nói một câu tương tự như vậy với Thiên Long mà.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Gia Ân Gặp Tai Nạn

-Gia Hân, tôi không biết cô có tin những gì tôi kể không nhưng mà tất cả đều là sự thật. Cô phải tránh xa hắn đi nếu không cô sẽ phải đau khổ giống như tôi vậy_Kim Ngân nói tiếp.

Gia Hân im lặng. Cô thật sự cũng không biết nên tin hay không tin đây. Nhưng nhìn Kim Ngân không phải vẻ là nói dối. Trông cô rất thành thật. Chắc cô đã phải chịu nhiều đau khổ lắm. Nhưng nếu là sự thật thì cô phải làm sao đây vì cô bây giờ cũng đã có tình cảm sâu nặng với anh rồi. Còn đang trong vòng suy nghĩ của mình thì nơi tay truyền đến một cảm giác mát lạnh, Gia Hân nhìn xuống tay áo. Là sinh tố bơ loang lổ khắp tay áo cô một màu xanh.

-A, tôi thành thật xin lỗi quý khách_Người phục vụ hốt hoảng cúi đầu, vừa rồi anh mãi ngắm Kim Ngân nên làm đổ sinh tố vào người Gia Hân.(Đúng là hám gái mà)

-Không sao đâu, em tự xử lý được rồi_Gia Hân lắc đầu. Khổ thật, anh ta có vẻ rất hoảng sợ, sợ cô nói với quản lý thì chắc anh ta bị đuổi việc. Người phục vụ kia thấy Gia Hân không tức giận thì mới thờ phào nhẹ nhõm tiếp tục công việc của mình. Gia Hân đứng dậy:"Tôi vào phòng vệ sinh một lát nhé!"_Rồi sau đó xoay người hướng tới phòng vệ sinh gần đó.

♪Em đang hát về người yêu đầu ời, có nghe chẳng.

Em đem tiếng cười bờ môi ấy.. xa chôn đây.

Những giây phút ghi chặt tay nhau.

Những câu nói thì thầm bên tai bấy lâu.

Mùi hương thân quen còn in trên vạt áo.

Em sẽ nói anh nghe anh nghe về đại dương xanh.

Em sẽ hát anh nghe anh nghe bản tình ca em với anh.

Ta sẽ nắm tay nhau đi chung trên từng con phố quen.. Yeah ih yeah ha..

Lalalalala

You are MY EVERYTHING.

Ah ih ah la lalala

You're enough 'n the best to me.

Em luôn ước mình được ôm lấy anh, mỗi sớm mai.

Trao anh những lời ngọt ngào thiết tha "Oh my boy"

Những tia nắng vàng sau cơn mưa.

Những con phố hằng ngày đi xa đón đưa.

Mùi hương thân quen còn in trên vạt áo.

Em sẽ nói anh nghe anh nghe về đại dương xanh.

Em sẽ hát anh nghe anh nghe bản tình ca em với anh.

Ta sẽ nắm tay nhau đi chung trên từng con phố quen.. Yeah ih yeah ha..

Lalalalala

You are MY EVERYTHING.

Ah ih ah la lalala

You're enough 'n the best to me.

Brige:

Sometimes you make me cry, but I dont wanna say goodbye.

Lalalalala

You are MY EVERYTHING.

Ah ih ah la lalala

You're enough 'n the best to me.🎵_ Giai điệu bài Everything của Tiên Tiên vang lên từ điện thoại của Gia Hân để trên bàn. (Lần trước là bài The day you went away của Hương Mai cài dùm bây giờ chị ấy thay rồi)

Kim Ngân nhìn chiếc điện thoại reo chuông liên hồi mà Gia Hân còn chưa ra liền tò mò lấy xem. Màn hình hiển thị chữ: "Hoàng Huy" Kim Ngân không ngần ngại nhấn kết thúc cuộc gọi. Tiếng chuông lại tiếp tục vang lên khiến Kim Ngân bực mình nhấn trả lời. Còn chưa nói gì thì bên kia truyền đến một giọng nam có chút hốt hoảng:

-Gia Hân đến bệnh viện tư nhân X gấp đi, Gia Ân bị tai nạn rồi. Anh sẽ giải thích sau.

-Gì vậy? Sao lại nghe điện thoại của tôi_ Gia Hân đi ra nhìn thấy Kim Ngân cầm điện thoại của cô thì liền khó chịu nhìn cô. Kim Ngân nhấn kết thúc cuộc gọi rồi đưa điện thoại lại cho Gia Hân:

-Xin lỗi tại cô lâu ra quá nên tôi nghe dùm. Là Hoàng Huy gọi, anh ta nói Gia Ân bị tai nạn rồi. Cô gái đó là ai vậy?

Gia Hân nghe tới Gia Ân bị tai nạn thì đứng sững người. Gia Ân bị tai nạn sao? Sao lại như vậy? Là đi chung với Hoàng Huy sao?

-Ở đâu? Là ở bệnh viện nào? _ Gia Hân gấp gấp nắm lấy tay Kim Ngân hỏi.

-Là...Là ở bệnh viện tư nhân X...Cô bị gì vậy. Đau tay tôi_ Kim Ngân hoảng sợ nhìn Gia Hân.

Gia Hân nhanh chóng chạy ra khỏi quán coffe khiến Kim Ngân nhìn theo khó hiểu.

Gia Bảo ngồi trong xe nhìn thấy Gia Hân hốt hoảng chạy ra bắt một chiếc taxi liền đi ra khỏi xe, còn chưa kịp nói gì thì cô đã lên taxi chạy mất dạng.

-Này Gia Hân đưa chìa khóa xe cho tôi đã!Ê, đứng lại coi_ Gia Bảo vội đuổi theo hét ầm lên khiến những người xung quanh ái ngại nhìn anh. Gia Bảo chưa bao giờ gặp phải tình trạng này.

"Khi thật!" _ Gia Bảo tức giận đập vào kính xe. Cô lấy chìa khóa xe rồi làm sao anh vào xe và về đây. Đành lấy smartphone ra gọi một chiếc mới đến trong lòng không khỏi tức giận mắng chửi Gia Hân.

Gia Hân trên chiếc taxi kia mặt mày tái mét lo sợ hỏi người lái xe: "Nhanh lên chú ơi!"

-Được rồi, cháu cứ bình tĩnh đi_ Người lái xe trấn an cô.

Vừa xuống xe Gia Hân đã gấp gấp chạy vào trong bệnh viện.

-Chị ơi bệnh nhân tên Trịnh Gia Ân nằm ở phòng nào vậy ạ? _Gia Hân vội hỏi một cô y tá.

-Nằm ở phòng cấp cứu trên tầng 2 _Cô y tá nhìn Gia Hân từ trên xuống dưới rồi trả lời.

Gia Hân không nói gì thêm liền chạy lên tầng 2. Vừa lên tới nơi thì thấy Ba mẹ cô đang ngồi trên ghế chờ, mẹ cô đang khóc, ba cô nhẹ giọng trấn an, còn Hoàng Huy anh đang đứng như người mất hồn gần đó. Gia Hân đi đến nhìn ba mẹ cô:"Ba mẹ Gia Ân con bé bị sao vậy?"

-Con bé bị tai nạn xe đang cấp cứu rồi! _Ba cô trả lời.

-Con bé đâu có tôi gì sao lại bị gặp tai nạn như vậy chứ! _Mẹ cô đau lòng khóc.

Cùng lúc đó ngoài hành lang truyền đến những âm thanh ồn ào của đám người phóng viên:

-Nhanh lên phải ghi hình diễn viên người mẫu Gia Ân đã gặp tai nạn._N1

-Chạy nhanh lên coi _N2

-Đừng chen chúc _N3

-Chờ chút _N4

-Tránh ra coi _N5

-Đừng che mắt tầm nhìn của máy quay tôi _N6

....Pl...Pl... _Tiếng ồn ào truyền đến.

-Làm ơn đi con bé còn chưa biết sống chết thế nào đừng có làm ồn ở đây nữa. _Ba Gia Hân lên tiếng.

-Mấy người chỉ biết đăng tin thôi sao? _Mẹ Gia Hân tức giận hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thất Vọng

Gia Hân kéo tay Hoàng Huy ra ngoài:"Nói chuyện chút đi!" Hoàng Huy để mặc cho cô kéo ra tới công viên của bệnh viện. Gia Hân thả tay của Hoàng Huy ra nhìn anh nói:"Làm ơn nói với em là con bé không phải đi cùng anh đi!"

-Gia Hân anh xin lỗi nhưng mà lúc đó đang dừng đèn đỏ anh nói chia tay với Gia Ân thì em ấy đột nhiên mở cửa xe ra ngoài. Mọi thứ xảy ra nhanh quá anh không kịp phản ứng nữa. Nhưng lỗi không phải tại anh, anh đâu có làm gì, là tại em ấy, là do em ấy... _Hoàng Huy còn chưa nói hết thì:

-Bốp! _Một cái tát mạnh giáng xuống khuôn mặt trắng không tí vết của anh. Hoàng Huy đứng bất động tại chỗ nhìn người con gái anh yêu đang đứng trước mặt đã tát anh.

-Anh là tên khốn! Anh có biết tôi ghét nhất là người vô trách nhiệm không. Cho dù không phải anh làm đi chăng nữa thì anh cũng phải chịu trách nhiệm với việc làm của mình vì con bé đã đi cùng anh. Anh là đồ tồi! Anh lừa dối tôi đủ chưa? Là tôi ngu ngốc cứ ngỡ là anh đã chia tay dứt khoát với con bé từ lâu nên mới đến với tôi. Thì ra là anh chưa nói chia tay. Là anh vẫn níu kéo để con bé nuôi hi vọng. Là anh làm nó đau khổ. Là anh muốn nó phải đau lòng nhìn người nó yêu đi bên chị nó. Là anh đã biến tôi thành kẻ thứ 3 đây ghê tởm chen vào mối tình đầu của nó. Sau đó thắng tay đá tôi ra để tôi đau khổ giống nó có phải không? _Gia Hân tức giận hét lên.

-Không phải như em nghĩ đâu là anh yêu em thật lòng nên mới muốn chia tay với Gia Ân mà... _Hoàng Huy giữ chặt lấy vai Gia Hân giải thích.

-Bỏ bàn tay dơ bẩn đó của anh ra khỏi người tôi! _Gia Hân gạt tay Hoàng Huy ra _Là tôi ngu ngốc không nghe lời Thiên Long. Là tôi ngu ngốc không nghe lời Gia Bảo và Kim Ngân.

-Kim Ngân cô ấy đã nói gì với em? _Hoàng Huy ngạc nhiên nhìn Gia Hân.

-Sao? Anh cảm thấy có lỗi ư? Không đâu, chắc anh đang ngạc nhiên lắm vì Kim Ngân đã nói cho tôi biết về những việc anh làm. Tôi cảm thấy mọi thứ

anh đã từng làm với tôi đều giống như anh làm với cô ấy vậy đó. Thật kinh tởm! Bàn tay đó anh đã từng nắm bao nhiêu người con gái rồi? Đôi môi đó anh đã từng hôn bao nhiêu người rồi? Đôi mắt đó anh đã từng dụ dỗ bao nhiêu người rồi? Câu nói đường mật đó anh đã từng nói với bao nhiêu người rồi? Tất cả tất cả những thứ anh trao tôi anh đều đã từng làm với người khác rồi. Tôi chỉ là kẻ đến sau đi vào dấu chân của người khác đã để lại trên con người anh. Nghĩ tới thôi tôi đã muốn nôn ra rồi. Kết thúc đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa _Gia Hân nói rồi sau đó quay người đi. Nhưng giờ phút này có ai biết tuy cô mạnh mẽ thể thôi nhưng cô đang rất mong chờ. Chờ một thứ gì đó gọi là...niềm kéo...

...Rằng em không thể lựa chọn cho giấc mơ mỗi người.

Vì em cũng đang lạc lối.

Và anh hãy nói thật lòng, anh rất thương rất buồn.

Chỉ cần anh gọi tên, em sẽ đứng lại.

Giữ em đi và nói.. yêu em...

Nhưng Hoàng Huy không giữ cô lại. Gia Hân thất vọng chạy đi. Và cô không biết khi cô vừa chạy đi anh đã khụy xuống gọi tên cô:"Gia Hân!"

Anh đã làm gì sai? Đúng là anh đã từng quen rất nhiều cô gái nhưng cô đã là người cuối cùng. Anh muốn dứt khoát chia tay với Gia Ân để đến với cô nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Trong tim anh chỉ có cô thôi nhưng cô lại nói những lời đó như lấy dao đâm vào tim anh vậy. Hoàng Huy vô vọng ôm lấy lồng ngực nơi trái tim đang rỉ máu. Anh đau lắm! Rất đau. Cuối cùng anh cũng biết được cái cảm giác mất người mình yêu là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Mượn Vai

Gia Hân chạy nhanh ra khỏi bệnh viện. Bây giờ cô cũng không biết phải đi đâu nhưng nhất định phải tránh xa nơi này. Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của cô. Cô muốn anh nhìn thấy cô sẽ luôn sống tốt khi không có anh mặc dù điều đó chắc chắn sẽ rất khó khăn. Gia Hân chạy xa bệnh viện rồi mới đi từ từ chậm chậm lại vì quá mệt. Đôi dép cũng đã bị cô quăng ở xó nào rồi. Cô đi chân trần trên vỉa hè, gió chỉ lùa nhẹ qua thôi mà sao lạnh thế này? Bất giác đôi bờ vai cô khẽ run lên một phần vì lạnh, một phần vì cô không thể kìm nén được nữa. Nước mắt rơi ra từ khóe mắt từng giọt một, từng giọt một nóng hổi mà mặn chát. Cho dù gió thổi lạnh đến đâu đi chăng nữa vẫn không bằng trái tim đang lạnh ngắt của cô. Từng bước từng bước nặng nhọc trên con đường vắng người qua lại. Chưa bao giờ cô cảm thấy cô đơn đến vậy. Chưa bao giờ cô cảm thấy con đường này lại dài đến vậy. Là do đường dài hay là do lòng cô đang nặng trĩu nỗi buồn cùng đau khổ đây? Gia Hân còn đang mệt mỗi bước đi thì phía sau truyền đến tiếng còi xe hơi. Gia Hân nhìn xuống vị trí mà cô đang đứng. Rõ ràng là cô đang đi trên vỉa hè bên tay phải không có vi phạm luật giao thông mà. Gia Hân không còn hơi sức đâu để tranh cãi với người phía sau, vẫn tiếp tục bước đi."Bíp!Bíp"_ Tiếng còi xe lại một lần nữa vang lên khiến cô có chút bực mình khó khăn quay đầu lại nhìn. Là một chiếc BMW. Sao thấy nó có chút quen thuộc? Cô đã thấy ở đâu rồi nhỉ? Nhưng giờ nó không quan trọng nữa quan trọng là chiếc xe kia đang từ từ lấn bánh đến gần cô hơn. Kính xe hạ xuống. Là Thiên Long. Cô đã nhìn ra người con trai anh tuấn trong xe.

-Lên xe! _Thiên Long lạnh giọng ra lệnh. Gia Hân mệt mỏi tiến đến mở cửa xe vào trong. Cô không còn sức lực để cãi nhau với anh nữa. Bây giờ cô chỉ cần một người để an ủi, ở bên nghe cô khóc. Ai cũng được. Cô thật sự rất cần.

Thiên Long đau lòng nhìn đôi mắt cô đã đỏ hoe vì khóc, nhanh chóng lái xe đi. Thiên Long cho xe chạy đến ngoại ô thành phố, nơi thưa thớt tiếng ồn và yên tĩnh. Gia Hân cảm nhận rõ mùi muối trong gió. Là biển sao? Đúng vậy anh đang lái xe ra biển. Bờ cát trắng dần hiện ra trước mắt và xa xa là cảnh mặt trời đang dần ngấm mình trong biển. Thiên Long mở cửa xuống xe sau đó đi vòng ra bên kia mở cửa xe cho cô, vẫn dùng giọng ra lệnh:"Xuống xe!"

Gia Hân xuống xe. Bàn chân tiếp xúc trực tiếp với cát trắng có chút lạnh và hương vị biển xộc vào mũi khiến tâm hồn cô thả lỏng đôi chút. Thiên Long nắm lấy tay cô đi đến một mỏm đá gần đó, ấn cô ngồi xuống và anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

-Muốn khóc lắm đúng không? _Thiên Long nhìn Gia Hân. Gia Hân chỉ gật đầu, mắt không dám nhìn anh.

-Vậy thì khóc đi tôi cho cô mượn vai đó _Thiên Long khó khăn lắm mới nói ra được lời này vậy mà chỉ nhận được sự im lặng từ cô khiến anh bực mình."Không mượn thì thôi" _Sau đó anh đứng dậy toang bỏ đi.

-A,tôi mượn mà. Tôi rất cần nó. _Gia Hân vội nắm lấy tay anh giữ lại. Thiên Long có chút ngạc nhiên và vui mừng ngồi xuống.

-Anh sẽ lắng nghe tôi khóc và nói sao? _Gia Hân hỏi lại.

-Đương nhiên. Hôm nay tôi rất muốn nghe cô nói đó(Mấy ngày qua không gặp cô tôi nhớ cô muốn chết đây này)_ Thiên Long trả lời rất rõ ràng. Lúc này cô không kiêng dè hay kìm nén gì nữa gục xuống vai anh khóc nức nở:

-Anh ta là tên khốn...Hức...Anh ta đã lừa gạt tôi...Vì anh ta mà tôi đã làm em mình đau khổ...Hức... Vì anh ta mà bản thân tôi như một con ngốc...Hức...Lúc chia tay tôi còn mong rằng anh ta sẽ nắm lấy tay tôi hoặc gọi tên tôi ...Anh ta làm tôi hi vọng bao nhiêu rồi lại thật vọng gấp trăm lần khi biết anh ta đối với tôi chỉ là giả dối...Tôi là một người chị tồi tệ...Tôi là một đứa con gái chẳng ra sao...Hức... _Gia Hân vừa khóc vừa bầu chặt lấy tay Thiên Long. Anh đau lắm! Nhưng không phải là ở tay mà là ở nơi con tim kia. Anh đau lòng khi thấy cô khóc vì người con trai khác. Thiên Long ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu cô:"Cô không tệ mà là do tên đó quá xấu xa." Gia Hân ngạc nhiên trước biểu hiện đó của Thiên Long. Từ khi nào anh lại đối xử dịu dàng với cô đến vậy? Trong lòng xuất hiện một tia rung động nhưng đã nhanh chóng bị cô dập tắt. Cô không cho phép bản thân mình tin tưởng ai hết. Tất cả cũng chỉ là giả dối mà thôi. Điều quan trọng là bây giờ cô phải nhanh chóng về bệnh viện xem Gia Ân thế nào đã. Gia Hân đứng dậy nhìn anh nói:"Đưa tôi về bệnh viện có được không?"

Thiên Long cảm thấy hơi khó chịu. Cô muốn lánh tránh anh sao?Không muốn ở bên anh sao? Nhưng rồi anh cũng gạt đầu, có chút buồn cười nhìn người con gái trước mặt đang run lên vì gió biển thổi vào và đôi chân chân chồng lên nhau liên tục vì không chịu được sức lạnh của cát biển. Thiên Long khom người xuống tháo đôi giày đang mang ở chân mình và phúi cát dính trên bàn chân cô rồi cẩn thận mang giày vào cho cô. Sau đó nắm tay cô đến gần xe. Gia Hân hoàn toàn bị động để mặc cho anh làm mọi thứ: mở cửa xe đưa cô vào, lấy áo khoác của anh khoác cho cô và thắt dây an toàn cho cô rồi mới lái xe đi. Đến bệnh viện anh cởi chiếc áo sơ mi đang mặc trên người ra. Cơ ngực rắn chắc cùng những múi bụng lộ ra trước mắt Gia Hân khiến cô đỏ mặt lấy tay che mắt mình lại:"A,sao lại cởi áo ra như vậy? Bị cảm bây giờ."

-Quan tâm tôi vậy sao? _Thiên Long nở một nụ cười nhìn cô.

-Ai ...Ai quan tâm anh đâu?(Là do tôi xấu hổ chứ bộ. Thân hình anh đẹp đến vậy khiến tôi ngại muốn chết)_ Gia Hân cãi lại.

Thiên Long lại cười. Cô nhóc này có sức cãi vậy là bớt buồn rồi. Xem ra việc anh làm cũng có hiệu quả.

-Cầm lấy! _Thiên Long đưa chiếc áo cho cô_Cô làm ướt hết áo tôi rồi đó nhớ giặt sạch mang trả cho tôi áo sơ mi, áo khoác và đôi giày luôn nghe chưa.

Gia Hân đành nhận lấy. Dù sao cũng là do cô làm bẩn áo anh còn giày và áo khoác cô cũng đang cần vì ngoài trời đang lạnh lắm. Nhưng bây giờ cô cảm thấy rất ấm áp, nhất là con tim cô. Thoải mái hơn rất nhiều rồi. Trước khi xuống xe còn để lại một câu:"Cảm ơn anh nhiều lắm"

Thiên Long nhìn cô vào trong bệnh viện môi khẽ nở một nụ cười rồi phóng xe đi. Ngày hôm nay anh đã làm một việc khiến con tim mình hạnh phúc rồi.

Từ nay anh sẽ làm mọi thứ cho cô. Anh sẽ làm cô yêu anh, nhất định vậy _Anh tự hứa với bản thân. Không cần cô hiểu anh chỉ cần anh hiểu cô là được. Trên đường đi đâu đó vang lên bài hát Em (rap) của BigDaddy và Hồng Dương M4U rất đúng với tâm trạng của anh bây giờ:

...Anh nhìn lên, bầu trời đầy sao

Thâm ước ,ước mơ nơi vòng tay anh ,em vừa chọt đến như chọt dịu êm

Khi màn đêm quạnh vắng , để nghe thêm bao uỳnh uỳnh

Cứ xem là, chờ mong được gì

Anh xin như gió đến bên cuốn theo bước chân em

Anh mong như nắng sớm mai vẫn vương trên vai em

Dẫu biết sẽ lâu, để làm em xao xuyến

Sao em không đến đâu chỉ với yêu thương mong manh

Anh mong em sẽ biết trái tim này là nỗi nhớ mong

Đề mãi có em ... bên anh...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đau Đớn

Gia Hân chậm rãi bước vào phòng bệnh của Gia Ân, khẽ đóng cửa lại. Nhìn người con gái xinh đẹp đang nằm trên giường bệnh, đầu, tay và chân được quần băng. Trên khuôn mặt trắng xanh xao có vài vết thương được dán băng cá nhân. Vừa nãy ở ngoài cô nghe ba mẹ nói rằng rất may Gia Ân đã qua khỏi tình trạng nguy kịch nhưng đầu bị thương và chân bị gãy. Đám kỵ giả kia đã bị quản lý của Gia Ân đuổi đi nên phòng bệnh mới yên tĩnh như vậy. Gia Hân đau xót tiến đến giường bệnh, tay vô thức đưa lên vén lọn tóc mai che đi mắt của Gia Ân. Cô cố kìm nén không cho nước mắt chảy ra. Nhìn Gia

Ân tiêu tụy bao nhiêu cô lại hận mình bấy nhiêu. Tất cả đều tại cô mà ra. Là do cô nên đưa em gái bé bỏng này mới bị thương. Là do cô nên đưa em gái bé bỏng này mới đau lòng. Là do cô hết. Rồi sắp tới sự nghiệp của Gia Ân cũng bị ảnh hưởng. Những hình ảnh đẹp mà bao năm qua Gia Ân tạo dựng rất có thể sẽ bị sụp đổ.

-Hoàng Huy...Anh đừng đi mà...Em rất yêu anh... _Đôi môi Gia Ân khẽ mấp máy trong cơn mê. Những lời này như mũi tên đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của Gia Ân khiến cô đau đớn vô cùng. Rồi một giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi xuống từ khóe mắt của Gia Ân khiến cô không chịu được nữa lao ra khỏi phòng đóng cửa lại, vô lực trượt xuống cánh cửa mà khóc. Gia Ân không dám khóc lớn vì sợ sẽ ảnh hưởng đến Gia Ân. Cô cố ngăn từng tiếng nấc của mình. Sau khi khóc nhiều đến nỗi đôi mắt sưng lên, không thể khóc được nữa thì cô mới đứng dậy rời đi. Gia Ân bắt một chiếc taxi để về nhà. Trời đã bắt đầu tối, thành phố đã lên đèn sáng rực. Đột nhiên trong xe phát ra một âm thanh êm dịu: Chào các bạn, rất cảm ơn các bạn đã đến với chương trình thay lời muốn nói.(Cái này Ri bịa nhá không có thật đâu) Các bạn biết không hôm nay chúng tôi đã đón nhận một bài hát từ một bạn nam không tên gửi ột bạn gái với biệt danh cô chủ nhỏ với lời nhắn:... _Tiếp đó là một giọng nam trầm ấm quen thuộc vang lên:"Cô chủ nhỏ, cho anh xin lỗi có được không?Anh biết mình rất tệ nhưng xin em hãy cho anh một cơ hội. Anh hứa sẽ làm em hạnh phúc. Một lần thôi. Anh mong em sẽ tha thứ ọi lỗi lầm mà anh đã gây ra. Xin em hãy lắng nghe tâm tư của anh:

...Em yêu, anh biết mình đã sai

Hãy cho anh thêm một cơ hội

Anh dường như phát điên, khi để em ra đi như thế

Lê bước trên con đường cũ

Nhớ những lần chúng ta bên nhau, đôi chân anh không thể bước tiếp

Ngoảnh nhìn trong vô vọng...Em đã không còn nơi đây

Giờ đây anh có nên nói lời xin lỗi

Anh có nên chạy đến bên em và nói yêu em

Quá lo lắng...Anh chỉ biết lơ đãng nhìn lên bầu trời

Nếu anh ở lại, em sẽ nói điều gì với anh?

Anh có nên nhắc máy gọi em vào sáng mai?

Gương mặt đầm nước mắt của em cứ quẩn quanh trong tâm trí anh...Anh điên mất

Anh là một kẻ tồi, anh thực sự xin lỗi...Một cô gái như em quá tốt so với anh

I'm bad I'm bad I'm bad

My baby I'm bad I'm bad

Anh sẽ không làm em tổn thương hơn nữa...Xin em đừng rời xa anh

My babe My babe My babe

Anh yêu em.. My babe My babe My babe

Anh phải chịu trừng phạt bởi những lời đã nói

Khi nghĩ về điều đó, anh thấy mình đã quá ích kỉ

Bước trên con đường cũ chúng ta từng đi...Anh bắt đầu nhận sự sợ hãi

Anh nhớ đến những lần mình hay than vãn hay cứng đầu như một đứa trẻ

Khi chỉ còn lại một mình, anh mới nhận ra điều đó

Dù chưa bao giờ nói ra, nhưng anh thực sự xin lỗi

Xin hãy ở bên cạnh anh, đừng rời xa anh

Giờ đây anh có nên nói lời xin lỗi

Anh có nên chạy đến bên em và nói yêu em

Quá lo lắng...Anh chỉ biết lơ đãng nhìn lên bầu trời

Nếu anh ở lại, em sẽ nói điều gì với anh?

Anh có nên nhắc máy gọi em vào sáng mai?

Gương mặt đầm nước mắt của em cứ quẩn quanh trong tâm trí anh...Anh điên mất

Anh là một kẻ tồi, anh thực sự xin lỗi...Một cô gái như em quá tốt so với anh

I'm bad I'm bad I'm bad

My baby I'm bad I'm bad

Anh sẽ không làm em tổn thương hơn nữa...Xin em đừng rời xa anh

My babe My babe My babe

Anh yêu em... My babe My babe My babe

Anh sẽ không bao giờ khiến em phải khóc

Anh sẽ làm mọi thứ vì em

Bù đắp những tổn thương em đã phải chịu đựng vì anh

Anh sẽ làm tốt hơn vì em-người anh yêu thương nhất

Anh là một kẻ tồi, anh thực sự xin lỗi...Một cô gái như em quá tốt so với anh

I'm bad I'm bad I'm bad

My baby I'm bad I'm bad

Anh sẽ không làm em tổn thương hơn nữa...Xin em đừng rời xa anh

My babe My babe My babe

Anh yêu em... My babe My babe My babe..._Giai điệu của bài I'm bad của NU'EST vang lên.(Ri viết lời Việt thuy còn lời Hàn các bạn tự nghe nha)

-Cậu con trai kia thật là dễ thương nha. Xin lỗi bạn gái bằng cách này thì có cô gái nào mà không lay động chứ._Người lái xe lên tiếng.

-Anh ơi cho em xuống ở chỗ này đi ạ_Gia Hân lên tiếng.Chiếc taxi vừa dừng lại thì Gia Hân lập tức xuống xe. Cô thà đi bộ còn hơn ở trong xe mà nghe cái bản nhạc kia. Vì cô sợ bản thân bị lay động bởi lời xin lỗi ngọt ngào và bản nhạc hay kia. Lời bài hát đương nhiên cô hiểu vì ông bà ngoại cô ở Hàn nên tiếng Hàn cô cũng biết một chút ít. Và cô thừa biết cái bạn nam không tên kia là ai và cô gái có biệt danh cô chủ nhỏ kia là ai. Nhưng không thể, cô không cho phép bản thân lại ngu dại một lần nữa. Chẳng phải lúc cô nói chia tay anh đã không làm gì mà đứng nhìn cô ra đi sao? Lúc đó cô còn có cái ý nghĩ nếu anh gọi tên cô và giữ cô lại thì chắc cô sẽ quay lại với anh. Giờ nghĩ lại thấy cô thật dại dột và ngu ngốc. Cô thật dễ bị người ta lừa gạt mà. Lúc ngồi trong xe suýt chút nữa thì quên đi những việc mà anh đã làm mà lại mềm lòng. Cô căm ghét bản thân mình. Dễ bị lay động.

Giờ thì Gia Hân mới nhận ra cô đang thu hút ánh nhìn của mọi người bởi cô đang mặc áo khoác của Thiên Long, mang giày của Thiên Long và tay thì đang cầm áo sơ mi cũng của Thiên Long. Tất cả đều có mùi của anh, mùi hương bạc hà nam tính. Gia Hân nhanh chân về nhà nếu không mùi hương này sẽ quyến rũ cô mất(và mọi người sẽ nghĩ rằng chị bị less đấy ạ)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Khởi Động Ngày Mới

-Mẹ đến bệnh viện rồi sao ba?_Gia Hân đến ngồi vào bàn ăn nhìn những món ăn mà mẹ cô đã chuẩn bị.

-Ừ, sáng nay bác sĩ nói Gia Ân đã tỉnh bà ấy liền vào ngay._Ba Gia Hân gật đầu. Nhìn ông không có tâm trạng tốt mà đọc báo như mọi ngày nữa. Và

không đọc thì cũng biết chắc rằng trên những tờ báo kia đã có tin Gia Ân bị tai nạn xe.

-Chiều đi học về con sẽ qua xem con bé thế nào_Gia Hân lòng cũng nặng trĩu. Cô gấp thức ăn vào bát sau đó đưa lên miệng ăn. Thật vô vị... Gia Hân mau chóng đứng dậy xách ba lô."Ba con đi học"

-Thức ăn còn chưa ăn hết kia_Ba cô vội nói nhìn thức ăn trong chén cô còn nhiều.

-Dạ con no rồi_Gia Hân bước ra kệ, mang đôi giày bata vào sau đó bước đi. Ba cô khẽ nhìn theo lòng cũng trùng xuống, nếu nhìn kĩ thì có thể thấy lóm chóm vài sợi tóc bạc trên đầu ông.

Gia Hân vừa mở cổng ra thì ngạc nhiên thấy người con gái đứng chờ ngoài cổng là Hương Mai.

-Sao đến mà không bấm chuông?_Gia Hân ngạc nhiên nói, giọng có chút trách cứ.

-Không muốn phiền nhà mày ăn sáng chỉ muốn chờ mày ra đi học chung thôi_Hương Mai mỉm cười nụ cười tỏa nắng như sưởi ấm lòng cô. Hương Mai là vậy, luôn tốt bụng đến mức ngốc như vậy. Nếu cô đã đi học rồi thì cũng chẳng biết Hương Mai sẽ chờ đến khi nào đây.

Gia Hân khẽ cười bước đi, Hương Mai cũng bước theo ngang hàng với cô.

- Gia Ân sao rồi?_Hương Mai khẽ hỏi.Sáng nay cô đã đọc được báo, biết tin cô liền tới nhà Gia Hân ngay vì nghĩ chắc Gia Hân đang mất tinh thần dữ lắm. Gia Hân bước đi mà chỉ nhìn xuống mũi chân.

-Này dưới chân mày có gì à?_Hương Mai khó chịu nhìn Gia Hân.

-Con bé bị thương ở đầu và chân bị gãy..._Gia Hân đột nhiên nói, giọng nói rất nhỏ vậy mà có sức kinh động đến Hương Mai không hề nhỏ:

-Trời kinh khủng vậy. Con bé sao lại bị tai nạn?_Hương Mai trong lòng không khỏi thắc mắc. Nghe Hương Mai nói tới đây thì Gia Hân dừng bước.

-Sao vậy?_Hương Mai ngạc nhiên nhìn Gia Hân.

-Thật ra thì là do đi với Hoàng Huy_Gia Hân cũng không muốn đầu điểm.

-Cái gì? Chuyện này là sao? Mày kể rõ ràng cho tao nghe đi_Hương Mai quay mặt mình đối diện với mặt cô, hai tay giữ chặt vai Gia Hân. Gia Hân ngẩng mặt lên thì chạm phải ánh mắt gay gắt của Hương Mai thì khẽ cúi xuống, trong lòng lại trùng xuống như một quả bong bóng bị xì hơi.

-Nè nói gì đi, mày còn coi tao là bạn không đó_Hương Mai lay lay vai Gia Hân.

-Được rồi từ từ tao kể mày nghe mà..._Gia Hân vừa đi vừa kể cho Hương Mai nghe về mọi chuyện mà cô đã trải qua hôm qua. Tất cả như một cơn ác mộng nhưng khi thức giấc cô vẫn phải đối mặt với nó và không thể trốn tránh.

-Vậy là giờ mày và Hoàng Huy chia tay rồi hả?_Hương Mai nhẹ giọng hỏi sợ làm tổn thương Gia Hân. Gia Hân không trả lời chỉ khẽ gật đầu.

-Haizz..._Hương Mai đột nhiên thở dài.

-Mày sao vậy?_Gia Hân ngạc nhiên nhìn Hương Mai.

-Tao thấy mày khổ thật_Hương Mai vừa dứt lời thì:"Cốp"_Gia Hân khẽ cốc nhẹ vào đầu Hương Mai:

-Mày từ khi nào mà như bà lão 80 rồi. Chuyện của tao tao không buồn thì thôi mày buồn cái gì... Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, tao sẽ quên mọi thứ và bắt đầu lại mà_Gia Hân ra vẻ rất lạc quan. Hương Mai xoa xoa trán đáng thương của mình rồi lườm Gia Hân:"Tao chỉ nói sự thật thôi. Với lại mặt tao còn đẹp hơn mày nữa sao có thể nói là giống bà lão 80 chứ."

-Tự tin thấy ớn hà_Gia Hân bật cười trước câu nói của Hương Mai.

Gia Hân cùng Hương Mai đã đến trường vừa vận chứng kiến một cảnh tượng xảy ra trước cổng trường Bright Star:

-Hoàng Anh ơi cho em xem mặt đi_G1 mặc chiếc váy đồng phục ngắn cũn cỡn đã được cắt may ngắn hơn so với quy định của trường lộ ra đôi chân dài, trắng nõn, thân hình cân đối, khuôn mặt trang điểm, ăn mặc khá style đang đến gần Hoàng Anh nhà ta(HM:Nhà ai nhắc lại xem? Tg: Dạ nhà chị Hương Mai ạ!)

-Anh ơi anh đâu bị cận đâu mang kính chi zậy, tháo ra đi,mặt anh handsome zậy mà_G2 mặc váy cũng không khá hơn là mấy, áo đồng phục còn không đóng một cúc trên gần như lộ vòng 1 ra ngoài(Nhìn mà ngứa mắt hà) lảng lơ đi đến vươn tay ra tháo kính Hoàng Anh.

-Anh ơi được nhận làm con nuôi của tập đoàn Hoàng Huy rồi thì sẽ có đủ tiêu chuẩn làm cool boy của tụi em rồi_G3 cầm máy ảnh chụp Hoàng Anh.

-Anh ơi từ nay tụi em sẽ là fan của anh đó nhớ nha_G4 cầm tấm ảnh hình Hoàng Anh lên còn hôn lên chụt chụt vài cái.

-Anh ơi anh ột mét nhiều nhĩ nặng bao nhiêu sở thích là gì nà?_G5 cầm quyển sổ tay ghi chép hỏi Hoàng Anh.

....!@#%^%&^....._Hoàng Anh đang bị mắc kẹt giữa đám con gái này mà không vào trường được. Mắt kính của anh đã bị tháo xuống lộ ra khuôn mặt đẹp trai trắng không tỳ vết, đôi mắt hai mí sâu, lông mi dài, đôi lông mày rậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ đầy quyến rũ, thân hình cân đối,...(tg miu tả hơi quá!))Nói tóm lại là đập choai nên mới thu hút được bọn con gái kia. Từ nay trường Bright Star rất "may mắn" ghi danh thêm một boy nữa là có tú đại mỹ namr warm-hot-cool-cold.(Y chang xuân-hạ-thu-đông...Bỏ tay lun!)

Đám con gái đang chen chúc nhau để ngắm nhìn và tìm hiểu thông tin về cool boy Hoàng Anh thì:

-TRÁNH RA HẾT COI_Một cô gái bức mình hét lên. Và rồi mọi cặp mắt đều đổ dồn về người con gái vừa hét kia. Vâng người ấy không ai khác chính là chị Hương Mai. Ngay cả Gia Hân cũng ngạc nhiên nhìn Hương Mai. Trong đầu không khỏi thắc mắc:phải chăng đây là biểu hiện của việc...ghen.

-Nè bạn, bạn có quyền gì mà ngăn cản chúng tôi làm việc đại sự của trường Bright Star_G1 bước lên phía trước nhìn Hương Mai.

-Cái gì mà đại sự của trường Bright Star?_Hương Mai bức mình.

-Chứ còn gì nữa trường này thu nhận thêm một mỹ nam nữa đó, bạn biết điều thì tránh ra dùm coi_G2

-Ok, mấy người thu nhận thêm thần tượng chứ gì? Được để tôi giúp mấy người ha_Hương Mai nói rồi xông thẳng vào đám đông đến gần Hoàng Anh đang nhìn cô với khuôn mặt ngạc nhiên xen vui mừng vì nghĩ rằng biểu hiện đang ghen của cô thật dễ thương. Hương Mai trực tiếp nắm tay của Hoàng Anh kéo ra một bên khiến môi ai đó nở thành một nụ cười mãn nguyện:"Tính khẳng định quyền sở hữu, hoa đã có chủ đây mà" Ai ngờ Hương Mai vừa kéo Hoàng Anh sang một bên trong bao con mắt căm tức cùng ngạc nhiên của đám nữ sinh xong thì phui tay mình nói tiếp:

-Đây thần tượng của các bạn ở bên này, giờ thì có thể tránh qua một bên ỉnh vào trường rồi chứ? Trường có một cái cổng mà cứ bu như ruồi gặp thức ăn thiêu không bằng.(Câu này ám chỉ anh Hoàng Anh là thức ăn thiêu còn đám con gái kia là ruồi...Ôi kỹ thuật chơi chữ của chị Hương Mai thật cao siêu nha)

Gia Hân phì cười, trộm nhìn gương mặt đen như tro kia của Hoàng Anh. Phen này Hương Mai làm cho Hoàng Anh mừng hụt rồi. Phải chăng cô nàng này quá vô cảm. Cũng có thể là hình phạt của cô dành cho anh vì tội "đào bồng"(Anh Hoàng Anh đã làm gì đâu mà gọi là đào bồng chời)

Hương Mai cũng không nói gì thêm kéo Gia Hân đang đứng cười như điên vào trường trong bao ánh mắt bức tức của đám nữ sinh kia. Cơ mà đám nữ sinh kia giờ mới để ý lại họ cũng được "vinh hạnh" góp vui trong lời nói kia của Hương Mai , phẫn nộ, trợn mắt hét lên:"Á!!!CÁI CON NHỎ ĐÁNG GHÉT!"

Vậy là trường Bright Star đã chào buổi sáng bằng một loạt âm thanh rất vui tai và trong tương lai có khả năng cái chuông báo kia sẽ không cần phải sử dụng đến...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Buổi Sáng Khác Thường

Hương Mai kéo Gia Hân vào lớp. Gia Hân buồn cười nhìn Hương Mai:

-Ngày lần trước còn nấu ăn cho người mà sao giờ không quan tâm gì vậy cả?

-Hừ, cái loại lằng nhằng thấy gái là mắt sáng lên...Ngắm nữ sinh vấy ngần hoài nhìn mà muốn cắn hà_Hương Mai bức mình để cặp xuống bàn.

-A, giờ mới lộ ra nha, biết ghen ời nha_Gia Hân cười, tay cù lét Hương Mai làm cô đỏ mặt:

-A, không có tao thấy vậy thôi, không có ý khác, không phải là ghen gì hết...Hic...

-Góm ghen thì nói đại đi cô nương còn bày đặt giấu diếm_Gia Hân bĩu môi.

-Đã nói là không có mà..._Hương Mai lờm Gia Hân, hai má đã đỏ như hai trái cà chua chín.

-Ngày Gia Hân smartkey của tôi đâu?_Chợt Gia Bảo xông vào xen ngang cuộc nói chuyện

-Huh? Smartkey là cái quái gì?_Gia Hân ngạc nhiên nhìn Gia Bảo. Cô chẳng hiểu mô tê gì, tự nhiên anh xông vào rồi hỏi vậy.

-Đừng có mà nhìn tôi như vậy chìa khóa thông minh của tôi đâu?_Gia Bảo kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa. Cái cô gái này hôm qua làm anh tức muốn chết mà. Giữ chìa khóa của anh rồi tự bắt taxi về mà không nói tiếng nào báo hại anh không vào xe được, phải lấy xe khác.

-À..._Gia Hân giờ mới hiểu gật gù nhìn Gia Bảo ra vẻ đã hiểu.

-Vậy nó đâu?_Gia Bảo chìa tay ra như một đứa con nít.

-Ở đâu nhì? Quên rồi!_Gia Hân phán một câu xanh rờn khiến Hương Mai và Gia Bảo suýt té.

-Cô giỡn đó hả, cái xe BMW iu vầu của tôi không thể sử dụng được thì tôi phải làm sao?_Gia Bảo bực mình gất lên khiến mọi người trong lớp bắt đầu đổ dồn mắt nhìn màn kịch vui của cả hai.

-Gia Bảo warm boy dễ thương, handsome ơi mình nỡ làm mất nó rồi biết làm sao được. Cho mình xin lỗi ha. Mình biết Gia Bảo không có nhỏ nhen mà đúng không. Dù sao cũng chỉ là một chiếc BMW thụ hà cũng không có gì to tát đâu ha(Mấy tí của người ta mà ns là k có j hà chời) Bảo về mua cái mới hơn mà xịn hơn là được ha._Gia Hân cố năn nỉ ra đem về mặt cún con mà hằng ngày hay dụ dỗ baba & mama của cô.

-Không! Nghĩ sao nói tôi bỏ nó hả. Nó là con siêu xe mà tôi thích nhất đó _Gia Bảo hét ầm lên về không phục. Có ai biết anh là một tay đua, nhà sưu tầm siêu xe. Xe đối với anh mà nói là thú cưng, là bảo vật anh yêu thích nhất.

-Nè Gia Bảo vừa vừa thôi ha. Cùng lắm là liên hệ với hãng xe để xử lí. Có một chiếc chìa khóa thôi mà cứ nói tới nói lui hoài. Với lại hôm đó là anh tự đưa chìa khóa cho tôi nhá đừng có chối ha. Là anh tự nguyện, tôi không có trách nhiệm giữ nó. Tự làm tự chịu thôi._Gia Hân cũng bực mình nói lí lẽ.

-Cô..._Gia Bảo tức đến đỏ mặt không nói được lời nào.

-Vậy nha, fan anh đang nhìn đó đừng để ngày mai trên mấy trang báo là cái có tin đại gia Gia Bảo tự làm mất chìa khóa xe rồi bắt đền một cô gái chứ._Gia Hân nói thâm vào tai anh, mỗi nở một nụ cười cực tươi sau đó xoay người bước về chỗ để lại một tầng mây đen sì trên mặt ai đó."Reng..Reng..."_Chuông báo vào lớp. Đám đông tới xem chuyện cũng tản ra về chỗ của mình cùng với những lời xì xầm bàn tán.

Gia Hân vô tình quay ra thấy khuôn mặt tươi như hoa của nhỏ bạn cùng cái biểu hiện bật ngón tay cái ra về "Được lắm!" khiến cô cũng bật cười.

Gia Hân giờ mới để ý Hoàng Huy đã ngồi bên cạnh cô từ lúc nào, nhìn mặt anh vẫn bình thản và im lặng đến lạ thường như chưa có chuyện gì xảy ra. Gia Hân còn tưởng anh chắc cũng phải đau khổ giống như cô tối qua chần chọc không ngủ được, còn khóc đến sưng mắt. Gia Hân tự trách mình quá coi trọng bản thân. Anh thật sự thì cũng chỉ coi cô là một món đồ chơi chán rồi. Cô phải quên anh nhanh thôi, không được đau lòng vì những việc không đâu. Cô đã hứa với ba là phải chăm học rồi nên từ nay cô sẽ học nhiều để quên anh nhanh. Cô nghe người ta nói có hai cách để quên một người: một là uống rượu còn hai là chú tâm vào một việc nào đó và bận rộn với việc đó. Cách một thì cô không có khả năng sử dụng rồi chỉ còn cách hai thôi. Nhưng cô không biết được rằng còn có cách thứ ba rất hiệu quả. Và rất nhanh thôi cô sẽ được trải nghiệm nó.

-Các em trật tự nào!_Tiếng cô chủ nhiệm vang lên. Cả lớp bắt đầu ổn định, im lặng nhìn cô giáo.

-Hôm nay cô sẽ bầu ban cán sự mới cho lớp._Cô giáo nói tiếp_Qua thời gian vừa rồi thì cô đã thấy được có hai bạn kết quả học và đạo đức rất tốt là Hoàng Huy và Gia Bảo. Cô sẽ cho các em giờ tay để bầu một trong hai bạn này làm lớp trưởng. Còn bạn còn lại sẽ làm lớp phó học tập. Được chứ?

-Dạ được_Cả lớp đồng thanh.

-Vậy bạn nào bầu bạn Hoàng Huy làm lớp trưởng nào?_Tiếng cô giáo vừa vang lên thì có 19 cánh tay giơ lên.

-Còn Gia Bảo, ai muốn Gia Bảo làm lớp trưởng nào?_Lần này cũng có 19 bạn giơ tay.

-Lớp ta sĩ số là 41 mà trừ hai bạn Hoàng Huy và Gia Bảo ra thì phải có 39 người giờ mới đúng chứ. Còn một bạn nữa chưa giơ tay là bạn nào?_Cô chủ nhiệm hỏi, mắt nhìn xuống một lượt học sinh. Cuối cùng cũng có một cánh tay giơ lên. Cả lớp cùng không hèn mà nhìn người đang giơ tay.

-Gia Hân? Sao em không giơ tay?_Cô chủ nhiệm nhú mày bước xuống chỗ của Gia Hân.

-Dạ thưa cô, em không biết chọn ai ạ.(Nói đúng hơn là ai em cũng ghét hết sao mà chọn được ạ)_Gia Hân đứng dậy, gãi gãi đầu khiến cả lớp xôn xao:

-Trời có vậy mà cũng không chọn được nữa. Chẳng phải cô ta là người yêu của Hoàng Huy thì chọn anh ấy sao?_N1

-Đúng đó còn giả bộ cái gì._N2

-Chọn đi chứ._N3

-Chọn bạn trai mình thì cũng bình thường thôi mà cũng ngại nữa?_N4

.....Pla...Pla...

-Im lặng!_Cô chủ nhiệm đập bàn sau đó quay sang Gia Hân_Em chọn ai, dứt khoát đi nhanh rồi còn học.

Gia Hân nhìn Hoàng Huy sau đó nhìn sang Gia Bảo. Cô làm mất chìa khóa xe của Gia Bảo vậy chọn anh ta coi như thay lời xin lỗi vậy. Suy nghĩ rồi cũng trả lời:"Dạ em chọn Gia Bảo ạ"_Gia Hân nói rồi chỉ tay vào Gia Bảo. Một lần nữa cả lớp lại bàn tán:"Cái gì? Sao lại chọn Gia Bảo? Hai người đó chia tay hay sao vậy? Hay là cãi nhau? Hay là sợ mọi người nói thiên vị? Cũng thường thôi mà....@%!^%&*%"

-Thôi, trật tự nào! Vậy là Gia Bảo sẽ làm lớp trưởng còn Hoàng Huy làm lớp phó học tập nha. Chúng ta bắt đầu tiết học nào_Tiếng cô chủ nhiệm vang lên làm cả lớp lại im lặng để bắt đầu học. Hoàng Huy khẽ quay sang nhìn Gia Hân trong đầu có vô số câu hỏi muốn hỏi cô nhưng không có cách nào mở miệng. Trong lòng anh chỉ toàn là cảm giác tội lỗi. Cô không chọn anh cũng đúng thôi nhưng sao anh thấy buồn thế này? Anh đúng là điên mà! Suốt tiết học anh cứ nhìn cô mãi thôi. Anh cảm thấy hối hận, xin lỗi cô nhưng cô không tha thứ. Chỉ có thể là chờ đợi cô thay đổi...

-Reng ...Reng..._Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi.

Gia Hân đang thu dọn sách vở định là sẽ lên phòng hội trường xem coi có Thiên Long ở đó không để đưa trả anh đồ mà cô mượn hôm qua thì khi ngẩng lên đã thấy mình bị bao vây.

-Gia Hân sao cậu lại chọn Gia Bảo vậy?_G1 nhìn Gia Hân nghi hoặc.

-Có phải cậu đã chia tay với Hoàng Huy không?_G2 xen vào

-Hay là bọn cậu cãi nhau?_G3 thêm vào

-Hay là cậu sợ mọi người nói cậu thiên vị bạn trai?_G4

Gia Hân vốn không có ý nghĩ đó nhưng nhìn qua người con trai kẻ bên đang đọc sách, không có chút biểu hiện gì thì cô liền nở một nụ cười:"Đúng vậy mình và anh ta chia tay rồi. Mình thấy chán nên chia tay thôi"_Sau đó đứng lên đi ra khỏi đám đông.

Nghe được câu nói này của Gia Hân thì động tác lật sách của Hoàng Huy cũng dừng lại. Lời nói này của cô rõ ràng là nói dối mà. Cô vẫn còn yêu anh vậy mà không thừa nhận. Còn đám con gái thì lại to nhỏ bàn tán :!" Gia Hân chính chọe quen được Hoàng Huy thì lên mặt. Gì mà chán rồi chia tay. Cô si nhục Hoàng Huy đây mà. Tội nghiệp anh Hoàng Huy quen phải con nhỏ tự cao chẳng ra gì....@%\$&^|..."

-Rầm!_Hoàng Huy đập mạnh quyển sách xuống bàn khiến bọn con gái im phăng phắc, hoảng sợ nhìn anh.

-Đừng có mà nói xấu người khác nhiều như vậy. Xem lại bản thân các cô đi_Sau đó lạnh lùng bỏ đi.

Gia Hân từng bước một đến phòng hội trường. Vừa rồi cô nói vậy là để cho anh thấy cô không hề hối hận khi chia tay với anh. Cô sẽ sống tốt khi không có anh và anh với cô cũng chỉ là một món đồ chơi thôi. Là anh không coi trọng cô trước nên cô mới coi thường anh.

-Cốc...Cốc..._Gia Hân đã đến phòng hội trường, khẽ gõ nhẹ vào cửa.

-Vào đi_Một giọng nam lạnh băng vang lên.

-Cạch_Gia Hân mở cửa bước vào, trên tay cầm một túi giấy xinh xắn, nhìn thấy Thiên Long vẫn đang ngồi chăm chú với đồng hồ sách kế hoạch của trường.

-Cảm ơn anh, đồ anh tôi đã giặt sạch, tôi để đây nè_Gia Hân để túi đồ trên bàn sau đó quay người định bước đi thì phía sau vang lên tiếng của người kia:

-Ồ đây một lát đã

-Hả_Gia Hân ngạc nhiên quay người_Không phải anh đang bận sao? Tôi không làm phiền.

-Ồ đây với tôi đi. Một mình trong đây cũng chán_Thiên Long nói mắt không dám nhìn Gia Hân, trong lòng thầm chửi:"Chết tiệt! Mình nói cái quái gì vậy?"

-Ukm. Vậy tôi ở lại_Gia Hân gật đầu ngồi xuống một cái ghế cạnh bàn của Thiên Long. Dù sao giờ về lớp cô cũng phải đối mặt với lũ con gái tám chuyện kia.

Thiên Long ngạc nhiên khi thấy Gia Hân đồng ý cũng không thắc mắc gì trước sự thay đổi của anh.

-E hèm...Sắp tới trường sẽ tổ chức văn nghệ cô có tham gia không?_Thiên Long nói đại một chuyện để phá đi không khí ngưng đọng này.

-Hả, cái này tôi không biết nha. Nếu có thì tôi không tham gia đâu vì tôi vốn hát rất tệ_Gia Hân trả lời.

-Dạo này phải lo chuyện công ty còn lo chuyện của trường nữa một ghé._Thiên Long nói tay xoa xoa cổ ra về mặt mỏi.

-Làm hội trường khổ ha. Công nhận anh cũng tài ghê suốt ngày ngồi với đồng hồ sách. Như tôi là khủng luôn rồi_Gia Hân

-Ukm...(Cái này là khen hay chê đây?)... Tôi không nói cho ba mẹ cô biết về vụ hợp đồng vậy cô tính làm gì để trả ơn tôi?_Thiên Long nhìn Gia Hân.

-A, đúng thật là anh chưa nói. Nhưng mà tôi phải làm gì?_Gia Hân cố nặn ra một nụ cười trong lòng thầm chửi:"Vẫn nhỏ nhen như trước. Chuyện đó mà cũng tính toán làm khổ mình tôi cùng"

-Kể tôi nghe một câu chuyện cười đi_Thiên Long đề nghị. Anh thật sự rất muốn nghe cô nhóc này thân thiết kể anh nghe như với bạn mình. Hoặc có thể

thân hơn với bạn thì càng tốt.

-Hả? Anh cũng có hứng thú sao? _Gia Hân ngệt mặt.

-Ừ, kể đi, tôi muốn nghe _Thiên Long kéo ghế ngồi mặt đối mặt với Gia Hân.

-Ồ... Truyện có tên là Mất việc : Một anh chàng tới vườn thú để xin việc làm. Lúc đó, con Gorilla, ngôi sao sáng ở vườn thú, vừa mới chết tối hôm trước.

Giám đốc vườn thú nói rằng nếu anh ta có thể đóng giả con Gorilla, anh ta sẽ được trả tiền vì mọi người tới vườn thú đều rất thích xem nó.

Vì cần tiền, nên anh chàng quyết định nhận công việc kỳ lạ. Anh ta đảm nhiệm việc này khá tốt khi bắt chước y hệt những động tác của con Gorilla.

Trong một lần đu giữa các cành cây, anh ta bị rơi khỏi lưới bảo vệ vào chuồng của sư tử. Khi ấy, con sư tử gầm lên. Anh ta quá hoảng sợ tới mức quên mình đang đóng vai Gorilla nên gào lên:

— Cứu tôi với, cứu tôi.

Con sư tử liền đi ra chỗ anh ta và thì thào:

— Im ngay, muốn mất việc cả lũ à. _Gia Hân vừa kể vừa cười với câu chuyện của mình cũng nhận ra người con trai đối diện đang hứng thú với câu chuyện của cô. Nhưng thật ra là anh đang ngắm khuôn mặt của cô trong rất hồn nhiên vui vẻ và anh chưa từng thấy bao giờ...

-Vui không? _Gia Hân hỏi _Này vui không?anh sao vậy? _Gia Hân bực mình khi thấy Thiên Long cứ đờ người ra.

-Hả?...À ừ vui... _Thiên Long cười.

-Vui cái gì anh có chú ý gì đâu mà vui _Gia Hân mặt buồn xo.

-Không tôi thấy vui mà _Thiên Long vội giải thích _Tại mãi ngắm cô nên tôi không tập trung

-Hả? _Gia Hân ngây người nhưng sau đó lại nói _Thôi tôi về lớp đây, muộn rồi _Sau đó xoay người rời đi, mặt có một tầng mây đang đỏ ửng.

-Ê, sao lại đi như vậy tôi còn muốn nghe nữa mà _Thiên Long gọi nhưng Gia Hân đã ra ngoài mất rồi. Nghĩ lại thì anh vừa nói câu gì nhỉ? Anh có nói gì đâu chỉ là:" Tại mãi ngắm cô nên tôi không tập trung"

-Trời ơi mình điên rồi. Sao có thể nói vậy với cô ấy....Á mình khủng quá _Thiên Long điên người hét lên tự lấy tay đập vào đầu mình.(Tg: Anh ơi bực quá thì đập đầu vào tường nún ik. TL: Xúi bậy hả, đòi anh còn đẹp sao phải tự bẻ bằng cách này)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Vào Đội Văn Nghệ Của Lớp

Sau đây Ri xin kể .n nghe một câu chuyện rất rất là hay. Chuyện này giải thích lí do tại sao truyện Ri viết sẽ có nhiều tập và hai nhân vật chính sẽ gặp nhiều khó khăn cùng đau khổ.Chuyện kể rằng: một hôm Ri đang ngồi xem phim hoạt hình Doraemon và ăn vặt sau những ngày "chiến đấu" cuối cùng(Thi cuối kì) thi:"Àm" _Cái cửa phòng Ri bị ai đó đập không thương tiếc. Nhưng Ri cũng không phản ứng gì vẫn tiếp tục với bộ phim và bịch snack còn đang ăn dang dở.-Nhok họ Ri tên Nấm (tên lạ thật!) _Một giọng nam lạnh lùng vang lên. Ri căn bản là không có để ý gì đến nguy hiểm đang rình rập vẫn iếng khoai tây chiên vào miệng nhai nhồm nhoàm còn cười ha ha.-Rầm! _Người đó tức giận đập bàn Ri. Cái máy tính cũng vì thế mà rung chuyển, miếng khoai tây đang trên miệng Ri rớt xuống(Chắc chắc thật mất hình tượng mà...Nhưng dù gì thì cũng không có hình tượng để mất nữa). Ri giật mình nhìn con người bạo lực kia thì mới "choáng" bởi trước mặt Ri lại là một anh chàng rất rất rất là đẹp trai. Ri há hốc miệng kinh ngạc nhìn người con trai nhưng hông phải vì hám trai nhá mà là vì anh ta ngang nhiên xông vào nhà Ri mà còn đập phá đồ tùm lum. Còn đang không biết nói gì cũng quên luôn cả khép miệng thì đột nhiên một câu nói "thanh thúy" vang lên khiến Ri suýt nữa thì làm rớt luôn bịch Snack trên tay:-Ruồi bay vào mồm rồi kia _Người con trai lên tiếng, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt vô cùng đắc ý."Tướng mình đẹp trai thì ngon lắm chắc. Hừ, dám thi với tar coi aj đẹp gái hơn không?" _Đây chính xác là cái ý nghĩ trong đầu Ri lúc đó. Không thèm nhìn người con trai kia nữa, Ri tận lực bỏ khoai tây vào mồm cho đỡ tức, nhai rồi nuốt vội suýt nữa thì sặc.-Anh hỏi lại nhok họ Ri tên Nấm à _Người con trai dùng giọng lạnh băng hỏi Ri.-Không phải! _Ri trả lời cộc lốc sau đó lại nhìn lên màn hình máy tính định tiếp tục xem phim tiếp thi:-Thật? _Người con trai nhú mày về nghi ngờ.-Thật! _Ri gật đầu, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính.-Chứ nhok tên gì? _Người con trai nường mày nhìn Ri-Tên Yuri trong tiếng Nhật nghĩa là hoa huệ tây, gọi tắt là Ri. Vì lùn nên bạn thêm từ nấm vào nữa là Ri nấm _Ri vừa trả lời xong thi:"Bộp!" _Thấy đầu choáng choáng, nhức nhức khẽ kêu lên a một cái rồi tròn mắt nhìn người con trai không có tính người kia. Đây gọi là ý lớn hiếp bé đây mà. Ri rung rung nước mắt định hét lên kêu ba mẹ thì người con trai kia quát:"Thế mà nói là không phải!"-Tôi chỉ nói thật sao anh đánh tôi? _Ri bực mình nhìn anh ta.-Biết anh là ai không mà dám nói vậy hả? _Người con trai kia trừng mắt đẹp nhìn Ri-Anh là ai thì mặc anh sao tôi biết được tự nhiên xông vào nhà tôi làm gì? Còn đánh tôi nữa có tin tôi hét lên không? _Ri cảm phần nhìn người con trai kia-Anh là Thiên Long đó nhok biết

không? Dám lớn tiếng với anh thì anh cắt lưỡi nhok luôn đó nghe không? _Người con trai kia găm giữ đe dọa.-À thì ra anh tên là Thiên Long..Nghĩa là rỗng trời...Chẹp chẹp tên đẹp đấy...Ừa mà tôi quen anh à? _Ri kìm nén "cảm xúc mít ướt", miệng cảm thán thì "bốp" _Lại bị thêm một cái vào đầu nhưng lần này là dùng sách nên đau hơn.-Nói nhảm! Anh đẹp trai, mắt hai mí sâu, lông mi dài, lông mày rậm, mũi cao thẳng, môi quyến rũ, thân hình chuẩn, người mang mùi bạc hà nhok nhớ ra chưa? _Người con trai kia sau một màn tự sướng thì nhìn Ri chờ đợi. Ồm...Ồm...Cái này quen quen ha. Sau một hồi lục lọi trong bộ nhớ của não bộ thì Ri cũng nhớ ra đập vào bàn một cái:"Bốp" rất chi là có duyên (Đập xoq mới bjk đau tay wa' chời) nhìn người con trai kia, miệng toe toét:"À,anh ở trong truyện em viết đúng không?"-Nhớ rồi thì tốt! _Người con trai kia nhếch mép.-VẬY anh Thiên Long đây gặp em có việc gì? _Ri nhìn anh Thiên Long đề phòng. Thì ra là anh ta nên này giờ mới đánh Ri như vậy. Biết thế Ri đã viết anh ta hiền hiền một chút. Ấy bjk đc ả gặp Ri ntn. Thật là bạo lực mà!-Anh đang có ý định gặp nhok để chặt đi cái tay không cần thiết kia của nhok cho cá sấu ăn _Anh Thiên Long kia nở một nụ cười rất đáng sợ. Ri hoảng sợ, theo phản xạ rút tay giấu sau người, khóc thét lên:"Oa oa sao lại đòi chặt tay em..."-Ai biểu nhok viết truyện anh là nhân vật chính mà xuất hiện ít hơn Gia Hân _Thiên Long nhếch miệng. Cái này là ghen tỵ đấy mà!-Híc...Anh tha cho em đi em còn là trẻ con mà... _Ri nhìn anh ta năn nỉ-Anh chính là rất thích chọc trẻ con _Thiên Long khõe miệng lại cong lên. Chọc Chị Hân còn chưa đủ hay sao còn muốn chọc Ri chời. Ri lắc đầu:-Đừng đừng anh mà chặt tay thì em lấy gì mà viết truyện nữa _Ri cố giải thích.-Thôi được...Nếu viết nhiều tình tiết có anh thì anh tha cho _Thiên Long nhếch môi nhìn Ri.-Được được em sẽ viết mà _Ri gật đầu lia lịa.-Còn một việc nữa _Thiên Long nhàn nhạt nói tiếp-Là việc gì? _Ri lau nước mắt nhìn anh. Cảm thấy mình đã thoát khỏi nguy hiểm thì mới dám thở phào nhẹ nhõm.-Viết cho anh đến với Gia Hân càng nhanh càng tốt _Thiên Long nói không che được ý cười trong mắt và trên mặt hiện lên một chút hồng hồng(Đỏ mặt á)-VẬY sao được. Mọi người sẽ nói em thiên vị anh đó _Ri nhìn anh về không đồng ý-Anh đập nhok bây giờ _Thiên Long một lần nữa đe dọa. Ri vội chạy ghé cùng người lùi về sau nhưng vẫn dừng cảm lên tiếng-Anh đập đi...Em méc chị Hân...Anh thật là không có lý lẽ mà-Đừng méc chị Hân! _Thiên Long vội ngăn. Quả nhiên đụng ngay điểm yếu. Ha Ha này giờ dám chọc Ri _Nắm này giờ cho biết mặt. Ri được thể lên tiếng-Em cứ méc á-Thôi đừng nói với chị Hân anh mua bánh mousse cho em _Thiên Long chuyển qua dụ dỗ. Đúng ngay loại bánh Ri thích.-Chocolate hạnh nhân _Ri thêm vào-Ok _Thiên Long đồng ý-Thêm 1 opera hạnh nhân (Được vui đòi tiền)-Được-Cho thêm một macaron(Vẫn ngoan cố muốn thêm)-Ừ-Cho một baumkuchen(Vẫn thêm vào để lấp đầy tủ lạnh)-Ừ-Cho chị Hân cưới anh Huy-Ừ...Hà... _Từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ nhìn Ri-Á, em giỡn đó _Ri vội giải thích. Mới đùa tý mà mặt mày thấy ghê hà.-Giỡn ? _Thiên Long mặt đen sì sì -Em đùa tý mà làm gì căng vậy? anh cứ mang đủ bánh em nói là em sẽ làm theo lời anh mà _Ri cười cầu hòa.-Hừ, nếu nuốt lời anh cắt phăng cánh tay của nhok luôn đó _Thiên Long buông lời đe dọa-Em biết rồi. Mà anh ơi cái này có gọi là hối lộ không nhỉ? _Ri vờ ngây ngô hỏi-Nói bậy hà! Cái này là bồi dưỡng cho em có tinh thần để viết truyện còn lựa chọn anh đến với Gia Hân là lựa chọn đúng _Thiên Long hai mắt xinh đẹp không hề chớp. Rõ là cao thủ nói dối mà."Xi" _Ri khề bịu môi nhưng rất nhanh đã nhìn Thiên Long cười cười.-Thôi không nói nữa anh về. Vậy nhé, không được quên đầu nha _Thiên Long nói rồi xoay người bỏ đi-VẬY anh đi vui về ha...Không tiễn _Ri cười cười. Trong đầu hình thành một suy nghĩ:"Dám bắt nạt Ri hà còn lâu mới cho hai người nhanh hạnh phúc nhá. Tôi sẽ cho anh phải đau khổ dài dài mới đến được với chị Hân ...Ha Ha"(Tự thấy mình hơi ác!)*Trở lại với tập 68 của truyện:Gia Hân vừa đi vừa thắc mắc:"Sao anh ta lại nói vậy với mình bộ uống nhầm thuốc sao? Không lẽ anh ta thích mình? Mình mơ tưởng chắc. Anh ta làm sao mà thích mình được...Á sao mình cứ nghĩ đến anh ta hoài vậy nè...Gia Hân mày tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!" _Vừa nghĩ vừa tự cốc vào đầu mình mấy phát như người điên.-Này Gia Hân đang họp lớp thiếu mỗi mày thôi á _Hương Mai đột nhiên chạy đến hối thúc.-Ồ...Tao vào lớp liền _Gia Hân vội ngưng cái hành động quái gở của bản thân rồi theo Hương Mai vào lớp.Tại lớp 12a3:-Mọi người trật tự nào! Tôi xin thông báo nhà trường vừa phát động phong trào văn nghệ và hội chợ để giao lưu với các trường khác trong khu vực. Đầu tiên chúng ta sẽ cùng bốc thăm xem ai sẽ tham gia diễn văn nghệ cho lớp nha _Gia Bảo ra dáng lớp trưởng, nói xong liền mang đến một thùng thăm lần lượt từng người một lên bốc thăm, ai cũng tò mò không biết ai sẽ là người vào đội văn nghệ của lớp.-Bây giờ ai cũng có thăm rồi kè cả tôi cũng vậy. Các bạn khoan hãy mở thăm mà nghe tôi nói đây. Nếu thăm có chấm tròn màu đỏ nghĩa là phải tham gia văn nghệ còn nếu là giấy trắng thì không phải tham gia. Rồi mọi người mở ra được rồi đó _Gia Bảo vừa dứt lời thì mọi người cùng mở thăm. Đã có những tiếng nói vang lên:

-Trời của tôi là giấy trắng chán ghê _N1

-May quá tôi cũng là giấy trắng _N2

-Tôi cũng vậy nè _N3

-VẬY ai bốc trúng thăm đỏ vậy? _N4 vừa dứt lời thì lập tức một tiếng nói của một bạn nữ vang lên:"A, Hoàng Huy bốc trúng thăm đỏ nè"

Gia Hân nhìn phiếu đỏ trên tay mà tức đến run người, không kìm được cơn giận bước lên phía trước tóm lấy cổ áo của Gia Bảo quát:"Cậu giờ trò gì với thùng thăm có phải không?" Nếu không sao lại cho cô tham gia văn nghệ cùng Hoàng Huy. Thật là bực người mà!

-A, Gia Hân cô đừng nóng tôi không có làm gì cả, mọi người ai cũng thấy mà phải không. _Gia Bảo nở một nụ cười nhìn mọi người xung quanh, ai cũng gật đầu. Thật ra nụ cười của cậu ta là nụ cười miễn cưỡng.

-Ừa tôi cũng có thăm đỏ nè _Đột nhiên một giọng nữ vang lên, mọi người trong lớp bắt đầu nhìn về phía bạn nữ kia. Là Hương Mai!

-VẬY là tiết mục lớp mình là tam ca sao? _N1 nhìn Gia Bảo thắc mắc

-Không! _Câu trả lời dứt khoát của Gia Bảo của Gia Bảo khiến cả lớp cùng đồng thanh:"Hà.Chứ sao?"

-Gia Hân cùng Hoàng Huy song ca còn Hương Mai đơn ca _Gia Bảo nói xong khiến cả lớp lại đồng thanh tập 2:"Trời!"

Giờ phút này Gia Hân thật thấy hối hận khi chọn cậu ta làm lớp trưởng. Có lớp ai mà chọn tới hai tiết mục hát, thật là nhảm chán mà. Với lại sao cứ phải nhất thiết là cô với Hoàng Huy, với Hương Mai không được sao?

-VẬY lớp trưởng Gia Bảo cậu đã chọn được tiết mục nào chưa? _Hương Mai bỏ qua suy nghĩ thất vọng giống mọi người mà nhanh chóng hỏi vào vấn đề chính. Hi vọng còn một cơ hội để cô chọn bài nhưng câu trả lời của anh đã dập tắt hoàn toàn cái hi vọng của cô:

-Rồi! Cậu hát bài Speak now còn hai người kia hát bài Song for you

-Bài Speak now cách đây 5 năm rồi còn bài song for you là tiếng Hàn sao tui hát được. Mà tui cũng hát dở lắm _Gia Hân bực mình lên tiếng.

-Gia Hân à cô tưởng tôi không biết hả, ông ngoại của cô là người Hàn mà sao cô không biết được tiếng Hàn chứ còn chuyện cô hát dở hay không thì tôi hoàn toàn có thể khẳng định cô hát rất được vì cô đã hai lần đoạt giải ở trường Cherry_Gia Bảo nhếch mép.

-Sao...Sao anh biết được?_Gia Hân lắp bắp, mắt kính ngạc nhìn Gia Bảo.

-Từ khi được bầu làm lớp trưởng thì tôi đã điều tra hết thông tin về mọi người trong lớp rồi. Sao thấy tôi chu đáo không?_Gia Bảo nở một nụ cười cực đều.

-Chu đáo cái khi gì_Gia Hân lẩm bẩm, vẻ mặt cực không vui.

-Còn ai có ý kiến gì nữa không?_Gia Bảo nhìn mọi người một lượt thấy không có ai nói gì thì mới nói tiếp:

-Vậy là giải quyết xong vấn đề văn nghệ rồi nha. Bây giờ sẽ đến phần hội chợ ẩm thực và các trò chơi.

-Lớp mình làm gian hàng món anh Việt Nam đi_N1 đưa ra ý kiến

-Hay là gian hàng bán đồ handmade!_N2

-Mình thấy nên tổ chức trò chơi dân gian_N3

-Trò bắn súng hay bóng rổ có thưởng thì sao?_N4

.....Pla....Pla..._Mọi người mỗi người một ý. Ai cũng có ý hay riêng của mình nhưng người quyết định vẫn chỉ có một:

-No no no. Tôi đã nghĩ ra một trò chơi cực hay chính là truy tìm kho báu._Gia Bảo cười đắc ý_Đảm bảo không đụng hàng với lớp nào hết.

-Vậy luật chơi là gì?_Mọi người cùng hỏi, tuy mặt người nào người nấy đều ỉu xiu thất vọng.

-Một đội chơi cần ít nhất là 2 người. Mỗi đội có nhiệm vụ giải các câu đố để nhận con dấu sau khi có đủ 6 con dấu trong thẻ thì nhận được một gợi ý để tìm ra kho báu. Câu đố đương nhiên là tôi ra và tuyệt đối bí mật không để lộ ra ngoài._Gia Bảo ra vẻ rất hứng thú với trò chơi này.

-Còn kho báu là gì?_Mọi người cùng hỏi tiếp. Cảm thấy trò chơi này cũng không đến nỗi tệ vì Gia Bảo là người có chỉ số IQ cao nên chắc mấy câu đố không dễ tìm. Nếu vậy thì trò chơi cũng thú vị.

-Kho báu là..._Gia Bảo ra vẻ bí ẩn_Là...Chính là chữ kí của người mẫu kiêm diễn viên Gia Ân

Mọi người không hện mà cùng quay về phía Gia Hân.

-Không lẽ là..._Gia Hân giật giật khoe môi nhìn Gia Bảo thì anh liền đi tới cạnh cô, vỗ vào vai cô bộp bộp mấy cái:

-Tất cả là nhờ hết vào cô rồi Gia Hân yêu quý!_Sau đó thì chạy đi luôn để Gia Hân tức điên người đuổi theo:"Gia Bảo đứng lại cho tôi. Anh là đồ khôn! Làm cái gì mà không lôi kéo tôi vào là không được sao hả"

-Ai bảo cô làm mất chìa khóa xe của tôi_Gia Bảo vừa chạy vừa quay ra lè lưỡi trêu Gia Hân(Tg:A, ngạc nhiên nka anh Bảo mà cũng có biểu hiện này...Zề thun ghê.GB:Im nồm!)

-Đồ nhỏ mọn, chuyện đó qua rồi với lại đây là chuyện lớp chứ không phải chuyện cá nhân. Lớp trưởng gì mà chẳng gương mẫu gì hết_Gia Hân tức điên người giải thích, tay còn cầm cây lau nhà đuổi theo Gia Bảo. _Anh đúng là nhỏ nhen,tính toán,thù dai! Có ngon thì lại đây!

-Hết nói nỏ!_Hương Mai lắc đầu ngao ngán, còn đám fan của Gia Bảo thì lấy điện thoại ra chụp lấy, chụp để cái biểu hiện khác thường kia của anh.

-Reng...Reng_Tiếng chuông cứu tinh cuối cùng cũng vang lên nếu không cái lớp sẽ còn tệ hơn cả...chuồng heo.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Thăm Gia Ân

-Reng...Reng..._Tiếng chuông báo hiệu giờ ra về. Gia Hân sắp xếp sách vở vào cặp. Chiều nay cô sẽ đến bệnh viện thăm Gia Ân.

-Gia Hân chiều nay mày có đến bệnh viện không? _Hương Mai tác phong đã nhanh gọn hơn, đến gần bàn Gia Hân hỏi.

-Có! _Gia Hân gật đầu.

-Vậy cho tao đi chung đi có được không? Tao cũng muốn thăm con bé _Hương Mai ra về cầu khẩn

-Đương nhiên là được. Nhưng mà con bé vẫn còn giận tao _Gia Hân nói tới đây thì vẻ mặt buồn hiu.

-Thì để tao giải hòa cho _Hương Mai vui về hân lên.

-Ừ thì đi _Gia Hân cũng đồng ý, nắm tay Hương Mai ra về.

Hoàng Huy xốc balo lên vai, lẳng lặng nhìn theo bóng người con gái mới khuất sau cánh cửa. Cảm giác bị xem như không tồn tại thật tồi tệ. Quan trọng hơn là vết thương đau âm ỉ trong tim anh. Đến khi nào thì cô mới tha lỗi cho anh? Không lẽ anh xin lỗi cô như vậy còn chưa được? Anh phải làm thế nào đây? Phải làm sao? Anh chưa một lần mắc vào chuyện rối ren như vậy. Anh không biết phải làm gì thì cô mới quay lại với anh. Anh chỉ có thể đứng từ xa dõi theo cô...

-Gia Ân thích hoa gì vậy? _Hương Mai trong shop hoa gặng hỏi Gia Hân.

-Con bé thích hoa cẩm chướng _Gia Hân nhìn vào một loạt những bông hoa đủ loại, đủ màu sắc đến không đời mắt được vì chúng quá đẹp.

-Chị ơi lấy cho em hoa cẩm chướng bỏ vào một giỏ xộp nha. _Hương Mai dặn dò người bán hoa.

-Sao không để trong bó? Như vậy sẽ lịch sự mà đẹp hơn đó em _Người bán hàng khuyên

-Phòng bệnh rất chật hẹp lại không có chỗ để hoa đâu chị, tốt nhất là để được ở cửa sổ cho tiện ngắm cũng không vướng víu mấy dụng cụ y tế _Hương Mai giải thích.

-Em thật chu đáo! _Chị bán hoa cười lấy lòng sau đó nhận tiền.

-Ngắm đủ chưa cô nương? Thích thì khi về tui mua ột chậu để chăm sóc _Hương Mai nhìn Gia Hân trêu đùa.

-Thôi không cần, mình đi thôi _Gia Hân lắc đầu, xoay người ra khỏi shop hoa cùng Hương Mai.

Trong phòng bệnh của Gia Ân:

-Gia Hân con có thấy mệt lắm không? Muốn ăn trái cây không mẹ gọt _Mẹ Gia Ân đầy ân cần dịu dàng với cô.

-Dạ thôi. Con cũng cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi _Gia Ân vội lắc đầu. Cũng không muốn mẹ phải bận rộn vì mình nữa. Mẹ đã chăm sóc cô, luôn bên cô từ sáng tới giờ rồi.

-Vậy khi nào muốn ăn thì nói mẹ, mẹ gọt cho _Mẹ Gia Ân mỉm cười, có chút chua xót nhìn gương mặt xanh xao của con gái bà.

-Dạ _Gia Ân gật đầu.

-Gia Ân à con có nhớ lúc bị tai nạn thì xe nào đâm con không? Có nhớ chủ xe mặt như thế nào hay biển số xe không? _Mẹ Gia Ân hỏi. Hồi sáng khi cô tỉnh bà đã hỏi nhưng cô chỉ trả lời là cô qua đường không cẩn thận nên bị xe ô tô đâm. Bà có chút nghi ngờ sao con gái bà là người luôn cẩn mà lại bị tai nạn với một lí do như vậy. Và dường như con gái có ý tránh né những câu hỏi của bà

-Con không nhớ ạ _Gia Ân vẻ mặt thoáng buồn.

-Thôi con cứ nghỉ đi, mẹ ra ngoài mua chút đồ _Mẹ cô nói rồi ra khỏi phòng. Giờ căn phòng hoàn toàn chìm vào yên ắng nhưng cô lại lên tiếng phá vỡ nó:

-Hai chị định ở đó đến bao giờ?

Từ sau cánh cửa hai cô gái kia gượng cười cùng nhau bước vào phòng.

-Gia Ân chị có mua hoa đến tặng em, mong em mau khỏi bệnh _Hương Mai nở một nụ cười, nhẹ nhàng đưa đến cạnh cửa sổ cho Gia Ân sẽ nhìn thấy.

-Cảm ơn chị, hoa rất đẹp! _Gia Ân mỉm cười nhìn giỏ hoa cẩm chướng mà cô thích.

-Em thích thì tốt rồi _Hương Mai nhận thấy sự vui vẻ của cô thì lòng cũng bớt lo lắng.

-Chị cùng chị Hân mới đi học về sao? _Gia Ân nhìn thấy cả hai đều vẫn mặc đồng phục.

-Ukm..._Hương Mai khẽ gạt đầu, nhẹ nhàng kéo ghế đến ngồi cạnh giường bệnh của Gia Ân như sợ sẽ ảnh hưởng đến cô.

-Chị Hân sao chị không nói gì đi? Sao im lặng quá vậy?_Gia Ân nhìn Gia Hân đầy khó hiểu. Từ lúc mới vào đến giờ Gia Hân không dám đối mặt với cô, chỉ biết cúi mặt xuống không nói gì. Khi nghe Gia Ân nói vậy thì lại nhìn Gia Hân lại nhìn Gia Ân đầy thắc mắc:"Con bé tha thứ ỉn rồi sao? Nó hết giận mình rồi? Hay là vì có Hương Mai ở đây nên nó mới..."_Nghĩ tới đây thì lòng Gia Hân trùng xuống. Như hiểu được ý nghĩ của Gia Hân, Hương Mai vội lên tiếng:

-Chuyện hai chị em giận nhau chị biết rồi, em cũng không cần giấu diếm nữa

Gia Ân nghe tới đây thì im bặt cũng không biết phải nói sao.

-Gia Ân cho chị xin lỗi em có được không? Chị biết mình rất tệ_Gia Hân ánh mắt thành thật nhìn về phía Gia Ân, trong lòng đầy áy náy

-Đúng đó Gia Ân, Gia Hân nó không hề biết việc Hoàng Huy chưa chia tay với em._Hương Mai thêm vào.

-Hu hu..._Đột nhiên Gia Ân khóc lớn, dường như cô kìm nén quá đủ rồi.

-Em sao vậy? Thấy khó chịu ở đâu sao?_Gia Hân kinh ngạc cùng lo lắng nhìn Gia Ân

-Mau gọi bác sĩ!_Hương Mai cũng hốt hoảng không kém

-Ồ..._Gia Hân mấy mớ định làm theo còn chưa ra khỏi cửa thì sững người vì câu nói của Gia Ân:

-Không phải! Chị đừng đi. Em xin lỗi...

-Em... Em... tha lỗi cho chị rồi sao?_Gia Hân xoay người kinh ngạc nhìn Gia Ân, lắp bắp không nói thành lời

Gia Ân khẽ gạt đầu, nước mắt giàn dụa:

-Là em có lỗi. Em ngu ngốc không biết anh ta bắt cả hai tay, lừa gạt chúng ta, làm ảnh hưởng đến tình cảm hai chị em mình. Thật ra mấy ngày nay không nói chuyện với chị em đã rất khó chịu...Em...

Gia Hân vội chạy đến ôm chầm lấy Gia Ân:

-Ngốc, đừng khóc nữa! là chị có lỗi với em trước, chị không nên mù quáng tin tưởng vào tình yêu này..._Gia Hân cũng ngen ngào vuốt nhẹ sống lưng của em gái cô_Từ nay chúng ta đừng vì những thứ đó mà ảnh hưởng đến tình cảm chị em có được không?

Gia Ân ra sức gạt đầu, nước mắt chảy ướt đầm một vai áo của Gia Hân. Hương Mai nhìn thấy cảnh này cũng vui mừng cho hai chị em họ. Từ nay họ lại vui vẻ cùng nhau rồi.

...Chị em dù có giận dỗi, hay cãi nhau và cảm thấy căm ghét nhau đi chăng nữa thì cũng sẽ làm lành được vì tình cảm chị em được xây dựng suốt một quãng thời gian dài, gắn bó thật thiết với tuổi thơ của ta. Vậy nên đừng vì một phút đố kỵ, ghen ghét mà đánh mất cả một khoảng thời gian dài đẹp và vô giá đó...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Trong Cái Khó Ló Cái Khôn

-Anh hai! Anh hai!_NaNa quơ quơ tay lên trước mặt Thiên Long khi thấy anh cứ ngầy người ra.

-Hả?_Thiên Long vội thoát ra khỏi những dòng suy nghĩ, lo lắng trong đầu, nhìn NaNa khó hiểu

-Anh sao vậy? Nãy giờ em gọi mà anh không nghe gì hết vậy_NaNa không vui nhìn Thiên Long.

-Có gì đâu_Thiên Long đứng dậy tiến về tủ đồ.

-Nước ấm được rồi đó anh đi tắm đi_NaNa cũng không muốn hỏi Thiên Long lý do anh sao vậy chỉ nhắc nhở anh.

-Anh biết rồi, sao em cứ ở đây hoài vậy? Về đi chứ!_Thiên Long véo má mồm mồm của NaNa, nói

-Hừ, em muốn chắc? Là mẹ cứ bắt em theo dõi anh coi có biểu hiện gì khác thường không?_NaNa bị đau liền lườm Thiên Long một cái, xoa xoa cái má đỏ.

-Biểu hiện khác thường?_Thiên Long nhú mày nhìn NaNa

-Đúng vậy! Mẹ đang có ý định cho anh đi xem mắt những cô gái mà mẹ ưa. Nhưng nếu thấy anh có biểu hiện khác thường tức là đã có đối tượng như vậy là mẹ không đồng ý. Mà hiện giờ tình trạng của anh đây cũng là biểu hiện khác thường mà mẹ lo lắng_NaNa giải thích rõ ràng không quên nhắc nhở anh trai.

-Em có nói với mẹ không đó?_Thiên Long nhìn NaNa nghi hoặc, dựa vào tính tình thất thường của em gái anh thì rất có thể đã "vui miệng" kể ẹ anh nghe.

-Em không biết. Khi nào thích thì em nói mà không thích thì em không nói thôi_NaNa nhìn Thiên Long nở một nụ cười nham hiểm

-Em đang đe dọa anh?_Thiên Long trừng mắt nhìn NaNa.

-Hihi...Chỉ cần đáp ứng điều kiện của em thì em sẽ không nói với mẹ_NaNa lại cười vì đã thành công trong việc lừa anh hai.

-Điều kiện gì_Thiên Long khoanh tay trước ngực nhìn cô em gái không khỏi thắc mắc từ khi nào đã biết chọc anh như vậy rồi.

-Cho em mượn osin của anh một hôm đi_NaNa vui vẻ ra điều kiện

-Osin?_Thiên Long nhú mày_Ý em là Gia Hân?

-Chứ còn ai nữa?_NaNa bĩu môi_Hay là thích giữ làm của riêng không cho em mượn?

-Cô ấy không còn là osin của anh nữa. Hợp đồng chấm dứt rồi. Với lại cô ấy đối với anh không phải là một món đồ_Thiên Long giải thích rành rọt từng chữ một.

-Sao? Sao lại như vậy? Không có chị ta thì làm sao có người cãi nhau với em. Chán chết đi được_NaNa mặt buồn hiu.

-Thích thì tự đi tìm cô ấy nhưng nói cho em biết tuyệt đối không được coi cô ấy là trò tiêu khiển nếu không em chết với anh_Thiên Long đe dọa sau đó bước vào phòng tắm.

-Này,anh quá đáng vừa thôi nha coi trọng osin còn hơn em gái nữa hà_NaNa không phục quát lên.

-Cô ấy không phải là osin_Thiên Long từ trong phòng nói vọng ra.

-Em mặc kệ chị ta là ai đi chẳng nữa em không cho anh đi với chị ta nữa_NaNa giận dữ(Kon nýt ghê!)

-Tùy em có cảm cũng không được đâu_Thiên Long nhàn nhạt lên tiếng sau đó mở vòi sen, chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy.

NaNa tức điên người ra khỏi phòng đóng cửa một cái rầm rồ là lớn.

15'sau Thiên Long đã tắm xong, bước đến gần bàn làm việc, nghĩ ngợi gì đó rồi lấy iphone của anh ra lướt đến một dãy số đề tên:Quả chanh. Sau đó nhấn gửi tin nhắn:" Gia Hân câu nói kia của tôi không có ý gì khác cô đừng nghĩ ngợi nhiều" Nhưng cảm thấy có chút không ổn nên anh ắn xóa, viết lại thành:" Gia Hân thật ra lúc đó đâu tôi có vấn đề đó cô đừng để ý"

-Trời ơi như vậy còn khủng hơn nữa!_Thiên Long bực mình ắn xóa rồi quăng điện thoại xuống giường.

-Á!Mình điên mất!_Thiên Long khó chịu vò đầu làm rối mái tóc nâu đẹp. Chưa bao giờ anh gặp tình trạng khó xử như vậy. Anh không biết phải thích sao với cô. Không lẽ bây giờ anh gọi điện nói với cô rằng anh yêu cô nên mới nói vậy sao? Chắc cô sẽ gọi anh là đồ khủng rồi cúp máy quá.

Thiên Long đắn đo một hồi rồi cũng cầm chiếc điện thoại lên, lại loay hoay suy nghĩ, một lúc rồi mới viết một dòng tin khác:"Gia Hân thật ra anh rất yêu em..."_Định nhấn chơi thôi nào ngờ có một bàn tay búp măng khác nhấn vào biểu tượng gửi luôn.

-NaNa sao em lại nhắn vậy?_Thiên Long bực mình cùng lo lắng mắng cô bé trước mặt.

-Giữ chứ? Chỉ là một tin nhắn thôi mà anh nghĩ nhiều như vậy làm gì? Em gửi dùm luôn cho_NaNa nhún vai điệu bộ thản nhiên như muốn chọc tức Thiên Long

-NaNa đây là điện thoại của anh gửi hay không không phải việc của em_Thiên Long gần từng chữ một, tức giận nói

-Ừa vậy anh không muốn gửi tin nhắn cho người ta thì viết tin làm gì?_NaNa buồn cười nhìn Thiên Long.

-Anh..._Thiên Long cũng không biết nói sao. Anh không ngờ lại bị em gái mình làm cho cứng họng

-Haha không ngờ anh trai của tôi lại bị một người con gái làm cho khó xử như vậy. Còn đâu bản tính lạnh lùng, kiêu ngạo, luôn tự tin vào lời nói của bản

thân nữa_NaNà cố tình chọc tức Thiên Long, vừa cười to vừa nói

-NANA RA KHỎI PHÒNG NGAY CHO ANH!_Thiên Long điên người hét lên

-Xùy! Thừa nhận đi sớm muộn gì anh cũng bị chị ta làm cho điên luôn à xem...Plè Plè..._NaNà lè lưỡi trêu Thiên Long sau đó chạy một mạch ra khỏi phòng để lại một ngọn lửa nóng rực như muốn thiêu đốt toàn bộ căn phòng. Con bé sau khi trả thù xong vụ vừa nãy thì xem ra rất là vui còn đi chân sáo xuống nói chuyện với quần gia Kim

-NANA! EM COI CHÚNG ANH ĐÓ!_Đó chính xác là tiếng hét muốn sập nhà của Thiên Long.

-Cô chủ cậu Thiên Long làm sao vậy?_Bác quần gia Kim ngạc nhiên cùng lo sợ nhìn NaNà

-Dạ không có gì đâu ạ. Thôi cháu về bác ở lại vui vẻ!_NaNà tung tăng chạy ra ngoài cổng nơi có một chiếc Toyota đợi sẵn mặc cho ánh nhìn khó hiểu của quần gia Kim và những cô người hầu.

Gia Hân vừa mới tắm xong bước ra khỏi phòng tắm thì thấy chiếc điện thoại cô trên bàn báo có tin nhắn, con chưa kịp ấn xem thì xuất hiện một cuộc gọi của số mang tên: Sao quả tạ. Gia Hân khó hiểu ấn trả lời:

-Alo anh gọi tôi có việc gì vậy?

-Gia Hân vừa rồi con bé NaNà dùng điện thoại của tôi gửi cho cô toàn những tin nhắn bậy bạ tốt nhất cô nên xóa đi và đừng để ý gì tới chúng_Thiên Long nói rồi cúp máy khiến Gia Hân tức đến trợn tròn mắt nhìn vào điện thoại:"ASS anh ta hết chuyện rồi sao? Gọi ỉnh nói đúng có một câu rồi cúp máy. Bộ sợ tốn tiền sao trời? Mặc kệ là tin gì anh càng ngăn tôi càng muốn xem_Gia Hân bực mình mở tin nhắn ra xem thì lại càng tức giận hơn:"Cái gì vậy nè? Gì mà ngu ngốc, chỉ số IQ 2 con số, óc bả đậu, mặt xấu như ma mà còn mít ướt,..."_Gia Hân đọc tin nhắn mà muốn bóp nát cái điện thoại của cô như là bóp nát quả cam giống Trần Quốc Toàn đã làm. (A, chị Hân đừng nóng! Không cần thận là trang sử nước nhà lại có thêm một sự kiện oai hùng:"Trình Gia Hân bóp nát điện thoại" thì nguy á)

Ở bên kia: Thiên Long ngồi vắt chân bên bàn làm việc, miệng cười như phát hiện ra châu lục thứ 7 vì anh đã đi một bước quá thành công. Biết trước Gia Hân sẽ tò mò xem tin nhắn mà không nghe lời anh nên anh đã gửi một loạt các tin nói xấu cô để cô tức điên người mà xóa tất cả tin nhắn của anh và đương nhiên cô không có tâm trạng mà đọc tin cuối chính là tin quan trọng.(TG:Anh Long thật là cao tay nka. TL:Haha anh là nhok!)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Một Buổi Sáng Ở Công Ty

-Cốc cốc!_Tiếng gõ cửa vang lên nhưng bên trong không có động tĩnh gì khiến người đứng ngoài có chút bực mình, tiếp tục gõ cửa đến đau cả tay thì mới có giọng nam lạnh băng vang lên:"Vào đi!"

Một người con trai cao lớn, khuôn mặt anh tuấn bước vào, trên tay cầm một xấp tài liệu cẩn thận đặt lên bàn:

-Tổng giám đốc, đây là dự án khu C mời anh xem qua_Người con trai đó lên tiếng, ánh mắt kính cẩn nhìn về phía người đối diện.

-Thư kí Nam anh cho người đi kiểm tra kĩ lưỡng sau đó thông báo cho tôi biết_Người con trai mặc bộ đồ vest oai phong ngồi trên ghế, giọng đều đều ra lệnh

-Dạ tôi sẽ làm_Người con trai kia cúi đầu. Anh chính là thư kí cho anh chàng tổng giám đốc lạnh lùng, khó hiểu kia.

-Anh còn việc trong này sao?_Tổng giám đốc kia nhíu mày vẻ không vui

-Dạ không có_Người con trai có chút không hiểu ý tổng giám đốc của anh

-Còn không mau ra ngoài_Tổng giám đốc kia hung hăng nhìn anh khiến anh hoảng sợ vội nói:"Dạ dạ tôi sẽ ra ngay"_Anh chàng thư kí sau khi ra khỏi phòng thì mới thở vào nhẹ nhõm vừa rồi vào trong tim như như nhảy lên tận cổ họng.

-Sao rồi?_Một cô gái mặc đồ công sở, có dáng người ưa nhìn và khuôn mặt mộc không trang điểm mà vẫn tươi sáng kéo tay anh chàng thư kí Nam qua một bên hỏi nhỏ.

-Hoàng Yến à cô cho tôi thở cái đã, vừa rồi tôi bị dọa cho gần chết_Thư kí Nam hít thở không khí, kéo tay cô còn bám vào tay anh ra.

-Nói nhanh lên!_Cô gái kia hối thúc

-Tổng giám đốc nói cần phải kiểm tra lại mới được_Thư kí Nam kia từ từ nói.

-Trời bản kế hoạch của người ta chi tiết, cụ thể và thiết thực đến vậy mà còn phải đi kiểm tra_Hoàng Yến mặt xụ xuống như con nít.

-Cô cũng biết mà tổng giám đốc luôn cẩn thận nên cho dù có là một dự án nhỏ thì anh ấy cũng cho người kiểm tra lại thôi_Thư kí Nam nói tiếp.

-Cái anh Thiên Long đó thật là lạnh lùng mà_Hoàng Yến về không vui nói.

-Suyt, cô muốn chết hay sao mà gọi thẳng tên tổng giám đốc ra_Thư kí Nam mắng nhỏ cô.

-À, ừ nhưng tôi nói đúng mà_Hoàng Yến vừa ý thức được vội nhỏ giọng nhưng vẫn về không phục.

-Tổng giám đốc làm vậy thì công ty mới lớn mạnh được, anh ấy mới có thể chính thức tiếp quản cả tập đoàn Thiên Long_Thư kí Nam tốt bụng giải thích dùm tổng giám đốc kia.

-Tập đoàn đứng tên anh ta rồi còn sợ cái gì chứ_Hoàng Yến bĩu môi

-Mà dạo này tôi thấy tổng giám đốc rất kì lạ nha._Thư kí Nam ra về như vừa phát hiện ra chuyện lạ

-Kì lạ là như thế nào?_Hoàng Yến bắt đầu tò mò

-Tôi thấy anh ấy cứ ngắm đi ngắm lại một bức ảnh một cô gái, lâu lâu còn vô thức cười cười như người mất hồn. Như sáng nay tôi gõ cửa lâu như vậy mà anh ta không có phản ứng gì_Thư kí Nam bắt đầu kể

-Trời anh ta mà cũng có lúc cười sao? Anh ta rất đẹp trai lúc cười chắc chắn sẽ rất đẹp nha._Hoàng Yến mới tưởng tượng thôi là đã muốn rình mò chờ xem Thiên Long cười mà chụp một tấm đăng lên trang web của công ty đảm bảo nhiều lượt like.

-Nhưng mà khoan đã...Ngắm một bức ảnh có một cô gái sao? Đúng rồi đây chính là biểu hiện của người đang yêu đó_Hoàng Yến cũng không ngờ đến việc này

-Sao? Tổng giám đốc mà biết yêu sao?_Thư kí Nam kinh ngạc tròn mắt nhìn Hoàng Yến.

-Đúng rồi. Cô gái đó chắc chắn là cái cô gái mà anh ta đưa đến công ty vào đợt trước làm thư kí riêng làm xôn xao cả công ty đó._Hoàng Yến bắt đầu suy luận

-Cũng rất có thể là một học sinh nha. Cô có thấy không dạo này cứ tầm 12h là tổng giám đốc rời khỏi công ty đến trường mà anh ấy đang học sau đó tầm 14h là lại về công ty(Anh này canh người ta ghê z chời)_Thư kí Nam cũng "cung cấp" thêm thông tin cho "cuộc suy luận"

-Uà anh ta học hết chương trình rồi mà cũng tốt nghiệp lâu rồi còn học làm gì nữa_Hoàng Yến nhìn thư kí Nam khó hiểu

-Thì đó chắc là đến để gặp cái cô gái trong hình kia_Thư kí Nam

-Trời ơi thật là tin shock không tả nổi.Anh ta mới 18t lại còn đẹp trai, tài giỏi khiến bao nhiêu cô gái trong công ty này đều phải say đắm vậy mà anh ta lại có đối tượng rồi. Làm tan vỡ mộng đẹp của bao cô gái rồi. Sự thật bao giờ cũng phủ phàng mà_Hoàng Yến thở dài sườn sượt, tuy miệng nói thấy tiếc cho những cô gái khác nhưng thật ra trong lòng cô cũng thấy tiếc nuối.

-Đúng là vậy_Thư kí Nam không phủ nhận, ngay cả anh cũng phải ghen tỵ với ưu thế của Thiên Long

-Mà anh có biết công ty chính nằm ở đâu không?_Hoàng Yến đột nhiên chuyển đề tài

-Biết, công ty đó nằm ở Hàn Quốc đó_Thư kí Nam ra vẻ hiểu biết.

-Wao! tôi nghe nói công ty đó là do ba của tổng giám đốc đứng đầu mà lương ở đó rất cao nha. Ước gì tôi cũng được làm ở đó_Hoàng Yến ra vẻ mơ mộng

-Thì cô làm việc ở đây tốt đi có khi tổng giám đốc thấy ưng thì chuyển cô qua công ty đó làm_Thư kí Nam khuyên nhủ.

-Ừ ừ nhưng mà sao này giờ hai chúng ta nói chuyện lâu quá vậy. Thôi anh đi làm việc của mình đi, tôi mà tiếp xúc nhiều với anh đâm ra mọi người trong công ty hiểu lầm thì mệt_Hoàng Yến như là mới làm việc xấu, ngó ngang ngó dọc không thấy ai cô mới yên tâm đi làm tiếp việc của mình.

-Ồ cái cô này tôi mới là người phải sợ thì có_Thư kí Nam bức mình nhìn theo bóng cô gái kia khuất dần.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc:

Thiên Long nhìn về phía bức ảnh đặt trên bàn làm việc, nơi có một cô gái đang mỉm cười nhìn ra nơi khác. Rõ ràng là bức ảnh được người cầm máy chụp lén. Người con gái đó có nụ cười hồn nhiên, mái tóc đen bóng mượt và chiếc váy đồng phục trường Bright Star.

Đang còn "bận" ngắm nhìn bức ảnh thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Thiên Long lấy điện thoại lên nhìn, nhủ mảy mảy với dây số đề tên: Tuấn Khải

- Alo _ Thiên Long nhàn nhạt lên tiếng

- Thiên Long xin lỗi khi không nói cho anh biết việc này. Tôi đã cho người trà trộn vào công ty ba anh để thu thập chứng cứ nhưng không ngờ người đó nhanh chóng bị phát hiện và đã bị giết... _ Tuấn Khải nhanh chóng vào vấn đề chính, nói thẳng với Thiên Long

- Tôi đã nói anh phải chờ đợi tôi hành động rồi mà _ Thiên Long cực kì không vui

- Anh yên tâm việc tôi hợp tác với anh vẫn chưa bị lộ _ Tuấn Khải điềm tĩnh nói

- Anh là thẳng thắn sao? Chuyện tôi quan tâm là tính mạng của anh chứ không phải việc tôi hợp tác với anh sẽ bị lộ _ Thiên Long không kìm được cơn giận mà chửi Tuấn Khải

- Xin lỗi _ Tuấn Khải nhỏ giọng, không ngờ Thiên Long lại coi trọng anh đến vậy.

- Tôi cũng chỉ là bức mình nên mới nói vậy anh đừng để ý nhiều _ Thiên Long cũng trầm giọng xuống khi phát hiện ra mình quá nóng nảy.

- Vậy bây giờ anh sẽ làm gì? _ Tuấn Khải thắc mắc.

- Tôi sẽ trực tiếp gặp ông ấy _ Trầm mặc một lúc rồi Thiên Long mới nói, sau đó cúp máy khiến người bên kia có chút sững người như không tin vào tai mình.

Thiên Long lấy nhanh chiếc áo khoác trên ghế xoay, mở cửa phòng rồi khỏi phòng làm việc của anh, đến bãi đỗ xe, kích hoạt mở khóa xe sau đó vào xe, rất nhanh đã khởi động xe rồi phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Người Đàn Ông Độc Ác

8:30 am

Tại một tòa nhà ở Seoul (Hàn Quốc):

- Thừa ngài cậu Thiên Long đã đến _ Một người đàn ông kính cẩn cúi đầu trước một người đàn ông khác đang ngồi bên bàn làm việc.

- Ta biết, ra ngoài! _ Người đàn ông kia phát tay ý bảo ông ta theo lời ông ra ngoài.

- Dạ _ Người đàn ông kia gật đầu rồi từ từ lui ra ngoài.

- Chủ nhân, ngài muốn sao? _ Người thuộc hạ bên cạnh người đàn ông không ai khác chính là Vĩnh Kỳ.

- Chuẩn bị đi! _ Người đàn ông nhàn nhạt lên tiếng

- Dạ! _ Vĩnh Kỳ khom người cung kính rồi cũng lui ra khỏi căn phòng như người đàn ông vừa rồi.

Một lát sau từ ngoài phòng vang đến tiếng gõ cửa đều đều

- Vào đi _ Người đàn ông trầm giọng lên tiếng.

- Cạch _ Cánh cửa được đẩy vào, một người con trai cao lớn, lịch lãm bước vào với bộ đồ vest màu đen sang trọng.

- Ba! _ Người con trai khẽ cúi đầu cung kính gọi người đàn ông một tiếng.

- Thiên Long con ngồi xuống đi! _ Người đàn ông kia gật đầu nhìn anh.

Thiên Long không nóng vội mà ngồi xuống chiếc ghế sofa được bày trí trong căn phòng rộng lớn.

Một người hầu bước vào cung kính cúi đầu trước hai người sau đó mang khay trà để đến bên bàn, rót trà từ từ vào hai ly sau đó lại khom người từ từ lui ra ngoài.

-Chuyện đánh bại tập đoàn Gia Bảo con đã làm tới đâu rồi_ Người đàn ông được Thiên Long xưng là ba tao nhả cằm tách trà lên, uống một ngụm nhìn Thiên Long giọng nói rất bình ổn.

-Con đến không phải để nói về chuyện này_ Thiên Long cũng rất bình tĩnh nói, anh không hề động gì đến tách trà.

-Vậy là chuyện gì?_ Người đàn ông kia nhú mày không vui đặt tách trà xuống.

-Dạo gần đây con nghe rất nhiều lời đồn không hay về công ty TL của ba..._Thiên Long giọng đều đều

-Cho nên con gặp ta là để xác minh_ Người đàn ông nhếch mép. Ngữ điệu hoàn toàn không phải là câu nghi vấn.

-Đúng vậy_ Thiên Long không phủ nhận

-Vậy thì ta không cần giấu con nữa._ Người đàn ông kia đứng lên, chậm rãi bước đến cửa sổ lớn, sau đó nhanh tay kéo tấm rèm cửa ra hai bên. Ánh sáng hắt vào căn phòng tối vốn âm u giờ đã trở nên sáng hơn một chút. Thiên Long có chút không thích ứng kịp, nheo mắt lại.

Người đàn ông kia hiện đang đứng từ trên tầng 30 nhìn xuống, toàn bộ thành phố Seoul hiện ra trước mắt. Cảm giác giống như bá chủ mọi thứ thật sự rất tuyệt.

-Chuyện ba giấu con?_ Thiên Long sau khi đã thích nghi với ánh sáng thì nhú mày nhìn người đàn ông đang đứng bên cửa sổ mà thư thả ngắm cảnh.

-Là chuyện ta buôn bán ma túy cùng vũ khí trái phép xuyên qua các quốc gia lớn trong Châu Á._ Người đàn ông nhếch mép sau đó xoay người nhìn anh_ Sao hả? Con kinh ngạc không? Giết người ta và con đều đã từng làm qua bây giờ còn việc gì là ta không thể?

-Ba à nhưng sao phải làm việc phi pháp? Con cũng có thể xây dựng công ty bằng thực lực của mình_ Thiên Long nhìn ba anh. Việc ông nói thẳng với anh như vậy không nằm ngoài dự đoán của anh nên anh cũng chẳng kinh ngạc hay bất ngờ, chỉ là anh thật sự thấy ba anh đã khác xưa rất nhiều.

-Giết người là không phạm pháp luật sao? Thiên Long con phải hiểu có tài không phải là sẽ làm nên tất cả mà là có tiền, có thể mới có được tất cả._ Người đàn ông cũng không tức giận chỉ dùng giọng như một người cha khuyên nhủ người con. Ông rất bình thản như việc ông làm là không hề sai trái.

-Muốn có tiền, có thể thì phải dùng đến cách này sao?_ Thiên Long vẻ không vui nhìn ông.

-Thiên Long con biết không, hai năm trước tập đoàn TL bị khủng hoảng nghiêm trọng nếu không nhờ số tiền kiếm ra được từ mấy vụ buôn bán phi pháp kia thì ta đã mất tất cả. Tập đoàn TL có được như ngày hôm nay là nhờ có công sức của rất nhiều người trong đó có ông nội con. Thiên Long con phải biết giữ vững tập đoàn TL chính là ước nguyện lớn nhất của ông con._ Người đàn ông giọng nói trở nên rành mạch, dứt khoát hơn bao giờ. Thiên Long nghe tới đây thì cũng đã biết không thể thay đổi ý của ông được nữa đành nói:

-Nếu vậy con cũng không còn gì để nói nữa. Ba cứ làm theo ý ba, con sẽ gặp ba khi khác_ Thiên Long nhanh nhẹn đứng dậy cúi chào ông một cái rồi xoay người bước ra khỏi phòng. Người đàn ông nhìn theo bóng anh, con người đã trở nên sắc bén từ bao giờ, môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong báo hiệu sự nguy hiểm:"Thiên Long đừng đối đầu với ta! Nếu không sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu"

Thiên Long đứng trong thang máy khuôn mặt không một chút biến đổi nhìn vào màn hình iphone, nhấn vào nút dừng đoạn ghi âm. Anh cần phải cân nhắc cho việc sẽ đối đầu với ba anh. Anh thật sự phải suy nghĩ vì ba anh làm tất cả đều vì ông anh và gia đình anh.

-Ding!_ Cửa thang máy mở ra, Thiên Long vừa đi ra khỏi thang máy thì điện thoại báo có tin nhắn. Thiên Long nhú mày lấy điện thoại ra, tin nhắn vừa được gửi tới từ một số lạ là một đoạn video.

Thiên Long khó hiểu nhấn vào đoạn video, nhanh chóng xuất hiện hình ảnh của một cô gái quen thuộc:

-Ê, Hương Mai cái này dễ thương chưa nè!_ Cô gái kia tay chỉ vào cái đồng hồ có mặt hình draemon được trưng trong tủ kính.

-Gia Hân ơi mua đủ rồi, nhiều đồ quá xách không nổi rồi nè_ Hương Mai khó chịu, tay còn giơ những túi giấy xinh xắn lên nhắc nhở cô.

-Hừ, có mỗi cái đồng hồ thôi, tao đeo vào tay luôn mà._ Cô gái này chính xác là Gia Hân.

-Tùy mày, đồ con nít!_ Hương Mai lườm Gia Hân mắng iu một câu.

-A, chị ơi lấy dùm em cái này...cảm ơn chị_ Gia Hân nhanh chóng đưa tiền cho người bán hàng và nhận lấy chiếc đồng hồ xinh xắn đeo vào tay, trên môi nở một nụ cười.

Thiên Long còn đang không hiểu người gửi video này tới anh muốn gì thì đột nhiên màn hình chuyển qua một đoạn khác là hình một cô gái khác trên tay cũng đeo một chiếc đồng hồ tương tự chiếc của Gia Hân, cô gái đi vào một con hẻm thì đột nhiên:"Bùm!"_ Tiếng nổ lớn phát ra và đoạn video kết thúc, chỉ vòn vẹn có 1'30s. Thiên Long rất nhanh đã nhấn gọi trực tiếp đến dãy số lạ kia. Anh rất hiểu nội dung của đoạn video và chắc chắn đối tượng đang nhắm vào anh.

-Alô_ Không lâu sau chuyển đến một giọng nói trầm ổn quen thuộc

-Ba? _Thiên Long nhủ mày nghỉ hoặc, lên tiếng

-Đúng vậy. Thiên Long ta quên nói trước khi con đến đây ta đã chuẩn bị sẵn một trò chơi rất hay. Đây cũng chính là hình phạt cho con khi dám làm trái theo ý ta, cấu kết cùng Tuấn Khải để hại ta. _Người đàn ông khẽ nhếch môi tà ác. Thì ra ông đã sớm biết ra. Vậy nên anh mới vào phòng nói chuyện với ông một cách dễ dàng mà ông không hề tức giận

-Ba đã làm gì với chiếc đồng hồ? _Đôi lông mày rậm của Thiên Long nhíu lại, một tay siết thành nắm đấm. Anh không ngờ ba anh lại dùng cách này để trừng phạt anh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

C-4 được cài vào trong đồng hồ cùng với một kíp nổ. Con có 1h để lên gặp ta trao đổi với ta một thứ và giờ nổ sẽ được cài đặt lại. Quên nói nữa là ta có thêm một chút gia vị vào trò chơi để thêm phần thú vị. Chúc con may mắn con trai yêu! _Người đàn ông khẽ nhếch môi rồi cúp máy.

Thiên Long thừa biết C-4 là gì. C-4 hay còn gọi là Compositon four, nó là một loại thuốc nổ dẻo rất phổ biến trong lĩnh vực quân sự. C-4 có độ mạnh bằng 1,34 lần so với TNT. Tương tự như nhiều loại thuốc nổ dẻo khác, chất nổ trong thuốc nổ C-4 là Hexogen (cũng được biết với cái tên cyclonit hoặc cyclotrimethylene trinitramine), chiếm 91% theo trọng lượng. Chất làm dẻo là di(2-ethylhexyl) hoặc dioctyl sebacate (chiếm 5.3%), và chất gắn kết là polyisobutylene (chiếm 2.1%) và các chất phụ gia khác. Tốc độ nổ của C-4 là 8,040 m/s.

Thiên Long nhanh chóng đi đến thang máy, giờ chỉ còn cách là lên tầng cao nhất để gặp ba anh, chỉ còn một tiếng nữa anh không thể trở về Việt Nam cũng như tìm kiếm Gia Hân. Tay anh nhanh chóng nhấn gọi cho số của "Quả chanh"

-Alô anh lại gọi tôi có việc gì? _Tiếng của Gia Hân vang lên có phần khó chịu vì chuyện hôm qua cô vẫn còn để tâm đến

-Gia Hân cô mau chóng tháo cái đồng hồ trên tay ra đi _Thiên Long nói về rất gấp

-Sao anh lại biết tôi có đồng hồ mới _Gia Hân bên đầu dây bên kia ngạc nhiên, quay ngang, quay dọc tìm kiếm Thiên Long nhưng cô hoàn toàn không thấy anh.

-Tôi không có thời gian nói nhiều cô mau tháo nó ra! _Thiên Long gầm gừ, cô gái này thật nhiều lời.

-Nhưng nó dễ thương vậy mà... _Gia Hân nhìn chiếc đồng hồ trên tay và không đồng ý.

-Nếu cô thích thì tôi sẽ mua cái mới! _Thiên Long bước gần đến cửa thang máy nói.

-Được anh chờ tý...Gia Hân nhìn chiếc đồng hồ về tiếc nuối rồi cũng chịu tháo. Gia Hân để điện thoại vào một bên vai, dùng đầu giữ lại, lấy tay tháo đồng hồ ra, nhưng mà cô loay hoay mãi mà cũng không ra."A, nhưng bị kẹt rồi không tháo ra được..."

-Chết tiệt! _Thiên Long thầm chửi rồi cúp máy. Chắc chắn chiếc đồng hồ có khóa tự động rồi. Thang máy lại bị kẹt không thể sử dụng, anh chỉ còn cách là chạy thang bộ. Thiên Long không có thời gian để nghỉ ngơi nhiều anh nhanh chân chạy đến cầu thang bộ. Thiên Long chạy đến tầng thứ hai thì "Đùng" _Tiếng súng phát ra và một viên đạn bay tới chỗ Thiên Long rất may anh đã kịp né, nhìn viên đạn gim vào tường Thiên Long có thể đoán ra đây là đạn gây sát thương cao. Thiên Long nhanh chóng vào một căn phòng nắp vì anh không hề mang súng. Thiên Long cảm thấy hối hận vì anh đã chủ quan không chuẩn bị gì. Lại không ngờ ba anh lại tàn nhẫn đến vậy.

|||||

-Ô anh ta chửi gì vậy chứ, không tháo được thì thôi đâu phải lỗi tại mình đâu _Gia Hân bực mình cật điện thoại vào túi cũng không còn ý định tháo đồng hồ ra nữa.

-Gia Hân nói chuyện điện thoại với ai vậy? _Hương Mai tay cầm hai phần KFC đặt lên bàn nhìn Gia Hân

-Thiên Long, anh ta đúng là khủng mà, tự dưng anh ta bắt tao tháo cái đồng hồ này ra _Gia Hân vẻ như không có gì đáng quan tâm, tay lấy cọng khoai tây chiên giòn cho lên miệng ăn.

-Mà kể ra cũng thấy lạ ghê cái đồng hồ này này giờ nó cứ kêu bip bip giống như là hẹn giờ vậy _Hương Mai chăm chú nhìn cái đồng hồ về thắc mắc.

-Thôi kệ đi ăn lẹ rồi còn đi xem phim nữa _Gia Hân hối thúc.

Ở tầng cao nhất:

-Bộp...Bộp...Bộp_Ở đây hành lang truyền đến tiếng bước chân đều đều, Thiên Long nhìn về phía trước có một dáng người cao lớn, tuy không thấy rõ được mặt nhưng anh có thể nhận ra ngay đó là Vĩnh Kỳ, người cuối cùng đấu với anh.

-Chào cậu, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau. Hôm nay gặp cậu ở đây tôi rất vui và bất ngờ._Vĩnh Kỳ môi khẽ nhếch lên nhìn Thiên Long. Tuy bộ đồ trên người anh mặc hoàn toàn khác so với lúc đến nhưng anh vẫn nhận ra được.

-Tôi cũng vậy_Thiên Long cũng cong môi nhìn Vĩnh Kỳ có phần cảnh giác. Là thuộc hạ của ba anh nhiều năm chắc chắn không phải loại sát thủ tầm thường như vừa rồi anh đã đấu.

-Không biết anh còn nhớ không nhưng tôi thì nhớ rất rõ, năm đó tôi được chủ nhân nhận nuôi, điều ấn tượng nhất ở lần đó là tôi đã bắt gặp một cậu bé đang tập bắn súng. Cậu nhóc đó chỉ tầm 8 tuổi. Thật sự lúc đó tôi đã rất khâm phục cậu nhóc đó mới nhỏ như vậy mà rất giỏi và lấy cậu ta làm hình tượng để mình phấn đấu. Cậu chắc hẳn cũng biết cậu nhóc đó là ai. Đúng vậy, ngay từ nhỏ tôi đã luôn coi cậu là thần tượng._Vĩnh Kỳ khẽ nở một nụ cười, hình như là một nụ cười chưa xót.

-Anh đến gặp tôi chắc không phải là để kể về chuyện cũ chứ?_Thiên Long có chút bức mình nhìn anh ta. Anh ta đang câu giờ sao? Anh không có thời gian để mà "hàn duyên tâm sự" với anh ta.

-Thiên Long tôi rất muốn biết trong lòng cậu tôi ở vị trí nào_Vĩnh Kỳ dường như không để ý lời của anh.

-Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau, bây giờ tôi với anh là đối thủ anh phải hiểu rõ chỉ có thể là một thắng một thua, mau bắt đầu đi, tôi không có nhiều thời gian_Thiên Long bắt đầu cảm thấy tức giận.

-Chỉ cần cậu trả lời tôi mới có thể đấu với cậu_Vĩnh Kỳ nhất quyết đợi câu trả lời.

-Được, anh đối với tôi mà nói là đối thủ nặng kí nhất trong trận đấu này_Thiên Long đành nói thẳng ra những gì mình suy nghĩ.

-Vậy tôi sẽ không bao giờ nương tay cho cậu nữa, tôi đợi trận đấu này đã lâu lắm rồi._Vĩnh Kỳ nhếch mép

-Tôi rất cảm ơn_Thiên Long cũng nhếch môi nhìn đối thủ, nhưng nhìn kỹ bên hông anh ta không có súng thì Thiên Long có chút ngạc nhiên:"Anh ta sẽ đấu bằng cái gì?"

-Thiên Long tôi với cậu đấu công bằng: đấu võ với nhau. Thiên Long chắc cậu không hèn hạ tới nỗi mà dùng súng chứ?_Vĩnh Kỳ nhìn khẩu súng bên hông Thiên Long thì nhếch môi. Xem ra Thiên Long cũng không phải tầm thường, thời gian ngắn như vậy mà đã loại được 21 tên sát thủ chuyên nghiệp ra khỏi cuộc chơi còn "trang bị" được cả vũ khí nữa.

-Được_Thiên Long không nhiều lời, quăng luôn khẩu súng qua một bên, cẩn thận quan sát từng động tác của Vĩnh Kỳ.

Vĩnh Kỳ khép chân phải lại người thẳng đứng, hai gót chân chụm vào nhau mở ra hai bên tạo một góc 600 thành tán chữ V (Musubi Dachi). Hai tay anh mở ra buông thẳng ép nhẹ sát vào phía ngoài, chú ý vào người đối diện.

Sau đó anh cúi đầu chào, thân trên tạo một góc 300, sau đó thân trên chuyển động như một mặt phẳng để trở về vị trí ban đầu. (Thông cảm nka Ri cùn k bjk rõ ba cái này lắm lên mạng tra ra có j sai đừng mắng Ri nhé)

Thiên Long nhận ra ngay là kiểu chào của võ karate. Anh ta định dùng võ karate sao?

Thiên Long theo lệ cũng lặp lại động tác giống Vĩnh Kỳ sau đó lại tỉ mỉ quan sát anh ta hành động.

-Thiên Long sao cậu lại vì một con bé miệng còn hôi sữa mà đối đầu với ba cậu? Chẳng lẽ ông ấy không dạy cậu là một người thành đạt thì không được có điểm yếu sao?_Vĩnh Kỳ bắt đầu ra các đòn tay(A, dăm ns chị Hân miệng còn hôi sữa hà, wa' đáng nka)

-Anh sai rồi cho dù là người khác thì tôi cũng sẽ làm. Tôi đã nói rồi tôi không muốn giết người nữa._Thiên Long cũng nhanh nhẹn né tránh

-Chẳng phải vừa rồi cậu cũng giết người sao?_dần dần các đòn tay của Vĩnh Kỳ trở nên nhanh hơn. Hầu như Vĩnh Kỳ toàn nhắm vào những chỗ như: cổ, hông, bụng dưới và...háng

-Vừa rồi là do tôi bị ép buộc, không có lựa chọn khác_Thiên Long chỉ có thể dùng đòn đỡ với bàn tay mở hoặc nắm và thỉnh thoảng thì anh cũng phải dùng đầu gối và bàn chân để đỡ.

-Đó chính là quy luật sinh tồn, cậu phải hiểu ông chủ làm vậy chỉ là muốn tốt cho cậu. Nếu hôm nay là người khác thì sẽ không bao giờ nương tay cho cậu đâu_Tốc độ của Vĩnh Kỳ rất nhanh, dường như anh không thể nhìn ra được các đòn đánh

-Đây chính là nương tay sao? Coi rẻ mạng sống của chính con trai mình chính là muốn tốt cho con sao?_Thiên Long trong câu nói có phần tức giận, anh đã bị động quá nhiều rồi giờ là lúc chủ động biến đòn đỡ thành đòn tấn công: dùng tay đỡ của anh đâm mạnh vào đầu gối của Vĩnh Kỳ. Vĩnh Kỳ hơi khựng xuống rồi cũng rất nhanh lấy lại được thăng bằng, cẩn thận quan sát Thiên Long. Thiên Long dùng một chân trụ trên mặt đất, chân còn lại ra đòn đá. Rất đúng mục tiêu, tốc độ sau đó nhanh nhẹn thu chân về và tiếp đất. Vĩnh Kỳ cả người đập vào tường, trên người đã lấm tẩm mồ hôi nhưng vẫn thẳng người đứng lên.

Bao năm anh khổ công tập luyện nhưng sao chỉ thua mỗi thằng nhóc này? Anh không cam tâm. Lần này anh nhất định phải thắng. Vĩnh Kỳ bị con ghen tức lấp đầy ý chí, điên người ra đòn tấn công Thiên Long. Thiên Long nhanh nhẹn hết né rồi tránh. Đường như anh ta đã mất kiểm soát, ra đòn rất mạnh và nhanh khiến Thiên Long không kịp né nhưng không hiểu sao anh lại suýt ra đòn đỡ một cách vô thức. Đòn đỡ này đã may mắn cứu sống anh. Thiên Long rất nhanh đã dùng tay ôm lấy cổ Vĩnh Kỳ quật ra sau là một màn nhào lộn tuyệt đẹp sau đó đứng dậy nhìn người con trai dưới đất."Tôi hoàn toàn không muốn làm anh bị thương. Nếu có thể tôi mong mình được một lần được xem anh là anh trai mình." Thiên Long nói rồi xoay người bước đi.

Vĩnh Kỳ nằm đó cố ngồi dậy, dựa thân mình vào tường, đôi mắt khẽ chấn động vì câu nói của Thiên Long nhưng môi lẽ nở một nụ cười chua chát:"Thiên Long tôi cũng rất muốn nhưng định mệnh đã sắp đặt: trong cuộc chiến này chúng ta không-thể-trở-thành-anh-em."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Anh Đã Có Quyết Định

Thiên Long khẽ nhìn lên màn hình đồng hồ, anh còn 5' nữa để trao đổi với ba anh một thứ để trả lại sự an toàn cho Gia Hân. Thiên Long nhanh chóng mở cửa phòng mà anh đã từng vào, bước vào. Một người đàn ông đang nhìn lên màn hình camera nghe tiếng mở cửa thì nhìn anh rồi đưa tay lên."Bộp!Bộp!Bộp!" _ Tiếng vỗ tay vang lên, khoe môi cũng cong lên:

-Đúng là con trai của ta, rất giỏi! Trong một thời gian ngắn đã hạ được 22 thuộc hạ của ta mà không hề bị thương.(Đúng vậy anh ấy vẫn chưa thành phế liệu được, ông hay lắm!)

-Thứ ba muốn trao đổi là gì? _ Thiên Long vào thẳng vấn đề.

-Rất thẳng thắn! Ta thích điều đó của con. Thứ ta muốn trao đổi chính là đoạn ghi âm trong điện thoại của con. _Người đàn ông nhếch miệng, trong con người sắc bén như ngầm cảnh cáo anh rằng anh đã phạm một lỗi lớn là coi thường tầm nhìn của ông. Ngay cả ghi âm mà cũng dùng với ông, thật là ngu xuẩn!

Thiên Long không những không ngạc nhiên hay hoảng sợ mà còn khẽ cong môi:"Được chỉ cần ba cài lại giờ nổ ngay bây giờ"

-Tất nhiên, đưa cho ta đoạn ghi âm. _Người đàn ông nhìn Thiên Long trong câu nói có ý ra lệnh. Vì trong trò chơi này anh hoàn toàn không có quyền lựa chọn hay quyết định gì cả.

Thiên Long đưa điện thoại cho ba anh, môi nở một nụ cười như trên người:"Ba cứ yên tâm con chưa gửi nó cho ai cả."

-Con có thể sao? _Người đàn ông cũng không hề tức giận gì trước biểu hiện này của anh. Chỉ là cảm thấy hơi ngạc nhiên. Ông không ngờ một con bé ngu ngốc lại có thể thay đổi con người Thiên Long nhiều đến như vậy. Để tạo dựng vẻ ngoài lạnh lùng, tàn nhẫn cho con trai ông đã mất rất nhiều năm còn con bé kia chỉ mất có mấy tuần để thay đổi anh. Thật sự ông không thể hiểu nổi.

-Đúng là con không có quyền quyết định nhưng ba định nuốt lời sao? Con đã đưa điện thoại cho ba rồi, chỉ còn 3' nữa thôi _Thiên Long không vui nhìn ông.

Người đàn ông khoe môi cong lên:"Con không cần nóng vội, ta sẽ đảm bảo an toàn tuyệt đối cho con bé kia, giờ con có thể đi, ta không cần"

Thiên Long xoay người định ra khỏi nhưng đi đến cửa lại dừng lại, cất lên một câu nói:

-Trước khi đi con muốn hỏi ba một câu...Thứ quan trọng nhất đối với ba là gì?

Người đàn ông trong đôi mắt hơi sững lại, nhưng rồi lại nhếch môi:"Con thật sự muốn biết?"

-Sẽ không hối hận! _Thiên Long chắc nịch khẳng định đúng ý thắc mắc của ông. Anh ôm một hi vọng nhỏ nhoi là ba anh vẫn còn coi trọng anh, vẫn còn có tình cảm với anh, một tình cảm đúng nghĩa của một người cha đối với con.

-Thiên Long _Người đàn ông nhàn nhạt trả lời.

Thiên Long thoáng ngạc nhiên cùng vui mừng nhưng lại bị câu nói tiếp theo của ông đâm mạnh vào tim anh:

-Đúng vậy thứ quan trọng nhất đối với ta là tập đoàn Thiên Long.

Thiên Long tự nở một nụ cười chua xót. Cổ gần cảm giác đau đớn ở đáy lòng. Thì ra là anh tự mơ tưởng thôi. Nếu ông ấy còn nghĩ đến anh thì sẽ nói một câu thân mật hơn là con trai chứ không dùng tên như vậy. Sao anh không nghĩ ra điều này sớm hơn.

Người đàn ông nhìn bóng lưng thẳng tắp, mạnh mẽ của anh mà không hề biết khuôn mặt đang biến đổi của anh, câu nói tàn nhẫn vang lên: "Con đã biết câu trả lời sao còn ở lại đây? Không nỡ rời xa ta sao?"

- Cảm ơn câu trả lời của ba _Thiên Long khước môi cong lên tràn đầy chua xót sau đó mở cửa ra, đi ra khỏi căn phòng ghé thăm kia.

Tại Việt Nam:

- Thiên Long sao rồi? _Tuấn Khải không biết đã đến phòng trong công ty anh từ khi nào, thấy anh về thì chạy đến lo lắng hỏi.

- Tôi cần suy nghĩ một chút _Thiên Long mệt mỏi tựa vào ghế xoay. Đúng vậy cả ngày hôm nay anh đã hoạt động rất nhiều, cũng may là cơ thể không bị thương nhưng cũng cảm thấy ê ẩm, cả người nhức mỏi.

- Đoạn ghi âm đã bị xóa rồi đúng không? Anh cũng đừng suy nghĩ nhiều, lần sau sẽ còn cơ hội thu thập chứng cứ mà _Tuấn Khải nhẹ giọng an ủi. Anh đã sớm biết được tình hình mọi thứ nhờ có người do anh sai đến trà trộn vào.

- Tuấn Khải tốt nhất là anh nên cắt hết liên lạc với những người trong nhóm thuộc hạ của ba tôi đi. Anh nghĩ bọn họ sẽ trung thành với anh sao? Anh hạn chế ra ngoài đi, ông ấy đã phát hiện ra chuyện hợp tác rồi _Thiên Long thoáng mệt mỏi nhắc nhở Tuấn Khải. Anh thật sự quá ngu ngốc.

- Sao? _Tuấn Khải kinh ngạc _Vậy thì làm sao mới có thể có chứng cứ tố cáo ông ta đây

- Tôi rất mệt anh ra ngoài đi. _Thiên Long mệt mỏi lên tiếng. Anh bây giờ thật sự rất cần được yên tĩnh, một mình suy nghĩ tất cả mọi chuyện.

- Thôi được _Tuấn Khải mặc dù vẫn còn thắc mắc nhiều thứ nhưng rồi cũng xoay người rời đi. Ngay khi anh vừa ra ngoài, Thiên Long đưa tay lên, chạm rãi nhấn vào một nút nhỏ sau khuyên tai hình đầu lâu, rất nhanh truyền đến một đoạn đối thoại:

- Ba!

- Thiên Long con ngồi xuống đi!

- Chuyện đánh bại tập đoàn Gia Bảo con đã làm tới đâu rồi

- Con đến không phải để nói về chuyện này

- Vậy là chuyện gì?

- Đạo gần đây con nghe rất nhiều lời đồn không hay về công ty TL của ba

- Cho nên con gặp ta là để xác minh

- Đúng vậy

- Vậy thì ta không cần giấu con nữa

- Chuyện ba giấu con?

- Là chuyện ta buôn bán ma túy cùng vũ khí trái phép xuyên qua các quốc gia lớn trong Châu Á...Sao hả? Con kinh ngạc không? Giết người ta và con đều đã từng làm qua bây giờ còn việc gì là ta không thể?

- Ba à nhưng sao phải làm việc phi pháp? Con cũng có thể xây dựng công ty bằng thực lực của mình

- Giết người là không phạm pháp luật sao? Thiên Long con phải hiểu có tài không phải là sẽ làm nên tất cả mà là có tiền, có thế mới có được tất cả

- Muốn có tiền, có thế thì phải dùng đến cách này sao?

- Thiên Long con biết không, hai năm trước tập đoàn TL bị khủng hoảng nghiêm trọng nếu không nhờ số tiền kiếm ra được từ mấy vụ buôn bán phi pháp kia thì ta đã mất tất cả. Tập đoàn TL có được như ngày hôm nay là nhờ có công sức của rất nhiều người trong đó có ông nội con. Thiên Long con phải biết giữ vững tập đoàn TL chính là ước nguyện lớn nhất của ông con

- Nếu vậy con cũng không còn gì để nói nữa. Ba cứ làm theo ý ba, con sẽ gặp ba khi khác

Thiên Long khẽ khép đôi mắt đau buồn lại. Ông hoàn toàn không biết anh không có sở thích đeo khuyên tai đầu lâu khi mặc đồ vest. Là anh cố tình chọn con chip ghi âm có dạng khuyên tai hình đầu lâu để ba anh có thể nhận ra ngay nếu thật sự quan tâm đến sở thích của anh. Sự vô tâm này của ông đã làm anh thay đổi quyết định. Anh không cần suy nghĩ nữa. Anh đã có quyết định của riêng mình và anh không hề hối hận...

Chương 76: Sự Lo Lắng Của Thiên Long

Thiên Long đang mệt mỏi tựa người vào ghế thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên. Thiên Long nhú mày nghi hoặc nhìn số gọi đến anh là của "Quả chanh"

-Chuyện gì? _ Thiên Long bắt máy hỏi.

-Alô Thiên Long anh mau tới đây đi, có chuyện rồi! _ Giọng nói của Gia Hân mang theo hoảng sợ

-Là chuyện gì? Ở đâu? _ Thiên Long khó hiểu không biết cô nhóc này đã gây ra chuyện gì nữa.

-Lúc tôi cùng Hương Mai ra khỏi quán KFC thì đột nhiên có một người đàn ông va vào tôi, tôi không hề biết gì cứ tưởng đâu là người đó do vội nên vô tình va vào tôi thôi nào ngờ một lúc sau tôi không nhìn thấy chiếc đồng trên tay đâu nữa còn phía sau thì truyền đến tiếng nổ rất lớn. Tôi cùng Hương Mai hoảng sợ chạy đến đám đông xem thì thấy xác người đàn ông vừa nãy cháy đen cùng những mảnh thịt và chiếc đồng hồ bị nổ dưới đất... Trông rất đáng sợ. Lúc đầu anh nói tôi tháo đồng hồ ra bằng được nên anh biết lý do mà đúng không? _ Gia Hân kể lại toàn bộ sự việc cho Thiên Long nghe. Mới nghĩ tới sự việc vừa rồi thôi cô đã cảm thấy rùng rợn. Còn ghê hơn cả phim kinh dị hay là hành động nữa.

-Được rồi cô đang ở đâu? _ Thiên Long nhanh chóng ra khỏi phòng, anh có thể nghe rõ tiếng ồn bên đầu dây bên kia của xe cứu thương và xe cảnh sát cùng những lời bàn tán của người đi đường. Anh không ngờ ông lại quá lộ liễu khi dùng cách này. Nếu mang chiếc đồng hồ về trụ sở cách sát chẳng phải sẽ truy ra dấu vân tay của cô hay sao. Lúc đó Gia Hân chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Sao anh lại quên mất cô vào lúc này chứ. Thiên Long thầm trách bản thân mình.

-Không sao đâu, đừng sợ. Hương Mai nhẹ nhàng bóp bờ vai run rẩy của Gia Hân an ủi. Gia Hân bay giờ rất hoảng sợ vì chiếc đồng hồ đó lúc đầu là của cô. Liệu cô có mang tội giết người không?

-Gia Hân! _ Tiếng gọi từ phía sau vang lên. Gia Hân quay người ra nhìn có chút vui mừng như chờ đợi đã lâu.

-Thiên Long anh mau giải thích chuyện này đi. Tại sao lại... _ Gia Hân còn chưa nói hết thì Thiên Long đã trực tiếp ôm cô vào lòng, sự hoảng sợ cùng lo lắng không hiểu sao tan hết chỉ còn lại cảm giác an toàn và tin tưởng. Thiên Long gắt gao ôm chặt Gia Hân hơn. Có ai biết được Thiên Long lo lắng như phát điên lên. Nhẹ giọng mang theo sự lo lắng cùng quan tâm hỏi: "Có bị thương không?"

-Không có _ Gia Hân cả người cứng đờ trước biểu hiện quá mức thân mật này của anh.

-Ehèm _ Hương Mai hắng giọng nhắc nhở sự thân mật quá mật của cả hai khi ở nơi công cộng và sự khó chịu của bản thân khi bị bỏ rơi. Thiên Long lúc này mới chịu buông Gia Hân ra.

-Anh giải thích đi _ Gia Hân mặt thoáng đỏ nhưng vẫn hỏi vào vấn đề chính.

-Không cần lo lắng nhiều sẽ không có gì xảy ra đâu _ Thiên Long trấn an Gia Hân sau đó xoay người đi đến nơi hiện trường đang bị phong tỏa cùng những cảnh sát điều tra nguyên nhân.

-Hey thân nhau từ bao giờ vậy? _ Hương Mai khẽ húc vào sườn Gia Hân trêu.

-Đâu có _ Gia Hân đỏ mặt phủ nhận. Đúng là cô và anh có hơi thân mật nhưng cô đâu có quan hệ gì với anh.

-Mà mày nói anh ta biết lý do là sao? _ Hương Mai mau chóng chuyển sang đề tài mà cô đang thắc mắc.

-Thì lúc đó anh ta cứ một mực nói tao phải tháo cái đồng hồ ra trong khi anh ta không hề ở gần tao. Cũng chẳng biết anh ta làm sao biết được tao mua đồng hồ nữa. _ Gia Hân rất thành thật giải thích

-Hả? _ Hương Mai ngệt mặt ra ngạc nhiên. Cô lúc đó nghe Gia Hân nói thì cứ tưởng Thiên Long tỉnh cờ đi ngang qua thấy cái đồng hồ trên tay Gia Hân gây ngứa mắt anh nên mới nói Gia Hân tháo nó ra (Oh chời chị tưởng tượng hay ghê cơ)

-Vậy mới nói là kì cục ghê. Giống như là anh ta biết hết mọi chuyện vậy đó _ Gia Hân cùng một mớ dấu chấm hỏi trong đầu nói

Hai cô gái còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình thì Thiên Long đã đi tới, nắm tay Gia Hân đi.

-Ủa sao rồi? _ Gia Hân chợt tỉnh ra khỏi cuộc suy đoán quay ra hỏi Thiên Long cũng không hề biết anh đang nắm tay cô kéo đi bỏ mặc cô bạn phía sau.

-Sẽ không có chuyện gì nữa. Từ nay đừng mua đồ tầm lùm lùm nữa. Đồ gì cần mới mua, không cần thì thôi đừng nên mua. Quan sát rõ không có gì mới mua hiểu chưa _ Thiên Long nhẹ giọng nhắc nhở như bạn trai dặn dò, quan tâm bạn gái mình.

-Ukm_Gia Hân cũng máy móc gật đầu, sau lần này chắc cô không dám sờ đến đồng hồ nữa chứ nói gì là mua._Ừa nhưng mà anh nói gì để họ cho qua mà không tra hỏi gì tôi vậy?_Gia Hân ôm một bụng thắc mắc.

-Đừng hỏi nhiều biết nhiều đó là được rồi_Thiên Long kéo Gia Hân vào trong xe sau đó anh cũng vào xe lái đi.

-A, nhưng mà Hương Mai đâu sao anh lại lôi tôi vào đây?_Gia Hân giờ mới nhận ra thì đã bị dây an toàn giữ người lại và xe đã chạy đi.

-Đừng âm ỉ tôi dẫn cô đi mua đồng hồ mới_Thiên Long có chút bực mình nhắc nhở. Cô lúc nào cũng vậy, nói nhiều nhưng mà anh rất thích sự náo động của cô.

-Ừa, anh còn nhớ sao? Nhưng mà những chiếc khác sẽ không có gì sao?_Gia Hân ngu ngơ hỏi cũng có chút vui vui vì anh rất giữ lời.

-Nói nhiều quá. Nếu cái nào cũng cài thuốc nổ thì trên thế giới đã không còn có đồng hồ rồi. Là do cô xui xẻo chọn phải cái có cài thuốc nổ thôi_Thiên Long như là đang nói với một đứa trẻ. Lời lẽ hoàn toàn là trêu chọc và không có thật.

-Ukm.Chắc vậy rồi_Gia Hân lầm bầm. Số cô luôn xui xẻo vậy sao? Thật vậy từ khi gặp anh giờ cô toàn đụng vào mấy việc gì đâu không. Không xui xẻo mới lạ.

Thiên Long nhìn cô gái bên cạnh tràn đầy yêu thương mà cô không hề hay biết. Cô không biết rằng anh đã rất sợ. Nếu còn một lần nữa tính mạng cô bị đe dọa như sáng nay thì anh sẽ lo lắng và rất đau khổ. Anh nhất định phải bảo vệ cô ngay từ bây giờ vì nhất định mọi thứ không chỉ dừng ở việc cài thuốc nổ mà còn rất nhiều thứ đáng sợ khác. Anh rất đau lòng khi phải lôi kéo cô vào chuyện này nhưng định mệnh đã sắp đặt, cô là người anh chọn để đến bên suốt cuộc đời vì vậy nhất định cô phải theo anh, cùng vượt những khó khăn rồi sẽ hạnh phúc bên nhau.(Mơ tưởng wa' anh Long ơi chị Hân còn chưa quyết định mà)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tin Tức Đáng Sợ

-♪Là là là là là la...♪_Gia Hân vui mừng vừa đi vào nhà vừa hát, mắt không rời khỏi cái đồng hồ mới mua. Vừa vào nhà đã thấy ba mẹ cô đang ngồi xem TV, còn định chào thì phát hiện ra trên TV đang chiếu một tin tức rất "hay":

-Vào sáng nay lúc 9h30 tại đường số xxx quận xx trước cửa tiệm của một quán KFC đã xảy ra một vụ nổ lớn nghiêm trọng làm chết một người đàn ông. Một chàng trai ở hiện trường chứng kiến vụ việc cho biết người đàn ông xấu số này đã cướp chiếc đồng hồ có hình Draemon của một cô gái. Hiện tình thần của cô gái không được ổn định nên phía cảnh sát không thể lấy thêm thông tin._Cô phóng viên vừa nói xong thì máy quay đã quay về phía xác chết và bên cạnh là một người con trai đang nói chuyện với một nhân viên cảnh sát. Người con trai đó không ai khác chính là Thiên Long.

-À thì ra là vậy_Gia Hân khẽ lên tiếng, trầm nghĩ anh thật chu đáo.

-Cũng ở gần khu vực đó chúng tôi cũng đã tìm thấy một xác chết tương tự của một người con gái cũng mang trên tay một chiếc đồng hồ có mặt Draemon. Phía cảnh sát cho biết nguyên nhân gây ra vụ nổ này là do một loại thuốc nổ có tên C-4 được tìm thấy trong chiếc đồng hồ có mặt Draemon. Loại thuốc nổ này có độ an định cao, tin cậy và an toàn. Nó không nổ ngay cả khi bắn vào nó một viên đạn, cắt, hay ném vào trong lửa. Chỉ có phương pháp tin cậy để gây nổ cho C-4 là sử dụng kíp nổ, ngòi nổ hoặc trạm truyền nổ kích cho nó nổ. Vì vậy rất có khả năng đây là một vụ giết người hàng loạt, có chủ định. Vụ nổ này đã làm cho những người thần tượng Draemon hoặc đang sở hữu một số đồng hồ Draemon đang rất lo ngại, liệu họ có an toàn khi sử dụng những chiếc đồng hồ tương tự? Đó chính là câu hỏi mà rất nhiều người đang thắc mắc. Thanh Loan, phóng viên từ đài MSC_Tiếng cô phóng viên tiếp tục vang lên và kết thúc màn ghi hình của mình cùng với đó màn hình TV cũng chuyển qua một tin khác.

-Ừa Gia Hân con về rồi à_Mẹ Gia Hân lên tiếng bất chợt lướt qua tay Gia Hân nhìn thấy chiếc đồng hồ mặt Draemon khiến bà sợ xanh mặt hết lên:

-Gia Hân con mau tháo nó ra. Nguy hiểm!

Ba Gia Hân cũng kinh ngạc không kém, quay người lại nhìn con gái ông đang mang một chiếc đồng hồ tương tự như chiếc đồng hồ trong tin tức vừa rồi khiến ông không khỏi hoang mang:

-Con mua nó ở đâu? Tháo nó ra ngay!

-Haizz ba mẹ à nó không có bị gì hết, con kiểm tra rồi. Ba mẹ làm gì mà la toáng lên vậy_Gia Hân không khỏi thờ dãi giải thích. Số cô đâu đến nỗi xui xẻo mà gặp cái thứ hai chứ.

-Không được! Rất có thể là cái cài thuốc nổ, con mau mang nó ra ngoài._Mẹ cô vẫn chưa tin tưởng, bà còn bị ảnh hưởng bởi tin tức được đăng vừa rồi.

-Con muốn chết hay sao mà mua nó hả? Mau đưa ba tháo ra_Ba Gia Hân cũng rời khỏi chỗ ngồi chạy đến gần cô.

-A, Ba mẹ bị gì vậy? Con đã nói là nó không có gì mà_Gia Hân bực mình hét lên.

-Mau tháo nó ra, anh bắt nó lại em sẽ tháo ra_Mẹ Gia Hân quay sang nhìn ba Gia Hân.

-Được rồi, cái con bé ngang bướng này_Ba Gia Hân gật đầu chạy đến giữ tay Gia Hân lại.

-A, CÓ AI KHÔNG? CỨU TÔI VỚI! TIN TỨC ĐÚNG THẬT LÀ ĐÁNG SỢ MÀ!_Gia Hân hét toáng lên...

Thế là gia đình cô lại được dịp làm náo loạn cả khu phố.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Con Gái Ngày Nay

-♪Gieok hanayo

Uri hamkke haetdeon sigan L.O.V.E love

Seollenayo

Hant tean modeun geosieotdeon L.O.V.E love

Ijeneun gakkeum saenggaganeun

Geuttaen L.O.V.E love

Siganeul doeldolli suneun eobtnayo

Mideul suga eobseo

Hanjam jina beorin uri yaegi ...♪_Giai điệu bài LUV -Apink vang lên đánh thức người con gái đang nằm trên giường. Người con gái kia đưa tay ra mò nắn trên giường một hồi mới lấy được cái điện thoại đang đổ chuông liên tục. Nhìn lên màn hình bực mình vì người phá giấc ngủ trưa của mình lại là con bạn thân:

-Alô_Bất máy nói bằng giọng khó chịu

-Gia Hân mày đang làm gì vậy? Sao còn chưa đến nhà Hoàng Huy để tập văn nghệ hả? Mày biết mấy giờ rồi không?_Tuôn nguyên một tràng mắng con người còn đang ngái ngủ khiến người đó tỉnh ngủ ra luôn.

-Hà chết tao quên mất. Mọi người đến đủ chưa?_Gia Hân vội xuống giường, chạy bay vào nhà tắm rửa mặt + đánh răng.

-Rồi! Còn thiếu mỗi mày thôi đó_Hương Mai vẻ bực mình nhắc nhở con bạn ham ngủ.

-Ồ, ược ời í a ờ ên, ờ í a_Gia Hân vừa đánh răng vừa trả lời(Mất vệ sinh wa' chị Hân ơi) Ý nói là:"Ồ, được rồi tí tao lên, chờ đi ha."

-Hừ_Hương Mai hừ lạnh rồi cúp máy luôn.

Gia Hân đánh răng xong liền phóng tới tủ đồ chọn đại một bộ jumpsuit jean in hình con thỏ đeo kính cận trước ngực, lấy nhanh chiếc điện thoại cùng bóp tiền sau đó xuống nhà, chạy đến kệ dép, mang vội một đôi giày slip on jean rồi nói to:"Bama con đi tập văn nghệ nha"_Sau đó chạy ra khỏi nhà với vận tốc ánh sáng.(tạ tay phải bụi troq không khí)

Ba Gia Hân từ trên phòng đi xuống lắc đầu nhìn theo con gái chạy điên cuồng ra ngoài:"Con bé này lúc nào cũng vội vàng"

Gia Hân vừa chạy vừa nhìn đồng hồ mới trên tay thăm phù hộ bây giờ còn xe buýt.(Sợ tốn tiền nên không dám bắt taxi)

-A, xe buýt!Xe buýt!_Gia Hân gọi to , nhanh chân chạy đến chiếc xe buýt đang chuẩn bị chạy đi. Thật may mắn là chiếc xe buýt kia chưa chạy, người soát vé hối thúc:"Lẹ lên!"

-Dạ...Phù_ Cuối cùng cũng lên được xe. Gia Hân thở phào nhẹ nhõm, chọn một chỗ ngồi thích hợp.

Một lúc sau có một bà lão lên xe nhưng vì chật chỗ nên bà phải đứng. Gia Hân thấy vậy vội nhường chỗ cho bà để mình đứng. Bà lão liền cảm ơn Gia Hân rồi rít, cô chỉ mỉm cười nói:" không có gì ạ, bà cứ ngồi đi" Xe chạy được một đoạn thì đến chỗ xóc, một người con trai không biết sao nghiêng người ngã vào người Gia Hân, Gia Hân có chút khó chịu nhìn người con trai, một lúc sau người con trai đó nhân lúc mọi người dồn người vào, anh ta bạo gan hơn bóp vào mông Gia Hân. Gia Hân lúc này tức điên người. Rõ là tên biến thái mà.

-DỪNG LẠI! _Tiếng một cô gái vang lên khiến mọi người trong xe cùng nhìn và tài xế cũng theo phản xạ dừng xe lại. Cô gái đó không ai khác chính là Gia Hân. Người con trai biến thái kia nở một nụ cười như trêu chọc Gia Hân. Gia Hân bình tĩnh nở một nụ cười nhìn người con trai đó đập một cái vào ngay giữa háng người con trai sau đó đưa tiền xuống xe trong bao ánh nhìn kinh ngạc cùng khó hiểu của mọi người. Người con trai kia quăng quai ôm chỗ bị đau hét lên:"Cái con nhỏ kia!"(Đáng đời nhà người hết người chọc rồi hay sao mà chọc chị Hân)

Còn bà lão ngồi trên xe thầm nở một nụ cười:"Con bé này vừa hiền lành tốt bụng lại vừa mạnh mẽ, thật là khiến ta yêu thích."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thử Nghiệm Của Hương Mai

Gia Hân vừa xuống xe đã phúi phúi chỗ vừa bị tên kia sờ vào như là phúi bụi vậy. Cô đi bộ nhưng cảm thấy còn tốt hơn là ở trên xe chứa cái tên biến thái kia. Cũng may là nhà Hoàng Huy theo địa chỉ Hương Mai gửi cũng gần đây. Đang đi đột nhiên di động lại vang lên, lại là số của Hương Mai, Gia Hân bắt máy:

-Alô

-Ê cái con nhỏ kia bảo chờ tí mà giờ chưa thấy mặt mũi đâu là thế nào? _Hương Mai gắt. Nãy giờ hơn 20 phút rồi còn gì.

-Xin lỗi, nói mọi người tao sắp tới rồi, tại gặp chút việc thôi _Gia Hân về áy náy.

Bên Hương Mai: cô đang đứng nghe điện thoại, gần đó Gia Bảo đang đưa lời bài hát cho Hoàng Huy xem.

-Sao mày gặp chuyện? _Hương Mai ngạc nhiên cùng lo lắng hỏi lại cảm thấy có người đang nhìn mình thì quay ra thấy ánh mắt lo lắng của Hoàng Huy liền hiểu ý.

-Đúng vậy, tao gặp một tên biến thái trên xe buýt _Gia Hân rất thành thật kể lại

-Hả mày bị tên biến thái sờ soạn sao? _Hương Mai ra vẻ kinh ngạc nói lớn và đã thành công trong việc gây sự chú ý tới Hoàng Huy, tay anh siết chặt lại, mặt hiện ra tia nổi giận. Tốt rồi lần này để cô xem Hoàng Huy còn yêu thương, quan tâm đến Gia Hân hay không.

-Sao...Sao mày biết được? _Bên kia Gia Hân không hề hay biết chỉ ngạc nhiên vì Hương Mai đoán trúng.

-Mày đi xe buýt số mấy vậy? _Hương Mai cố tình hỏi

-À, số 15 mà mày hỏi chi vậy? _Gia Hân khó hiểu

-Xe buýt số 15 hả. à tao hỏi để cảnh giác sau này coi chừng gặp tên đó _Hương Mai cố tình nhắc lại lời Gia Hân để ai đó nghe rõ.

-Trời, có chết tao cũng không bao giờ đi xe buýt đó nữa đâu _Gia Hân vẫn còn nhớ như in chuyện hồi nãy làm cô tức điên người, tay siết chặt cái điện thoại.

-Mà hán trông như thế nào vậy? _Hương Mai cố tình hỏi thêm

-Hán đeo mắt kính, mặc áo sơ mi màu xanh, trông có vẻ là dân trí thức vậy mà... Chắc chắn đúng là sở khanh già danh trí thức mà _Gia Hân vừa nói vừa cảm thán.(Của người ta là lưu manh già danh trí thức mà chị sửa như z đó hả)

-Ờ thì ra hán đeo mắt kính và mặc áo sơ mi màu xanh, lần sau tao phải để ý hơn mới được _Hương Mai lại tiếp tục màn nhắc lại lời của Gia Hân còn cố tình lướt qua chỗ Hoàng Huy ngồi xuống rồi nói tiếp:

-Vậy hán sờ vào người mày bằng tay nào? _Đây mới chính là trọng điểm.

-Bằng tay phải. Ủa mà sao mày hỏi nhiều vậy?_ Gia Hân giờ mới nhận ra nãy giờ Hương Mai toàn hỏi đến vấn đề đó không.

-Hân sờ mày bằng tay phải sao? Tao biết rồi. Vậy nha. cúp máy đây_Hương Mai nói xong nhấn cúp điện thoại luôn mặc cho bên kia Gia Hân kêu í ới chẳng hiểu gì. Và khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hai người con trai kia đang nhìn cô chăm chú.

-Ủa gì vậy? Hai người làm gì mà nhìn tôi dữ vậy?_Hương Mai ngạc nhiên.

-Hương Mai giờ tôi mới phát hiện ra cô rất ư là rảnh, ngồi tám chuyện với Gia Hân, bài hát cô còn chưa tập đó_Gia Bảo gắng từng chữ một.

-Hihi từ từ tui tập mà, làm gì ghê vậy. Tại nhỏ bạn gặp chuyện không hay nên hỏi thăm ấy mà_Hương Mai cười cho qua

-Hay qua ha? Hỏi thăm gì mà những 15' lãng phí chừng đó thời gian đủ cho cô thuộc lời bài hát rồi._Gia Bảo bực mình gắt.

-Xùy! Anh làm như tôi là thánh chắc, chừng đó thời gian sao mà đã thuộc lời được? Tiếng Anh mà làm như tiếng Việt không bằng_Hương Mai bĩu môi.

-Hương Mai cô giỏi Anh nhất lớp_Gia Bảo nhấn mạnh từng chữ như vẽ rất hiểu mọi thành viên trong lớp và quyết định của anh là vô cùng sáng suốt.

-Ok, tôi thua rồi. Giờ thì để cho tôi học lời chưa?_Hương Mai cũng phải phục với tính già mồm của Gia Bảo. Rất tốt sau này cô sẽ khuyên anh ta đi vào nghề luật là hợp nhất.

-Hừ_Gia Bảo hừ lạnh về không chấp. Còn Hoàng Huy anh nhìn Hương Mai bằng ánh mắt khó hiểu mà cô thì cứ làm như không biết gì. Là cô vô tình hay là cố tình để anh biết chuyện của Gia Hân đây? Nhưng mặc kệ là gì đi chăng nữa anh cũng phải xử lí cái tên kia, dám cả gan đụng vào Gia Hân của anh.(Ồ chị Hân là của anh khi nào?)

Nhanh chóng đi vào một góc khuất, nhấn gọi một dãy số:"Có một chuyện tôi cần cậu làm ngay bây giờ. Chặt đứt cánh tay phải của tên đeo mắt kính mặc áo sơ mi xanh trên chuyến xe buýt số 15 đang chạy trên đường xxx"...(Á anh Huy mà cũng ác vậy sao? Thế giới loạn cả rồi!!)

Hương Mai nhìn trộm về mặt đáng sợ của Hoàng Huy đang gọi điện thoại cho ai đó khiến cô không khỏi nở một nụ cười mằn nguyện:"Kaka... Áo xanh ơi, mi chết chắc rồi!" (Chị Mai cũn ác wa' chời)

Qua chuyện này cô cũng biết Hoàng Huy vẫn còn yêu Gia Hân nên cô sẽ giúp anh quay lại với Gia Hân. Không dễ để có một chàng trai thật lòng quan tâm tới cô như vậy mặc dù anh đã làm những việc quá đáng nhưng đã thật lòng nhận lỗi, còn đến xin lỗi Gia Ân rồi. Vậy nên Hương Mai quyết định sẽ thực hiện kế hoạch hàn gắn lại tình cảm cho cả hai.

Vậy là chặng đường đến với Gia Hân của Thiên Long ngày càng khó khăn đây. Liệu anh có đến được với cô, người đã đánh cắp trái tim băng của anh? Và chuyện tình cảm của Gia Hân sẽ gặp những rắc rối gì? Những thắc mắc đó sẽ được giải đáp trong các chap tiếp theo, mời m.n đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Người Bà Đáng Kính

Thiên Long chăm chú vào đám sổ sách của công ty trên bàn trong phòng khách. Đạo này công ty có quá nhiều việc cần anh giải quyết khiến anh rất bận rộn. Lại thêm chuyện sáng nay đến vậy khiến anh vô cùng mệt mỏi nhưng không thể bỏ bê công việc nên đành bỏ qua thời gian ngủ trưa để ngồi lại với đồng sổ sách nhiều đến chóng mặt kia. Đột nhiên nghe thấy một giọng nói khàn khàn trừu mến quen thuộc khiến anh phải dừng tay:

-Thiên Long!

Thiên Long ngẩng đầu lên thì ngạc nhiên cùng vui mừng khi nhìn thấy bà lão đang đứng trước mặt anh, khẽ gọi một tiếng:"Bà!"

Bà lão không kìm được nước mắt, tay còn đánh vào người anh mấy cái:"Thằng nhóc này đã lớn như vậy rồi còn không về thăm bà. Quên luôn bà già này rồi sao?"

-Dạ làm gì có, tại cháu bận nhiều việc quá, bà nội, mau ngồi xuống đây đi ạ_Thiên Long khẽ nở một nụ cười hời hợt.

-Thật là...Bận tới đâu thì cũng phải về xem mặt ta một chút chứ. Ta già cả rồi nhìn quanh cũng chỉ thấy mấy bức tường cũng mấy cô người hầu hết nịnh nọt rồi thì phục vụ thật là nhàm chán._Bà nội anh ra vẻ không vui.

-Vậy còn mẹ cháu thì sao ạ? Chẳng lẽ bà ấy không nài chuyện với bà?_Thiên Long ra vẻ buồn buồn hỏi, cảm thấy bà cũng thật là cô đơn

-Hừ, không nhắc tới thì thôi mà nhắc tới thì thấy bực mà. Chị ta lúc nào cũng đi cái gì mà sịt pa (spa đó m.n) không thì đi chơi với bạn bè có khi nào

thèm ngó tới bà già này đâu_ Bà tiếp tục nói đến nỗi khổ tâm của mình không che giấu được sự tủi thân.

-Cháu sẽ khuyên mẹ cháu thường xuyên quan tâm tới bà hơn mà._ Thiên Long cảm giác áy náy dâng lên, lại được mẹ anh chỉ biết nghĩ đến bản thân không chịu hỏi han bà một chút để bà cô đơn đến nỗi tới Việt Nam để gặp anh.

-Cháu cũng mau cưới về cho ta một cháu dâu cho vui nhà vui cửa, để ta đỡ cô đơn_ Bà anh liền nở một nụ cười_ Đúng rồi lúc ta ở trên xe buýt ta đã gặp một con bé chừng tuổi cháu rất tốt bụng nha. Ta rất thích con bé đó

-Bà sao lại đi xe buýt? Sao không gọi xe riêng?_ Thiên Long rất nhanh lảng qua chuyện khác.

-Đừng có đánh trống lảng với bà già này. Cháu còn chưa cho ta biết cháu đã có người nào ưng ý chưa?_ Bà anh rất nhanh biết ngay ý định của cháu mình.

-Bà à cháu chưa có ý định đó đâu. Còn việc bà gặp người tốt ở ngoài có khi người ta lừa bà để dụ dỗ thôi_ Thiên Long có chút ngượng người, không ngờ bà lại hiểu ý anh đến vậy nhưng cũng nhanh chóng phá vỡ cảm giác đó bằng giọng điệu cháu nhắc nhở bà.

-Hừ, ta ăn mặc thế này lại còn đi xe buýt ai mà nhận ra quý bà gì mà thêm lừa gạt ta_ Bà anh lại tiếp tục nói_ Với lại con bé trông rất ngây thơ, hiền lành lại mảnh mẽ vô cùng...

-Được rồi mà, bà mới về còn mệt mỏi cứ nghỉ ngơi đi ạ_ Thiên Long nói, dịu bà đứng dậy tiến về phía phòng nghỉ.

-Hừ, cái thằng bé này nếu cháu chưa kiếm được ai thì cứ nói, ta sẽ điều tra về con bé kia làm mai cho cháu_ Bà vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

-A, bà!_ Đột nhiên NaNa chạy đến ôm chầm lấy bà. Thiên Long thầm cảm ơn con bé NaNa, có con bé kia chơi với bà thì anh thoát nạn rồi.

-NaNa cháu định ở đây đến bao giờ? Sao không về nhà, ta nhớ cháu muốn chết đây_ Bà triu mến hôn lên đôi má của NaNa

-Dạ mẹ nói cháu phải ở bên giám sát anh hai. Với lại ở đây cũng có "đồ chơi mới" rất thú vị_ NaNa tỏ ra thích thú khi nhắc đến "đồ chơi" không quên liếc anh hai về thách thức.

-NaNa anh đã nói cô ấy không phải đồ chơi của em_ Thiên Long tỏ vẻ không vui.

-Cô ấy?_ Mắt bà nheo lại đầy nghi ngờ_ Con đã có đối tượng?

-Đúng đó bà, chị đó là người anh hai thích...urm_ Miệng còn chưa nói hết thì bị Thiên Long nhanh tay bịt lại, trừng mắt cảnh cáo NaNa không được nhiều chuyện. Bà anh lại càng thêm nghi ngờ.

-A, không có gì đâu bà, bà đừng để ý, con nít hay nói lung tung_ Thiên Long vội giải thích. Còn NaNa thì dùng sức lắc đầu ý bảo không phải.

-Thôi ta mệt rồi, phải nghỉ ngơi_ Bà anh xoay người không muốn nói gì thêm. Thiên Long thì thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng xuống mà không hề hay biết người bà đáng kính của anh đang nở một nụ cười cực gian với cái ý nghĩ: "Thiên Long không qua mắt được bà già này đâu. Cháu không muốn ta biết ta càng muốn biết. Được, lần này ta sẽ ở đây lâu một chút để tìm hiểu về cháu dâu tương lai" (Bà ghê thật!)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Giận Cá Chém Thớt

Gia Hân mấy ngày nay vào giờ ra chơi đều phải tập văn nghệ, tối thức khuya học bài sáng thì dậy sớm ôn bài. Khi nào cô cũng tỏ ra mình thật bận rộn, cầm đầu cầm cổ vào việc học và tập luyện văn nghệ theo ý Gia Bảo. Ngày nào Gia Hân cũng lẩn tránh Hoàng Huy, không hề tiếp xúc, nói chuyện không quá 3 câu và những câu hỏi thường liên quan đến việc tập hát. Hoàng Huy cũng không hề có biểu hiện gì khác thường vẫn im lặng như vậy khiến Gia Hân bốt lo lắng hơn. Anh không níu kéo thì cô sẽ dễ dàng quên anh hơn. Gia Hân đang ở căn tin trong trường mua một chiếc bánh mì ăn tạm, đang còn ăn đang dở thì lại bị tiếng rung của điện thoại quấy phá, Gia Hân vội vàng bắt máy, cảm thấy có chút khó chịu: "Alô...Hả? Anh nói cái gì tôi không nghe rõ...Được rồi...Lên liền" _ Gia Hân mặt ửng đỏ rời khỏi căn tin. Gia Bảo lại thức dục cô đi tập lại. Đạo này vào giờ ăn chưa cô cứ ăn bánh mì hoài mà cũng chưa được ăn hết đã bị hỏi đi tập hát, nếu cứ tình trạng này không chừng cô sẽ bị đau bao tử mất. Thầm rửa cái tên Gia Bảo kia ác ôn cứ bắt cô tập đi tập lại mấy chục lần đến nỗi sắp điên luôn mà hần cứ có một câu nói hoài: "Tạm ổn!" "Tạm ổn gì chứ? Vậy mà còn chưa vừa lòng? Sao anh ta không đi mà tập luôn đi" _ Gia Hân tức mình dẩy vò ổ bánh mì trong tay (Tội nghiệp, nó có tội j đâu), vừa lúc đến phòng tập, cô bực mình đập cái của ra một phát: "Rầm!" _ Khiến mọi người đều hết hồn quay ra nhìn. Gia Hân sững người nhìn vào phòng. Ủa Gia Bảo đâu? Hân chốn ở đâu rồi? Sao Hoàng Huy, Hương Mai cũng không thấy? Gia Hân còn đang ngó ngang nhìn xung quanh phòng tìm kiếm "người quen" thì một giọng nói tức giận vang lên: -Ê bạn bị gì vậy? Người ta đang tập hát mà tự nhiên xông vào đập cửa. BỘ KHÙNG HẢ? _ Một cô gái mang áo đồng phục lớp 12a2 bực mình nói. Gia Hân cũng nhận ra bên cạnh cô gái kia là Hoàng Anh, người không học cùng lớp với cô. Vậy là cô vào lộn phòng rồi sao? Xấu hổ quá, Gia Hân chỉ biết cúi gằm

mặt xuống."Xin lỗi!Xin lỗi!Minh lộn phòng" Sau đó chạy đi cùng với một loạt tiếng cười của mọi người vang lên. Gia Hân thật xấu hổ đến nỗi muốn đào hố chui xuống đất cho rồi. Tất cả là tại cái tên Gia Bảo kia. Làm cô buồn bực đâm ra rối loạn tinh thần, ngay cả phòng tập của lớp mình mà cũng nhầm. Lần này không dễ bị mất mặt lần hai Gia Hân nhìn kĩ số phòng xác nhận mình đã tìm đúng thì mới dám mở cửa bước vào. -Gia Hân làm gì mà lâu quá vậy? Gia Bảo bực mình lên tiếng. -Cái gì mà lâu chứ? Khi nào cũng hát!Hát!Hát! Ăn uống cũng không xong nữa.Có ngon thì anh đi mà tập đi! Gia Hân bị chuyện vừa xảy ra làm cho bực mình, không nhẫn nhịn mà trút hết vào người Gia Bảo. Hương Mai đang hát nửa chừng nghe thấy tiếng cáu gắt của Gia Hân thì cũng ngưng lại quay người sang nhìn cô đầy khó hiểu. "Cái con nhỏ này lạ thật. Đến trễ nên Gia Bảo chỉ quan tâm hỏi mà sao nhỏ làm dữ vậy? Bộ trên đường đến gặp chuyện bực bội sao? Thật hết nói nổi!" Đó là cái ý nghĩ trong đầu của Hương Mai. Còn Hoàng Huy anh cũng nhìn Gia Hân thắc mắc cô áp lực quá nên mới như vậy. Anh còn định lên tiếng khuyên Gia Bảo cho cô nghỉ tập thì: -Hơ, cái cô này. Tôi đây cũng có năng khiếu nhưng mà biết sao được hôm đó tôi có hẹn với mấy em chân dài rồi. Gia Bảo làm ra vẻ đáng tiếc khiến Gia Hân tức run người muốn nhào tới dẫm nát cái mặt tự đắc của anh. -Thôi được rồi tập đi mai diễn rồi đó. Hương Mai lên tiếng nhắc nhở, xóa đi mùi áp bức, khó chịu nồng nặc trong căn phòng. -Hừ. Gia Hân hừ lạnh rồi ngồi xuống tập. Hoàng Huy cũng vì thế mà không nhìn cô nữa, chuyển tâm vào lời bài hát. -Đúng rồi, chuyện chữ kí của Gia Ân cô lấy được chưa? Gia Bảo vẫn chưa yên tâm hỏi. -Chưa! Gia Hân trả lời một câu xanh rờn khiến Gia Bảo trừng mắt nhìn cô: -Cô giỡn hả mai tổ chức trò chơi rồi đó. Thích thì anh đi mà năn nỉ, chữ kí của em gái tôi đâu phải người nào muốn có là có được. Gia Hân vẫn thản nhiên khiêu khích Gia Bảo. -Cô đùa tôi à, cô là chị chẳng lẽ không nhớ được em mình. Gia Bảo bực mình. Lừa mới được đập đã bùng cháy. -Gia Bảo, tôi không phải là fan của con bé. Gia Hân bắt đầu bực mình. Con tức vừa nãy còn chưa tắt hẳn. Bộ là lớp trưởng thì muốn làm gì là làm sao? Quá đáng vừa thôi chứ! Mấy ngày nay cô ăn không no, ngủ không yên vậy mà vẫn còn bắt làm này làm nọ theo ý anh. Vậy là đủ lắm rồi! -Nhưng đó là nhiệm vụ của cô. Gia Bảo nghiêng răng nói. -Nè anh vừa phải thôi nha. Lớp trưởng gì mà suốt ngày sai người ta vậy hả. Vừa phải thôi ha. Tôi là chị mà lại vác mặt đến xin em mình chữ kí hả. Anh cũng phải biết suy nghĩ cho tôi một chút chứ. Gia Hân uất ức nói. -Ồ, cũng kì nhưng mà cô nhờ Gia Ân là được mà. Cứ nói là lớp đang cần gấp... Xem như tôi nhờ cô được chưa. Gia Bảo hạ giọng cảm thấy lời Gia Hân cũng có lí. Ngay cả chị gái mà cũng phải xin chữ kí của em mình, có chút mất mặt, đụng chạm đến nỗi đau của cô là cùng là chị em mà không được xinh như Gia Ân. đành hạ mình nói giọng nhờ vả.

-Hừ. Gia Hân tỏ vẻ không muốn nói thêm nhưng thật ra là ngầm đồng ý. Gia Bảo biết vậy nên cũng im lặng. Đâu phải cô không biết. Chỉ tại anh cứ nóng nảy nói năng theo kiểu sai khiến làm cô thấy mình giống osin của anh nên mới bực mình. Dù sao cô cũng là thành viên trong lớp nên cô cũng phải giúp lớp mình thôi. Cô cũng không phải là đứa ích kỉ gì. Với lại do cô còn bực chuyện vừa xảy ra nên mới làm vậy. Gia Hân chợt cảm thấy biểu hiện này của cô có chút giống với... giận cá chém thớt. Nhưng rồi cô lại bỏ qua suy nghĩ đó, tập trung vào bài hát...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Nhờ Gia Ân Giúp Đỡ

Gia Hân nằm trên giường suy nghĩ gì đó rồi đứng dậy, tiến đến cửa, mở cửa đi ra sau đó đến gần phòng đối diện. Là phòng của Gia Ân. Thật ra Gia Ân đã xuất viện sáng nay rồi nhưng mà vẫn còn chưa khỏi hẳn. Gia Hân có chút mất tự nhiên đưa tay lên chỗ nắm cửa chợt thắc mắc không biết bây giờ Gia Ân đang làm gì? Cũng không biết cô có làm phiền con bé không?

Nghĩ vậy Gia Hân bèn rút tay về. Nhưng mà nếu hôm nay không nói thì còn khi nào nói được nữa. Cả một tuần nay Gia Bảo có vẻ chuẩn bị rất kĩ lưỡng cho trò chơi của lớp mà phần thưởng kia thì quá hấp dẫn đi. Nếu không có thì biết kiếm cái gì thay thế chứ. Gia Hân đắn đo một hồi rồi cũng đưa tay lên nhưng nghĩ lại thì Gia Ân mới về nhà, vẫn còn mệt mỏi, cô làm vậy có quá đáng không?(Trời ạ, mệt chị này ghê lun nghĩ j mà nghĩ ghê thế?) Còn đang do dự thì:"Cạch"

_Cánh cửa được mở ra, một cô gái xinh đẹp mặc váy ngủ thoải mái, mái tóc dài xõa xuống cùng tóc mai che đi vết thương trên trán. Mặc dù chân bó bột đi khắp khiêng nhưng vẫn không làm xấu đi vẻ đẹp của cô. Gia Hân cảm giác như mình đang rình mò em gái khiến cô xấu hổ cúi mặt xuống không biết nói gì còn Gia Ân thì ngạc nhiên:"Chị hai? Chị chưa ngủ sao? Sao lại ở ngoài này?"

-A, Chị tình cờ đi ngang qua thôi., em đang định ra khỏi phòng à? Chân còn chưa khỏi, hạn chế đi lại thôi.

_Gia Hân vội lắc đầu, diu Gia Ân trở lại phòng.

-Em định xuống dưới lấy nước uống. Gia Ân nhỏ giọng, nhẹ nhàng ngồi xuống giường.

-Được rồi để chị đi lấy cho. Gia Hân rất nhanh đã đi xuống, một lát sau mang lên một li nước lọc đưa cho Gia Ân. Gia Ân uống một ngụm sau đó nhìn Gia Hân mỉm cười:"Cảm ơn chị nhiều nha" -Trời đất cái con bé này. Chị là người nhà mà em nói vậy sao?

_Gia Hân trêu Gia Ân một câu. -Hihi dù người nhà thì cũng phải cảm ơn chứ. Gia Ân cười tinh nghịch nhưng lại về thắc mắc hỏi. Chị hai chị có việc gì cần em giúp sao? -A, cái đó, chị cũng có nhưng mà sợ phiền đến em. Gia Hân ấp a ấp úng nói. -Chị muốn nhờ em giúp thì cứ nói, nếu được em giúp liền mà sao chị ngại. Gia Ân không suy nghĩ gì liền nói.

-Ồ, chị...Thật ra là lớp chị có tổ chức một trò chơi mà giải thưởng mọi người ai cũng thích đó là...chữ kí của em..

Nên mọi người nhờ chị...Mà nếu em không muốn thì chị cũng không ép đâu, thật ra trò chơi này cũng không quan trọng. Gia Hân vẫn tỏ vẻ ngượng ngùng. Chị gái mà phải đi nhờ em gái kiểu này cô thật chưa bao giờ gặp trường hợp đó nên có chút khó xử.

-Chị hai! Có vậy mà chị cũng áp ứng. Chỉ là một chữ kí thôi mà. Với lại em cũng không phải nổi tiếng gì lắm, chỉ sợ bạn chị chê cười thôi._Gia Ân buồn cười nhìn chị gái của cô.

-Thật vậy hả _Gia Hân không kìm được kích động hỏi lại Gia Ân.

-Uhm. Đương nhiên em giúp được rồi. Mà phần thưởng có mỗi chữ kí thôi có phải hơi ít không. Để em cho thêm một phần mỹ phẩm vào nữa, mọi người sẽ hứng thú hơn _Gia Ân vui vẻ đi tới gần kéo lấy ra một túi mỹ phẩm bất mắt.

-A, không được cái này em để dùng đi, không cần đâu _Gia Hân vội ngăn lại. Mỹ phẩm đắt tiền như vậy sao có thể đem làm phần thưởng chứ. -Thật ra cái này là đồng nghiệp tặng em nhưng mà em lại không thích hãng mỹ phẩm này nên..

_Gia Ân nói có chút áp ứng.

-Nếu vậy thêm vào cũng được _Gia Hân đành chấp nhận. Gia Ân không thích thì cô giúp Gia Ân lấy đi cũng được. Dù sao không sai cũng rất uống phí. -Vậy tốt rồi. _Gia Ân mỉm cười tay cầm bút kí vào một tấm bảng nhỏ xinh xắn sau

đó đưa cho Gia Hân _Chị cầm lấy này, lúc chị diễn văn nghệ em sẽ đến xem.

-Thôi không cần đâu, chị hát không hay với lại chân em đi lại bất tiện như vậy đến chỗ đồng nghiệp thì không thoải mái đâu _Gia Hân vội nói.

Gia Ân thừa biết Gia Hân không muốn cô đến vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô mà quan trọng hơn là hình tượng của cô cũng sẽ bị ảnh hưởng. Chị cô lúc nào cũng vậy. Làm gì cũng nghĩ tới cô trước tiên. Ngay cả việc học chung với cô cũng là không thể vì sợ ảnh hưởng đến cô. Gia Ân cảm thấy mình như là một thứ rắc rối lớn của chị vậy. Cảm giác cô không thể làm gì được cho chị khiến cô vô cùng khó chịu. Cô thật sự rất muốn giải nghệ cho rồi nhưng vì sự quan tâm, kì vọng của ba mẹ thì cô không thể thực hiện được, chỉ có thể bù đắp tình cảm cho chị cô nhiều hơn. Gia Ân nhìn Gia Hân vô cùng xót xa mà cô không hề hay biết. Gia Ân thật sự muốn nói với Gia Hân những khó chịu trong lòng nhưng mà cô không thể, cô chỉ biết im lặng..

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bạn Cũ

-Hey, Gia Hân tụi này ở đây nè! _Hương Mai vẫy vẫy tay với Gia Hân.

-Mọi người chờ lâu không? _Gia Hân vừa thở dốc vừa chạy đến chỗ Hương Mai, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô đã tìm được lớp mình, trong lòng cực kì vui mừng, vừa nãy cô tìm hoài mà không thấy người quen làm cô cảm thấy vô cùng lạc lõng.

-Không lâu chị cảm thấy mọi căng thui hả _Hương Mai chọc cô một câu.

-Chữ kí có chưa đó _Gia Bảo có vẻ vẫn còn lo lắng.

-Tén ten! Xem nè. Con bé còn cho thêm một phần mỹ phẩm nữa đó _Gia Hân vui vẻ mang một tấm bảng cùng một phần mỹ phẩm từ trong túi ra chia trước mặt Gia Bảo.

-Wao!Gia Hân giỏi thật nha _Hương Mai chụp ngay lấy phần mỹ phẩm _Đây là nhãn hiệu O'hui nổi tiếng ở Hàn Quốc nè.

-Ê, cái đó để làm phần thưởng _Gia Bảo nhắc nhở rồi giật lấy.

-Nè làm gì ghê vậy? Người ta chỉ xem một chút thôi mà _Hương Mai bĩu môi nhìn Gia Bảo.

-Thôi được rồi. Trò chơi chuẩn bị xong hết chưa? _Gia Hân lên tiếng giải hòa

-Xong hết rồi _Gia Bảo nhếch môi ra vẻ hãnh diện rồi sau đó vui vẻ cầm "kho báu" chạy mất hút. Đám bạn cùng lớp cũng xúm lại gần anh ta xem anh sắp xếp mọi thứ cho trò chơi.

-Gia Hân! _Đột nhiên có một người gọi tên Gia Hân

Gia Hân quay người ngạc nhiên khi nhìn thấy một người quen từ xa.

-A, An... _Còn chưa nói hết thì người con trai đó đã chạy đến ôm chầm lấy Gia Hân khiến hai người nào đó cùng tức giận, chiếu tia laze về phía người con trai kia.(Aj thì chắc m.n cũn bjk ời ha)

-Sao chuyển trường, chuyển nhà hai tháng mà không liên lạc với tao hả? Muốn chết hay sao? _Người con trai mắng iu Gia Hân. Anh cao tầm 1m70 mặc quần jean xanh đen cùng áo sơ mi caro xanh và giày slip on màu da và một chiếc mũ fedora màu đen. Phải nói là rất phong cách.

Gia Hân cũng không ngại ngừng gì mà vui vẻ ôm lấy người con trai anh tuấn kia khiến mặt hai người con trai kia càng đen hơn.

-Ai...Ai vậy? _Hương Mai vô cùng kinh ngạc lắp bắp hỏi Gia Hân.

-À, quen giới thiệu với mày, đây là bạn tao, nhỏ tên An Nhi, còn đây là Hương Mai bạn mới của tao _Gia Hân đẩy nhẹ người con trai kia ra giới thiệu.

-Hả? Cậu là con gái sao? _Hương Mai ngạc nhiên.

-Suyt! Nói to vậy. Không được tiết lộ điều này đâu đó _An Nhi đưa tay lên miệng nhắc nhở Hương Mai.

-Lại đội tóc giả nữa chứ gì. _Gia Hân nhìn mái tóc ngắn của An Nhi không khỏi cảm thấy buồn cười. Con nhỏ này khi nào cũng ăn mặc như vậy không khiến người ta hiểu lầm mới lạ.

-Ừ, nếu được cắt phăng nó sớm thì đã không phải khổ như vậy rồi. Mà mày không liên lạc với tao không phải vì có mới mới cũ đó chứ? _An Nhi trách Gia Hân không quên liếc Hương Mai một cái khiến Hương Mai khó chịu vô cùng. Đây không phải là nói cô chia rẽ tình bạn của họ còn gì. Hừ!

-Không phải đâu là dạo này có nhiều chuyện quá với lại mẹ không cho liên lạc với bạn ở trường Cherry nữa _Gia Hân giải thích.

-Khi nào cũng chỉ lo cho nhỏ Gia Ân _An Nhi vẻ không vui

-Thôi mà. Đừng nói chuyện tao nữa nói chuyện mày đi _Gia Hân vội lảng sang chuyện khác _Dạo này mày học ở trường Cherry có gì khác không?

-À chuyện của nhỏ Ân làm cả trường náo động luôn, rồi con bé khỏe chưa? _An Nhi hỏi

-À con bé đã xuất viện rồi _Gia Hân

-Vậy chiều tao đến thăm _An Nhi _Đúng rồi mai tao nhập học luôn ở đây.

-Hả? _Gia Hân ngạc nhiên.

-Sao đâu mấy ngày qua không có mày chơi chung chán phèo à _An Nhi làm vẻ thần nhiên.

-Nếu vậy từ nay làm bạn được rồi. Bạn có học chung với lớp mình không? _Hương Mai khẳng định dự tồn tại của mình. Nãy giờ cô bị xem như người vô hình nên cảm thấy khó chịu nào ngờ lại bị làm cho ngượng.

-Cứ gọi tao với mày là được. Đừng gọi bạn mình hay cậu tớ gì tôi nghe thấy giả tạo lắm.

Hương Mai hít một hơi thật sâu kìm nén cơn bực trong lòng, nói:

-Được. Mày có vào lớp tao học không? Lớp tao là lớp 12a3

-Cảm ơn, tôi biết rồi _An Nhi nói làm cho Hương Mai càng bực hơn:

-Nè mày cũng đừng có xưng tôi như vậy được không tao nghe giả tạo lắm _Hương Mai gắt lên nào ngờ An Nhi lại cười hà hà:

-Được được. Tao thích mày rồi đó. Lại mấy khu ẩm thực vừa ăn vừa nói chuyện đi _An Nhi khoác vai cả hai cùng đi đến khu ẩm thực.

Thiên Long mới đến trường định sẽ gặp Gia Hân ai ngờ "quả chanh" của anh chạy lăng xăng còn ôm ấp, nói chuyện vui vẻ với một đứa con trai làm ăn không khỏi điên máu nhưng vẫn kìm nén cơn giận lên đi theo ba người kia để xem coi đứa con trai kia có giở trò gì với Gia Hân của anh không. (Quả chah của ah rồi còn Gia Hân của anh từ khi nào chị ấy là của ah vậy?)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thách Đấu

-Cái gì? Thăng khôn đó là thăng nào vậy? Để tao giúp mày trả thù _An Nhi sau khi nghe Gia Hân kể hết mọi chuyện đã xảy ra với cô trong thời gian qua

thì không khỏi tức giận, đứng dậy, đập tay xuống bàn một cái."Bộp!" làm mọi người giật mình nhìn về phía bọn họ.

-Trời ơi mày ngồi xuống đi. Mọi người nhìn kìa_Gia Hân vội kéo An Nhi ngồi xuống, mắt e ngại nhìn mọi người xung quanh như muốn nói:"Xin lỗi!"

-Hừ cái thằng khốn đó dám làm vậy với bạn tao hả. Tức không chịu được. Thấy chưa tao nói rồi mày cứ hiền như vậy(hiền quá!) ngày nào cũng bị ăn hiếp cho coi. Chuyện trường cũng không nói với tao một tiếng nào để tao qua tao bảo vệ mày. Được rồi bắt đầu từ hôm nay thằng nào con nào bắt nạt mày tao sẽ xử hết_An Nhi hùng hổ nói to làm mọi người lại thêm hoảng sợ.(Chị Nhi giang hồ wa' em hoảng!)

-Trời ơi mày điên hả, làm gì mà ghê vậy. Chuyện cũng qua rồi đừng bận tâm nữa_Gia Hân lại một lần nữa ngại ngùng nhìn về phía mọi người, thầm trách con bạn quá nóng tính, nhiễm phim kiếm hiệp rồi nổi máu anh hùng.

-Đúng đó với lại Hoàng Huy cũng xin lỗi Gia Hân rồi còn đến thăm Gia Ân nữa mà_Hương Mai cũng nói thêm vào mong con bạn hạ hỏa.

-Cái gì mà xin lỗi? Lừa gạt con người ta vậy mà nói một câu xin lỗi là được sao?_An Nhi con giận cũng đã giảm nhưng vẫn nói lí lẽ.

-Thôi được rồi, chuyện tao mà, qua lâu rồi đừng để ý nữa. Mày xem ảnh hưởng đến hình tượng quá đi. Từ lúc mày vào đây girl nào cũng nhìn mày hết á, hot boy phải giữ chuẩn mực cho hành động của mày hiểu không_Gia Hân cố tình nhấn mạnh hai chữ hot boy trêu chọc con bạn.

An Nhi quét mắt một lượt nhìn xung quanh, đúng thật là mấy đứa con gái cứ nhìn cô chăm chăm mắt nổi hình trái tim khiến cô không khỏi ớn lạnh:

-Trời da gà tao nổi hết rồi này. Cái bọn hám trai này ở đâu ra vậy?

-Ồ trường tao á, ngày mai mày vào lớp tao đảm bảo bị vậy không thờ được luôn_Hương Mai vừa ăn viên chiên vừa cười.

-Đúng đúng. Trường tao có tú đại nỹ nam thêm mày nữa là ngũ đại nỹ nam luôn rồi_Gia Hân cũng chọc thêm, tay múc một muỗng bắp xào cho vào miệng nhai.

-Trời thật là kinh khủng._An Nhi tưởng tượng viễn cảnh cả người bị một đám con gái bu quanh như ruồi thì không khỏi rùng mình.

-HaHa_Gia Hân và Hương Mai nhìn thấy biểu hiện "dễ thương" của con bạn thì đồng loạt nhìn nhau cười.

-Cười cái gì? Ngày mai tao sẽ tuyên bố Gia Hân là bạn gái của tao xem có đứa nào dám bám theo không_An Nhi cười đắc ý.

-Ê cái này không được à nha. Tao không có bị đồng tính à_Gia Hân phản đối.

-Mặc kệ. Tao cứ diễn với mày là không sợ nữa_An Nhi thần nhiên lấy hộp bắp xào về phía mình rồi ăn.

-Không được. Làm vậy khi nào tao cũng phải thân thiết với mày như con bệnh à_Gia Hân phản đối đồng thời gạt lại hộp bắp của mình.

-Nếu vậy tao sẽ tung một bộ ảnh mà tao sưu tập được từ mày cho cả trường biết_An Nhi cười nham hiểm nói khiến Gia Hân xanh mặt.

-Ê, ảnh gì vậy nói tao nghe coi_Hương Mai tò mò quay sang hỏi.

-À là mấy bức ảnh rất thú vị nha. Chụp lúc Gia Hân còn nhỏ á..._An Nhi nói nửa chừng rồi quay sang nhìn Gia Hân

-Được được. Tao thua rồi. Cái con này phiền chết đi được_Gia Hân đành chấp nhận.

-Haha_An Nhi cười to.

-Ê còn chưa nói hết mà._Hương Mai buồn bực

-Thôi để khi nào rảnh tao ày xem_An Nhi nói thảm vào tai Hương Mai khiến cô nằng nặc cười thích thú. Rất tò mò nha. Ảnh nhỏ Hân chụp lúc nhỏ là ảnh gì mà không dám cho người ta xem?

-Mọi người tôi xin tuyên bố tôi là hoa đã có chủ. Bạn gái của tôi là Trịnh Gia Hân học lớp 12a3_An Nhi đột nhiên đứng dậy nói to lại một lần nữa làm náo động cả khu ẩm thực. Gia Hân thì lắc đầu ngao ngán với nhò bạn thích công khai kiểu này. Cô cũng đành im lặng chứ biết sao được.

Còn Thiên Long ngồi cách đó không xa nghe thấy giọng nói hùng hồn của tên "con trai " kia thì tức giận đứng dậy nhanh chân đi về phía bàn của Gia Hân.(Chết rồi có bão lớn m.n mau đi tán)

-Gia Hân là của tôi không ai được cướp lấy cô ấy!_Giọng nói bá đạo vang lên khiến An Nhi ngạc nhiên cùng khó chịu quay về phía người nói. Cả khu ẩm thực lại náo động cùng những lời bàn tán xôn xao và những ánh nhìn kinh ngạc chiếu về phía hai người con trai đang đứng đối diện nhau. Gia Hân cũng ngạc nhiên thầm nghĩ:"Anh ta điên rồi!"

An Nhi sững người khi thấy người con trai trước mặt quá sức thu hút bởi ngoại hình chuẩn và khuôn mặt có góc cạnh quá hoàn hảo nhưng vẫn bình tĩnh đánh giá anh ta và cất lời:

-Dựa vào đâu mà anh nói Gia Hân là của anh._An Nhi hai tay khoanh trước ngực, mặt đối mặt nhìn Thiên Long. Nếu cô đoán không nhầm thì người này

đã bị nhỏ bạn cô làm cho rung động rồi.

-Nụ hôn đầu của cô ấy trao cho tôi, cô ấy đã từng ngủ ở phòng tôi,mặc áo của tôi, mang giày của tôi, mua sách cùng tôi, học cùng tôi, chơi cùng tôi, khóc cùng tôi, chia sẻ nỗi buồn cùng tôi, còn kể chuyện cười cho tôi nghe và vui vẻ cùng tôi. Sao nào? Nhiều đó đủ chứng tỏ chưa? _Thiên Long nhếch mép.(Trời ơi anh ấy kể không sót một cái nào luôn. Thật pó tay) Mọi người kinh ngạc há hốc miệng trước lời nói của Thiên Long. Còn An Nhi thì nghi ngờ nhìn Gia Hân:

-Có thật không Gia Hân?

-Cái đó...Cái đó đúng là có xảy ra nhưng mà tao không có quan hệ gì với anh ta cả _Gia Hân áp a áp ứng nói, mặt ngượng đến đỏ, không dám ngẩng đầu lên. An Nhi thăm chần động nhìn con bạn thân thầm nghĩ:"Con này ghê thật!" Nhưng vẫn quay ra nhìn Thiên Long nói tiếp:

-Nếu vậy chỉ còn cách thi đấu cùng nhau để phân thắng bại. Người thắng đương nhiên sẽ được làm bạn trai của Gia Hân

-Vậy thi cái gì? _Thiên Long nhếch môi thăm đánh giá An Nhi:"Cô gái này lùn hơn mình, gầy hơn mình, giọng nói chẳng nam tính, xấu hơn mình, hừ dám thách đấu với mình sao? Còn lâu mới thắng!"(O cái anh này nhìn người tar ghê z? Người tar là kon gái làm sao men = ah dc)

-Tham gia trò chơi truy tìm kho báu đi _Gia Bảo không biết ở đâu nhảy vào đưa ra ý kiến.

-Được. Anh thấy sao? _An Nhi cũng chẳng biết gì thôi thì có trò gì chơi trò đó. Cô thử một lần đấu với tên này xem hân có xứng với Gia Hân của cô không(Lại thêm chị này nữa. Bạn chị chắc j đã xứng vs người tar)

-Không có ý kiến _Thiên Long cũng đồng ý

-Vậy thì tôi với Hương Mai một đội còn anh với Gia Hân một đội _An Nhi nở một nụ cười gian, trong lòng thầm nghĩ:"Để xem anh phối hợp với con nhỏ ngốc đó như thế nào? Haha thua tôi là cái chắc!"

-Không tồi! _Thiên Long khóa môi lại cong lên, tiến về phía Gia Hân đang còn ngây ngốc nhìn An Nhi.

Gia Hân không biết phải nói gì với An Nhi nữa. Cô còn chưa đồng ý cơ mà. Còn đang chẳng biết làm sao thì tiếng của Gia Bảo lại vang lên:

-Vậy mọi người cùng nhau tập trung ở phía bên kia, nơi bắt đầu trận đấu, hai đội chơi bắt đầu vào vị trí đi.

Gia Hân bực mình nhìn về phía Gia Bảo. Anh ta đang kiểm người chơi mà có cần phải làm vậy không? Thật buồn cười. Kho báu từ khi nào đã chuyển sang thành cái chức bạn trai của cô vậy? Hơ? Lại chuyện gì đây? Mọi người bắt đầu tập trung theo lời của Gia Bảo vậy là mấy khu trò chơi khác cùng khu ẩm thực đều trống không. Hội chợ của trường sao lại biến thành như vậy? Gia Hân kinh ngạc nhìn mọi thứ xung quanh mà không hề hay biết có một bàn tay ấm áp đang nắm chặt lấy tay cô dắt đi về phía khu trò chơi của lớp 12a3.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thi Đấu (1)

-Mọi người nghe luật chơi đây! Mỗi đội sẽ có hai tám thẻ, mỗi tám sẽ có 6 chỗ trống cho 6 con dấu, nhiệm vụ của các bạn là tìm nơi có các con dấu trong bản hướng dẫn rồi trả lời các câu đố để được nhận dấu. Sau khi có được con dấu các bạn sẽ tập trung ở chỗ này trả lời câu hỏi cuối cùng để nhận được kho báu._Gia Bảo vừa nói vừa phát thẻ và bản hướng dẫn ỗi đội.

-Mau mà _An Nhi bĩu môi.

-Mau thì nhận thua đi _Gia Bảo nhếch môi nhìn An Nhi nhưng trong lòng thì đang bực tức.

-Hừ, còn lâu! _An Nhi liếc Gia Bảo thầm nghĩ:"Ah ta thật giống với mấy người quảng cáo ngoài đường mà"(Haha ah Bảo bị ví như z kia, thật mất hình tượng wa' ik. GB:Nín!)

-Vậy thì trò chơi chính thức...bắt đầu! _Tiếng Gia Bảo vừa dứt thì Thiên Long nắm tay Gia Hân chạy đi tìm nơi có con dấu. An Nhi và Hương Mai cũng nhanh chân chạy đi.

Hoàng Huy đứng nhìn mà trong lòng thất lại. Vừa nãy nghe Thiên Long cùng An Nhi lên tiếng đấu với nhau vì cô mà anh không thể lên tiếng. Anh chỉ có thể từ xa nhìn cô. Anh khi nào cũng phải im lặng nhìn cô bị người khác cướp mất sao? Anh có thể làm gì khác đây? Cô còn yêu anh không? Sao những ngày qua cô không nói gì với anh? Thời gian qua anh im lặng là để cô suy nghĩ, ổn định lại tinh thần nhưng có vẻ như cô đã quên anh. Cô không còn có cảm giác với anh. Khi nào thì cô mới tha thứ cho anh đây? Anh rất đau khổ khi phải chịu đựng như vậy rồi...

-Thiên Long anh... sao lại như vậy?_Gia Hân cắn môi,ngập ngừng hỏi anh khi anh đang nắm tay cô. Độ ẩm từ bàn tay anh làm cô thấy vô cùng bối rối.

-Đừng hỏi. Chỉ cần biết tôi cần cô là được Thiên Long nắm chặt tay cô hơn, giọng nói nam tính làm tim Gia Hân đập thình thịch. Gia Hân cũng im lặng để mặc anh làm mọi thứ. Cô vốn không có thông minh, đi theo anh chỉ làm phiền phức thêm cho anh. Tốt nhất là không làm gì.

Thiên Long và Gia Hân đã đến một chỗ có con dấu. Thiên Long nhận lấy câu đố từ một bạn gái cùng lớp với Gia Hân, mắt cô ta nhìn anh đăm đăm như kiêu:"Anh cần đáp án không em cho"

Nhưng anh chỉ nhìn chăm chăm vào tờ giấy:

Câu hỏi:Hãy di chuyển khối vuông màu cam số 4 ra khỏi khung hình.

Chưa đầy 1' Thiên Long đã cầm bút viết đáp án:

Di chuyển 5 xuống dưới.

Di chuyển 6 sang trái.

Di chuyển 8 lên trên rồi sang phải.

Di chuyển 5 sang phải rồi lên trên.

Di chuyển 9 sang phải.

Di chuyển 6 xuống dưới.

Di chuyển 3 xuống dưới.

Di chuyển 1 sang phải.

Di chuyển 2 lên trên.

Di chuyển 3 sang trái.

Di chuyển 5 sang trái rồi lên trên.

Di chuyển 8 sang trái rồi lên trên.

Di chuyển 4 xuống dưới.

Di chuyển 1 sang phải.

Di chuyển 2 sang phải.

Di chuyển 3 lên trên.

Di chuyển 5 lên trên.

Di chuyển 8 sang trái.

Di chuyển 5 xuống dưới.

Di chuyển 3 sang phải.

Di chuyển 8 lên trên.

Di chuyển 5 sang trái rồi lên trên.

Di chuyển 6 lên trên.

Di chuyển 7 sang trái.

Di chuyển 9 sang trái.

Di chuyển 4 xuống dưới.

Di chuyển 1 xuống dưới.

Di chuyển 2 sang phải.

Di chuyển 3 sang phải.

Di chuyển 5 sang phải.

Di chuyển 8 lên trên.

Di chuyển 6 lên trên.

Di chuyển 9 lên trên.

Di chuyển 7 sang trái.

Di chuyển 4 sang trái.

Di chuyển 1 xuống dưới.

Di chuyển 2 xuống dưới.

Di chuyển 3 sang phải.

Di chuyển 5 sang phải.

Di chuyển 8 sang phải.

Di chuyển 6 sang phải.

Di chuyển 7 lên trên.

Di chuyển 9 lên trên.

Di chuyển 4 ra ngoài.

Cô gái kia ngạc nhiên cầm lấy tờ đáp án dò lại thì thốt lên: "Wao đúng là anh có khác. Không sai một tí nào luôn!"

-Con dẫu!_ Thiên Long lạnh giọng nhắc nhở

-Hà?...À...Dạ đây_Cô gái còn cảm thán thì ngạc nhiên khi Thiên Long lạnh lùng, vội cầm lấy con dẫu nhấn vào tấm thẻ của anh. Thiên Long nhanh chóng nắm lấy tay của Gia Hân tiếp tục đi mặc kệ cô gái kia nhìn anh đắm đuối cùng nụ hôn gió và lời nói bye bye đầy ngọt ngào.

An Nhi cầm tờ giấy ghi câu đố nhìn một lượt:

Câu hỏi:

Hãy giúp chú ngựa di chuyển qua bờ sông bên kia, biết rằng giữa hai bờ sông có một cây cầu đặc biệt. Để qua được sông, chú ngựa phải qua hết tất cả các ô vuông trên cây cầu đó. Mỗi ô vuông chỉ được nhảy một lần duy nhất. Chú ý: Mỗi bước nhảy của chú ngựa sẽ giống bước đi của quân Mã trên bàn cờ vua.

-Vậy mà cũng đố!_An Nhi bực mình cầm bút ghi kết quả

-Hà! Khó vậy trời_Còn Hương Mai thì chẳng hiểu gì.

-Đây nè_An Nhi đưa tờ giấy đáp án cho người con trai giữ con dẫu:

Cho ngựa nhảy theo các số từ 01 đến 14 theo thứ tự đánh số giống với sơ đồ các ô vuông như trong hình dưới đây:

10 - 13 - 06 - 03

05 - 02 - 09 - 12

14 - 11 - 04 - 07

08 - 01

Người con trai dò với đáp án không sai một chút rồi mỉm cười nhìn An Nhi rồi đóng dẫu. Hương Mai còn định xin lại tờ đáp án thì bị An Nhi kéo chạy như bay.

-Á, từ từ thôi..._Hương Mai cũng phải chóng mặt với tốc độ của An Nhi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thi Đấu (2)

Gia Hân cùng Thiên Long đi đến chỗ con dấu thứ 3. Lần này vẫn là Thiên Long nhìn câu đố:

-Gia Bảo cậu ta cũng không tệ!_Thiên Long nhếch mép rồi cầm bút ghi đáp án: Đánh số thứ tự 1, 2 và 3 từ trái sang phải, những chiếc vòng cũng được đánh theo số 1, 2, 3, 4, 5 theo kích cỡ

Đầu tiên di chuyển vòng 1 sang cột 3

Vòng 2 sang cột 2

Vòng 1 chuyển sang cột 2

Vòng 3 đưa sang cột 3.

Di chuyển vòng 1 quay trở lại cột 1

Vòng 2 sang cột 3

Vòng 1 sang cột 3

Vòng 4 sang cột 2

Chuyển vòng 1 sang cột 2

Vòng 2 sang cột 1.

Vòng 1 tiếp tục chuyển về cột 1

Vòng 3 sang cột 2

Vòng 1 sang cột 3

Vòng 2 và vòng 1 sang cột 2 (theo thứ tự vòng 2 trước rồi tới vòng 1)

Vòng 5 tới cột 3.

Sau đó đưa vòng 1 từ cột 2 về cột 1

Vòng 2 rồi tới vòng 1 sang cột 3

Vòng 3 từ cột 2 đi qua cột 1

Vòng 1 sang cột 2

Vòng 2 sang cột 1.

Tiếp theo vòng 1 lại được đưa về cột 1

Vòng 4 tới cột 2

Vòng 1 sang cột 3

Vòng 2 sang cột 2.

Cuối cùng vòng 1 được đưa sang cột 2

Vòng 3 sang cột 3

Vòng 1 quay lại cột 1

Vòng 2 sang 3

Vòng 1 đi tới cột 3

Sau khi nhận được cái gậy đầu của bạn trai kia Gia Hân mới chia tám thẻ ra. Quả thật Thiên Long rất thông minh. Cô thậm chí còn không biết câu hỏi là gì nữa. Vậy mà anh trả lời nhanh đến cô còn không nhìn thấy anh viết gì.

-Đi thôi_Thiên Long kéo tay Gia Hân đi tiếp.

-Ukm_Gia Hân cũng chỉ biết lẻo đẻo theo sau Thiên Long.

Còn đội của An Nhi:

-Cái quái gì đây?_An Nhi phát cáu khi nhìn thấy nội dung câu đố:

-Sao vậy?_Hương Mai cau mày hỏi

-Mày xem nè! Cái này nghĩa là sao?_An Nhi bực mình đưa tờ giấy cho Hương Mai

-À, cái này tao biết nè_Hương Mai cầm bút viết rồi đưa giấy cho cô bạn kia hỏi:"Phải vậy không?"

-Ukm_Cô bạn kia nở một nụ cười rồi đóng dấu vào thẻ của Hương Mai.

-Ê câu trả lời là gì vậy?_An Nhi tò mò đi sau Hương Mai hỏi.

-À, đơn giản lắm là: nhập ngũ á_Hương Mai vui vẻ trả lời.

-Hả?_An Nhi ngệt người ra nhưng vội chạy theo_E chờ tao với!

Đội của Thiên Long và Gia Hân chỉ còn một con dấu nữa thôi. Thiên Long mỉm cười nhìn vào câu đố rồi đưa nó cho Gia Hân

-Huh?_Gia Hân không hiểu gì nhìn tờ giấy.

-Giải đi!_Thiên Long nhẩn nại nhìn Gia Hân

-Anh không hiểu hện?_Gia Hân kinh ngạc hỏi

-Sao lại hiểu hện?_Thiên Long buồn cười nhìn Gia Hân. Nãy giờ cô cứ im lặng để anh giải hết các câu đố.

-Tôi rất ngu ngốc!_Gia Hân giải thích.

-Không sao! Chỉ là một trò chơi. Đừng áp lực. Chủ yếu là giải trí_Thiên Long nhét tờ giấy vào tay Gia Hân còn không quên nói:"Thử đi!"

Gia Hân khó hiểu nhìn Thiên Long rồi nhìn vào tờ giấy:

-Oh trời hình nào cũng thấy lạ_Gia Hân thốt lên, cẩn thận nhìn về phía Thiên Long

-Đừng bỏ cuộc!_Thiên long chỉ nói rồi quay người ra chỗ khác chờ cô. Anh không có ý sẽ giúp cô.

-Anh ta không giúp mình sao?_Gia Hân bùi ngùi đành quay lại tờ giấy:"Thôi nào Gia Hân mày phải tự lực. Dù sao cũng cùng đội ít ra mày cũng phải giúp người ta chứ. Tập trung nào!"_Gia Hân trầm nghĩ và cố gắng tập trung nhìn vào hình vẽ.

-A, ra rồi!_Gia Hân thốt lên rồi cầm bút chọn đáp án E

Thiên Long nở một nụ cười nhìn cô. Cô gái này cũng không đến nỗi tệ. Ít ra thì cũng tự mình suy nghĩ được. Cô cũng không phải là không thông minh mà là không đủ tự tin. Chỉ cần khắc phục được thì cô sẽ phản ứng rất nhanh với những thứ này thôi.

-Đi thôi_Gia Hân mỉm cười nhìn Thiên Long trên tay cầm tám thẻ đã đủ 6 con dấu.

-Rất tốt!_Thiên Long nhận xét.

-Ăn may thôi!_Gia Hân khiêm tốn. Cô làm sao bằng anh được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Câu Hỏi Cuối Cùng

-Ê lệ lên coi chậm như rùa vậy_ An Nhi và Hương Mai từ khi nào đã tập trung ở chỗ cũ, cô bức mình nhìn Thiên Long và Gia Hân đang đi tới.

-Ủa hai tụi mày giải câu đố nhanh lắm hả? _Gia Hân chạy tới ngạc nhiên hỏi. Cũng có chút áy náy nhìn về phía Thiên Long. Chắc là do câu đố cuối cô suy nghĩ quá lâu la nếu không thì đội cô cũng đã hoàn thành sớm hơn rồi, đều là tại cô cả.

-Không đâu cũng mới tới thôi_ Câu nói của Hương Mai làm cô bớt suy nghĩ, quay về chỗ đứng của đội mình. Tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn và Gia Bảo, người sẽ ra câu đố hỏi cuối cùng.

-Rất tốt, cả hai đội đều giải xong tất cả các câu đố trong thời gian rất ngắn. Và bây giờ sẽ là câu hỏi cuối cùng..Gia Bảo nói nửa chừng thì nhìn mọi người ra về bí ẩn

-Là gì? Nói mau lên! _Mọi người cùng náo nức hỏi thúc anh.

-Câu hỏi cuối cùng là...Gia Hân sợ gì nhất? Thời gian mỗi đội có là 5s _Gia Bảo vừa dứt lời thì cả An Nhi và Thiên Long cùng đồng thanh:

-Bóng tối!

-Ohhhhhhhh _Tất cả học sinh của các trường đều đồng loạt ồ lên vì sự trùng hợp này.

-Như các bạn đã thấy cả hai đều trả lời đúng câu hỏi này nên chúng ta đành phải thêm một câu hỏi khác và đây cũng chính là câu hỏi quyết định: Một trong hai người cậu Gia Hân yêu à? Thời gian vẫn là 5s _Gia Bảo nở một nụ cười nhìn về phía Thiên Long rồi lại sang An Nhi.

-5...4...3...2 _Tất cả mọi người đều đếm ngược thời gian.

Thiên Long chủ động nắm lấy tay của Gia Hân và lên tiếng:

-Người cô ấy yêu chính là tôi

-Là tôi! _An Nhi lúc này cũng lên tiếng.

-Ồ!!!!_Mọi người lại một lần nữa ồ lên vì sự tự tin của hai chàng trai kia.

-Cả hai đều cho rằng người Gia Hân yêu là mình. Nhưng câu trả lời chỉ có một. Vậy làm sao để biết câu trả lời? _Gia Bảo nhìn tất cả mọi người đặt ra câu hỏi.

Mọi người lại bắt đầu xôn xao, nhìn nhau hỏi.

-Hỏi Gia Hân! _Một chàng trai giơ tay lên đưa ra ý kiến.

-Chính xác là như vậy! _Gia Bảo mỉm cười khiến Gia Hân muốn chạy đến đâm mấy phát vào mặt anh. Sao có thể bắt cô trả lời được. Nó còn khó hơn là bắt cô giải mấy bài tiếng Anh nữa.

-Gia Hân, trả lời đi! Nếu cô vẫn chưa biết thì tôi sẽ chỉ cô cách để nhận biết người con trai nào làm trái tim cô rung động. Hãy nhắm mắt lại và cảm nhận nhịp đập của con tim mình, người con trai nào xuất hiện trong đầu cô lúc này chính là người con trai cô yêu_ Gia Bảo ra vẻ chuyên gia tư vấn về tình yêu nhìn Gia Hân.

-Thử đi!Thử đi! _Mọi người đồng loạt lên tiếng nhìn về phía Gia Hân.

Gia Hân ngơ ngàng cùng bối rối. Cô chưa bao giờ gặp phải tình huống khó xử như bây giờ. "Đều tại cái tên Gia Bảo đáng ghét. Kết thúc ta sẽ i biết tay" _Tự nhủ như vậy rồi gượng cười nói:

-Thôi được rồi, tôi sẽ thử! _Nói rồi Gia Hân nhắm mắt lại. Mọi người cũng vì thế mà im lặng, mọi ánh nhìn đều đổ dồn lên người cô. Đúng lúc này bàn tay ấm áp kia của Thiên Long siết chặt lấy tay cô hơn như muốn thổ lộ tình cảm này với cô.

-Thình!Thịch!Thình!Thịch! _Gia Hân cảm nhận rõ hơi ấm kia và nhịp đập con tim mình đang thay đổi. Hình ảnh một người con trai bắt đầu xuất hiện trong

tâm trí cô...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Kỉ Niệm Của Cô Và Anh (1)

-Ui da

-Xin lỗi! Tôi không cố ý đâu

-Gia Hân! Em đâu rồi để tôi tìm được tôi sẽ phạt em

-Tôi đang bị thầy quản sinh bắt, anh làm ơn giúp tôi với

-Giúp cô tôi sẽ được gì?

-Anh muốn gì cũng được

-Được thôi

-Em kia có thấy em học sinh nào chạy qua đây không

-Không

-Còn em này...

-Người yêu tôi. Thầy quản sao?

.....

-Cảm ơn anh nhiều

-Không cần phải cảm ơn. Vừa nãy cô nói tôi giúp cô thì tôi muốn thứ gì cũng được...

-Đúng là cái miệng hại cái thân mà

-Anh cười gì chứ? Bộ vui lắm sao? Muốn gì thì nói lẹ đi tôi còn vào lớp

-Làm osin cho tui 1 năm

-What? _Làm osin 1 năm sao? Thế là mình phải làm nô lệ khổ sai rồi, ôi số phận đau thương của mình...Để tôi vào chào bạn bè trước khi đi

-Đừng hòng thoát! Hợp đồng đây

-Gì chứ? Còn chuẩn bị hợp đồng từ trước luôn sao?

-Đúng đó làm gì? Còn không mau kí đi rồi còn vào lớp

.....

-Mày định dùng bàn tay dơ bẩn đó để đưa cơm cho Thiên Long sao? Thật ngứa mắt

-Đánh nó cho

-Đánh chết nó luôn đi!

-Dừng lại!

-Thiên Long...Anh làm gì ở đây vậy

-Câu đó tôi phải hỏi cô mới đúng. Cô đang làm gì người của tôi

-Nó không biết điều. Em chỉ là đang dạy dỗ lại nó...

-Bốp!

-Người của tôi mà cô cũng dám đánh, có phải cô chán sống rồi không? Đừng để có lần sau nếu không tôi không đảm bảo tập đoàn Nguyệt Lam còn đứng thứ 10 châu Á đâu

.....

-Cảm ơn

-Nặng như heo!

-What? Anh nói gì tôi nặng 52 kg thôi mà nói tôi nặng như heo

.....

-Đọc sdt của cô đi

-Hả? _Gia Hân

-Có chuyện gì tôi sẽ liên lạc với cô

-Uhm...Tôi thật sự...thật sự không nhớ số của mình

-Cô đùa tôi chắc ngay cả số mình mà cũng không nhớ

-Tôi...Tôi nói thật mà

-Đây là số của tôi, cô lưu vào đi

-Được rồi hôm nay tôi sẽ kiểm tra kiến thức của cô?

-Anh đùa sao? Hôm qua tôi mới đi leo núi tới tới mới về được thời gian đâu mà đọc mấy quyển sách anh đưa

-Tôi không quan tâm, tôi đã nói thì sẽ làm và giờ là lúc thực hiện điều đó

-Anh thật quá đáng!

-Ngồi xuống hay là đứng như vậy?

-Anh...

.....

-Tôi đã nói là không có thời gian để đọc mà

-Thôi được tôi sẽ không kiểm tra nữa

-Thật sao?Nói vậy ngay từ đầu có phải đỡ mệt hơn không

-Nhưng cô phải đứng trong top 10 toàn trường

-What?

-Tôi sao có thể làm được

-Sao lại không tôi sẽ kèm cô học

-Chính vì anh kèm nên càng không thể

-Sao lại không thể tôi đứng nhất toàn trường sao không kèm cô học được

-Sao? Anh đứng nhất trường á

-Cô làm gì mà đứng ngăn ra đó, tôi nói rồi cô có muốn cũng không đổi được

.....

- Chẳng phải cô rất thích sao? _ Thiên Long nhếch mép nói

- Chát!

- Anh thật quá đáng! Sao có thể cướp đi nụ hôn đầu của tôi, sao nó lại dành cho anh, một tên máu lạnh mà tôi không một chút rung động. Tôi không phải những đứa con gái mà anh từng tiếp xúc để anh muốn làm gì thì làm đâu. Đồ tồi!

.....

- Mở cửa ra! Mở cửa ra

- Đó là sự trừng phạt cho những kẻ dám to gan chọc phá tôi

- Tôi xin lỗi! Tôi sai rồi, mở cửa cho tôi đi

- Với tôi không có khái niệm tha lỗi cho bất cứ ai cả

.....

- Anh là đồ nhất gan, chơi dở ẹc. Plè... Có ngon thì tông vào xe tôi đi

- Tôi thách anh chơi thắng tôi trò bắn súng với đua xe. Tôi thách anh là cái chắc.

- Vậy là làm cô thất vọng rồi tôi rất giỏi về mấy trò này

- Thua rồi sao?

- Tôi thắng rồi nhé

- Lần đầu tiên thấy anh cười đó. Rất đẹp nha

- Nhiều chuyện

- Nè tôi nói thật mà, chờ với coi

.....

- Hay quá, tôi cũng muốn thử

- Cô biết chơi?

- Không biết nhưng tôi sẽ học. Anh chỉ tôi nhé.

- Thôi được thấy cô van xin nài nỉ ghê quá tôi đành chỉ dạy cô vậy

- Cái gì tôi van xin nài nỉ anh hồi nào?

- Vậy cô có muốn chơi?

- Đương nhiên là muốn

.....

- Nè anh làm gì vậy tôi không biết trượt băng đâu

- Không biết thì tôi sẽ dạy

- Đứng dậy đi mới đứng thôi mà đã bị té rồi

- Đã nói là không biết chơi rồi mà

- Đầu tiên là phải giữ được thăng bằng, người đứng thẳng lên, mắt nhìn về phía trước

- Anh làm gì vậy?

- Yên nào!

- Cô giữ thăng bằng được rồi đó trượt lên trước xem nào

- A! Tôi trượt được rồi nè. Không ngờ trượt băng lại vui đến vậy

- Đã nói là trượt từ từ thôi suýt nữa thì bị té rồi

- Cảm ơn anh

.....

- Xuống xe

- Này anh có bắt tôi xuống xe đi bộ về thì cũng lựa chỗ an toàn một chút chứ. Ở đây là đường cao tốc đó

- Xuống xe.

- Tay cô chảy máu rồi này

- Cảm ơn và xin lỗi anh nhiều lắm. Vì tôi mà anh bị thương

- Không có gì chỉ cần em không bị thương là được

- Anh nói gì vậy?

- Không có gì. Hoàng hôn đẹp lắm kìa

.....

- Cô đến đây làm gì?

- NaNa nói tôi đến

- Không cần về đi

- Cảm ơn

- Này đi thật à

- Thì anh đuổi tôi về mà

- Cô thật sự là muốn tôi tức chết sao? Ít ra thì cũng phải nấu cháo cho tôi ăn chứ

- Huh? Đây mà là thái độ của người nhờ vả sao?

- Không phải là nhờ vả mà là ra lệnh

- Anh im lặng đi tôi sẽ nấu còn không thì thôi nhin

.....

- cháo nóng đây anh ăn đi

- Sao không phải là cháo thập cẩm hay hải sản vậy?

- Bị ốm thì không nên ăn cháo đó, ăn cháo trắng là dễ tiêu hóa nhất

- Ukm...Aaaaa

- Anh làm gì vậy? _ Gia Hân khó hiểu nhìn anh.

- Đương nhiên là chờ cô dứt đó

- Anh có tay mà _ Gia Hân chỉ vào tay Thiên Long.

- Không thể cử động được

-Hừ

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Kỷ Niệm Của Cô Và Anh (2)

-Cô gặp tôi có chuyện gì? Nói ở đây luôn đi

-Bài báo này là anh đưa tin?

-Đúng là vậy. Giờ thì cô đã nhận ra cũng đã muộn...

-Bốp!

-Gia Hân sao cô lại dám làm vậy với cậu chủ? Cô có biết nếu kiện ra tòa cô sẽ...

-Quản gia cháu và cô ấy lên phòng nói chuyện

-Này anh có biết là đau lắm không? Có cần mạnh tay với tôi như vậy không?

-Là cô tự nhiên làm trái lời tôi nên tôi phải dùng biện pháp này. Tự làm tự chịu thôi

-Được, tôi cũng không muốn nhiều lời với anh nữa. Anh biết tôi đến đây là để làm gì mà phải không. Vì vậy khỏi cần giải thích. Tôi hỏi anh tại sao lại làm vậy với Hoàng Huy?

-Tôi làm gì là việc của tôi không cần cô xen vào

-Làm gì là việc của anh nhưng làm tổn thương Hoàng Huy thì lại trở thành việc của tôi

-Tôi nói hần tránh xa cô ra là hần không nghe lời nên phải chịu hậu quả

-Anh thật là vô lý Hoàng Huy là người yêu tôi vì sao lại phải tránh xa tôi chứ

-Cô không cần biết chỉ cần biết tôi ra lệnh cho cô phải tránh xa hần ra tên đó không tốt như cô nghĩ đâu

-Anh thật là buồn cười mà. Tôi là osin của anh không có nghĩa là anh nói tôi làm gì tôi cũng sẽ làm. Rồi cũng sẽ có giới hạn thôi. Và lần này cũng vậy. Tôi sẽ không thể nghe lời anh. Anh cho rằng Hoàng Huy không tốt như tôi nghĩ nhưng ít ra so với anh mà nói là tốt hơn nhiều

-Rút lại lời cô vừa nói mau. Nhanh lên! Trước khi tôi đưa bản hợp đồng cho ba mẹ cô

-Anh thích thì đưa đi, thả tay tôi ra

-Cô không sợ?

-Tôi...Tôi không sợ. Hợp đồng là cái gì chứ? Tôi mặc kệ! Lần trước anh bắt tôi phải làm bao nhiêu là thứ: là con rối cho anh sai vặt, có hôm lợi mưa mang hồ sơ cho anh vậy mà cuối cùng anh không cần, vì anh mà thức đêm học bài, vì anh mà tôi giảm cân...Pla...Pla...còn bây giờ là bắt tôi phải rời xa Hoàng Huy. Như vậy là quá đủ. Lần này đừng hòng tôi nghe theo anh

-Cô thử bước ra khỏi đây đi. Tôi sẽ làm công ty ba cô phá sản

-Phá sản? Anh là người như vậy sao? Khi nào anh cũng sẽ làm vậy sao? Khi nào cũng dùng tiền để đe dọa và uy hiếp người khác như vậy? Đừng tưởng anh có một chút tiền hơn người khác là có thể làm gì thì làm, muốn gì thì muốn. Kẻ chỉ biết ăn bám và sống nhờ thế lực của gia đình thật khiến tôi cảm thấy ghê tởm.

.....

-Muốn khóc lắm đúng không?

-Vậy thì khóc đi tôi cho cô mượn vai đó...Không mượn thì thôi

-A,tôi mượn mà. Tôi rất cần nó nhưng anh sẽ lắng nghe tôi khóc và nói sao?

-Đương nhiên. Hôm nay tôi rất muốn nghe cô nói đó

-Anh ta là tên khốn...Hức...Anh ta đã lừa gạt tôi...Vì anh ta mà tôi đã làm em mình đau khổ...Hức...Vì anh ta mà bản thân tôi như một con
ngốc...Hức...Lúc chia tay tôi còn mong rằng anh ta sẽ nắm lấy tay tôi hoặc gọi tên tôi ...Anh ta làm tôi hi vọng bao nhiêu rồi lại thật vọng gấp trăm lần khi
biết anh ta đối với tôi chỉ là giả dối...Tôi là một người chị tồi tệ...Tôi là một đứa con gái chẳng ra sao...Hức

-Cô không tệ mà là do tên đó quá xấu xa

-Đưa tôi về bệnh viện có được không?"

-A,sao lại coi áo ra như vậy? Bị cảm bây giờ.

-Quan tâm tôi vậy sao?

-Ai ...Ai quan tâm anh đâu

-Cầm lấy!Cô làm ướt hết áo tôi rồi đó nhớ giặt sạch mang trả cho tôi áo sơ mi, áo khoác và đôi giày luôn nghe chưa.

-Cảm ơn anh nhiều lắm

.....

-Gia Hân!

-Thiên Long anh mau giải thích chuyện này đi. Tại sao lại...

-Có bị thương không?"

-Không có

.....

-Ừa sao rồi?

-Sẽ không có chuyện gì nữa. Từ nay đừng mua đồ tùm lum nữa. Đồ gì cần mới mua, không cần thì thôi đừng nên mua. Quan sát rõ không có gì mới mua
hiều chưa?

-Ukm...Ừa nhưng mà anh nói gì để họ cho qua mà không tra hỏi gì tôi vậy?

-Đừng hỏi nhiều biết nhiều đó là được rồi?

-A, nhưng mà Hương Mai đâu sao anh lại lôi tôi vào đây?

-Đừng âm ỉ tôi dẫn cô đi mua đồng hồ mới

-Ừa, anh còn nhớ sao? Nhưng mà những chiếc khác sẽ không có gì sao?

-Nói nhiều quá. Nếu cái nào cũng cài thuốc nổ thì trên thế giới đã không còn có đồng hồ rồi. Là do cô xui xẻo chọn phải cái có cài thuốc nổ thôi

-Ukm.Chắc vậy rồi

.....

-Mọi người tôi xin tuyên bố tôi là hoa đã có chủ. Bạn gái của tôi là Trịnh Gia Hân học lớp 12a3

-Gia Hân là của tôi không ai được cướp lấy cô ấy!

-Dựa vào đâu mà anh nói Gia Hân là của anh.

-Nụ hôn đầu của cô ấy trao cho tôi, cô ấy đã từng ngủ ở phòng tôi,mặc áo của tôi, mang giày của tôi, mua sách cùng tôi, học cùng tôi, chơi cùng tôi,
khóc cùng tôi, chia sẻ nỗi buồn cùng tôi, còn kể chuyện cười cho tôi nghe và vui vẻ cùng tôi. Sao nào? Nhiều đó đủ chứng tỏ chưa?

-Có thật không Gia Hân?

-Cái đó...Cái đó đúng là có xảy ra nhưng mà tao không có quan hệ gì với anh ta cả

.....

-Huh?

-Giải đi!

-Anh không hối hận?

-Sao lại hối hận?

-Tôi rất ngu ngốc!

-Không sao! Chỉ là một trò chơi. Đừng áp lực. Chủ yếu là giải trí. Thử đi!

-Anh ta không giúp mình sao?

-A, ra rồi, đi thôi

-Rất tốt!

-Ấn may thôi!

.....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Đã Yêu Nhưng Không Dám Thừa Nhận

Gia Hân mở mắt ra, trong đầu cô khi này toàn là những kỉ niệm của anh và cô, cô nhớ rất rõ? Sao lại như vậy? Phải chăng như lời Gia Bảo nói là cô yêu anh sao? Không thể nào? Chẳng phải cô đã ngăn con tim mình lại rồi hay sao? Bây giờ phải làm sao? Cô phải trả lời ra sao đây? Cô cảm thấy bản thân mình rối loạn.

-Sao rồi? Đã có câu trả lời rồi chứ? _ Gia Bảo nhếch môi nhìn cô.

Cô vẫn im lặng trong sự rối ren với những hình ảnh trong đầu. Nó hiện lên tất cả tất cả như một thước phim tình cảm khi cần cô sẽ lấy ra xem vậy.

Ngay lúc này An Nhi lên tiếng:

-Oh trời giờ mới nhớ ra mình để quên một bộ sưu tập ảnh lúc nhỏ của một bạn gái ở nhà. Chán ghê _An Nhi ngẫm nghĩ nhớ Gia Hân.

Gia Hân đương nhiên hiểu ra ngay, lập tức trả lời:

-Người tôi yêu là cậu ấy _ Gia Hân tay chỉ vào An Nhi

-Ồ _ Mọi người ồ lên trong buổi tiệc, cứ tưởng Gia Hân sẽ chọn Thiên Long, chàng trai đẹp trai, nam tính hơn

-Vậy là đã có kết quả, đội chiến thắng là đội của Hương Mai. _ Tiếng Gia Bảo vừa dứt thì mọi người đồng loạt vỗ tay. Và cũng là lúc Thiên Long cho hai tay vào túi quần, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, lặng lẽ bước đi.

Gia Hân nhìn theo bóng hình cao lớn của anh trong lòng cảm thấy hụt hẫng.

"Minh sao vậy nè? Đáng ra phải vui mừng mới đúng chứ. Phải làm cho anh ta rời xa mình. Gia Hân à mày đừng ngu ngốc nữa được không? Một lần còn chưa đủ sao? Chẳng phải ba đã nói là mày phải chuyên tâm học hành sao? Nếu không có An Nhi nhắc nhở thì mày đã chọn Thiên Loong rồi. Đúng là điên mà" _ Gia Hân chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì An Nhi vọt tới khoác vai cô:

-Sao rồi? Hối hận hả?

-Làm gì có, mày khùng chắc! _ Gia Hân vội phủ nhận.

-Được rồi từ nay em là của anh, không được lên phén cạnh anh nào nghe chưa? _An Nhi trêu cô một câu.

-Được rồi anh yêu _ Gia Hân cũng không vừa, diễn theo một cách ẩn ý khiến Hương Mai bật cười. Cả đám lại cười giòn tan. Hội chợ năm nay đúng là

khác biệt nhưng rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Trước Khi Trình Diễn

- Gia Hân em biểu diễn tiết mục gì vậy?_An Nhi trong phòng chuẩn bị biểu diễn, nhìn Gia Hân
- Ồ em hát song ca vậy còn anh_Gia Hân cũng diễn theo.
- Anh thì nhảy, tí nữa em mua hoa tặng anh nhé_An Nhi vẫn tiếp tục trò đùa của mình.
- Em không có tiền._Gia Hân
- Sao?_An Nhi vờ kinh ngạc_Tiền anh cho em đâu?
- Thôi không giỡn nữa_Gia Hân thấy nản và có chút buồn nôn. Cảm thấy bản thân giống một con bệnh.
- Xi chán mảy ghê!_An Nhi chán nản ngồi phịch xuống ghế.
- Nè đồ có rồi mau thay đi_Hương Mai chạy tới mang theo một túi đồ đưa cho Gia Hân.
- Ukm_Gia Hân nhận lấy rồi vào phòng thay đồ.
- Ê An Nhi mày diễn bài gì?_Hương Mai nhìn An Nhi đang trong bộ đồ cực kì tomboy thì không khỏi thắc mắc.
- Suyt!Mày muốn chết hả? Gọi tao là Nam đi_An Nhi trừng mắt nhắc nhở.
- Ồ, Nam vậy mày diễn bài gì?_Hương Mai giật mình nhìn quanh thăm trách bản thân quên mất con bạn giả trai.
- Good boy_An Nhi xoay xoay cái mũ snapback da đen trên đầu, tiện thể chỉnh lại mái tóc giả ngắn của mình.
- Ồ, mày thích làm con trai lắm hả_Hương Mai hỏi thăm. Ngay cả bài diễn cũng là của con trai luôn.
- À, cái đó tao thấy làm con trai thì nó dễ sống hơn, thoải mái hơn ai như con gái cứ phải khép nép, đi nhẹ nói khẽ, tao không làm được_An Nhi trả lời.
- Nhưng sau này mày không lấy chồng sao? Mày định sống suốt đời trong bộ dạng đó sao?_Hương Mai
- Chuyện sau này cứ để sau này giải quyết còn hiện tại hãy để tao cứ như vậy._An Nhi thản nhiên nói.
- Chặc!chặc! Nếu tụi nó biết được mày là con gái chắc tiếc đứt ruột mắt. Mày trông đẹp trai vậy mà_Hương Mai lắc đầu cảm thán.
- Kệ tụi nó! Mà sao mày lại nói vậy? Hay là mày cũng tiếc giống tụi nó?_An Nhi cười đều cán.
- Hừ con này đầu óc nghĩ bậy bạ. Tao không phải bị đồng tính!_Hương Mai bực mình.
- Tao giỡn thôi làm gì căng vậy_An Nhi buồn cười nhìn Hương Mai.
- Giỡn gì kì cục hà_Hương Mai liếc An Nhi.
- Ê thấy sao?_Gia Hân bước ra trong một bộ váy ren xòe màu trắng rất thanh lịch.
- Wao trời ơi bạn tôi đẹp ghê cơ_Hương Mai là người khen đầu tiên, nhảy tới ôm chầm lấy Gia Hân.
- Ê con kia người yêu tao mày làm gì ghê vậy_An Nhi kéo Hương Mai ra không quên nhận xét một câu_Nhìn cũng được mà mày mặc cái này thấy bất tiện không?
- Cũng có một chút!_Gia Hân gượng cười. Mặc váy nếu mà bị gió tốc thì khỏi nói. Rất là xấu hổ nha.
- Bất tiện cái gì? Khó khăn lắm tao mới kiếm được cái váy đẹp như vậy mà còn chê. Diễn có tí chứ nhiều đâu mà sợ bất tiện_Hương Mai ngay lập tức

phản bác.

-Thôi được rồi ra chờ diễn đi _Gia Hân đẩy người Hương Mai ra tránh An Nhi và Hương Mai lại gây gổ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Buổi Biểu Diễn Đây Ấn Tượng

Hiện tại trên sân khấu là tiết mục của cool boy Hoàng Anh cùng với mấy đứa con trai cùng lớp nhảy bài Call me baby của EXO.

-Á!!!!!!!!!!!!!!HOÀNG ANH COOL QUÁ! I LOVE YOU _G1 hét lên nhìn Hoàng Anh tỏa sáng trên sân khấu bằng ánh mắt hình trái tim.

-WE LOVE COOL BOY HOÀNG ANH _Một nữ sinh hét lên rồi đồng loạt các bạn gái khác cũng hét theo, tay còn vẫy băng đô lên cao.

Tiết mục kết thúc trong tiếng vỗ tay của tất cả mọi người, không chỉ có các fan nữ ở trường Bright Star mà còn có các cô gái từ nhiều trường khác cũng chết mê chết mệt trước phần trình diễn quá chuyên nghiệp của Hoàng Anh.

Ngay cả Hương Mai cũng đang cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến khó thở, cảm thấy Hoàng Anh thật sự cuốn hút quá mức. Cô không phải siêu lòng rồi chứ? Không được rồi! Lần này đến cô diễn. Cô phải vượt mặt anh mới được.

Hương Mai trấn tĩnh lại bản thân rồi nhanh chóng đến sau cánh gà chuẩn bị xuất hiện.

-Bắt đầu rồi! _Gia Hân nói vào tai An Nhi

-Hả, nhỏ đó cũng tham gia văn nghệ nữa à? _An Nhi có chút ngạc nhiên

-Ukm _Gia Hân đáp, mắt nhìn lên sân khấu, nơi một người con gái đang ngồi trên một chiếc ghế, bên tay là một cây đàn guitar. Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, theo đó là một giọng hát cá tính vang lên làm chủ cả sân khấu. Mọi người im lặng dõi mắt theo cô gái ấy. Quá xinh đẹp! Quá xuất sắc!

-Ê nhỏ biết đánh ghi ta từ bao giờ thế? _An Nhi bất ngờ quay sang hỏi Gia Hân.

-Bắt đầu tập từ một tuần trước _Gia Hân vừa dứt lời thì:

-Cái gì? _An Nhi kinh ngạc hét lên.

-Trời lũng tai tao rồi! _Gia Hân bật tai lại. Cũng may là tiếng nhạc lấp đi tiếng hét của An Nhi nếu không đã làm chấn động đến mọi người rồi. Con nhỏ này lúc nào cũng thích gây sự chú ý. Thật không hiểu nổi.

-Mây đùa à, mới có một tuần mà đánh giỏi như vậy rồi _An Nhi bình tĩnh lại nói với vẻ không tin.

-Chứ mày nghĩ đứa nữ tính như nó thích chơi ghi ta sao. Cái này là do Gia Bảo ép buộc nhỏ biểu diễn như vậy thôi _Gia Hân giải thích.

-Trời tao nể nó rồi đấy _An Nhi cảm thấy Hương Mai cũng rất được. Rất có tài năng cũng rất có cá tính.

Hương Mai kết thúc phần trình diễn của mình trong những tiếng reo hò và tiếng vỗ tay cổ vũ nhiệt tình của mọi người đặc biệt là các bạn nam, luôn không rời mắt khỏi cô khiến Hoàng Anh điên người kéo cô ra một góc "nhắc nhở"

Xem nào tiếp theo là màn trình diễn của Gia Hân rồi. Gia Hân đang ở đâu vậy nhỉ? Chờ tí sẽ biết!

-Phụt! _Bỗng dung mọi thứ trở nên tối đen, không thấy gì. Đèn trên sân khấu đã bị tắt.

-Á!!!! _Mọi người bắt đầu nhốn nháo sợ hãi hét lên thì ánh đèn đã trở lại cùng với tiếng nhạc êm dịu.

-Neo ege nan

Neo ege nan eotteongeoni

Jami deulttaenada nan keuge kungeumhaejeo _ Một giọng nữ ngọt ngào vang lên với hình ảnh đẹp như một thiên sứ trong chiếc váy ren trắng giản dị khiến tất cả nam sinh đều lần lượt hét lên vì chấn động trước vẻ đẹp thuần khiết của cô, người đã là tâm điểm trong hội chợ sáng nay của trường.

-Na ege neon

Na ege neon bomingeoya

Ttaseuha dorok nal anajun neoya_Một giọng nam trầm ấm nổi tiếp khiến các fan nữ cũng hét lên:"HOÀNG HUY!HOÀNG HUY!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hoàng Huy Đau Khổ

Sự kết hợp hoàn hảo của cả hai đã khiến sân khấu náo động hẳn lên. Kết thúc là tiếng vỗ tay của mọi người. Gia Hân cúi chào rồi rời sân khấu. Cô khẽ đặt tay lên ngực trấn an nhịp tim hồi hộp. Cô trình diễn như vậy được chưa? Cô thật sự rất hồi hộp.

-Gia Hân tuyệt lắm!_Hương Mai bật ngón cái hướng về phía Gia Hân nói to.

Gia Hân bật cười, bao nhiêu áp lực đều tan biến hết. Chợt nhận ra nơi bàn tay có một hơi ẩm rõ rệt, quay sang thì chạm phải ánh mắt thân thuộc đã từng làm cô xao xuyến.

-Gia Hân em làm rất tốt_Hoàng Huy mỉm cười, nụ cười vẫn ấm áp mà bao ngày cô không thấy.

-A, cảm ơn, đều nhờ có anh_Gia Hân chợt ý thức được, rút tay về nói năng như với người không thân thiết.

Ngay đó ánh mắt của Hoàng Huy khẽ chấn động. Cô vừa nói cảm ơn anh mà sao nghe có vẻ xa lạ đến vậy.

-Gia Hân chúng ta quay lại được không?_Hoàng Huy rót cuộc cũng không chịu nổi nữa, nhỏ giọng hỏi giống như sợ làm ảnh hưởng đến vết thương trong lòng cô.

-Hoàng Huy chúng ta không thể. Xin anh đừng nói những lời này nữa. Tôi sẽ xem như chưa từng nghe gì_Gia Hân cố bình tĩnh nói rõ sau đó xoay người chạy về phía An Nhi và Hương Mai.

Hoàng Huy bàn tay lạnh ngắt không còn hơi ấm của cô siết chặt lại, khuôn mặt tái nhợt như không có sức sống. Cô và anh đã kết thúc? Cô cứ như vậy mà bỏ rơi anh? Cô nói cô và anh không thể là vì người con trai kia sao?

-Gia Hân sao em có thể nhẫn tâm với tôi như vậy? Chẳng lẽ tình cảm của tôi như vậy còn chưa đủ?_Hoàng Huy đau khổ gào thét trong lòng. Sau đó xoay người, loạng choạng bước đi, ra khỏi nơi ồn ào này. Đường như anh không chịu nổi cơn đau từ con tim mình.

Cuộc sống của anh nếu thiếu cô sẽ giống như cuộc sống của con người mà không có ánh nắng mặt trời vậy. Nỗi đau này liệu có thể kéo dài đến bao lâu? Một năm? Hai năm? Hay là cả đời? Tất cả đều tùy thuộc vào tình cách, con người của anh. Khi một cánh cửa nơi trái tim khép lại thì sẽ có một cánh cửa khác lại mở ra mang theo ánh sáng thấp sáng cuộc sống bạn. Vì vậy đừng nản lòng và ngập chìm trong đau khổ của tình yêu đã thất bại mà hãy tìm kiếm cánh cửa mới, một tình yêu mới bền lâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Công Bố Kết Quả

Và cuối cùng giây phút mà nhiều người mong chờ đã đến chính là công bố kết quả của các tiết mục văn nghệ:

-Mọi người hãy cố gắng trật tự để lắng nghe kết quả của các phần thi. Giai3 nhất hát đơn ca thuộc về lớp 12a3 của trường Bright Star_MC dẫn chương trình văn nghệ vừa dứt lời thì đồng loạt mọi người đều vỗ tay đặc biệt là tập thể lớp 12a3 rất phấn khởi chúc mừng Hương Mai. Cô đã nhanh chóng tiến đến sân khấu trong ánh đèn rực rỡ.

-Tiếp theo giải nhất song ca chính là cặp đôi nào đây?_MC ra về bẻ bản, đưa mic xuống ọi người. Mọi người cùng đồng loạt reo lên, mỗi người một ý.

MC lúc này mới thu mic về phía mình, nói to:

-Vâng giải nhất hát song ca chính là cặp đôi hát bài Song for you_Tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên làm nóng cả sân khấu. Gia Hân lúc này bước lên sân khấu nhưng lại không thấy Hoàng Huy đâu. Không phải anh vì lời nói của cô lúc nãy mà bỏ về đó chứ? Còn đang lo lắng và ngượng ngùng thì MC lại nói tiếp:

-Giải nhất phần nhảy chính là bài Call me baby đến từ các anh chàng điển trai lớp 12a2 của trường Bright Star_Mọi người lại bắt đầu vỗ tay rầm rộ để chúc mừng cho cool boy Hoàng Anh. Hoàng Anh bước lên sân khấu chọn ngay chỗ đứng cạnh Hương Mai còn bạo gan nắm lấy tay cô khiến cô không khỏi đỏ mặt trách mắng:"Anh làm gì vậy bỏ ra coi!"

-Đừng sợ mọi người không để ý đâu_Hoàng Anh mỉm cười nói thầm vào tai Hương Mai.

-Này hai người gì mà tính tứ thế. Ngay cả trên sân khấu mà cũng tự nhiên được nhi_Gia Hân trêu một câu cho bớt lo lắng.

-Thấy chưa tại anh hết á_Hương Mai bực mình làm mặt giận quay ra không thềm nói.

-Là cô ta ghen tị nên mới nói vậy thôi mà_Hoàng Anh liếc Gia Hân.

Gia Hân chỉ biết nhún vai cho qua.

...giải nhì phần nhảy thuộc về bài Good boy đến từ các bạn trường Cherry...._MC kết thúc phần công bố kết quả rồi mời hiệu trưởng, hội trưởng hội học sinh của các trường lên trao phần thưởng.

Kết thúc buổi biểu diễn văn nghệ này cả nhóm lớp 12a3 và một số lớp khác cùng đi ăn mừng. Mọi người đều không ngờ được bài hát mà Gia Bảo chọn lại được giải nhất còn về phần trò chơi thì cũng đoạt giải nhất trong khu trò chơi (Ai cũng ở khu trò chơi của ả mà không đoạt giải mới lạ á)

Mọi người trong lớp 12a3(trừ một số ngừi) bắt đầu khâm phục tài quản lí của Gia Bảo và anh lại được một phen tăng bốc hết mình từ các bạn nữ là fan trung thành.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thêm Thành Viên Mới

-Chào buổi sáng cây âm nhạc!_Gia Ân yên vị trên bàn ăn, môi nở một nụ cười nhìn cô gái đang bước vào phòng ăn

-Thôi đi, mới sáng sớm mà em đã chọc chị rồi_Gia Hân đi đến véo vào má mịn màng của Gia Ân một cái.

-A, chị hai ăn hiếp em_Gia Ân bày ra vẻ mặt nũng nịu mít ướt.

-Xi cái con bé này. Chị là ai hả? Dùng chiêu này cũng vô dụng thôi_Gia Hân trêu lại sau đó ngồi vào bàn bên cạnh ba cô đang đọc báo.

-Sáng nay ăn gì vậy mama thân yêu_Gia Ân quay người sang nhìn mẹ cô bận rộn trong bếp.

-À hôm nay tự nhiên mẹ thèm phở nên mua về nấu nè_Mẹ cô bưng lên hai tô phở nóng hổi thơm ngon bốc khói nghi ngút.

-Woa, nhìn ngon quá đi, mẹ con là đầu bếp số 1!_Gia Ân trầm trồ rồi bật ngón cái.

-Đây để con bung phụ mẹ_Gia Hân nhanh tay đỡ tô phở từ mẹ cô đặt xuống bàn

-Lâu quá chưa được ăn phở hôm nay mẹ trở tài nấu các con phải ăn nhiều vô đó_Ba cô gấp tờ báo lại cầm đôi đũa lên.

-Dạ!_Gia Ân nhanh nhẩu đáp khiến Gia Hân cũng phải bật cười.

-Gia Hân dạo này học hành thế nào rồi?_Ba cô nhìn cô quan tâm hỏi.

-Dạ con cũng đang cố gắng ôn bài_Gia Hân đang ăn thì ngẩng đầu lên trả lời.

-Vậy thì tốt,_Ba cô cũng không nói gì thêm

Bữa sáng trôi qua nhanh chóng, Gia Hân đến trường rồi vào lớp. Vẫn như mọi khi cô ngồi tám chuyện cùng với Hương Mai cho đến khi vào giờ học.

-Reng..Reng... Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp. Mọi người nhanh chóng về chỗ ngồi của mình. Cô chủ nhiệm cũng bước vào lớp trong gương mặt vô cùng vui vẻ:

-Các em, lớp chúng ta hôm nay sẽ đón một thành viên mới, nào em vào đi. Tiếng cô giáo vừa dứt thì một chàng trai vô cùng cuốn hút bước vào trong những tiếng "ồ" ngạc nhiên của cả lớp. Ai đây ta? Còn ai nữa ngoài chị An Nhi đã làm náo động cả khu hội chợ ngày hôm qua.

-Tên Nam. An Nhi giới thiệu ngắn gọn rồi quay sang cô giáo. Em ngồi đâu?

-À em ngồi cạnh Gia Bảo nha. Cô chủ nhiệm nở một nụ cười tươi tắn.

An Nhi không đáp gì nhanh chân đi về phía bàn của Gia Bảo còn nháy mắt với Gia Hân một cái làm bao cô gái nghiêng răng ghì nhìn về phía Gia Hân đầy căm ghét.

An Nhi đi tới gần bàn của Minh Huy thì thấy chân anh hơi chệch ra ngoài một xíu mà bàn lại không có thanh chắn nên cô cố tình đi ngang qua, dẫm vào chân anh một cái. Hoàng Huy nhú mồm, tay siết lại, con ngươi đen hun hút nhìn về phía An Nhi.

-Gì vậy anh bạn? Nhìn tôi ghê vậy? Không phải ung tôi rồi đó chứ? Nếu vậy thì sory nha tôi không phải gay. An Nhi nhếch mép nhìn Hoàng Huy khinh bỉ. Anh chàng này chính là người đã lừa tình con nhỏ bạn ngây thơ ngu ngốc của cô đây mà. Dám nhân lúc cô không có ở bên con bé gốc đó mà ăn hiếp nó. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho cái tên này. Ngay từ cái nhìn đầu tiên là đã thấy không ung rồi mà.

-Thích dẫm vào chân tôi? Hoàng Huy nhú mồm nhìn An Nhi. Cậu ta là cô tình gây sự với anh sao? Rõ ràng chân anh để rất gọn mà. Ăn nói cũng rất khó nghe. Nhưng mà anh đâu có đụng chạm tới cậu ta bao giờ?

-Oh my god. Đây là chân anh! Xin lỗi nha này giờ tôi cứ tưởng cái đồng gì chứ nhìn thấy ghê. An Nhi vờ xin lỗi trong câu nói đầy mỉa mai.

Hoàng Huy không nói gì lập tức quay lên không phải vì không nói lại mà là cảm thấy cậu con trai kia quá vô ý tứ. Không đáng để anh nói.

Còn An Nhi thì nở một nụ cười đắc thắng.

-Rất được! Gia Bảo nhếch mép nhìn An Nhi.

-Quá khen. An Nhi cũng nhếch môi nhìn Gia Bảo.

-Nào các em cô có một tin vui dành cho các em đây: Trường ta sẽ tổ chức một chuyến du lịch dành cho các em tại Hàn Quốc. Ai muốn tham gia thì đóng tiền cho bạn thu quỹ để nộp cho nhà trường. (Cái này Ri chém quá đúng k?) Tiếng cô giáo lại vang lên khiến cả lớp bắt đầu xôn xao:

-Trời thật không cô? N1

-Hàn Quốc sao? N2

-Thích quá N3

-Đầy mong chờ N4

-Khi nào đi cô? N5

-Các em có một ngày để suy nghĩ về chuyến đi này và xin phép ba mẹ, thứ 4 mới khởi hành. Cô giáo cũng rất hứng khởi giải thích.

-Oa! Thích quá đi mất. Mấy oppa ơi chờ em nha. G1

-Nghe nói Hàn Quốc nhiều gái xinh lắm mà ới. B1

-Mình phải chuẩn bị gì đây ta? G2

-Ước gì quen được mấy em nào đẹp đẹp. B2

"@%\$^( )!&(*|||". Cái lớp lại bắt đầu xôn xao.

-Thôi được rồi giờ thì chúng ta phải học. Cô giáo đập tay vào bảng nhắc nhở đám học trò của mình. Cả lớp lại tạm gác chuyện đi chơi, lấy sách vở ra bắt đầu tiết học.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hai Kế Hoạch Khác Nhau (1)

-Reng...Reng..._Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi.

-Hey xuống căn tin ăn gì đi mày_Gia Hân sắp xếp sách vở rồi quay sang bàn Hương Mai rủ.

-Tao có chút việc, mày xuống trước đi._Hương Mai ra về bận rộn.

-Em đi với anh cũng được mà_An Nhi từ bàn dưới xông lên khoác vai Gia Hân.

-Ừ, vậy mày giải quyết rồi xuống lệ nha_Gia Hân gật đầu rồi quay người bước đi cùng với An Nhi. Cô đã quen với trò đùa của An Nhi.

Sau khi Gia Hân xuống bước ra khỏi lớp thì Hương Mai mới nhanh chân đến bàn Hoàng Huy đang ngồi đọc sách.

-Ê Hoàng Huy nói nè. Sắp tới là kiểm tra cuối kì I rồi. Nhân cơ hội này tôi sẽ xin cho cậu và Gia Hân một nhóm để học nhóm, cậu phải làm hòa với Gia Hân nha. Để tui chỉ cho nè. Cậu ngồi bên thì nói lời xin lỗi bằng giấy đi. Nhiều khi xin lỗi bằng lời nó không thành công đâu. Làm giống trong mấy phim tình cảm á. Nói mấy lời ngọt ngào như là: Cho anh xin lỗi, chúng mình làm hòa nha! hay là ... Ê đi đâu vậy? Tôi còn chưa nói hết mà_Hương Mai ra về một chuyên gia tình yêu đây hiểu biết nhưng chưa nói hết thì Hoàng Huy đã bước ra khỏi chỗ ngồi rồi đi ra khỏi lớp học.

-ASSS cái tên này! Người ta giúp mà lại bỏ đi._Hương Mai bực mình.

-Em sao vậy?_Hoàng Anh vừa qua đã thấy Hương Mai bày ra vẻ mặt không vui liền quan tâm hỏi.

-Sao trắng gì? Bực mình quá_Hương Mai vẫn còn tức giận quát luôn cả Hoàng Anh.

-Em bực mình vụ gì?_Hoàng Anh kiên nhẫn hỏi.

-Thì em đang giúp anh trai yêu quý của anh thực hiện kế hoạch "hâm nóng tình yêu" với nhỏ Gia Hân nè. Tự nhiên chưa nói hết tãnh phóng ra ngoài luôn rồi. Bực mình ghê!_Hương Mai kể với Hoàng Anh, không giấu được cơn bực.

-Trời chuyện mình thì không lo mà đi lo chuyện người ta. Em rảnh quá ha_Hoàng Anh véo mũi Hương Mai, mắng iu

-Hừ còn anh nữa hôm qua tự nhiên anh lên nhảy nhót tụi fan nó nhìn anh quá chừng em có nói gì đâu mà em lên hát mấy đứa con trai nó vỗ tay thui mà xuống dưới anh cũng mắng em là sao?_Hương Mai bắt đầu kể lể.

-Thôi được rồi. Anh xin lỗi được chưa? Là anh ghen nên anh mới làm vậy. Anh thấy ghét mấy đứa con trai mà cứ nhìn em đó._Hoàng Anh đầy hối lỗi nhỏ lời bên tai Hương Mai

-A, anh làm cái gì vậy? Đây là lớp em đó_Hương Mai xấu hổ liền lên án rồi đẩy Hoàng Anh ra.

-Ok. Vậy phạt anh đãi em bữa trưa nhá_Hoàng Anh vui vẻ tươi cười trước biểu hiện đang yêu của cô gái của anh.(Lại thêm một tên bá đạo)

-Ừ sao cũng được nhưng em ăn ít lắm đó: cơm cà ri, sushi hải sản, bò hầm rượu vang._Hương Mai bắt đầu kể món.(ít ghê ha)

-Được được em muốn anh gì cũng được_Hoàng Anh đẩy Hương Mai đi ra cửa.

-Ê em còn chưa nói hết mà_Hương Mai ra về còn muốn ăn nhiều thứ nữa.

-Vậy xuống căn tin nói sau. Nói bây giờ anh nhớ sao nỏ_Hoàng Anh mỉm cười. Vậy là cặp đôi này đã xuống căn tin.

Đến căn tin xem có gì nào:

-Ê sao mày cứ nhìn Hoàng Huy nãy giờ vậy?_Gia Hân bực mình lên tiếng khi nãy giờ ăn xong rồi mà An Nhi chưa có ý định rời đi, mắt thì nhìn chăm chăm vào anh chàng ngồi bàn bên kia.

-Hà? Tao đang lên kế hoạch trả thù_An Nhi trả lời thản nhiên.

-Trả thù? Mày khùng à_Gia Hân buồn cười nhìn con bạn. Thì ra hồi sáng cô gây sự với Hoàng Huy là để trả thù. Ai cần làm vậy chứ? Đã nói là bỏ qua rồi mà.

-Mày thì biết cái gì. Thằng đó nó phải bị tao trừng trị. Mà thôi bỏ đi nói với mày thà tao thực hiện luôn thì tốt hơn._An Nhi nói rồi đứng dậy.

-Ê mày tính đi đâu?_Gia Hân ngạc nhiên kéo An Nhi lại.

-Tao lấy thêm com_ An Nhi kéo tay Gia Hân ra.

-Ăn xong rồi còn lấy làm gì_ Gia Hân nhìn An Nhi khó hiểu.

-Kệ tao_ An Nhi không muốn nhiều lời với Gia Hân bước nhanh tới lấy một phần com rồi tiến đến bàn của Hoàng Huy. An Nhi cố tình làm đổ hộp com vào người Hoàng Huy. Hoàng Huy đang uống nước thì ngưng lại. An Nhi lên tiếng:

-Xin lỗi nha anh bạn. Tôi lỡ tay. Để tôi lau cho_ An Nhi ra về là vô tình lấy chiếc khăn lau bàn lên lau những vết dầu mỡ dính trên chiếc áo đồng phục của anh nhưng không sạch không sạch mà làm cho nó bẩn hơn.(Chị này ác wa'. Tội ah Huy ghê)

-Hình như nó bẩn hơn thì phải. Thôi để tôi tắm cho anh luôn ha_ An Nhi cười khẩy lấy li nước đang uống dang dở của Hoàng Huy đặt trên bàn tạt lên người Hoàng Huy.

Cả căn tin bắt đầu xôn xao nhất là đám fan của Hoàng Huy. Vậy mà Hoàng Huy vẫn bình thản đứng dậy không thèm nhìn người gây sự lấy một cái mà bỏ đi như không có chuyện gì.

-Ê cậu quá đáng vừa thôi nha. Anh Huy có làm gì đâu mà cậu dám đối xử với anh ấy như vậy._ G1 từ trong đám đông vây quanh bàn ăn của Hoàng Huy lên phía trước gắt gao nhìn An Nhi.

-Huh? Bạn nói gì? Mình nghe không rõ lắm_ An Nhi vờ như không nghe thấy gì hỏi lại.

-Tôi nói bạn tránh xa anh Huy của tôi ra.Lần sau đừng để tôi thấy bạn hăm hại anh ấy nếu không thì đừng trách._G1 nhắc rõ ý của mình.(Gớm! anh Huy của aj? Tự sướng à)

-Buồn ghê. Mình không hiểu rồi. Chắc lần sau phải mua quyền từ điển Chó- Người quá._ An Nhi nhìn G1 đầy mỉa mai.

-Mày...Cái thằng ch*' khôn nạn. Mày coi chừng tao đó_ G1 nghiêng răng, tức giận đến độ muốn lao vào đánh An Nhi nhưng nhìn lại thấy mình là con gái đánh không lại con trai nên đành đứng im hết lên.

-Oh, bản chất đã lộ_ An Nhi nhếch môi, ném một cái nhìn đầy khinh bỉ về phía cô gái kia_ Lo cho bản thân cô trước thì hơn đó_ sau đó quay người bước đi để mọi người lại bàn tán, còn fan của Hoàng Huy thì tức đến muốn học máu.

-Ê mày có cần làm quá lên như vậy không?_ Gia Hân đã chứng kiến hết mọi chuyện, không vui nhìn An Nhi

-Thằng đó cùng đám fan của nó đáng bị như vậy._An Nhi ra về mình không làm sai, kéo Gia Hân đang đứng nhìn mọi người xung quanh bằng con mắt áy náy đi ra khỏi căn tin.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Hai Kế Hoạch Khác Nhau (2)

-Reng...Reng_ Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp

-Các em vào đủ hết chưa?_ Tiếng thầy dạy Toán vang lên

-Dạ_ Cả lớp 12a3 cùng đồng thanh.

-Bây giờ thầy sẽ phân chia nhóm cho các em cùng nhau trao đổi và học tập tốt hơn_Thầy Toán nhìn cả lớp nói_ Nhưng mà em nào muốn cùng nhóm với ai thì có thể xin thầy. Nếu phù hợp thầy sẽ đồng ý. Và chỉ được ghi một lần, không được đổi nữa.

-Dạ em muốn cùng nhóm với bạn kia_N1

-Em muốn cùng nhóm với bạn ấy_N2

-Em thích với bạn này_N3

....\$@%\$&('">

-Thôi được rồi, bây giờ từng em một lên nói với thầy để thầy ghi danh sách._Thầy Toán nhắc nhở rồi lấy ra một cuốn sổ, ngồi xuống ghế giáo viên.

-Hey Gia Hân tao lên ghi danh sách đùm mây nha?_Hương Mai hứng khởi quay xuống hỏi Gia Hân.

-Ukm_Gia Hân gật đầu.

Hương Mai nhanh chóng lên bàn giáo viên nói với thầy Toán.

Một lát sau:

-Được rồi, bây giờ thầy sẽ đọc lại danh sách cho các em nghe _Thầy Toán cầm cuốn sổ vừa ghi xong lên đọc _Bạn Thảo với bạn Hoàng, bạn Nga với bạn Như...bạn Gia Hân với bạn Hoàng Huy, bạn Hương Mai với bạn Nam..._Tiếng thầy Toán vang lên rõ ràng. Gia Hân nghe thấy thì trừng mắt nhìn Hương Mai nhưng cô chỉ lè lưỡi, cười trừ.

Gia Hân khẽ quay sang nhìn Hoàng Huy bên cạnh nhưng anh vẫn ngồi xem sách như không quan tâm gì. Cảm thấy bức mình vì nhỏ bạn kì cục. Cô tình trêu chọc cô đây mà. Suốt cả tiết học Toán cô phải luôn nói chuyện với Hoàng Huy, cảm thấy không được tự nhiên.

Vào giờ Thể Dục:

-Nam chụp bóng đi!_Gia Bảo ném trái bóng chuyền tới chỗ An Nhi.

An Nhi nhanh chóng chụp lấy trái bóng rồi ném mạnh vào mặt Hoàng Huy nhân lúc anh không chú ý. Kết quả là trái bóng bị cô ném trúng ngay mặt ông thầy thể dục còn Hoàng Huy thì đã đi đâu mất rồi,làm cô tức muốn điên người.

-A, thầy ơi thầy có sao không?_Mọi người cùng xúm lại đỡ thầy thể dục dậy. Mặt thầy thể dục đen như than, tức giận hét lên:"Em nào dám ném tôi?"

-Tôi_An Nhi tự giác nhận tội nhưng mặt thì không có một chút nhận lỗi.

-Chạy năm vòng sân cho tôi!_Thầy thể dục quát. An Nhi chán nản nhấc chân lên chạy xung quanh sân. Chu vi của sân trường cũng không lớn lắm, chỉ có 500m nhưng các bạn hãy nhân 5 lên sẽ thấy số m mà An Nhi phải chạy là 2500m. Quả là một con số không nhỏ. Trong khi An Nhi đang vất vả chạy thì nhóm bạn nữ cũng gặp một chút vấn đề:

-Gia Hân mày có sao không?_Hương Mai lo lắng nhìn Gia Hân.

-Tao không sao _Gia Hân lắc lắc đầu, cổ đứng dậy nhưng không được. Chân cô đau nhức vô cùng khó chịu.

-Còn nói là không sao. Để tao kêu người đưa mày đến phòng y tế _Hương Mai ấn Gia Hân ngồi xuống đường chạy đua rồi quay người đi. Gia Hân thầm cảm ơn lòng tốt của cô bạn nhưng nhìn theo bóng của Hương Mai thì Gia Hân sững người. Hương Mai đang nói gì đó với Hoàng Huy. Không phải chứ? Đừng nói là...Còn chưa kịp nhận định lại thì Hoàng Huy đã bước đến bên cô, bắt đắ dĩ bế cô lên theo kiểu dành cho công chúa khiến Gia Hân muốn đập đầu vào tường với Hương Mai, cô bạn kì quái thích làm cô khó xử.

Vào giờ Hóa học:

-Chia nhóm ra để làm thí nghiệm đi các em _Cô Hóa nhìn học sinh nói.

-Dạ _Mọi người cùng đồng thanh rồi chia nhóm với nhau.

Gia Hân nhìn quanh: Hương Mai lại cùng nhóm với An Nhi còn mọi người thì ai ai cũng có nhóm của mình rồi chỉ còn Hoàng Huy đứng bên bàn thí nghiệm chưa có ý định chọn ai cùng nhóm.

-Gia Hân em có nhóm chưa?_Cô Hóa thấy Gia Hân vẫn chưa chọn ai cùng nhóm thì lên tiếng.

-Dạ ai cũng có nhóm hết rồi thôi em làm thí nghiệm một mình cũng được _Gia Hân gượng cười nhìn cô Hóa.

-Cô ơi bạn Hoàng Huy chưa có nhóm kìa cô _Hương Mai nhanh nhẩu lên tiếng khiến Gia Hân bức mình liếc mắt cảnh cáo với Hương Mai nhưng vô hiệu:

-Được rồi em cùng nhóm với Hoàng Huy đi _Cô Hóa cũng nhìn ra Hoàng Huy chưa có nhóm.

Gia Hân mắt tự nhiên đến cạnh Hoàng Huy để làm thí nghiệm chung.

Vài phút sau khi mọi người đang thực hành:

An Nhi môi nở một nụ cười nham hiểm, lấy một giọt gì đó nhỏ vào ống nghiệm của Hoàng Huy khi anh không chú ý.

-Chờ chút tôi đi lấy thêm giá đỡ _Hoàng Huy nhìn Gia Hân nói.

-Ukm_Gia Hân gật đầu, Hoàng Huy quay người bước đi tới kệ giá đỡ. Gia Hân lại gần ống nghiệm của Hoàng Huy cầm lên xem thì"Bùm!" mặt cô bị đen và tóc bị xù hết lên.

-Á!!!_Gia Hân kinh sợ hét lên. Cả lớp nhốn nháo đến gần cô. An Nhi kinh ngạc nhận ra người bị hại là Gia Hân chứ không phải là Hoàng Huy. Cô bức

mình đi đến cạnh Gia Hân quát:

-Đồ ngốc, ai bảo mày nghịch ống nghiệm của người ta hả

-Tao đâu biết Hoàng Huy cho cái gì vào đâu chỉ tò mò xem một chút thôi_Gia Hân vô tội nói.

Còn Hoàng Huy thì nhủ mày đến gần Gia Hân, cẩn thận lau mặt cho cô. Rõ là anh không cho gì gây nổ vào ống nghiệm vậy mà nó nổ. Còn cậu con trai kia thì lại nói Gia Hân ngu ngốc, đi nghịch ống nghiệm của người ta. Sao cậu ta biết Gia Hân nghịch ống nghiệm của anh ? Lại là cậu ta gây chuyện với anh sao?

Một lát sau kết thúc buổi học hóa Gia Hân đặt mấy ống nghiệm đã rửa sạch lên kệ. Hương Mai len lén đến gần Gia Hân định là sẽ đẩy cô vào người Hoàng Huy để cả hai cùng có một màn ôm ấp đầy tình cảm mà không hề hay biết An Nhi cũng đang có ý định đẩy Hoàng Huy ra. Hậu quả là:"Choang!Bốp!Chat!"_Một loạt âm thanh vui tai vang lên cùng với đó là cả kệ ống nghiệm đều rớt xuống. Hoàng Huy nhanh chóng lấy thân mình chắn cho Gia Hân, cả người anh ngã đè lên cô.

-Trời đất! Hoàng Huy dũng cảm ghê, bảo vệ cho Gia Hân luôn mà_Hương Mai phấn khích hét lên. Còn An Nhi thì nở một nụ cười mãn nguyện khi thấy Hoàng Huy bị thương.

-Các cậu có thôi đi không!_Gia Hân bực mình hét lên đồng thời cũng đứng dậy, đỡ Hoàng Huy lên. Bây giờ cô chịu đựng đủ lắm rồi. Cả hai người bạn của cô đều hết lần này đến lần khác cố tình trêu chọc cô và Hoàng Huy (Thật ra là chỉ có ah Huy thụ mà số chị xuj wa' nên cũn bị lây) Hương Mai buồn hui cúi gầm mặt xuống, không muốn nói thêm lời nào. Cô đã ý thức được việc làm của mình lần này gây hậu quả nghiêm trọng. Còn An Nhi thì tặc lưỡi cho qua. Dù sao cũng làm Hoàng Huy bị thương rồi. Gia Hân lại còn bị liên lụy. Trò đùa của cô cũng quá trớn rồi thì phải.

-Cậu có sao không?_Gia Hân áy náy nhìn về phía Hoàng Huy.

-Tôi không sao!_Hoàng Huy đau đớn nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình thường nhìn Gia Hân. Nhưng rồi sức chịu đựng không còn nữa, anh gục người vào vai cô, cả một mảng máu hiện rõ trên lưng áo đồng phục của anh.(Hai chị kia ác wa')

-Á!!!_Tiếng hét kinh hãi của các bạn nữ và cô dạy Hóa vang lên. Ngay cả các bạn nam cũng không tránh khỏi kinh hoàng. Vết thương xem ra có vẻ rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Nhận Ra

Trong phòng y tế:

Hoàng Huy khẽ cựa quậy, đôi mắt đẹp nhủ chặt lại rồi từ từ mở ra. Người đầu tiên anh thấy là Gia Hân khiến trái tim anh ảm áp lên hẳn. Nhận ra Hoàng Huy đã tỉnh Gia Hân vừa vui mừng vừa lo lắng nhìn Hoàng Huy:

-Cậu thấy sao rồi? Còn đau nữa không?

-Thấy đỡ hơn rồi_Hoàng Huy cười yếu ớt nhưng nụ cười lại dịu dàng như nắng mùa xuân khiến Gia Hân bớt áy náy và yên tâm hơn phần nào.

-Sao cậu không về lớp?_Hoàng Huy im lặng một lúc rồi cũng hỏi. Anh đang hi vọng là cô vì quan tâm tới anh mà ở lại cùng anh.

-À Hương Mai cứ nằng nặc nói tôi ở lại, nói là dù sao cậu cũng giúp tôi không bị thương nên phải cảm ơn cậu một tiếng. Tôi cảm ơn cậu_Gia Hân rất thành thật nói. Đôi mắt vui vẻ của Hoàng Huy dần thay đổi thành đôi mắt khó chịu và thất vọng. Một câu cảm ơn thôi sao mà nghe xa lạ đến vậy. Tim anh chọt nhói đau. Sao anh lại quên mất cô và anh đã chia tay rồi cơ chứ. Hoàng Huy nhắm chặt mắt lại như muốn trốn tránh hiện thực. Anh không muốn mở mắt ra lại phải đối diện với những cử chỉ và ánh nhìn xa cách của Gia Hân.

-Cậu muốn ngủ à. Vậy tôi không làm phiền nữa, tôi về lớp đây_Gia Hân thấy Hoàng Huy nhắm mắt lại thì đứng dậy xoay người rời đi. Hoàng Huy mở mắt, cố ngồi dậy,men theo vách tường ra khỏi phòng y tế. Anh ghét cái căn phòng trông trái chỉ toàn một màu trắng, cô đơn và lạnh lẽo đến rợn người này.

Gia Hân đi ngang qua phòng hội trường, đột nhiên cô lại nảy ra một ý muốn được nhìn thấy Thiên Long một chút. Nhưng nghĩ lại thấy cô giống như kẻ điên. Tự nhiên lại muốn nhìn thấy anh ta làm gì. Cô với anh ta đã không còn gì ràng buộc chẳng lẽ cô còn muốn có quan hệ gì với anh? Gia Hân thầm trách mình khủng điên, tự dưng lại có cái ý định điên rồ đó.

-Cạch_Chợt cửa phòng hội trường mở, Gia Hân giật mình nhìn về phía con người đang bước ra thì ngạc nhiên. Là một cô gái! Gia Hân cảm thấy kì lạ,

bước đến gần cô gái kia hỏi:

-Bạn gì ơi, ỉnh hỏi, hội trường có ở trong đó không?

Cô gái kia quay người, nhìn ra Gia Hân là một người từng gây không ít tai tiếng trong trường thì không khỏi lóe lên một tia khinh bỉ, nhàn nhạt trả lời:

-Thiên Long anh ấy hôm nay không đến trường. Tòilà hội phó, cô có gì cần gặp anh ấy à?

-À, không có gì. Gia Hân gượng cười rồi bước đi. Sao hôm nay anh ta không đi học? Mắc chuyện của công ty sao? Hay là bị ốm? Gia Hân cùng với những câu hỏi khó hiểu đi về lớp.

Ra về:

Gia Hân cảm thấy lo lắng, trong lòng thấy rất khó chịu nhưng lại rất mâu thuẫn. Nửa muốn gặp anh nửa không muốn. Cuối cùng thì sau một hồi đấu tranh tư tưởng cô cũng quyết định đến nhà anh. Định là sẽ đứng ngoài cổng nhìn vào thấy anh không bị gì rồi sẽ về thì không ngờ rằng:"Két!!!" _Cánh cổng được mở ra. Gia Hân lo lắng không thôi. Sợ phải đối mặt với anh. Càng sợ hơn là không có lí do hợp lí để đứng ở trước nhà anh như vậy.

Nhưng Gia Hân nhìn lên thì lại thấy người mở cổng không phải là Thiên Long mà là một bà lão. Bà lão ngạc nhiên vì lại gặp được người quen ngay tại nhà cháu bà:

-Là cháu sao? Cô bé đã giúp ta trên xe buýt. Cháu đến gặp cháu ta sao? _Bà lão vui vẻ nhìn Gia Hân, trên mắt hiện lên tia yêu quý.

-Dạ? Bà là bà lão trên xe sao? _Gia Hân giờ mới nhận ra. Cô cũng ngạc nhiên không kém. _Cháu bà là ai ạ? Không lẽ là Thiên Long

-Đúng đúng, là nó. Thôi vào nhà ngồi chơi đi. Không ngờ ta lại có duyên gặp lại cháu một lần nữa. Cháu thật là tốt bụng. _Bà lão kéo Gia Hân vào nhà.

-Pha trà, mang bánh đến đây. _Bà lão nói với mấy cô người hầu đang đứng ngẩn ngơ nhìn Gia Hân, người đã tới đây gây náo loạn không biết bao nhiêu lần rồi.

-Dạ thôi cháu ngồi nói chuyện với bà tí rồi cháu về ạ. _Gia Hân không được tự nhiên khi bị bà kéo vào nhà, lại còn ngồi trên ghế một cách công khai trong phòng khách nữa.

-Bà làm gì mà vui quá vậy? Có bạn quý đến chơi sao? _Thiên Long bước từ cầu thang bước xuống, thấy bà anh cứ rồi rít nói người hầu chuẩn bị không thôi thì ngạc nhiên hỏi.

-À, là một cô bé giúp ta trên xe buýt hôm bữa. Cô bé rất đáng yêu. Cháu ra gặp mặt một chút đi. _Bà nội Thiên Long cười đến nheo cả mắt. Xem ra tâm trạng bà rất tốt. Được không biết là cô gái nào lại khiến cho bà anh yêu thích đến vậy. Thiên Long tò mò đi đến phòng khách, bước chân chột nạng lại. Kia là ai? Chẳng phải là cô nhóc ngỗ ngược mà ngày đêm anh mong nhớ sao? Sao lại có sự trùng hợp đến vậy? Nhưng mà cô đã từ chối anh. Sao còn đến nhà anh làm gì?

Thiên Long cho hai tay vào túi quần, dáng vẻ kiêu ngạo bước tới gần Gia Hân lạnh lùng lên tiếng:

-Cô đến nhà tôi làm gì?

Gia Hân đang ngắm mấy bức tranh treo trong phòng khách sang trọng thì bị tiếng nói của anh làm cho giật mình, vội quay ra nhìn anh lắp bắp:

-A, tôi chỉ là...tình cờ...đi ngang qua... bà anh nói ...tôi vào chơi.

Gia Hân thầm mắng mình quá say mê ngắm tranh mà có người bước đến cũng không hề hay biết. Thiên Long thật sự rất muốn bật cười. Cô nhóc này vẫn là ngu ngốc đến vậy. Nói dối cũng không có logic gì cả. Người cô đang mặc đồng phục trường, nhìn thôi cũng biết cô đang trên đường về nhà mà đường về nhà cô đâu có đi ngang qua nhà anh được. Anh khẽ nhếch môi:

-Vậy à. _Cũng không muốn vạch trần, chỉ tỏ ra vẻ lạnh lùng. _Vậy thì sớm về đi. Bà tôi rất dễ tin người nhưng tôi thì khác.

Gia Hân cảm thấy cực khó chịu. Lời anh nói là có ý gì. Gì mà bà tôi rất dễ tin người nhưng tôi thì khác. Vậy không phải nói cô là người có mục đích lừa bà anh sao? Ý anh cô là người xấu sao?

-Anh đừng có quá đáng. _Gia Hân nhìn thẳng vào Thiên Long nói, đôi mắt tròn to đen láy rất mạnh mẽ dám nhìn thẳng vào đôi mắt cuốn hút của anh. Dáng người nhỏ nhắn khẽ run lên, đôi bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy chiếc váy đồng phục đến nhăn lại. Có vẻ như đang chịu đựng.

-Tôi chỉ nói vậy thôi. Cô muốn nghĩ sao thì tùy. _Thiên Long quăng một câu hờ hững rồi quay người bước đi. Gia Hân cảm thấy lồng ngực đau nhói. Cảm giác rất khó chịu. Cô cũng không hiểu sao bản thân cứ nhất quyết đến xem anh có khỏe mạnh hay không? Lo lắng sợ anh gặp chuyện không hay, cô vội đến vậy mà cô chỉ nhận được mấy lời lẽ lạnh nhạt, căm ghét từ anh. Gia Hân cảm thấy rất khó thở. Cô không chịu được nữa rồi, chạy vọt ra ngoài còn đụng phải bà của Thiên Long.

-Cháu làm sao vậy? _Bà anh ngạc nhiên nhìn cô trong có vẻ như không khỏe.

-Dạ cháu không sao. Cháu xin lỗi khi khác cháu sẽ tới nói chuyện với bà sau. _Gia Hân vội cúi đầu xin lỗi bà lão rồi chạy ra khỏi nhà anh. Ra được ngoài

công, Gia Hân mới từ từ bước đến bức tường, dựa cô thể yếu đuối vào tường, lấy tay đập liên tục vào lồng ngực mấy cái cho con tim tỉnh lại, nước mắt cũng rơi ra từ khi nào. Sao lại như vậy? Sao cô lại cảm thấy khó chịu đến thế này? Lúc trước khi bị anh la mắng, hành hạ nhưng cô không hề có cái cảm giác này. Dường như cô không chịu được sự lạnh nhạt của anh. Cô không chịu được khi anh nói những lời lẽ như vậy với cô. Cô đau quá. Con tim cô sao lại phản ứng như vậy? Còn thứ chất lỏng mặn mặn kia sao lại chảy ra một cách vô lí như vậy? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...Điều cô luôn phủ nhận và sợ hãi phải đối mặt với nó cuối cùng cũng đã đến. Và cô phải chấp nhận sự thật! Rằng cô ... đã yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thú Nhận

-Hức...Hương Mai mày nói coi ...Hức...tao có bị điên không?... Tự nhiên tao...Hức... thích tên máu lạnh đó rồi_Gia Hân rất thành thật thú nhận với Hương Mai, nước mắt nước mũi chảy tèm lem. Bộ dạng trông vô cùng thảm hại. Hương Mai vừa nhận được điện thoại từ mẹ cô nói là sau khi đi học về cô tự nhốt mình trong phòng, không chịu ra ăn cơm liền đến nhà xem chuyện. Thì ra nhờ bạn cô lại vướng vào ba cái chuyện yêu đương. Hương Mai khổ sở đưa khăn giấy cho Gia Hân rồi gạt đầu:

-Đúng vậy, tao thấy mày điên thật rồi.

-Đó...SỰ!...SỰ!... ngay cả mày cũng thấy tao điên mà...Hức...Sao tao lại đi gặp tên đó để tên đó nói tao lừa gạt bà của hán vậy trời?_Gia Hân nhận lấy khăn giấy, ra sức拭 nước mũi vào giấy, mất hết cả hình ảnh nữ tính.

Hương Mai lắc đầu nhìn con bạn:

-Không phải tao nói mày bị điên mới thích Thiên Long mà là tình trạng của mày hiện giờ rất điên.(Khóc lóc om sòm còn la hét lên như con bệnh)

-Rầm!_An Nhi đột ngột mở cửa đi vào thì ngạc nhiên nhìn quanh và thốt lên một câu rất "có duyên":

-Gia Hân phòng mày bây giờ rất giống với toilet chưa được dọn!(đâu đâu cũng toàn là giấy, nhìn thấy mà ghê)

-An Nhi! Mày có khi nào mở miệng ra mà nói được một câu dễ nghe không? Gia Hân nó đang mất tinh thần đây này_Hương Mai không vui gắt.

-Ok. Là chuyện gì mà mày làm quá lên thế Gia Hân_An Nhi không đùa nữa, bước đến giường của Gia Hân ngồi xuống hỏi.

Tại biệt thự của Thiên Long:

-Bà ơi bà xem đoạn ghi âm này đi!_NaNa chạy đến bên bà nội, trên tay cầm một chiếc Iphone 6, khuôn mặt vô cùng hào hứng_Bà muốn biết đồ chơi của con và anh hai nói chuyện như thế nào không?

-Không được gọi là đồ chơi_Bà của NaNa cau mày nhắc nhở NaNa khiến cô bé làm mặt phụng phịu:

-Ngay cả bà cũng thích chị ta hơn con. Anh hai đã thích chị ta rồi mà bà cũng theo anh

-Thôi được rồi. Cháu ta đương nhiên ta cũng thương rồi. Nào, mau mở ra cho ta xem_Bà nội của NaNa đỡ dành

-Dạ_NaNa gạt đầu, nhấn vào smart phone, một đoạn đối thoại được phát ra rất rõ:

-Cô đến nhà tôi làm gì?

-A, tôi chỉ là...tình cờ...đi ngang qua...bà anh nói...tôi vào chơi

-Vậy à...Vậy thì sớm về dùm. Bà tôi rất dễ tin người nhưng tôi thì khác.

-Anh đừng có quá đáng

-Tôi chỉ nói vậy thôi. Cô muốn nghĩ sao thì tùy

Đoạn ghi âm đã kết thúc, đôi mắt của bà khẽ nhắm lại, quay sang đứa cháu yêu hỏi:

-Con nói anh con rất thích con bé kia sao lại nói những lời như vậy.

- Chắc là do anh hai bị từ chối á. Hôm bữa con có nghe qua ở mấy chị nữ sinh_NaNa hồn nhiên đoán, đôi mắt trong veo lại tỏ vẻ không vui_Nhưng mà nói vậy chứ anh vẫn còn thích chị ta mà.

-Haizz...Cái thằng bé này! Trời sinh tính nó ngang ngược, khó ưa lại khó gần. Ngay cả thổ lộ tình cảm cũng khác người_Bà nội NaNa khẽ thở dài.

-Đúng là vậy nhưng gần đây tính anh hai thay đổi rất nhiều. Nhất là khi ở bên chị ta.

-Con bé đó tên gì?_Bà nội NaNa hỏi

-Dạ chị ta tên Gia Hân_NaNa rất nhanh nhẹn trả lời.

-Gia Hân, một cái tên hay_Bà khẽ nở một nụ cười_Cháu trai, cháu thích một người con gái rất đặc biệt đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Kịch Động

Thiên Long đang ngồi ở phòng khách xem một số sổ sách thì bất thành linh một người con trai hùng hổ bước vào nhà anh:

-Thiên Long anh ra đây, tôi có chuyện muốn nói

-Cậu chủ à, cậu ta khỏe quá, tôi không ngăn được_Cô người hầu bắt lực nhìn Thiên Long

-Cô đi đi_Thiên Long không vui nhìn cô người hầu, đôi mắt đẹp lướt qua người con trai kia. Chẳng phải là bạn trai của cô nhóc nghịch ngợm kia sao? Tôi đây gặp anh làm gì? Thiên Long còn chưa nói gì thì An Nhi đã nhào tới túm lấy cổ áo của anh, gất lên:

-Sao anh dám nói như vậy với Gia Hân hả? Nhỏ có làm gì anh đâu. Tính nhỏ rất dễ bị tổn thương anh không biết sao?

Mấy cô người hầu nhìn nhau ngán ngẫm. Lại là vì Gia Hân. Thầm nghĩ cô gái bé nhỏ kia thật là cao siêu. Ngay cả khi không có mặt ở nhà của cậu chủ thì cũng có thể làm nó loạn cả lên.

Thiên Long, đôi mắt màu coffee sữa lạnh nhạt nhìn vào đôi mắt màu đen của "cậu con trai kia", tay nhẹ nhàng đưa lên gỡ bàn tay đang túm lấy cổ áo của mình, giọng nói mang theo nhiệt độ dưới 0 độ C:

-Đừng có đến đây làm loạn lên như vậy. Chỉ vì mấy lời nói của bạn gái mà cậu đã chạy đến đây đánh người à

-Bạn gái? Thì ra là vì không có được Gia Hân nên anh mới nói mấy lời đó với nhỏ có phải không?_An Nhi nở một nụ cười khinh bỉ. Nhìn lại mới thấy anh ta to cao và cường tráng hơn cô rất nhiều. Ngay cả giọng nói cũng cực kì danh thép và lạnh lùng. Mặc dù cảm thấy mình bị lép vế nhưng vẫn không chịu thua thiệt.

-Biến!_Thiên Long không nhẫn nhịn gì, lạnh lùng rít lên. Đôi mắt bắt đầu nổi lên những tia máu.

-Tôi cảnh cáo anh nếu làm nhỏ khóc thì tôi sẽ không tha cho anh đâu_An Nhi nở một nụ cười đắc ý rồi xoay người bước ra khỏi nhà Thiên Long. Cuối cùng cô cũng khỏi được điểm đáng bực của Thiên Long.

Thiên Long thật sự tức giận, quát người hầu đóng cổng thật chặt, không để cậu ta vào một lần nữa.

-Reng...Reng..._Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Thiên Long không vui nhận điện thoại:

-Ai?

-Tôi là Hương Mai. Anh làm ơn đừng nói mấy lời như vậy với nhỏ Gia Hân nữa được không? Hôm nay nó về nhà khóa cửa trong phòng ngồi khóc suốt nè_Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ.

-Lại là chuyện của cô ta. Đừng phiền tôi nữa_Thiên Long định cúp máy thì Hương Mai gất lên:

-Anh đừng có mà nhẫn tâm như vậy. Gia Hân nó yêu anh thì làm sao nó chịu đựng được việc người mình yêu nghĩ xấu về mình

-Chẳng phải cô ta nói yêu cậu con trai kia sao?_Thiên Long nhú mày nghi hoặc hỏi.

-Haizz đành nói thật cho anh biết, cậu bạn kia tên An Nhi là con gái giả trai_Hương Mai thờ dài giải thích

-Sao? Vậy là Gia Hân thích tôi sao?_Thiên Long hỏi lại, giọng nói vô vùng kích động

-Đúng vậy. Hôm nay chính miệng nó nói với tôi xong_Hương Mai kinh ngạc nhưng vẫn trả lời, còn chưa nói hết thì điện thoại phát ra tiếng tút tút. Anh ta đã cúp máy.

-Á!!!Thì ra cô ấy cũng thích mình_Thiên Long không kìm được vui mừng hét lên làm kinh động đến mấy cô người hầu gần đó.

-Anh hai làm gì hết ghê vậy?_NaNa bước xuống cầu thang, hai tay vẫn còn bịt tai lại.

-NaNa mau chỉ anh cách tỏ tình lãng mạn nhất_Thiên Long chạy đến kéo NaNa chạy như bay lên phòng.

-A, bỏ em ra, anh bị gì vậy?_sự thay đổi đến chóng mặt của anh trai khiến con bé hoảng sợ, hét toáng lên.

-Gia Hân cô ấy cũng thích anh. Anh phải tỏ tình mới được_Thiên Long kéo NaNa vào phòng mình, nhanh chóng đóng cửa, suýt nữa là lao vào bà anh.

Bà của Thiên Long chỉ biết lắc đầu nhìn anh cười:"Thằng bé này đúng là vẫn khác người"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thay Đổi Đột Ngột

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu qua ô cửa sổ mang hương vị của sớm mai vào căn phòng tràn ngập màu xanh dương của sơn tường và ra giường. Một cô gái có thân hình nhỏ nhắn đang còn say trong giấc nồng, đôi tay ôm lấy con Draemon bông dễ thương, đôi môi anh đào chúm chím khẽ cong lên như uất ức về điều gì đó, đôi mắt vẫn còn sưng do khóc quá nhiều, một chân đạp chẵn ra khiến vạt áo pijama bị hất lên, lộ ra chiếc rốn nhỏ xinh cùng mặt bụng trắng mịn, phẳng lì, mái tóc rối bời che gần hết khuôn mặt bầu bĩnh xinh xắn. Cái tướng ngu quá mắt hình tượng này đã đập vào mắt của một người phụ nữ, bà nở một nụ cười, mang theo một giọng nói cực kì truyền nhiễm...ý lộn "truyền cảm":

-Gia Hân dậy mau. Giờ này còn ngủ được à?

Cô gái bị đánh thức bởi giọng nói vàng ngọc của mẹ cô thì không vui nói:

-MaMa một chút thôi. 5' nữa con sẽ dậy mà

-Dậy mau, Thiên Long đến đưa con đi học kia_Bà mẹ thân yêu của cô vẫn nhắc nhở.

-Mẹ đừng hòng lừa được con một lần nữa_Gia Hân lấy gối bịt tai lại và tiếp tục...ngủ.

Bà mẹ con giận nổi lên đầy đầu nhưng vẫn nhẫn nhịn bước xuống dưới nhà.

Một lát sau:

-Cạch_Cánh cửa phòng được mở ra. Một người con trai anh tuấn bước vào, kinh ngạc nhìn chiếc giường rộng rãi đối với cô nhóc kia lại cực kì chật hẹp: Chân cẳng chiếm hết diện tích đầy luôn cả chần, gối rớt hết xuống nền nhà.

Giờ này mà cô còn ngủ được sao? Đúng là vẫn còn ý định lập lại thành tích đi học trễ của mình mà.

Đôi chân bước nhanh đến chiếc giường, bàn tay khẽ vỗ vỗ trên mặt cô mấy cái, giọng không vui:

-Gia Hân dậy đi học thôi, trễ bây giờ.

Gia Hân ý thức được là một giọng nam quen thuộc, cô mơ màng mở mắt, ngồi dậy, khuôn mặt từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ:

-Tên khốn, ngay cả trong giấc mơ cũng không buông tha cho tôi nữa hả. Tôi ghét anh. Cút đi! Cút đi!

-Không phải cô còn mơ_Thiên Long bực mình quát. Cô nhóc này mới sang sớm đã làm ồn lên. Thật điên người mà.

-Hả_Gia Hân ngệt người, đưa tay lên véo một cái vào má nhận ra cảm giác đau đớn. Vậy là cô không phải nằm mơ. Gia Hân kinh ngạc bước đến gần

Thiên Long, làm một hành động khiến Thiên Long phải đơ người là áp trán mình vào trán anh, ngu ngốc nói:

-Anh đâu có bị ốm!

-ASSS. Quả chanh cô điên à. _Thiên Long cảm giác nhiệt độ cơ thể bắt đầu tăng lên một cách đột ngột thì không khỏi điên người, đẩy cô ra. Suýt chút nữa là anh không kìm được mà hôn lên đôi môi anh đào của cô rồi. Cái cô nhóc này sao mà ngu ngốc đến vậy. Dán sát mặt mình vào mặt của một người con trai mà được à. Đừng nói là trước người con trai nào cô cũng thân mật như vậy. Nghĩ tới thôi là Thiên Long muốn nổi nóng liền.

Còn Gia Hân thì không nhận ra nét tức giận trên khuôn mặt của anh mà ngây ngốc nói:

-Thật kì lạ. Còn thay đổi nhanh hơn cả thời tiết nữa_Sau đó bước vào nhà tắm làm VSCN. Nói vậy thôi chứ cô cũng cảm thấy rất vui. Trái tim cô đang đập rộn cả lên vì hạnh phúc. Những uất ức hôm qua cứ thế tan biến mất không một chút dấu vết. Anh đến đưa cô đi học. Không thể tin được điều đó lại là sự thật.

Gia Hân nhanh chóng lấy balo xuống dưới nhà ăn lấy đại một chiếc bánh mì rồi chào ba mẹ cô đi học. Thiên Long còn chủ động mở xe cho cô vào. Gia Hân mang theo những nghi vấn trong đầu bước vào xe: Sao anh lại thay đổi? Mới hôm qua còn nghĩ xấu cô mà.

Thiên Long vào xe, nhẹ nhàng đưa tay qua thắt dây an toàn cho cô khiến cô cảm thấy trái tim mình đang dần ấm áp lên. Thiên Long khởi động xe rồi chạy đi, trên đường đến trường Thiên Long còn nói một câu khiến Gia Hân đang ăn bánh mì suýt nữa thì sặc:

-Gia Hân xin lỗi cô. Hôm qua tôi bị người ta gạt nên nói những lời không hay với cô _Là anh chủ động nói lời xin lỗi, còn bịa đại một lí do hợp lí. Thiên Long hôm qua đã hành động như một thằng ngốc là nhờ vả em mình chỉ cho cách tỏ tình với cô mà quên mất NaNa chỉ mới có 6 tuổi. Đành đẩy em ra ngoài rồi lên mạng tra cả buổi tối mà vẫn chưa ra được cách nào ưng ý. Anh chỉ có thể làm lạnh với cô trước đã. (Có giận gì đâu mà làm lạnh chời)

-Trời! Anh bị lừa à? (Ai mà hay quá zậy?)_Gia Hân ngạc nhiên quay sang hỏi.

-Ukm _Thiên Long nói dối không chớp mắt.

-Không sao tôi cũng không giận anh đâu. _Gia Hân cười xều xòa cho qua. Cô là vậy dễ khóc mà cũng rất dễ cười.

Thiên Long nở một nụ cười:

-Vậy tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Bị Phát Hiện

-Oh trời chuyện gì đây?_N1

-Thiên Long đưa Gia Hân đi học kìa_N2

-Thật là ghánh ty_N3

-Con nhỏ đó sao lại được phước như vậy?_N4

-Không biết nó làm cách nào mà hot boy nào cũng thích nó vậy_N5

-Nó có người yêu rồi mà còn lẳng lơ vậy sao?_N6

-Thật chẳng ra sao. Nó cứ thay bồ như thay áo_N7

.....Pla...Pla... _ Vô số những lời ra tiếng vào, ghánh tị có, ngưỡng mộ có, ghen ghét cũng có.

Gia Hân lại làm như không có chuyện gì xảy ra nói cảm ơn Thiên Long rồi vào lớp.

-Ê, Gia Hân mày cảm giác thế nào? Được hoàng tử chở đi học có hạnh phúc không?_Hương Mai thấy Gia Hân vào lớp liền trêu chọc mấy câu.

-Cái gì mà hạnh phúc? Đừng có nói bậy_Gia Hân mặt đỏ như trái cà chua mắng Hương Mai.

-Ế, còn nói tao nói bậy. Mày lấy gương ra nhìn mặt mày đi, đỏ lên rồi kìa_Hương Mai cười cười, tay véo vào má Gia Hân.

-Hừ_Gia Hân lườm cô bạn một cái nhưng trong lòng thì ngập tràn hạnh phúc mà không hề hay biết Hoàng Huy không vui bước ra khỏi lớp.

-Reng...Reng_Chuông reo vào lớp.

Những tiết học cứ thế trôi qua với Gia Hân là một tâm trạng cực tốt.

Cho đến giờ thể dục:

-Ê An Nhi đâu rồi?_Gia Hân đã thay đồ xong, nhìn ngang nhìn dọc cuối cùng không thấy An Nhi đâu cô mới quay ra hỏi Hương Mai.

-Không biết nữa. Giờ bắt đầu học rồi mà còn thiếu Hoàng Huy với con nhỏ đó thôi hà. Mà Hoàng Huy sáng nay cúp hai tiết. Thật không đúng với tác phong của cậu ta chút nào_Hương Mai cũng bắt đầu lo lắng.

Nghe Hương Mai nói Gia Hân cảm thấy khó hiểu, cũng không muốn nói gì thêm.

Trong phòng thay đồ nam:

Hoàng Huy từng bước một bước vào phòng thay đồ, trên tay là bộ đồ thể dục anh vừa mới lấy. Hoàng Huy đã cúp 2 tiết đầu để ngủ sau trường cho tâm trạng khá hơn một chút nào ngờ lại cảm thấy nhàm chán nên tới tiết thể dục anh đành vào học. Hoàng Huy mở cửa một phòng thay ra, một cảnh tượng đập vào mắt anh: một cô gái đang thay đồ, trên là áo bó ngực còn dưới chỉ có một cái quần lót.

-Á!!!_An Nhi giật mình, hét toáng lên, tay vội lấy bộ đồ thể dục che cơ thể lại. Lần đầu tiên bị người con trai nhìn trong bộ dạng này khiến cô vừa xấu hổ vừa lo sợ.

-Rầm!_Hoàng Huy mạnh tay đóng cửa lại thảm tử: "Chết tiệt!"

Cậu ta là con gái? Sao lại bạo gan giả trai còn sử dụng cả phòng thay đồ nam nữa chứ. Điên thật mà. Hoàng Huy cảm nhận nhiệt độ cơ thể đang tăng lên một cách đột ngột. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh cơ thể trắng nõn vừa rồi và khuôn mặt đỏ bừng của An Nhi khiến anh hít thở không thông. Tâm trạng cực kì rối loạn thì người bên trong đã bước ra, dáng người ngượng ngùng của một cô gái không còn nữa thay vào đó là một cậu con trai tức giận cảnh cáo:

-Tôi cảm anh tiết lộ cho ai biết chuyện tôi là con gái. Nếu không tôi nhất định sẽ không tha cho anh._Sau đó xoay người rồi đi như không có chuyện gì. Hoàng Huy đứng hình tại chỗ. Đây là biểu hiện gì? Anh cứ ngỡ cô sẽ như mấy đứa con gái khác chạy ra khóc lóc um sùm rồi bắt anh chịu trách nhiệm hoặc là sẽ tức giận đánh anh mấy phát không thì cũng ngượng ngùng tránh mặt anh chứ. Cô ta thật kì lạ.

An Nhi bước ra khỏi phòng thay đồ thì mặt lại bắt đầu đỏ lên vì xấu hổ, sự bình tĩnh vừa rồi hoàn toàn biến mất. Cô thật muốn độn thổ luôn. Không biết sau này phải đối mặt với anh ta ra sao nữa. Đây là lần đầu tiên cô bị một người con trai nhìn thấy cơ thể như vậy. An Nhi cảm thấy vô cùng bối rối và lo sợ. Bối rối vì từ nay trong mắt anh ta cô sẽ là con gái. Lo sợ vì lời đe dọa của cô đối với anh ta chưa chắc là có tác dụng.

-Á!!!Mình điên mất!_An Nhi buồn bực vò mái tóc giả trên đầu, chân chậm chạp bước về phía sân tập thể dục.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Đưa Cô Về Nhà

-Các em ai muốn đến Hàn Quốc thì lên đăng kí cho cô nha_Cô chủ nhiệm lấy ra một cuốn sổ. Cả lớp vừa nghe cô nói xong lập tức ồ ạt chạy lên bàn giáo viên để đăng kí. Gia Hân cũng bị Hương Mai và An Nhi rủ rê đi chơi chung cho vui nên hôm qua cô đã năn nỉ ba mẹ cho đi. Cuối cùng cũng được đi chơi.

-Reng...Reng..._Chuông reo ra về. Mọi người đều nhanh chóng nói tên, đưa tiền cho cô rồi lấy cặp ra về.

-Gia Hân này chuẩn bị gì cho chuyến đi lần này?_Hương Mai cùng Gia Hân và An Nhi về chung, vui miệng hỏi Gia Hân một câu.

-Tao cũng không biết nữa. Chắc mang mấy bộ quần áo ấm thôi_Gia Hân trả lời.

-Còn mày thì sao An Nhi_Hương Mai quay sang An Nhi hỏi nhưng An Nhi dường như không để ý.

-Ê An Nhi, mày sao vậy?_Hương Mai đến trước mặt An Nhi quơ quơ tay.

-Hà...Mày nói gì?_An Nhi ngệt người ra nhìn Hương Mai.

-Cái con nhỏ này mày bị gì vậy? Gặp chuyện gì sao?_Gia Hân cũng bắt đầu lo lắng hỏi.

-Có gì thì nói tui tao nghe coi. Bạn bè mà_Hương Mai cũng quan tâm nói.

-Không có gì! Tao chỉ là lơ đãng chút xíu mà tui mày làm gì căng quá vậy_An Nhi bực mình phủ nhận thậm trách bản thân cứ nghĩ tới chuyện hồi sáng. Cô cứ thấp thỏm lo sợ chuyện mình là con gái sẽ bị lan ra khắp trường.

-Thật không đó?_Hương Mai vẻ không tin. Từ trước tới giờ chưa thấy An Nhi có biểu hiện mất tập trung đó thì không khỏi nghi ngờ.

-Một quá_An Nhi không vui nói.

-Được rồi không hỏi nữa_Hương Mai bĩu môi, quay về phía cổng trường thì ngạc nhiên_Ê đó không phải là Thiên Long sao? Giờ còn đứng đó làm gì?

Gia Hân nhìn theo hướng Hương Mai nói thì ngạc nhiên cùng vui mừng, hai má lại đỏ lên.

-Hơ, công nhận anh ta mặt dày ghê, định đến trước mặt An Nhi này giành Gia Hân chắc. Để tao cho biết mùi!_An Nhi nói, tay xắn áo lên với tư thế chuẩn bị đi đánh nhau.

-Ê con khùng, anh ta biết mày là con gái rồi. Với lại đánh không lại đâu mà hùng hổ_Hương Mai kéo An Nhi lại.

-Gì? Đứa nào nói cho anh ta biết?_An Nhi điên người quát.

-Là tao. Hi hi trong phút đại đột đường đột tao đã nói ra, chị Nhi đại nhân tha tội cho tiểu nhân này nhá..._Hương Mai thành thật thú nhận.

-Mày cái con này. Thật là mất mặt mà_An Nhi không khỏi tức giận. Cô còn lo sợ Hoàng Huy làm lộ chuyện cô làm con gái mà không ngờ con bạn này còn nguy hiểm hơn. Quan trọng là với tên Thiên Long kia. Cô từ nay làm sao lên mặt được với hắn nữa đây?

Trong lúc cả hai đang "hăng say" nói chuyện với nhau thì Thiên Long đã bước đến cạnh Gia Hân, môi nở một nụ cười quyến rũ chết người:

-Lên xe tôi chờ cô về

-Hả? Bạn tôi thì sao?_Gia Hân ngờ người hỏi.

-Thì hai người họ tự về_Thiên Long thần nhiên khẳng định

-Ừ hai người cứ đi đi. Về vui về ha_Hương Mai nói to với Gia Hân và hai tay dùng hết sức giữ con người đang phát hỏa, miệng không ngừng la hét:

-Thiên Long tên khốn nhà mi dám cướp người yêu của ta.

-Thôi anh về trước đi_Gia Hân ngượng người khi nhìn thấy mọi người bắt đầu nhìn về phía bọn họ, quay sang nói với Thiên Long. Cô muốn về với anh lắm nhưng không thể rồi. Chỉ tại cái con bạn ngang bướng thích làm to truyện kia.

Thiên Long lại làm như không nghe thấy gì, đôi tay rắn chắc đưa ra ôm trọn cơ thể của Gia Hân, nhấc lên đặt vào xe rồi đón cửa lại khiến Gia Hân đứng hình, cả người nóng ran.

-A, anh làm hơi quá rồi đó, tôi về với bạn cũng được mà_Gia Hân cảm thấy mất tự nhiên định mở cửa đi ra thì cửa xe đã bị khóa rồi. Thiên Long khởi động xe rồi vọt đi khiến cô chỉ kịp nhìn thấy Hương Mai vẫy tay bye bye còn mọi người thì há hốc miệng nhìn chiếc xe lăn bánh.

Gia Hân ngồi trên xe với tâm trạng vô cùng bối rối, nhịp tim cũng đập nhanh hơn nhưng vẫn làm cố làm ình tự nhiên ngắm cảnh qua kính xe. Thật ra trong lòng cô luôn có một vấn đề muốn hỏi Thiên Long nhưng không đủ can đảm để hỏi. Đó là lần anh thách đấu với An Nhi anh đã nói anh cần cô là vì anh yêu cô thật sự hay là theo kiểu: tôi cần osin.

Cô vẫn luôn hi vọng là vì anh yêu cô. Nhưng Gia Hân lại cảm thấy một chút lo sợ. Sợ rằng nếu cô yêu anh thì cô sẽ không có được hạnh phúc bền lâu. Hay lại lặp lại như mọi thứ đã xảy ra với cô.

Còn suy nghĩ vẩn vơ thì đã tới nhà cô từ khi nào, Thiên Long đã mở cửa xe cho cô, môi khẽ cong lên nhắc nhở:"Gia Hân tới nhà rồi"

Gia Hân giật mình vội vàng bước xuống, không may cụng đầu vào thành xe một cái cốp đau điếng khiến cô thốt lên:"A!" Gia Hân thàn than mình bất cẩn, tay xoa xoa cái đầu.

Thiên Long phì cười với bộ dạng hậu đậu của cô, bàn tay to lớn nhẹ nhàng gỡ tay của cô ra, cúi xuống thổi nhẹ vào cục u. Gia Hân bị hơi thở nam tính nóng bỏng của anh làm cho tim đập rộn lên, cả người cũng không nhúc nhích được, để mặc anh hôn lên mái tóc của mình một cách quá thân mật.

Một lúc sau Thiên Long mới rời khỏi mái tóc mềm mượt của cô, cất lời dịu dàng:"Vào nhà đi, trời tối sẽ rất lạnh"

-Ồ...Ừ..._Gia Hân gạt đầu rồi chạy nhanh vào nhà, đóng cửa lại. Tay cô đưa lên ngực trấn định lại nhịp tim không ổn định. Anh sao lại làm vậy chứ? Cô điên mất thôi.

-Chị Hân_Gia Ân nhìn thấy Gia Hân đã về mà không vào nhà thì khẽ gọi.

-Hà_Gia Hân giật mình như vừa làm một truyện vụng trộm_Gia Ân em làm chị hết hồn.

-Chị sao còn đứng ở đây mà không vào nhà?_Gia Ân cau mày hỏi

-À, chị vào liền nè_Gia Hân gượng cười xách balo đi vào.

-Mà khoan đã, vừa nãy ai chờ chị về vậy?_Gia Ân cố tình hỏi.

-À,... là bạn_Gia Hân khó khăn trả lời.

-Oh, anh ấy rất đẹp trai. Hình như rất thân với chị ha, sáng nay cũng tới đưa chị đi học._Gia Ân ra vẻ ngạc nhiên thốt lên.

-Sao...Sao em biết?_Gia Hân kinh ngạc nhìn em gái của mình. Chẳng phải sáng nay Gia Ân ra ngoài từ sớm sao?

-Mẹ nói em biết đó. Sao chị hốt hoảng quá vậy. Đừng nói chị và anh ấy đang quen nhau đó nha_Gia Ân nhìn Gia Hân cười gian

-A, cái con bé này. Em nói vậy ba mẹ nghe được hiểu lầm là chết chị đó_Gia Hân lo sợ mắng cô em gái.

-Gi chứ sáng nay anh ấy chờ chị đi ba mẹ có nói gì đâu mà chị sợ_Gia Ân bịu môi

-Em biết mà ba rất khó tính_Gia Hân giải thích, mắt nhìn quanh xác định không có ba cô mới thở phào, yên tâm bước vào phòng.

-Bỏ tay_Gia Ân lắc đầu nhìn cô chị. Cũng chẳng biết lần nay ai đã xoa dịu đi nỗi đau về mối tình đầu của chị cô nữa, nhưng cô hi vọng người đó sẽ biết trân trọng và yêu thương người chị yêu quý của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Khởi Hành

Ê con kia chạy lẹ lên coi khi nào cũng đi trễ vậy_An Nhi vừa thấy Gia Hân từ xa chạy đến thì phàn nàn.

-Phù... may là xe chưa chạy_Gia Hân thở phào nhẹ nhõm bước lên xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

Gia Hân đảo mắt nhìn quanh thấy còn hai chỗ ngồi trống nhưng Hương Mai lại ngồi vào gọi An Nhi:

-An Nhi vào chỗ này đi tao có chuyện muốn nói với mày_Hương Mai nhanh chóng tranh mất chỗ ngồi mà An Nhi chuẩn bị từ trước để ngồi với Gia Hân.

-Chỗ đó của tao với Gia Hân mà_An Nhi bực mình gắt lên.

-Thôi tao ngồi chỗ khác cũng được mà_Gia Hân lên tiếng giúp An Nhi hạ hỏa.

An Nhi bất đắc dĩ đến cạnh Hương Mai ngồi nhưng miệng thì không vui nói:"Một lát thôi đó. Xong chuyện mày ra chỗ khác nghe chưa"

-Gi mà bám nó ghê vậy?_Hương Mai bịu môi. Người yêu già thôi mà làm gì như thật vậy.

-Hừ_An Nhi lờm Hương Mai một cái quay sang thì thấy Gia Hân đã ngồi vào chỗ trống bên Thiên Long, cái chỗ mà cô không muốn Gia Hân ngồi vào nhất.

-Grừ tên kia mi dám dụ dỗ Gia Hân của ta hả_An Nhi gầm gừ chiếu tia laze về phía Thiên Long.

Thiên Long đang ngồi bỗng cảm thấy nóng nóng sau gáy và có mùi tóc ...khét(Tg nói hơi wa') anh liền quay ra sau nhìn thì thấy khuôn mặt đỏ phừng phừng tức giận của An Nhi, Thiên Long khẽ nở một nụ cười đầy khiêu khích rồi quay lên nói chuyện với Gia Hân:

-Cô thích Hàn Quốc à?

Gia Hân đang ngồi ngắm cảnh thì bất ngờ khi Thiên Long đột nhiên nói chuyện.

-Ồ cũng hơi thích nhưng chủ yếu là bạn rủ nên mới đi. Còn anh_Gia Hân trả lời cảm thấy có chút ngượng khi cả hai lần đầu nói chuyện với nhau một cách đàng hoàng như những người bình thường (Ể thế ý chị là hai ah chị từ trc' tới giờ đều nc giống như người có vấn đề àk?)

-Thích thì đi thôi _Thiên Long vô tư trả lời. Nhưng trong đầu lại có câu trả lời khác:"Thật là đi vì em đó nhóc à"

-Ồ... Gia Hân gượng cười trong đầu thầm nghĩ:"Đúng rồi sao mình lại quên mất anh ấy là người rất tùy hứng. Lần trước anh ấy còn bắt mình nghĩ học để đi công viên với anh ấy chỉ vì có hứng thú. Thật hết nói nổi"

Rồi cả hai lại rơi vào im lặng vì không còn những thứ dễ nói đề nói nữa mà toàn những thứ khó nói lại không ai đủ can đảm để mở miệng.

Đề tg nói một chút: Xe đang đến sân bay để bay tới Hàn Quốc trong sáng nay. Tour du lịch Hàn Quốc lần này có nhiều chuyến và chuyến của Gia Hân là chuyến số 1, khởi hành đầu tiên vào lúc 8h sáng. Và chỉ có hơn 1000 học sinh tham gia đi vì kinh phí tốn kém (tiền vé, tiền mua quà, tiền tham quan thêm,...) và sắp tới là kiểm tra học kì I. Vậy nên những người có mặt trong chuyến đi lần này chủ yếu là những người ham chơi, lười học và những thành phần quá thích đất nước Hàn Quốc.(GH: Ể! ý e ns là chị ham chơi lười học đó hả? Tg: Dạ đúng thế còn gì.GH tức giận: Cái gì? Tg: Dạ e ns lộn. Trừ chị ra)

Quay trở lại với hai anh chị nhân vật chính:

Gia Hân cảm thấy buồn ngủ nên chợp mắt một xíu ai ngờ xe chạy xóc quá đầu cô đụng vào cái kính một cái cộp rồ đau.

-A_Gia Hân tỉnh ngủ, xoa xoa đầu mình. Thiên Long thấy bộ dạng nắc cùi của Gia Hân thì liền tốt bụng kéo đầu cô tựa vào vai mình.

-Này anh làm gì vậy?_Gia Hân hốt hoảng trước hành động của Thiên Long.

-Muốn ngủ thì tôi cho cô mượn vai nếu không đầu cô lại sưng lên mấy cục nữa bây giờ._Thiên Long cau mày giải thích.

-Thôi sao lại phiền anh chứ với lại mọi người nhìn đó _Gia Hân lắc đầu vội dịch người cách xa Thiên Long một chút. Nếu cô thân thiện quá mức thì mọi người sẽ nói cô dụ dỗ Thiên Long mất. Dù sao cô cũng đang là bạn gái của An Nhi nên phải giữ "hình tượng" của mình.

-Dù sao cô cũng từng mượn rồi. Không sao đâu _Thiên Long thân nhiên nói rồi kéo đầu Gia Hân lại.

-Nè tôi đã nói thôi rồi mà _Gia Hân bực mình quát lên. Tưởng là người cô yêu là muốn làm gì thì làm sao? Người ta đã nói thôi thì thôi đi. Người gì đâu mà khó ưa.

Mọi người trong xe bắt đầu đổ dồn ánh mắt vào cô và anh. Thiên Long gật mình. Cái biểu hiện này là thích anh đây sao? Không biết Hương Mai có nhầm lẫn không nữa. Mới vừa rồi còn ngoan ngoãn ngồi bên anh, vui vẻ nói chuyện với anh cơ mà.

-Nè anh bắt nạt bạn gái tôi đó hả _An Nhi quay sang trừng mắt nhìn Thiên Long.

-Không có gì. Tao bị muỗi chích, là tao nói với con muỗi như vậy đó. _Gia Hân bực mình giải thích thay Thiên Long. Cô không muốn bị rắc rối thêm nào ngờ:

-Gia Hân chỗ em có máy lạnh mà _Thầy giáo đi chung xe lên tiếng khiến cả đoàn xe cười ầm lên. Gia Hân bắt đầu thấy thẹn rồi. Cô thật là...Giải thích dùm hân mà như không. Lại còn khiến mình bị mất mặt. Trong xe có máy lạnh làm sao có muỗi chứ?

-Nếu có gì thì nói tao đổi chỗ đó _An Nhi buồn cười nhưng vẫn nói với cô một câu.

Ngay cả Thiên Long cũng buồn cười nhìn cô. Gia Hân cảm nhận rất rõ ánh nhìn của Thiên Long. Chắc anh ta đang cười cô chứ gì? Cười thì cười đi.

Gia Hân bực mình quay mặt ra cửa sổ rồi nhắm mắt với suy nghĩ:"Thà có bị u đầu tôi cũng không dựa vào vai anh đâu. Chuyện hồi hôm qua là đã quá lắm rồi. Thật không hiểu nổi anh cứ có những biểu hiện dịu dàng, ân cần với mình quá như vậy nhưng sao không nói lời yêu thương gì mình. Cũng chẳng có tỏ tình với mình. Á...mình vừa nghĩ gì vậy nè. Mình mong anh ta tỏ tình sao. Mình điên mất!" _ Tự suy nghĩ lung tung rồi tự lấy tay đập vào đầu mình. Những hành động quái gở đó đã được thu hết vào tầm mắt của người con trai kế bên, anh nở một nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Đến Hàn Quốc

16h30 (Theo giờ Hàn Quốc) tại sân bay quốc tế Incheon:

Một loạt hot boy và hoy girl bước ra thu hút mọi ánh nhìn của mọi người có mặt tại sân bay.

-Thầy ơi xe tới chưa em mỗi chân lấm òi nè thầy_ Hương Mai kéo cái vali, miệng không ngừng than thở.

-Sắp tới rồi em chờ một lát nữa thôi mà_ Thầy giáo cũng nôn nóng chờ xe nhưng vẫn động viên học trò.

-Xe ơi em tới lệ lên cho chị nhờ_ Hương Mai vẫn than vãn.

-Ai biểu mày đi theo tour làm gì?_ An Nhi khó chịu khi con bạn cứ ồn ào

-Đi là vì muốn chơi với tụi mày chứ bộ_ Hương Mai tỏ ra uất ức.

-Thôi được rồi anh xách phụ cho_ Hoàng Anh lúc này mới lên tiếng, ra tay giúp đỡ bạn gái.

-Sợ quá ha có người xách dùm đồ_ Gia Hân chọc vui một câu để lấy lại tinh thần sau hơn 5 tiếng ngồi máy bay.

-Vậy có cần không tôi giúp cho_ Thiên Long môi nở một nụ cười kéo cái vali của Gia Hân qua bên mình khiến nhiều người phải ngoái nhìn đặc biệt là mấy girl:

-Anh ấy là người mẫu nào vậy?

-Đẹp trai quá!

-Có vẻ như là người Việt Nam

-Ôi anh ấy cứ như thiên thần vậy

-Pla...Pla..._Những cô gái Hàn bắt đầu bàn tán

-Anh đang được các cô gái kia khen ngợi kìa. Qua tới tận Hàn Quốc rồi mà vẫn có nhiều người để ý nhì_ Gia Hân quay sang nhìn Thiên Long. Quả thật anh rất điển trai. Các cô gái kia mê mẩn là phải.

-Vậy à_ Thiên Long lại cười (tg:Môi miệng chưa anh?), trong lòng đầy tự tin vào bản thân. Bởi vì cô là đang ngầm khen ngợi vẻ ngoài của anh.

-Ở đây cũng có nhiều em đẹp đấy chứ_ Gia Bảo nhếch môi, mắt lướt qua một lượt những cô gái người Hàn khá xinh xắn. Nhưng trong lòng lại không ngừng đố kỵ với Thiên Long được mọi người chú ý hơn anh.

-Trông kìa, anh chàng trầm tính kia cũng rất cuốn hút_ Một cô gái thốt lên chỉ tay về phía Hoàng Huy rồi các cô gái còn lại cũng gật đầu ra vẻ đồng tình.

An Nhi liếc qua người con trai bên cạnh đang được chú ý không khỏi nói thầm"Cuốn hút cái khi gì. Đúng là mất mủi." Mà không hề hay biết những lời nói đó đã lọt hết vào tai của Hoàng Huy.

-Xe tới rồi!_ cô hướng dẫn viên du lịch vui mừng khi thấy xe chạy đến không quên nhắc nhở đám học sinh đang làm náo động cả sân bay.

-Oh yeah! W Seoul Walkerhill Hotel thắng tiến nào_ Mọi người vui mừng cùng đồng thanh rồi vọt lên xe trước bao nhiêu con mắt nuối tiếc của mọi người.

Khách sạn Walkerhill:

Một cô tiếp tân nói bằng tiếng Anh:

-Request you to please let us keep student card (Ri cũng chẳng biết ngữ pháp có đúng k, tra đại đấy)

-Ok, waiting for us for awhile_ Cô hướng dẫn viên du lịch nhìn cô tiếp tân rồi quay ra nói với thầy giáo:

-Cô ấy nói cần giữ thẻ học sinh.

-Trật tự! Đưa hết thẻ học sinh cho thầy nào_ Thầy giáo nhìn đám học trò đang vô tư nói chuyện thì nhắc nhở:

-Dạ_ Mọi người cùng đồng thanh rồi lấy thẻ đã chuẩn bị sẵn đưa cho thầy giáo. Thầy giáo nhanh tay đưa cho cô tiếp tân xem cô tiếp tân gật đầu mỉm cười rồi đưa chìa khóa phòng cho cô hướng dẫn viên du lịch.

-Này các em tự chia phòng đi nhé_ Cô hướng dẫn viên du lịch lấy một chìa khóa rồi đưa cho đám học sinh._ Mỗi phòng chỉ được 2 em thôi đó.

Sau một hồi bàn bạc Gia Hân với Hương Mai một phòng, An Nhi vì không muốn lộ chuyện mình là con gái nên nhất quyết ở chung phòng với Hoàng Huy (chị này bạo ghê) khiến cho Gia Hân và Hương Mai cùng nhìn nhau đầy nghi ngờ. Vậy là Hoàng Anh với Gia Bảo phải ở chung một phòng.

Còn Thiên Long tự thuê 1 phòng riêng.

Sau khi chia xong người nào người nấy đều về phòng tắm rửa, nghỉ ngơi, ăn uống cho thoải mái để chuẩn bị tinh thần cho chuyến tham quan du lịch vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Chịu Trách Nhiệm

-Cạch_An Nhi mở cửa phòng ra, kéo vali vào rồi sắp xếp đồ. Sắp xong đồ rồi mà cô vẫn thấy người con trai kia vẫn đứng khoanh tay trước ngực, người tựa vào tường, nhìn cô chăm chăm.

-Anh nhìn cái gì? Còn không mau sắp đồ đi_An Nhi bực mình lên tiếng. Nhưng thật ra là cô thấy ngượng khi anh cứ nhìn cô như vậy.

-Sao lại muốn ở chung phòng với tôi?_Hoàng Huy cuối cùng cũng lên tiếng.

-Tôi thích_An Nhi đáp cộc lốc rồi đứng dậy lấy một bộ đồ để tắm. Nhưng nghĩ ra gì đó cô quay sang nhìn Hoàng Huy nói:

-Ê anh ngoài việc không được tiết lộ tôi là con gái ra thì còn phải bao che cho tôi khi tôi đang trong hình dáng con gái đó nghe chưa.

-Lí do_Hoàng Huy nhếch môi nhìn An Nhi

-Cái gì?_An Nhi nhún mày khó chịu nhìn Hoàng Huy

-Lí do gì để tôi phải làm việc đó_Hoàng Huy kiên nhẫn nhắc lại.

-Thì anh đã nhìn thấy cơ thể bán nude của tôi rồi thì phải chịu trách nhiệm chứ_An Nhi bình thản nói ra điều mà đáng ra người con gái nào cũng phải ngượng đến đỏ mặt khiến Hoàng Huy sững người. Cô gái này thật là. Cái miệng xinh xắn đó sao có thể nói những lời như vậy mà không hề có chút ngượng ngùng nào. Mà anh vừa nghĩ gì vậy? Xinh xắn sao? Đúng là khủng mà. Cái miệng đó vừa mới chửi anh xong. Anh đúng là điên thật rồi. Che dấu tâm trạng hỗn loạn, Hoàng Huy đáp gọn: "Được" rồi ngã người vào giường ngủ.

-Hừ, người gì mà y chang heo_An Nhi lườm Hoàng Huy một cái rồi bước vào phòng tắm, cẩn thận khóa cửa lại.

-Thoải mái ghê. Giờ thì có thể tháo cái thứ rắc rối này ra rồi_An Nhi an tâm tháo cái mái tóc ngắn giả ra để lên móc treo rồi tắm rửa thật sạch.

15'sau:

An Nhi bước ra trong bộ pijama của nam nhưng mái tóc dài ướt nhẹp thì của con gái. An Nhi lấy khăn bông lau khô tóc rồi tiến đến bàn trang điểm, lấy máy sấy ra sấy khô tóc. An Nhi sấy tóc xong thì quay ra thấy người kia vẫn ngủ như chết. Bực mình tiến lại định gọi dậy thì ngẩn người vì người con trai này lúc ngủ trông cũng rất được.(Còn rất được nữa chứ. Phải nói là rất đẹp.) Hàng mi này sao dài đến vậy? Cái mũi cao thẳng này. Đôi môi đỏ này. Làn da trắng mịn như con gái này. Oa. Công nhận tên này đẹp trai hơn mình.(=_=" Chị là con gái mà)

Tự nhiên An Nhi lại nảy sinh ham muốn véo vào cái má mịn màng kia một cái. Cô từ từ ngồi xuống giường, tiến về phía khuôn mặt baby kia, tay đưa ra...

Hoàng Huy đang ngủ thì cảm giác cái giường bị trùng xuống, mở mắt ra thì nhìn thấy người con gái kia đang nhìn anh chăm chăm, tay còn đưa ra trước mặt anh như chuẩn bị tư thế sàm sỡ, anh ngồi dậy làm người kia giật mình, đỏ mặt.

-Cô định làm cái gì?_Hoàng Huy không vui nhìn An Nhi. Đang ngủ mà bị phá đám. Thật anh đang rất bực.

-Định nhéo má anh. Tôi gọi hoài mà anh không dậy dùng phương pháp đó_So với Gia Hân thì An Nhi đúng là có suy nghĩ chính chắn hơn. Cả lí do cũng rất hợp lí nữa. Nhưng cô đâu có biết rằng Hoàng Huy rất dễ bị đánh thức dù là một tiếng động nhỏ huống gì nếu cô gọi anh nhiều lần.

Nên Hoàng Huy nghe lời giải thích thì phát hiện ra ngay là nói dối. Vậy mà cô nàng kia cứ tưởng lời nói dối kia quá hoàn hảo nên vô tư nằm xuống giường nói:

-Ở đây chỉ có một cái giường, anh ngủ rồi giờ thì đến tôi. Anh đi gọi đồ ăn đi_An Nhi kéo chăn lên đánh một giấc ngon lành.

Hoàng Huy đơ người ra tại chỗ. Cái cô gái này. À không phải là cái con nhỏ tomboy này. Thật là quá đáng. Coi anh như osin của nó vậy. Chung phòng

với con trai mà nó có thể tự nhiên như vậy hả trời. Tưởng chịu trách nhiệm là làm người yêu nó hay cái gì đó nào ngờ phải làm osin cho nó. Còn bao che giúp nó không lộ chuyện là con gái. Chắc anh điên mất. Hoàng Huy điên người mở tủ ra, đá cái vali vào trong rồi lấy đại một bộ đồ để tắm. Dù sao anh cũng phải làm sạch cơ thể cái đã.

Hoàng Huy tắm xong thì lấy khăn lau qua loa mái tóc đen mượt quynh rũ rồi gọi đại mấy món ăn Hàn Quốc sau đó mở TV lên xem, chờ cô nhóc kia dậy thì ăn. Bây giờ thì thấy hối hận khi anh dễ dãi bị thằng em dụ dỗ. Gì mà đến đây rất thoải mái. Có thể xoa dịu vết thương trong lòng. Giờ thì tốt rồi. Thoải mái đâu không thấy mà toàn thấy bị con nhỏ này làm phiền không. Ở trường đã mệt mỏi lắm rồi mà qua tới Hàn Quốc mà nó cũng không tha.

Hoàng Huy bực mình tắt TV lấy tai nghe ra cắm vào smartphone rồi nghe nhạc. Hi vọng sẽ không phải nghe thấy tiếng ngáy của con nhỏ kia. (Ý anh Huy tưởng tượng quá rồi đó. Chị Nhi không có ngáy àu nka)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Bị Nghĩ Xấu

7h sáng:

-Cộc!Cộc!_Gia Hân cùng Hương Mai đang đứng trước cửa phòng của An Nhi và Hoàng Huy, Gia Hân gõ cửa.

-Cạch_Hoàng Huy bước ra mở cửa trong bộ dạng ngái ngủ, đầu tóc khá bù xù và đang ...cởi chân

-Oh trời_Gia Hân đứng hình thốt lên. An Nhi thật sự ở chung phòng với Hoàng Huy như thế này suốt đêm qua. Thật là kinh khủng.

Hoàng Huy từ từ nhận ra người đứng trước mặt mình là Gia Hân thì vội đóng cửa lại:"Rầm!" Làm Gia Hân giật mình và Hương Mai thì nghi ngờ:

-Ê hai người đó làm gì mờ ám trong đó hay sao mà không dám ỉnh vào

-Đừng nghĩ bậy chắc là có việc gì thôi._Gia Hân phủ nhận ngay cái ý nghĩ đen tối của con bạn mặc dù trong suy nghĩ cũng không khả quan là mấy.

Trong phòng Hoàng Huy cấp tốc bước đến gần người con gái đã tranh mất cái giường ấm vào hồi hôm qua để anh phải ngủ ở ghế sofa, lớn tiếng gọi:

-Này dậy đi!_Hoàng Huy lay lay người của An Nhi.

-Gì vậy? Tôi đang ngủ mà _An Nhi cau gợn lấy gối đập vào mặt Hoàng Huy.

-ASSS. Cái con nhỏ này. Dậy mau có người tới rồi _Hoàng Huy bực mình. Anh đã có lòng tốt bao che vậy mà... Đừng là làm ơn mắc oán mà.

-Hả? Có người sao? _An Nhi hốt hoảng bật dậy tiến về phía giá treo búi sơ sơ tóc rồi đội tóc giả lên, chưa kịp chỉnh chu quần áo cũng như làm vệ sinh cá nhân, tiến về phía cửa nhưng chợt khựng lại quay ra hỏi Hoàng Huy:

-Mà ai đến vậy?

-Gia Hân và Hương Mai _Hoàng Huy thần nhiên đáp. Vừa dứt lời thì:"Bụp!" _Nguyên mái tóc giả bị ném vào mặt anh không thương tiếc.

-Làm tôi cuống cả lên. Tự mà mở cửa cho tụi nó vào. Tôi đi đánh răng _An Nhi bực mình bước vào phòng tắm.Cô đang ngủ mà bị làm phiền hà. (Chị ơi anh ấy có biết là chuyện chị làm con gái hai người kia cũng biết rồi đâu)

Hoàng Huy thì ngơ ngác nhìn An Nhi bước vào. Cái quái gì vậy? Hết gối rồi lại tóc giả. Cái con nhỏ này thật không coi anh ra gì mà. Mới sáng đã gặp xui xẻo. Bực mình bước tới cửa mở toang ra khiến hai người ở ngoài đang nghe ngóng thì giật mình.

-Vào đi _Hoàng Huy mặt cực khó chịu nói rồi không thèm nhìn cả hai một cái mà bước tới ghế sofa ngồi xem TV.

Gia Hân và Hương Mai cùng nhìn nhau đầy khó hiểu nhưng rồi cũng bước vào phòng.

-An Nhi đâu...? _Hương Mai vừa thốt lên thì bị Gia Hân bịt miệng lại.

-Gì? _Hoàng Huy nhú mày nghi hoặc nhìn Hương Mai và Gia Hân.

-À, Bạn Nam đâu _Gia Hân nhanh miệng hỏi dùm con bạn bắt cần.

Hoàng Huy nhìn cả hai một lượt khiến Hương Mai và Gia Hân toát mồ hôi lạnh."Thì ra tên của con nhỏ kia là An Nhi. Tên đẹp mà người không đẹp một chút nào." _Hoàng Huy trầm nghĩ

-Cô ta ở kia _Hoàng Huy tay chỉ về phía nhà tắm. Gia Hân và Hương Mai cùng nhìn theo, gật đầu ra về đã hiểu rồi cùng thốt lên:

-Cái gì? Anh nói cô ta là ý gì?

-Tôi biết rồi _Hoàng Huy đáp gọn rồi tiếp tục xem TV.

-Trời ạ _Gia Hân thốt lên. Hương Mai cũng kinh ngạc không kém.

Anh đã biết An Nhi là con gái vậy mà vẫn ngủ chung phòng với nhau còn thân nhiên như chưa có việc gì. Thật không thể tin nổi. Gia Hân cùng nhìn Hương Mai đầy lo lắng. Ai mà tin được cả hai người kia tới qua không làm gì. Nam nữ ở chung phòng rất có khả năng nha.

Như nhìn thấu được những suy nghĩ đen tối của Gia Hân và Hương Mai, Hoàng Huy nhàn nhạt lên tiếng:

-Yên tâm, một sợi lông của cô ta tôi cũng không thêm đụng vào.(Anh này nói quá đáng à nha)

Gia Hân và Hương Mai có chút chột dạ, Gia Hân gượng cười nói:"Tôi có nói gì đâu"

-Ồ...Đúng đó. Đầu có nghĩ gì đâu _Hương Mai cũng thêm vào. Cùng lúc đó An Nhi bước ra khỏi phòng tắm cất giọng:

-Ê mới sáng sớm qua đây làm gì vậy?

-Thì thầy nói là mau tập trung 7h30 đi chơi rồi _Gia Hân giải thích.

-Mau mau thay đồ đi _Hương Mai nhắc nhở.

-Ukm... _An Nhi gật đầu, mắt nhìn về phía Hoàng Huy:

-Ê tôi qua phòng Gia Hân thay anh cứ ở phòng này thay rồi xuống dưới trước nha _Nói xong rồi kéo hai con bạn ra khỏi phòng.

-Cạch _Cánh cửa vừa mới khép lại thì Hoàng Huy tắt TV.

-ASSS _anh bực mình hét lên rồi vò đầu bứt tai. Sao anh phải vướng vào ba cái trường hợp này. Bị người ta nghĩ xấu đúng thật là khó chịu mà.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Hoàng Cung Kyong-Bok

Đúng 7h30' mọi người đã cùng tập trung ở đại sảnh để chờ xe đến. Các cô gái và các chàng trai trường Bright Star đã làm ọi người phải trầm trồ trước style của bản thân:

Gia Hân nhẹ nhàng với áo len oversized màu nude cùng quần skinny jean màu sẫm và đôi boot màu nâu.

Hương Mai nữ tính cùng chiếc đầm màu trắng đơn giản, ngoài là áo blazer hồng, tóc búi gọn.

An Nhi cá tính trong áo military sắc xanh quân đội ở ngoài, áo thun ở trong mix cùng quần jean và đôi giày thể thao khỏe khoắn.

Thiên Long trẻ trung, năng động trong áo sơ mi ở trong và áo len ở ngoài cùng quần jean cùng đôi giày màu nâu.

Hoàng Huy chọn inh một chiếc áo thun sọc xanh và áo khoác denim mạnh mẽ, nam tính.

Hoàng Anh đơn giản hơn với một chiếc áo len và quần jean đen.

Gia Bảo lại chọn một chiếc áo pull ở trong ở ngoài là áo khoác cargigan và quần jean mài rách.

Xe đã đến, mọi người cùng nhau lên xe.Sáng nay mọi nhóm sẽ được ăn món mì Woodong truyền thống Hàn Quốc. Sau đó tham quan Cung điện hoàng gia Kyong-bok, bảo tàng dân gian quốc gia, Nhà Xanh- Phủ tổng thống. Và được tự do chụp ảnh, tìm hiểu về văn hóa Hàn Quốc.Sau khi thưởng thức bữa sáng đoàn xe tiến đến Cung điện hoàng gia Kyong-bok.

Cung điện Hoàng Gia Kyung-bok (Gyeongbokgung) là cung điện Hoàng Gia đầu tiên được xây dựng trong triều đại Joseon (triều đại phong kiến cuối cùng của Triều Tiên). Cung điện Kyung-bok được xây dựng dưới sự chỉ đạo của Kiến Trúc Sư Jeong Dojeon vào năm 1395, ba năm sau khi triều đại Joseon được thành lập, tọa lạc ở vị trí trung tâm của thủ đô Seoul (khi đó được gọi là Hán Dương (Hanyang), có phong thủy giống như Hoàng cung ở Trung Hoa: lưng dựa vào núi, mặt nhìn ra biển.

Gyeongbokgung là cung điện chính lớn nhất trong Ngũ Cung, đại diện cho quyền lực thống trị của triều đại Joseon (bốn cung còn lại là Gyeonghuigung, Deoksugung, Changgyeonggung và Changdeokgung).

Cung điện Kyung-bok sử dụng lối kiến trúc đơn giản với 5 màu cơ bản

Cung điện Kyung-bok không sử dụng quá nhiều màu sắc hay trạm trổ công phu, cầu kỳ như Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh mà chỉ sử dụng năm màu cơ bản là xanh, trắng, đỏ, đen, vàng, kết hợp với lối kiến trúc đơn giản, vững vàng tạo nên vẻ hài hòa, không quá đối chọi với khung cảnh thiên nhiên nhưng vẫn tạo nên được khí thế hùng mạnh của Hoàng quyền Joseon.

Gia Hân lấy máy ảnh nhanh chóng chụp bên ngoài cung điện. Miệng không ngừng khen ngợi kiến trúc của nó.

-Gyeongbokgung liên tục được sử dụng như chính điện của Hoàng gia cho đến khi Nhật Bản xâm lược Triều Tiên lần đầu tiên (1592-1598). Cuộc xâm lược này đã khiến cho hầu hết các cung điện bị hư hỏng nặng. Mãi đến năm 1868, Gyeongbokgung mới được xây dựng lại và mở rộng lên 410.000 m² với hơn 500 toà nhà. Cung điện Kyung-bok mới đứng vững và phát triển mạnh mẽ trong nhiều thập kỷ cho đến năm 1910, khi Triều Tiên trở thành thuộc địa của Nhật (1910-1945). Trong khoảng thời gian đó, nhiều phần trong Gyeongbokgung đã bị đốt và phá hủy, phần còn lại cũng gần như biến mất hoàn toàn sau cuộc chiến tranh Triều Tiên (1950-1953), chỉ còn lại một phần nhỏ với 15 tòa nhà, 2 tháp canh và 4 cổng. Hiện nay, cung điện Kyung-bok đã mở cửa cho khách du lịch tới thăm. Mặc dù cung điện này mới chỉ phục hồi được khoảng 40% nguyên trạng nhưng du khách vẫn có thể thấy được rất nhiều điều thú vị khi tới nơi đây. _Tiếng cô hướng dẫn viên vang lên đều đều. Mọi người ai cũng gật đầu ra vẻ đã hiểu. - Vào xem một chút đi, ở đây có chiếc đỉnh bằng sứ cổ có tên Sajeongjeon, là một vật trang trí trong chính điện nhưng cũng là di tích lịch sử có niên đại hàng trăm năm. _Thiên Long lên tiếng làm cô tiếp viên ngạc nhiên thốt lên.-Cậu từng đến đây rồi à?-Ông bà và na mẹ tôi sống ở đây. _Thiên Long đáp cho có lệ.-Oh_Mọi người cùng thốt lên kinh ngạc. Thiên Long tự nhiên cảm thấy mọi người đúng là có vấn đề. Cho dù anh có chưa tới đây đi chăng nữa thì với một người ham học lịch sử hoặc có hứng thú với Hàn Quốc thì cũng nên tìm kiếm thông tin trên mạng trước khi tới chứ. (anh ơi mấy người này không có hứng thú với lịch sử Hàn đâu mà chỉ kiếm cớ đi chơi trốn học thôi)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Bảo Tàng Hàn Quốc

khỏi cung điện Kyong-Bok đoàn xe lại tiến đến Bảo tàng dân gian quốc gia Hàn Quốc. Nằm trong khuôn viên của Gyeongbokgung, Bảo tàng Dân gian Quốc gia Hàn Quốc (The National Folk Museum of Korea) là bảo tàng duy nhất trên đất nước Hàn Quốc trưng bày và giới thiệu các di sản văn hóa dân gian của Hàn Quốc.

Rời Bảo tàng được thành lập vào năm 1945 nhằm nghiên cứu, thu thập, tôn vinh và bảo tồn các giá trị dân gian truyền thống của dân tộc Hàn. Đến nay, bảo tàng lưu giữ hơn 4000 hiện vật lịch sử và tái hiện lại được hầu hết các đặc điểm văn hóa, tín ngưỡng trong đời sống hằng ngày của người dân Hàn Quốc từ xưa tới nay. Bảo tàng có ba phòng triển lãm chính và một khu trưng bày đặc biệt ở ngoài trời. Mọi người cùng tiến vào tham quan các phòng triển lãm.

-Đây là phòng triển lãm số 1. Là nơi giới thiệu về “Lịch sử của nhân dân Triều Tiên”. Nơi đây trưng bày các vật dụng hàng ngày trong đời sống của người dân Hàn Quốc trong tất cả các thời kỳ, từ thời kỳ đồ đá cũ, đồ đồng, thời Tam Quốc, thời Silla đến triều đại Joseon và sự chuyển đổi dần dần sang văn hóa Phương Tây ngày nay. _Cô hướng dẫn viên dùng giọng nói truyền cảm giới thiệu rất chi tiết về phòng trưng bày mọi người đã bước vào.-Eh? Hương Mai mày nhìn xem nó là cái gì vậy? _Gia Hân tò mò chỉ về phía một đồ vật được trưng bày trong tủ kính.-Cái này hả? Trời vậy mà mày cũng không biết nữa hả. Cái này tao hay thấy trong phim cổ trang lắm nè...Nó là...Mà tao cũng không biết nữa. _Gia Hân đang nghe ngóng con bạn trả lời thì bị tụt hứng, bực mình nói:-Vậy mà cũng nói tao. _Rồi quay qua gọi An Nhi _Ê Nam qua đây xem một chút. Nó là cái gì vậy?-Sao không hỏi chị hướng dẫn viên đi. _An Nhi gọi ý cho con bạn ngu ngốc. Thật ra thì cô cũng đâu có biết nó là cái gì.-Ồ ha...Mày đúng là thông minh. _Gia Hân đập vào vai An Nhi một cái tỏ vẻ tán thưởng.-Là mày ngu ngốc thì có. _An Nhi nói rồi quay lại với mấy đồ vật chưa chụp được.-Ồ cái con này. _Gia Hân bực mình nhìn theo An Nhi rồi lại quay sang định hỏi cô hướng dẫn viên thì cô đã đi ra ngoài phòng nói:-Nào mọi người cùng qua phòng kế bên thôi. Gia Hân mặt ỉu xiu đi theo mọi người ra khỏi phòng. Biểu hiện đó đã lọt hết vào tầm mắt của Thiên Long. Anh nhanh chóng lấy điện thoại ra... Tại phòng bên-Mọi người nhìn này. Đây chính là phòng triển lãm số 2 giới thiệu về “Phong cách sống của người Hàn”. Ở đây, người ta đặc biệt chú trọng đến hai thời kỳ lịch sử đó là triều đại Joseon, từ năm 518 đến giữa năm 1392 và thời kỳ Hàn Quốc bị Nhật Bản chiếm làm thuộc địa vào năm 1910. Bên cạnh đó, phòng số 2 cũng trưng bày rất nhiều hiện vật liên quan đến các làng nghề truyền thống, phong cách ẩm thực, nghệ thuật dân gian và các hàng thủ công mỹ nghệ tinh tế. _Cô hướng dẫn viên vui vẻ giới thiệu, tay chỉ về một tủ kính. Đây là các món ăn truyền thống được trưng bày và giới thiệu trong Phòng triển lãm số 2.-Oa nhiều quá. Đây hình như là món cơm trộn đúng không ạ. _Hương Mai tay chỉ về một món ăn rồi hỏi cô hướng dẫn viên du lịch.-À đúng rồi đó em. Nó có tên là Bimbimbap. _Cô hướng dẫn viên tươi cười trả lời câu hỏi của Hương Mai.-Món này em đã từng ăn qua. Nguyên liệu là: cơm, trứng, thịt bò, dưa chuột, cà rốt, rau bina, giá, rồi còn có rau diếp. Tất cả trộn đều lên cùng với nước sốt làm từ ớt nữa. Có đúng không chị? _Gia Hân nhớ lại thành phần trong

món ăn rồi hỏi cô hướng dẫn viên du lịch.-Chính xác là như vậy_Cô hướng dẫn viên lại nở một nụ cười nhìn Gia Hân.-Oh. Lần đầu tiên tao thấy mày nhớ rõ một thứ như vậy đó_Hương Mai kinh ngạc thốt lên. Bởi chưa bao giờ Gia Hân có thể nhớ một thứ gì lâu cả.-Đó là vì nó là đồ ăn thôi_Thiên Long xen vào chọc vui một câu._Ai nói chứ_Gia Hân làm mặt cáu với Thiên Long.-Ngay cả số điện thoại của mình mà cũng không nhớ được thì đừng nói tới những thứ khác_Thiên Long vẫn tiếp tục trêu.-Anh..._Gia Hân tức đến đỏ mặt chưa kịp nói hết câu thì An Nhi đã xen vào:-Sao nào? Bạn gái tôi như vậy thì đã làm sao?_An Nhi hát hàm nói.Thiên Long nhìn thấy An Nhi xông vào thì không nói gì mà bước ra khỏi phòng._Thôi bỏ qua đi._Hương Mai can ngăn.-Hừ. Suốt ngày cứ chọc con nhỏ Gia Hân hoài_An Nhi bực mình.-Làm như mày không chọc tao vậy_Gia Hân bĩu môi.-Chỉ có tao mới được chọc mày thôi nghe chưa_An Nhi cao giọng nhắc nhở.-ASSS. Riết tao muốn điên với mày luôn hà_Gia Hân bực mình bỏ ra ngoài.-Tao thấy mày sắp thành less ỏi đó_Hương Mai vỗ vào vai An Nhi một cái giống như đang đồng cảm.-Cái con này_An Nhi sắp nổi điên thì Hương Mai đã chạy nhanh ra ngoài mất rồi.-Less à. Cái biệt danh này cũng hay đấy chứ_Hoàng Huy nhếch môi, hai tay bỏ vào túi quần bước ra.-Anh..._An Nhi tức đến phòng mang trợn mà nhìn Hoàng Huy trên môi nở một nụ cười đắc ý. Cuối cùng anh cũng trả thù được vụ sáng nay. Cảm giác thật thoải mái. Trong khi mọi người đi tham quan hết phòng này đến phòng khác rồi bận rộn với máy ảnh và sổ tay thì anh này lại đi tán gái(=,='Đào phòng hết chỗ ns.)-Em cũng là người Việt à? Trùng hợp thiệt_Gia Bảo môi nở một nụ cười quyến rũ chết ruồi...à nhầm chết người nhằm làm quen một cô gái khá xinh.-Ukm.Anh thật đẹp trai nha_Cô gái đó cũng chết mê chết mệt trước vẻ đẹp của Gia Bảo. Biết vậy nên Gia Bảo vô cùng tự tin cất lời ngọt ngào dụ dỗ người đẹp:-Hay là chúng ta qua kia nói chuyện đi._Tay chỉ về phía chiếc ghế ở khu trung bày ngoài trời.-Ukm_Cô gái kia cũng đồng ý theo Gia Bảo ra ngoài nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Blue House

Sau khi tham quan bảo tàng quốc gia Hàn Quốc thì mọi người lại lên xe để đến tham nhà của Tổng thống Hàn Quốc.Gia Hân xuống xe thốt lên:"Oa nhà mà lớn vậy sao?"-Đi tham quan hoài cả người mỏi quá đi. Về khách sạn mình phải đánh một giấc mới được_Hương Mai xuống xe xoa xoa bả vai.-Em thấy mệt rồi à? Vậy thì uống chút nước đi_Hoàng Anh đi theo Hương Mai mang theo một lon coca. Hương Mai nhận lấy lon nước uống một ngụm thì thấy có tinh thần hơn rất nhiều.-Mệt lắm hả? Ráng nha em, tí nữa là mình về liền à_Hoàng Anh còn lấy khăn ướt ra nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt Hương Mai khiến những người xung quanh không khỏi ghen tị trước sự thân mật của cả hai.-Này có thôi ngay cái trò diễn tình cảm đi không? Nhìn mà muốn nôn_Gia Bảo xuống xe khó chịu nói.-Muốn thì nôn đi_Hương Mai liếc Gia Bảo một cái.-Hơ, muốn lắm nhưng phải nhịn thôi. Ở đây mất hình tượng lắm_Gia Bảo nhếch môi rồi ngênh ngang bước vào trong trước.-Hình tượng cái đầu anh á_Hương Mai bực mình định lao đến đập Gia Bảo một phát thì bị Hoàng Anh ngăn lại:"Thôi kệ đi em. Tại ghen tị với tụi mình nên cậu ta mới nói vậy đó"Gia Hân lắc đầu nhìn cặp đôi kia tay trong tay dắt nhau đi vào thật là hết sức tình cảm-Sao chúng ta phải đến cái nơi này?_An Nhi giờ mới bước xuống xe, lười biếng cất lời-Tại sao ư? Nhìn xem đây chính là nơi làm việc và nghỉ ngơi của tổng thống đương nhiệm Hàn Quốc. Phải vinh dự vì mình đã đến được đây chứ_Gia Hân hài hước đưa tay ra giới thiệu tạo sự hứng khởi cho cô bạn đang chán nản.-Mày trở nên văn chương từ khi nào vậy? Mày mà quá đi_An Nhi phì cười nhìn Gia Hân chằm chọc.-Từ 2s trước. Sao? Thấy tao có tố chất làm hướng dẫn viên du lịch không?_Gia Hân tỏ ra hãnh diện.-Bớt nỗ dùm tao cái... Vào thôi!_An Nhi cốc vào đầu Gia Hân một cái rồi kéo cô vào.

Phủ Tổng thống Hàn Quốc hay còn được gọi là Nhà Xanh mà theo tiếng Hàn đọc là 청와대(Cheong Wa Dae, Blue House). Phủ Tổng thống nằm ở quận Jongno, Seoul, bao gồm tòa nhà văn phòng chính và những khu nhà phụ. Tòa nhà chính, trong đó có Văn phòng Tổng thống, phòng họp, nơi ở của Tổng thống. Còn các khu nhà phụ bao gồm văn phòng Thư ký Tổng thống, trung tâm báo chí và hội trường tiếp tân.

Phủ Tổng thống còn có khu hoa viên rộng với hồ nước và hậu hoa viên rất hài hòa với núi Bukak ở phía sau khu vực Phủ Tổng thống. Tòa nhà chính có mái ngói uốn cong tạo nhả, được coi là một trong những các công trình kiến trúc đẹp nhất của Hàn Quốc. Mái của tòa nhà chính này được lợp khoảng 150.000 tấm ngói xanh kiểu Hàn. Chính vì chi tiết đặc sắc này mà tòa nhà được gọi là Cheongwadae, tức là Nhà xanh (nhà có mái màu xanh).

Cô hướng dẫn viên nhiệt tình giới thiệu:

-Vị trí của Phủ Tổng thống ngày nay vốn là di tích Hoàng cung nằm ở phía Nam của thủ đô trong thời kỳ Goryeo. Trong thời đại Joseon, cung Gyeongbok được xây dựng làm Hoàng cung chính và nơi này trở thành hậu hoa viên của Hoàng cung. Trong thời gian Nhật Bản chiếm đóng Hàn Quốc, năm 1910, chính phủ Hàn Quốc sử dụng cung Gyeongbok làm văn phòng đại diện chính phủ. Nhật Bản cho xây dựng văn phòng và dinh thự của Thống soái Nhật Bản ngay tại tòa nhà chính của Phủ Tổng thống ngày nay. Bằng giọng nói rõ ràng mà truyền cảm cô nói tiếp_Chỉ trong một vài năm gần đây, Phủ Tổng thống mới mở cửa cho công chúng vào thăm một số khu vực. Và dĩ nhiên không phải bất cứ lúc nào du khách cũng có thể đến đó thăm quan. Du khách phải có đơn đăng ký tham quan thông qua website của Phủ Tổng thống. Bắt đầu từ tháng 1/2012, du khách không thể đăng ký thăm quan qua email mà phải đăng ký theo mẫu đơn có trên website. Phải đăng ký tối thiểu trước ba tuần. Trong một ngày sẽ có bốn tour thăm quan lần lượt vào lúc 10h00, 11h00, 15h00 và 16h00. Và chúng ta là tour 15h00.

-Wao nhìn kia ở bên kia là khuôn viên kia_Gia Hân hào hứng chỉ tay về phía khuôn viên xanh mát trong phủ Tổng thống.

-Nó cũng góp phần làm nhà xanh nổi bật đấy.Có thể nói nơi đây luôn là điểm đến ưa thích nhất của người Hàn Quốc cũng như 10 triệu khách nước ngoài đến Seoul mỗi năm_Cô hướng dẫn viên du lịch nở một nụ cười tươi tắn rồi nói tiếp_Ngay sát khu nhà chờ là trung tâm báo chí Chunchugwan gồm 2 tầng được xây theo lối kiến trúc cổ kính, mái màu xanh như mọi tòa nhà trong phủ tổng thống. Cũng như ở Nhà Trắng, Chunchugwan luôn có hàng chục nhà báo của các hãng thông tấn lớn nhất Hàn Quốc túc trực để đưa tin về mọi hoạt động của chủ nhân Nhà Xanh. Nơi đây, Tổng thống Hàn Quốc thường đưa ra các phát biểu quan trọng tại phòng họp báo lớn nhất ở tầng 2. Từ trung tâm báo chí, chúng ta đi qua khu vườn nổi tiếng Nokjiwon mới đến tòa nhà chính, nơi làm việc và sinh sống của tổng thống. Các nhân viên Nhà Xanh cho biết, vườn Nokjiwon là nơi tổng thống thường tổ chức sự

kiện ngoài trời để tiếp các vị chức sắc trong, ngoài nước, mở tiệc đón các cháu thiếu nhi vào các ngày lễ đặc biệt. Nhiều cây xanh ở đây do trực tiếp Tổng thống Hàn Quốc trồng.

-Ukm..._Mọi người cùng gạt đầu, họ đã tiếp thu thêm một kiến thức bổ ích nữa. Chợt Hoàng Anh lên tiếng:

-À đúng rồi. Nơi này hình như đã từng xảy ra xung đột...

-Đúng là vậy.Bên hông nhà khách chính phủ là một địa điểm lịch sử nổi tiếng mà mọi viên chức Nhà Xanh đều ghi nhớ. Nơi đây vào rạng sáng ngày 21/1/1968, diễn ra cuộc đổ súng quyết liệt giữa 2 cảnh sát bảo vệ Nhà Xanh và nhóm hơn 30 biệt kích được phía Hàn Quốc cho là xâm nhập từ Triều Tiên lên kế hoạch tấn công vào 3 tòa nhà chính trong Nhà Xanh chỉ cách đó 100m. Mặc dù đã bị lộ, nhưng các lực lượng quân đội, an ninh Hàn Quốc, Mỹ không thể tìm được tung tích của nhóm biệt kích này. Sau cuộc đổ súng khiến 2 cảnh sát thiệt mạng, các lực lượng quân đội, an ninh Hàn Quốc đổ tới truy sát nhóm biệt kích và tiêu diệt, bắt sống toàn bộ. Cũng tại một căn phòng trong Nhà Xanh, Tổng thống Park Chung-hee đã bị ám sát bởi các sĩ quan tình báo._Cô hướng dẫn viên du lịch vô cùng hang say kể lại câu chuyện.

-Đó là lí do mà an ninh nơi đây luôn được thắt chặt tới đa_Gia Bảo đã giải đáp được thắc mắc của mình, khẽ gạt đầu ra về đã hiểu.

-Hầu hết các vị trí bị cấm chụp ảnh vì họ chỉ ở cách biên giới với Triều Tiên khoảng 50 km_Hoàng Huy cũng vô cùng tinh anh suy đoán ra.-Để đảm bảo an ninh tuyệt đối cho Nhà Xanh, bên trong khuôn viên chắc hẳn có một tòa nhà dành riêng cho lực lượng cảnh sát thường xuyên túc trực?_Thiên Long cũng góp ý cho cuộc "suy luận". (Mấy anh này làm như điều tra cái gì trong này không bằng)-Đúng là vậy. Nhưng mà chúng ta đi hơi sâu thì phải. Nên đến khu triển lãm ở ngoài bức tường an ninh thì hơn._Cô hướng dẫn viên du lịch gượng cười nhắc nhở. Dù sao thì những vấn đề đó đều liên quan đến quốc phòng không nên tìm hiểu quá sâu thì hơn.Nhưng mà mọi người thì lại vô cùng kinh ngạc trước sự hiểu biết của tú đại mỹ nam trường Bright Star, không khỏi trầm trồ khen ngợi. (Trừ một số người, chắc mọi người cũng đoán ra được mà :P)Tại nhà triển lãm-Đề thỏa mãn trí tò mò của người dân Hàn Quốc và khách nước ngoài muốn tìm hiểu Nhà Xanh, ngay bên ngoài bức tường an ninh này, người ta đã cho xây khu triển lãm_Cô hướng dẫn viên vẫn tiếp tục phần giới thiệu của mình-Oa, toàn là thiết bị công nghệ cao thôi_Gia Hân kinh ngạc thốt lên_Nhìn xem màn hình khổng lồ này.-Chỉ là những trải nghiệm ảo như trò chơi điện tử thôi mà_Thiên Long hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt như nhìn thấy thứ bình thường và vô vị.-Anh thì biết cái gì chứ. Đây mới thực là đỉnh cao của công nghệ đó_Gia Hân vẫn không thôi trầm trồ, mắt nhìn vào màn hình đang chiếu nhiều góc ngách khác của Nhà Xanh.-Cái cô nhóc này.Gì mà đỉnh cao của công nghệ chứ. Đúng là ngốc mà_Thiên Long cực không vui nhìn Gia Hân nói mà Gia Hân thì lại bỏ ngoài tai không thèm chú ý tới anh. -Này Gia Hân chụp hình ghép ảnh với Tổng thống Park Geun-hye không?_Hương Mai từ đâu nhảy vào kéo Gia Hân đi.-Được sao?_Gia Hân kinh ngạc hỏi-Đương nhiên rồi._Hương Mai gạt đầu_Thời hiện đại mà này.-Nên bỏ đi_An Nhi xen vào.-Tại sao?_Hương Mai và Gia Hân cùng khó hiểu đồng thanh.-Nhìn đi. Phải xếp hàng dài để chờ đến lượt đấy. Nếu đủ can đảm thì hãy chờ, đoàn xe sẽ bỏ cả hai tụi mày ở đây luôn_An Nhi nhếch môi cười làm Hương Mai và Gia Hân cùng bí xị, ừ ừ rồi đi. Chỉ trách cả hai đang đi theo tour nên không thể làm theo ý mình thích được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Nụ Hôn Bất Ngờ

Sau chuyến tham quan, cả đoàn xe về khách sạn trong tình trạng vui mà mệt.Mọi người cùng nhanh chóng lấy chìa khóa rồi về phòng tắm rửa, nghỉ ngơi.-Tao tắt đèn nha_Hương Mai hỏi Gia Hân.-Ukm_Gia Hân đáp nhẹ.

-Tạch_Hương Mai chạm vào công tắc rồi tiến đến chiếc giường nằm xuống.Gia Hân cảm nhận chiếc nệm đang trùng xuống. Hương Mai nằm xuống rồi. Cô cũng phải ngủ thôi. Cô cố nhắm mắt lại để chìm vào giấc ngủ nhưng không sao ngủ được. Mặc dù có đèn ngủ nhưng cô vẫn cảm giác khó chịu, chần chọc trong người. Có lẽ cô chưa thấy buồn ngủ, Gia Hân quay sang định nói chuyện với Hương Mai một chút thì cô đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô bạn. Mới đó mà đã ngủ rồi. Nhanh thật. Gia Hân đành ra ngoài để hít thở không khí và ngắm cảnh ban đêm ở Seoul. Gia Hân mở cửa bước ra thì chạm mặt với Thiên Long, anh cũng vừa ra khỏi phòng.-Cô định đi đâu?_Thiên Long nhướn mày nhìn Gia Hân. Tối vậy rồi cô còn định ra ngoài làm gì? Đi có một mình không sợ sao?-À, tôi không ngủ được, định ra hít thở không khí Seoul một chút._Gia Hân có chút ngạc nhiên khi Thiên Long cũng định ra ngoài. Nhưng nghĩ lại anh và cô chỉ là quan hệ bạn bè bình thường mà sao giọng điệu này có vẻ như đang quản lí cô vậy.-Ban đêm mà rồi khách sạn một mình như vậy lỡ có chuyện gì thì sao? Sao cô ngốc quá vậy_Thiên Long ra vẻ khó chịu. Cô nhóc này đúng là gan thật. Ở Hàn Quốc đông người xa lạ mà dám một mình rời khách sạn. Đúng là ngu ngốc.(Ah này nghĩ hơi wa)

-Này. Anh là gì của tôi vậy? Có cần dùng cái giọng đó không? Bạn tôi ngủ rồi tôi không thể làm phiền. Với lại tôi lớn rồi không phải là đứa trẻ lên ba_Gia Hân bực mình gạt lên. Thật tình! Cứ mỗi lần cô định nói chuyện tử tế với anh mà anh cứ nói chuyện cái kiểu đó thật khiến cô điên người. Người đâu quá đáng. Cô đi đâu cũng phải có người theo sao? -Cô đi đâu? Ra ngoài hít gió à_Thiên Long hạ giọng hỏi-Ừ. Được chưa?_Gia Hân khó chịu trả lời. Thiên Long đột nhiên nắm lấy tay cô kéo đi.-Này anh làm gì vậy?_Gia Hân kinh hoàng hét lên cô kéo tay Thiên Long ra khỏi tay mình. Nếu bây giờ mấy đứa ở trường mà phát hiện thì cô không biết phải nói sao nữa. Cô chết mất.-Thì đi dạo cùng cô._Thiên Long thần nhiên trả lời, tay nắm chặt lấy tay cô hơn.-Không cần tôi đi một mình là được rồi_Gia Hân bực mình quát_Mau buông tay tôi ra.-Này quả chanh cô ngâm miệng có được không? Ôn ào như vậy mọi người sẽ mất ngủ đó_Thiên Long cau mày nhắc nhở.-Mấy phòng đều cách âm rất tốt mà_Gia Hân cãi lại.-Nhưng âm lượng của cô đâu phải loại thường. Nó tương đương với cái loa phát thanh đó cô có biết không_Thiên Long cố tình trêu chọc Gia Hân.-Anh...Ừ tôi là loa phát thanh đó. Giờ thì thả tôi ra._Gia Hân tức giận gạt tay Thiên Long ra mà không hề hay biết cô đã bị kéo vào thang máy. Cửa thang máy đã khép lại cô không thể đi ra được. Mà quan trọng hơn là trong thang máy chỉ có anh và cô.-Thích!Thích!_Gia Hân cảm nhận rõ nhịp tim không ổn định của mình, Gia Hân đưa tay

lên ngực cố trấn an bản thân:"Bình tĩnh đi, chỉ là đi thang máy thôi mà. Máy không cần suy nghĩ nhiều. Chỉ cần ra khỏi thang máy máy đi dạo một mình là được"Gia Hân nhìn những con số chuyển màu mà trong lòng không khỏi sốt ruột. Sao lâu quá vậy. Gia Hân nhắm mắt lại cho đỡ hồi hộp, định bao giờ nghe thấy tiếng"Đình!" một cái thì sẽ đi ra nào ngờ cô cảm thấy có thứ gì đó vừa chạm vào môi cô. Nó mềm mềm và trơn ướt. Gia Hân mở mắt ra thì kinh ngạc nhận ra cái thứ cô cảm nhận chính là môi của Thiên Long.

Ôi chúa ơi! Thiên Long đang hôn cô. Sao anh ta lại làm vậy? Gia Hân đầu óc rối bời, quên luôn cả đẩy Thiên Long ra.-Đình! Cửa thang máy mở ra.-Bộp! Một âm thanh vang lên khiến Gia Hân sực tỉnh vội đẩy Thiên Long ra, nhìn về phía cửa định bước ra thì một lần nữa ngạc nhiên. Người đứng ngoài là Hoàng Huy và bên cạnh là An Nhi. Chiếc bánh bao nóng hôi trên tay Hoàng Huy đang nằm lăn lóc dưới nền nhà. Hoàng Huy đang ngủ thì bị An Nhi gọi dậy nói anh cùng cô ra ngoài mua bánh bao. An Nhi nói cô thấy thèm bánh bao. Hoàng Huy bắt đắ đi theo An Nhi đi mua ai ngờ lúc bước tới cửa thang máy thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Trái tim anh như bị ai bóp lại, khó chịu đến ngẹt thở.Gia Hân một cảm giác xấu hổ và uất ức dâng lên trong lòng, nước mắt cũng vì thế mà chảy ra, vội bước nhanh ra ngoài, mặt không dám nhìn ai.

-Đêm thế này mà vẫn ra ngoài à Thiên Long hai tay đút vào túi quần, thong thả nhìn Hoàng Huy và An Nhi hỏi. Có chút khó chịu khi cả hai phá hỏng mất cảnh tượng ngọt ngào vừa rồi.-Thiên Long anh còn cất giọng như vậy được sao? Sao lại hôn người yêu tôi An Nhi vừa rồi do kinh ngạc nên quên mất mất Thiên Long. Giờ cô mới hùng hổ bước vào kéo Thiên Long ra khỏi thang máy.-Bỏ bàn tay của cô xuống Thiên Long lạnh giọng nói.-Không đó. Sao anh dám cưỡng hôn nó hả. Nó khóc rồi đó An Nhi điên người quá.-Thì giờ tôi sẽ đuổi theo cô ấy. Mau bỏ tay xuống nếu không sẽ mất dấu

Thiên Long vẫn dùng giọng nói lạnh nhạt, nhìn nét mặt của Hoàng Huy có chút ngạc nhiên khi anh biết chuyện An Nhi là con gái.An Nhi giờ mới bỏ tay xuống quay người định chạy đi thì bị Thiên Long kéo lại:

-Ở đây, chuyện này tôi sẽ giải quyết.An Nhi nhìn ánh mắt của Thiên Long có sức thuyết phục lớn thì tạm thời tin tưởng anh, từ bỏ ý định đuổi theo Gia Hân.Thiên Long nhanh chóng chạy ra khỏi khách sạn. An Nhi lo lắng nhìn theo thì Hoàng Huy lên tiếng-Về phòng-Nhưng...

An Nhi cắn môi còn chưa nói hết thì Hoàng Huy đã gắt lên:-Về!An Nhi sững người. Chưa bao giờ cô thấy anh lại đáng sợ đến như vậy. Đôi mắt của anh như đang muốn cuốn hút người đối diện vào . Tay anh đang siết chặt lại trong vô thức.-Ồ thì về An Nhi có chút hoảng sợ nhưng vẫn cao giọng về khó chịu, đi theo Hoàng Huy vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Mất Kiểm Soát

Gia Hân chạy thật nhanh, nước mắt rơi ướt đầm khuôn mặt bầu bĩnh. Trong đầu không ngừng xuất hiện câu hỏiTại sao? Tại sao?Tại sao anh lại làm vậy với cô? Tại sao lúc thì ân cần, lúc thì trêu chọc cô? Tại sao luôn xuất hiện trong cuộc sống của cô? Anh không có nói lời yêu cô sao lại hôn cô.

Chẳng phải Hương Mai đã nói cho anh biết rằng An Nhi là con gái rồi sao? Còn điều gì mà anh không thể nói yêu cô nữa đâu. Hay là anh chỉ đùa giỡn với tình cảm của cô thôi? Nghĩ tới thôi mà nước mắt của Gia Hân tuôn rơi nhiều hơn.Sao anh lại làm như vậy? Tại sao chứ?Sao lại để cô cảm thấy vừa hạnh phúc lại vừa khó xử. Cô ghét cái cảm giác này! Cô không muốn phải tiếp tục theo đuổi những cảm giác hạnh phúc nơi con tim nữa. Cô không muốn!Thật sự quá mệt mỏi rồi...Gia Hân như người mất hồn đi trên vỉa hè vô tình đụng phải một anh chàng.-Ê cô em đi đâu vào giờ này vậy? Anh chàng người Hàn Quốc ăn mặc khá bụi bặm nhìn Gia Hân cất lời châm chọc_Khóc à? Bị bạn trai đá sao?Gia Hân không để tâm tới tiếp tục bước đi.-Này con này bày đặt kiêu à. Đại ca hỏi mà này không trả lời à Một tên con trai khác kéo Gia Hân lại.

Có vẻ như hắn là thuộc hạ của chàng trai kia.Gia Hân bị kéo đến đâu tay thì mới ngược mặt lên nhìn tên kéo tay cô quát:-Tại sao tôi cứ toàn gặp những điều xui xẻo không vậy?Mấy người làm ơn buông tha cho tôi đi. Tôi chịu đựng đủ rồi! Hức...Hức Nước mắt lại rơi vì cảm thấy bản thân quá mệt mỏi. Mọi chuyện cứ liên tục xảy ra ngoài tầm kiểm soát của cô khiến cô cảm thấy không còn tinh táo mà đối diện với hiện thực được nữa.-Huh? Nó nói gì vậy?

Một anh chàng khác khó hiểu nhìn mấy thằng còn lại.-Này em là người nước ngoài à? Tên đại ca nâng cằm Gia Hân lên hỏi.

-Buông tay! Gia Hân mất kiểm soát hét lên bằng tiếng Hàn khiến những tên côn đồ bao quanh cô kinh ngạc cùng tức giận:-Cái con này! Mày tưởng mày ngon lắm chắc? Nhìn lại đi, hôm nay đại ca có hứng nên mới đổi khẩu vị đó hiểu không?-Con này không dùng lời nói được đâu Tên cầm đầu bắt đầu nói giận, đây là lần đầu tiên có người dám quát vào mặt hắn như vậy. Cô gái này thật là to gan. Không ột bài học thì không được nữa. Nghĩ là làm, hắn điên người túm lấy tóc Gia Hân giật mạnh, kéo vào tường, tát một cái vào mặt cô.

Gia Hân không còn sức lực để chống cự nữa, từ từ trượt xuống, để mặc cho bọn côn đồ hành hạ. Trước khi ngất cô kịp nghe thấy giọng nói lạnh lùng quen thuộc:-Dừng lại trước khi hối hận.Cùng với đó là những tiếng:"Bộp!Bộp!Hự!" Vang lên liên tiếp chứng tỏ đang có một trận ẩu đả...Tại khách sạn:Thiên Long khó khăn công cô đến phòng mình, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cẩn thận tháo giày của cô ra và đắp chăn cho cô.

Thiên Long cảm thấy đau đớn khi nhìn lên vết thương trên mặt Gia Hân thầm trách bản thân vừa rồi quá nhẹ tay còn để cho chúng chạy thoát. Anh bước

đến phòng tắm lấy một chiếc khăn sạch thấm qua nước ấm rồi dịu dàng lau vết thương trên mặt cô. Có ai biết được giờ anh thấy rất hối hận vì đã không kim lòng mà hôn cô, để cô xảy ra chuyện không hay như vậy. Đều tại anh mà người con gái anh yêu mới bị thương như vậy.

Nếu anh tới chậm một chút chắc bọn bắt nạt kia đã làm cô bị thương nặng hơn rồi. Trong lòng tự dằn vặt bản thân quá tui hừng, không nghĩ tới hậu quả. Thiên Long không nghĩ ngợi nhiều, lên giường nằm bên cạnh rồi ôm cô thật chặt vào lòng như sợ cô sẽ bị ai cướp mất. Anh thật sự sợ khi thức dậy cô sẽ bỏ đi và không muốn gặp mặt anh. Gia Hân nhận được hơi ấm, khẽ cựa quậy cho cơ thể thoải mái hơn một chút rồi rúc vào lồng ngực rắn chắc của ai đó, nhận ra là mùi bạc hà quen thuộc, đôi môi khẽ cong lên thỏa mãn. Có phải cô đang mơ không? Nếu vậy xin cho cô sống trong giấc mơ này mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Tránh Mặt

Thiên Long thức dậy, cảm thấy nơi vòng tay trống rỗng. Đúng như những gì anh đoán sau khi cô dậy thì đã ra khỏi phòng anh. Không biết là vì cô sợ mọi người trong trường bàn tán hay là vì muốn tránh mặt anh. Thiên Long vô đầu mình, cảm thấy bức bối vô cùng nhưng không thể làm gì được. Cái tính cách khác thường của cô nhóc này khiến anh không tài nào đoán ra nổi cô đang nghĩ gì. Cô còn giận anh chẳng? Nếu vậy thì đành tìm cách giải hòa vậy. Thiên Long rời giường làm VSCN rồi thay đại một bộ đồ rồi ra ngoài cùng mọi người. Sau bữa sáng, xe đưa đoàn đến khuôn viên giải trí của Lotte World – một trong những thiên đường giải trí lớn nhất ở Seoul – nơi quý khách có thể tự do tham quan, chụp ảnh, và tham gia các trò chơi. Đã tới Lotte World, mọi người cùng xuống xe. Gia Hân cùng Hương Mai nói một số chuyện vui trước khi vào thì Thiên Long đột nhiên chen vào: -Gia Hân xin lỗi chuyện hôm qua-Huh? Hương Mai ngạc nhiên nhìn kẻ phá đám cuộc trò chuyện của cô và nhỏ bạn, không khỏi thắc mắc: Thiên Long mà cũng có thể nói xin lỗi sao? Mà xin lỗi Gia Hân về việc gì? Hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết sao?... Có muôn vàn những câu hỏi trong đầu chưa được giải đáp nhưng cô bạn bên cạnh thì không một chút để ý, kéo cô vào trong bỏ lại Thiên Long đứng đó ngơ ngơ. (Kaka ah Long bị bơ ời)-Gia Hân chuyện hồi hôm qua... An Nhi tò mò hỏi nhưng được nửa chừng thì bị Gia Hân liếc một cái sắc lẹm cảnh cáo nên im luôn. Hương Mai đến lúc này thì không chịu được nữa, lên tiếng hỏi: -Nè chuyện hôm qua là chuyện gì? Tụi mày định làm tao chết vì tò mò đó hả _Hương Mai bực mình nhìn Gia Hân và An Nhi. -Không có gì hết _Gia Hân mặt buồn xo đi vào trong trước. -Hả chuyện gì vậy? Nó bị sao vậy? _Hương Mai ngạc nhiên hỏi. -Mày đừng hỏi tao _An Nhi cũng chẳng vui về gì đáp. -Chuyện gì mà không thể nói ra? _Hương Mai suy nghĩ _Đừng nói với tao là... Gia Hân nó... _Sau đó làm vẻ mặt nghiêm trọng đoàn khiến An Nhi toát mồ hôi lo sợ. Không phải đoán ra rồi chứ? -Nó... Nó tới tháng nha _Hương Mai vừa dứt lời thì bị ăn một cái cốc vào đầu. Nổi lo trong lòng An Nhi được giảm xuống, an tâm hẳn. -Mày bị khủng à? Chuyện đó mà cũng nghĩ ra được _Sau đó cũng bỏ vào trong. -Ồ cái con này. Không phải thì thôi, có cần đánh tao vậy không. Bạn bè quan tâm mà làm vậy đó hả _Hương Mai cau giận lại bắt Hoàng Anh phải đi theo an ủi.

Công viên Lotte World là một phức hợp vui chơi giải trí lớn tại thủ đô Seoul, Hàn Quốc. Nó bao gồm một công viên giải trí trong nhà lớn nhất thế giới và đã thiết lập một kỷ lục Guinness, mở cửa quanh năm, một khu vui chơi ngoài trời gọi là “Magic Island”, một hòn đảo nhân tạo bên trong một hồ nước được kết nối Monorail, các phức hợp mua sắm, một khách sạn sang trọng, một bảo tàng dân gian Hàn Quốc, các cơ sở thể thao, rạp chiếu phim ở một nơi. T

Mở cửa ngày 12 tháng 7 năm 1989, Lotte World phục vụ hơn 8.000.000 du khách mỗi năm cùng với Tokyo Disney Resort được xem là là một trong những công viên giải trí đẳng cấp thế giới ở châu Á.

Giờ mở cửa: 9.30-22.00 (thứ sáu-chủ nhật: 23.00)

Giá vé: 40.000 won (trẻ em: 31.000 won) (chơi tất cả các trò chơi)

Vé vào cửa và xem show: 25.000 won (năm 2012)

Vé mỗi trò chơi: 3.000-4.000 won-Mọi người, đây chính là công viên giải trí trong nhà đầu tiên ngay trong lòng thành phố. Năm 1995 Lotte World lập kỷ lục Guinness là công viên giải trí trong nhà lớn nhất thế giới. Tại thời điểm đó trên thế giới không có công viên giải trí trong nhà nào có tầm cỡ như thế. Với tổng diện tích 130 nghìn mét vuông, Lotte World bao gồm khu công viên giải trí phiêu lưu mạo hiểm trong nhà Lotte World Adventure và khu vui chơi ngoài trời Magic Island là hòn đảo nhân tạo được thiết kế giữa hồ Seokchon. Công viên giải trí trong nhà rất độc đáo nên gần đây liên tục có những lời đề nghị được đăng tải trên phương tiện truyền thông của nước ngoài. _Cô hướng dẫn viên vẫn giữ trên môi nụ cười tươi tắn giới thiệu, khiến mọi người cảm thấy dễ chịu. -Xem nè ở đây có nhiều trò chơi quá. _Gia Hân chỉ tay về phía khu trò chơi. -Uhm.Qua đó chơi đi. Hương Mai hào hứng kéo Gia Hân đi. -Này chơi thì chơi nhưng đứng 1 h tập trung tại đây để ăn trưa nghe chưa _Thầy giáo nhắc nhở. -Dạ tui em biết rồi _Tất cả học sinh đều đồng thanh rồi đi chơi những trò chơi mà mình yêu thích. -Ê trò này hay nè, chơi thử đi _Gia Hân kéo Hương Mai vào một khu trò chơi. -Thôi qua kia đi vui hơn _Gia Hân lại kéo Hương Mai qua khu đu quay ngựa gỗ. -Mày khủng à. Chỗ đó cho con nít mà _Hương Mai bực mình. -Xi con nít hồi nào. Không thấy hả? Gia Bảo đang ngồi chơi đó kìa. _Gia Hân mặt bí xị không vui chỉ về phía người con trai đang ngồi trên ngựa gỗ trông có vẻ rất vui. -Haizz. Bạn tới ời làm ơn nhìn qua bên cạnh anh ta đi. Lí do anh ta ngồi đó là vì cô gái kia kìa _Hương Mai thờ dãi, lấy tay xoay đầu Gia Hân nhìn cho rõ cô gái xinh đẹp bên cạnh. -Hả? _Gia Hân ngệt người ra. -Hay qua khu xe điện đụng đi _Hương Mai thì chẳng thèm quan tâm, tay chỉ về phía khu xe điện sạch sẽ. -Uhm.Cũng được. _Gia Hân tạm gác sự tò mò của mình qua bắt đầu cùng với Hương Mai chơi. Gia Hân đang công kích vào xe Hương Mai thì bất ngờ có một chiếc xe khác lao tới đâm sầm vào xe Gia Hân. -Cái gì vậy? _Gia Hân cau mày nhìn chiếc xe ở sau. -Sao nào? Nếu tui thắng thì tha lỗi nhé. _Thiên Long nở một nụ cười thách đấu. Gia Hân không nói gì, đứng dậy rồi đi, cũng không thèm nhìn Thiên Long lấy một cái. -Ê nè con kia sao bỏ bạn vậy. Cái con nhỏ

này..._Hương Mai cũng nhanh chóng ra khỏi xe bỏ lại Thiên Long một mình ngơ ngác như con nai vàng (Nhưng thật ra ah ấy là hươu cao cổ >,< tg cảm mic:Hehe cảm giác của ah khi bị bỏ là thế nào? TL giật mic quát:Cút!)-Mẹ ơi anh ấy lớn vậy mà còn chơi ở đây sao?_Một cậu bé người Hàn đưa bàn tay mũm mĩm lên sờ mẹ mặt mình, tay còn lại chỉ về phía Thiên Long.-A, chắc anh đó tuy thân hình người lớn nhưng lại có tâm hồn trẻ con_Người mẹ nhìn Thiên Long một lúc sau đó quay lại với con trai trả lời, thấy sự hiếu động của con trai mình thì không khỏi vui mừng bế con ra khỏi khu trò chơi:"Mẹ mua kem cho con nha"-Dạ_Cậu bé kia ngây ngô đáp, nhưng lại chiếc cằm tỳ trên vai mẹ, mắt to tròn vẫn nhìn Thiên Long đầy hiếu kì mà người mẹ không hay biết.Đoạn đối thoại ngắn ngủi bằng tiếng địa phương đã thu hết vào tầm tai Thiên Long. Hết bị lơ rồi đến bị coi là trẻ con. Tức không chịu nổi mà. Thiên Long điên người đứng dậy khiến cho anh chàng bán vé không khỏi toát mồ hôi, chỉ sợ anh điên lên mà phá hết ô tô điện. Nhưng rất may mắn là Thiên Long đã đi ra mà không trút giận vào thứ gì.

Còn Gia Hân mà Hương Mai, hai cô nàng này lại không hề hay biết gì vẫn thích thú với trò trượt băng mà An Nhi rủ chơi. Ở sân trượt nằm chính giữa trung tâm này có rất nhiều thanh niên tham gia. Trong đó có cả Hoàng Anh, Hoàng Huy, Gia Bảo và một số người khác ở trường Bright Star.

-Ê tao nhớ mày đâu có biết trượt băng đâu_An Nhi cảm thấy Gia Hân trượt cũng rất được. Không giống như là lần đầu.

-Là tôi dạy cô ấy đó_Thiên Long lên tiếng, đôi chân trượt một cách điêu luyện, lướt một vòng rồi quay lại chỗ An Nhi đang đứng khiến An Nhi không khỏi kinh ngạc nhưng miệng lại không cất lời khen.

Không như An Nhi, Hương Mai nghĩ gì liền nói ra, không ngừng khen ngợi:

-Wao anh trượt giỏi thật. Có người dạy tốt vậy nên nó mới trượt được chứ lần trước tôi rủ nó đi một lần mà nó té lên té xuống à_Hương Mai vẫn không hề hay biết khuôn mặt đen sạm của Gia Hân ở đằng sau, vẫn tiếp tục câu chuyện vui của mình_Lần đó mém nữa là rách quần luôn á. (==_! Pó tay chị Mai!)

-Mày cứ tiếp tục nha tao đi đây_An Nhi vỗ vai Hương Mai mấy cái rồi đuổi theo Gia Hân ra ngoài sân trượt. Hoàng Huy cũng chẳng hứng thú gì bước ra khỏi sân trượt, trong lòng không ngừng đố kị với Thiên Long.

-Thôi cô cứ ở đây chơi nha_Thiên Long nhận thấy Gia Hân đã đi liền bỏ lại một câu rồi chạy đi.

-Đủ rồi chúng ta cũng ra thôi_Hoàng Anh ngán ngẩm nhìn cô bạn gái nhiều chuyện nhắc nhở.

-Hừ còn chưa hết chuyện cơ mà_Hương Mai cực kì không vui cáu lên và người "may mắn" được cô trút giận lên vẫn là anh chàng điển trai bốn mắt đi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Tổ Tình

-Ê Gia Hân sao mày cứ tránh mặt Thiên Long hoài vậy?_An Nhi đuổi theo, tay kéo Gia Hân lại_Bộ chuyện hôm qua chưa giải quyết nữa hả? Hay là Thiên Long bắt nạt mày?-Không phải_Gia Hân đứng lại nhưng mặt thì lại không nhìn An Nhi.-Sao? Sao lại tránh mặt? Chỉ là một nụ hôn thôi. Là hẳn cưỡng ép mày chứ mày đâu có tình nguyện mà đúng không?_An Nhi quay mặt Gia Hân lại đối diện với mặt mình. Gia Hân nghe An Nhi hỏi thì mặt lại cúi gằm xuống đến khi bị ép nhìn vào mắt An Nhi thì mới tỏ ra bức mình để che dấu đi tâm trạng đang rối loạn của mình:-Thôi đi! Nếu mày mà bị giống tao thì có dám nhìn mặt người ta không?_Gia Hân bắt đầu đặt câu hỏi cho An Nhi.-Ờ thì..._An Nhi áp ứng nhưng rồi lại tỏ ra không ngưng ngừng nói_Có gì đâu mà phải tránh. Nếu là tao thì tao sẽ tặng cho tên đó một cái tát rồi coi như không có chuyện gì (Chỉ là hôn thôi, mày không biết thôi chứ tao còn bị người nhìn thấy cơ thể nữa kìa)-Đó là đối với mày. Tao khác. Anh ta không hề yêu tao mà lại làm vậy. Mày nghĩ xem như vậy có quá đáng không? Rồi mọi người sẽ nghĩ sao nếu chuyện này lộ ra. Tao sẽ rất là khó xử. Gia Hân kích động lớn tiếng nói khiến mọi người xung quanh bắt đầu nhìn cả hai. Nhận ra mình đang gây chú ý nên Gia Hân bắt đầu nhỏ giọng:-Xin lỗi. Mặt cúi xuống không dám ngước lên nhìn ai.-Tao hiểu mà. Mày không cần phải kìm nén_An Nhi đặt tay lên vai Gia Hân.-Tao thật không hiểu sao anh ta khi nào cũng tỏ ra thân mật với tao. Rất dịu dàng, rất tốt bụng. Thậm chí còn có cả những biểu hiện mà anh ta chưa từng làm lúc trước. Tao cảm thấy rất mệt mỏi. Thà rằng chịu đau khổ với tình cảm đơn phương còn hơn phải hi vọng những thứ không thể xảy ra_Gia Hân khó khăn nói hết thành lời với An Nhi, nước mắt cũng không kìm được mà rơi dọc theo khuôn mặt.-Được rồi. Không cần phải chịu đựng một mình nữa. Tao sẽ giúp mày vượt qua mà_An Nhi ôm Gia Hân, một cái ôm cảm thông và an ủi của một người bạn thật sự.-Tệ thật!_Gia Hân vội đẩy An Nhi ra_Di chơi mà lại khóc lóc như thế này thật chẳng ra làm sao mà_Vội lau những giọt nước mắt cổ nặn ra một nụ cười nhìn An Nhi:-Cảm ơn mày nha. Đừng để ý đến chuyện đó nữa.An Nhi nhìn biểu hiện của Gia Hân thay đổi nhanh chóng thì định nói gì đó nhưng lại thôi. Chợt có tiếng khóc của một đứa trẻ vang lên khiến cả hai cùng ngạc nhiên quay lại nhìn. Gia Hân nhíu mày khó hiểu, chân bước nhanh về phía một cô bé đang khóc. Cô ngồi xuống nhìn cô bé:-Này sao em khóc vậy?_Dùng tiếng Hàn mà mình có thể nói Gia Hân hỏi-Hừc...Em bị lạc mẹ_Cô bé nhìn Gia Hân, khẽ nấc lên trả lời.-Được rồi không cần khóc nữa chị sẽ giúp em_Gia Hân lấy tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt bầu bình của cô bé.-Chị sẽ tìm được mẹ sao?_Cô bé nín khóc dùng đôi mắt to tròn đen láy hỏi.-Được mà. À đúng rồi em có muốn ăn kem không?_Gia Hân gạt đầu chợt nhìn thấy một chỗ bán kem liền quay sang hỏi cô bé. Trẻ con rất thích ăn đồ ngọt đặc biệt là kem. Nếu được ăn đồ mà trẻ thích chắc chắn sẽ bớt lo sợ hơn.-Uhm_Cô bé gạt đầu chủ động đưa tay ra cho Gia Hân nắm lấy.(Oh be oi e dễ bị dụ quá giống chị bên cạnh rồi)Gia Hân mỉm cười nhìn cô bé rồi đứng dậy dắt cô bé lại máy làm kem.An Nhi cũng mỉm cười nhìn theo cả hai như hai chị em. Tốt quá rồi! Gia Hân không còn buồn nữa. An Nhi vui vẻ bước đến gần nơi Gia Hân và cô bé kia đang đứng mua kem.-Nè mấy giò đồ trẻ con ghé ha_An Nhi môi nở một nụ cười trêu chọc nhưng lại thấy Gia Hân im

lặng thì ngạc nhiên kéo Gia Hân quay qua nhìn mình:-Này mày bị gì nữa vậy?-Ồ tấm áp phích này dễ thương quá_Cô bé trên tay cầm cây kem mới được mua không ngừng liếm láp nhưng vẫn hiểu kì chỉ tay về phía một tờ giấy được dán trên tủ kính. An Nhi nghe thấy cô bé nói thì không khỏi tò mò nhìn về phía tấm poster theo lời cô bé, khuôn mặt lúc này cũng ngạc nhiên và bất động giống Gia Hân luôn. Tấm áp phích gì chứ? Là một lời xin lỗi được viết bằng tiếng Hàn rất dễ thương:"Gia Hân à anh xin lỗi!"-Eh? Ở đó cũng có nữa kia_Cô bé tay lại chỉ về một nơi khác có một tấm bảng treo trên cây kiềng rồi còn có ở những khu trò chơi và chỗ bán bánh ngọt khác nữa. Không chỉ xin lỗi bằng tiếng Hàn mà còn có lời xin lỗi bằng tiếng việt khiến mọi người đi ngang qua đều tò mò đứng xem rồi bàn tán. Cũng không hiểu sao không thấy có nhân viên bảo vệ nào phản nản hay tháo nó ra. Thật kì lạ.-Gia Hân à, chuyện này là sao? An Nhi cảm thấy không còn gì để nói nữa, quay mặt nhìn Gia Hân hỏi.-ASSS. Cái tên khủng kia. Anh ta đang làm cái quái gì vậy. Thật đáng xấu hổ_Gia Hân bực mình quay về phía Hương Mai_Mày trông cô bé kia dùm nha_Sau đó chạy tới những nơi có tấm viết lời xin lỗi, thẳng tay xé phăng hết xuống. Mặc dù xé ra nhưng Gia Hân vẫn đọc hết chúng. Không hiểu sao cô lại muốn xem chúng viết gì. Nào là : Anh biết anh quá đáng khi đã hôn em mà không hỏi ý kiến; Cho anh xin lỗi mà; anh biết sai rồi; Là tại anh không kìm được bản thân khi đứng trước em đó;...Cái quái gì vậy? Sao anh ta dám viết những lời đó rồi treo ở khắp nơi như thế này. Thật là khiến cô muốn điên luôn mà. "Mà cũng lạ, người lạnh lùng như anh ta mà cũng dùng những lời đó để xin lỗi một cô gái sao? Nhưng mà sao mình lại thấy vui. À mình đang nghĩ gì vậy nè tình lại đi!"_Gia Hân vừa nghĩ vừa tự cốc vào đầu mình mấy cái.-Xoẹt!_Gia Hân mặc dù không muốn nhưng phải xé tấm cuối cùng xuống.-Phù!_Giờ cô mới dám thở phào nhẹ nhõm. Cầu mong chưa có nhiều người nhìn thấy. Còn định vứt hết những tấm giấy bị xé trên tay vào thùng rác gần đó thì một giọng nam trầm ấm thân quen vang lên:

-♪Đạo bước dưới ánh nắng mai trong không khí ấm áp

Em tựa như tấm chăn êm ái của anh

Anh có điều thật lòng muốn nói với em

Cho nên hãy nghe nhé, giờ anh thú nhận với em đây

Ngày đầu tiên ta gặp nhau anh đã cầm theo ba đóa hồng vàng tươi

Con tim đang rộn ràng đập này cứ thế tiến về Sin Cheon

Với mái tóc dài tung bay em vẫy tay đón chào anh

Em hoàn toàn thu hút anh từ đỉnh đầu cho đến gót chân

Anh thích em, thật sự rất thích em

Muốn trao em tất cả mọi thứ anh có

Trong lòng anh chỉ có mình em mà thôi

Anh không muốn lừa dối em bất kỳ điều gì

Cho đến ngày hai ta còn được ở bên nhau

Anh sẽ mãi bên em

~Mảnh đất Sin Cheon này cứ như vậy mà giữ chặt lấy trái tim anh

Xin chào thiên sứ của anh

Em đã đánh cắp trái tim anh bằng cách nào vậy

Sẽ không sao đâu thiên sứ à

Em hãy cứ nắm giữ trái tim của anh như thế nhé

Anh thích em, thật sự rất thích em

Muốn trao em tất cả mọi thứ anh có

Trong lòng anh chỉ có mình em mà thôi

Anh không muốn lừa dối em bất kỳ điều gì

Cho đến ngày hai ta còn được ở bên nhau

Anh sẽ mãi bên em

~Cảm ơn em vì đã yêu anh

Cảm ơn em vì đã lo lắng cho anh

Cảm ơn vì em đã luôn chăm sóc anh

Cảm ơn em vì đã thấu hiểu con tim này của anh

Em tựa ánh mặt trời xung quanh anh

Luôn tỏa sáng rực rỡ và cũng xinh đẹp vô cùng

Dù luôn giữ trong lòng câu “Mãi mãi” nhưng hôm nay anh sẽ nói ra

Cảm ơn em mãi mãi

Anh thích em, thật sự rất thích em

Anh muốn trao em tất cả mọi thứ

Trong lòng anh chỉ có mình em mà thôi

Anh không muốn lừa dối em bất kỳ điều gì

Anh thích em, thích em rất nhiều

Anh muốn trao em tất cả mọi thứ

Anh thích em, thích em rất nhiều

Anh muốn trao em tất cả mọi thứ

Anh yêu em🎵 Bài hát I like you (EXO) với giai điệu vui tươi, dễ thương cứ thế vang lên. Người con trai một tay cầm mic, tay còn lại nắm lấy tay Gia Hân dắt đi đến một hình trái tim được xếp bằng hoa hồng. Kết thúc bài hát người con trai kia lấy một bó hồng được đặt ở chính giữa lên đưa cho Gia Hân cất lời ngọt ngào:" Làm bạn gái anh nhé!"

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, bây giờ xung quanh Gia Hân là một đám đông đến xem. Trong đó còn có cả các bạn ở trường của cô nữa. Thấy cô lâu trả lời, mọi người bắt đầu lên tiếng:"Đồng ý đi! Đồng ý đi!" _Những tiếng hô to của những thanh niên đứng xem vang lên càng to hơn. Gia Hân đỏ mặt tay nhận lấy bó hồng. Mọi người nhìn thấy liền vỗ tay rầm rộ lên chúc mừng cho cặp đôi này. Thiên Long vui mừng ôm chặt lấy cô thề bên tai:"Xin lỗi vì đã không nói yêu em sớm. Nhưng anh hứa sẽ làm em hạnh phúc. Hãy giữ trái tim anh thật cẩn thận em nhé!"

Gia Hân gật đầu, tay vòng ra ôm lấy Thiên Long, nước mắt cũng đua nhau rơi xuống. Trong lòng cô bây giờ ngập tràn hạnh phúc. Những khó chịu, buồn bực trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa...

Tg có đôi lời: Thiết tình là không biết phải cho nam chính tỏ tình bằng cách nào hay nữa. Chọn đại một cách cho rồi mà viết mấy lời sến súa này cũng làm Ri muốn nổi cả da ...heo chứ bộ nhưng biết sao được. Chẳng lẽ phải nói là: Làm bạn gái tôi đi! hay là những câu từ cộc lốc khô khan khác. Nên mọi người cảm có gì đừng nói kiểu tỏ tình này cũ quá hay là sến quá nha!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Một Hoàng Huy Đáng Sợ

-Thầy ơi mình ăn trưa ở đâu ạ? _Hương Mai ngồi trên xe hỏi hộp hỏi.-Một nhà hàng gần đây thôi _Thầy giáo mỉm cười trả lời không quên trêu chọc _Sao? Đói lắm hả?-Dạ _Hương Mai gật đầu, quay sang hàng ghế ngồi bên cạnh không khỏi khó chịu.-Này đi có chút xíu thôi có cần tựa vai nhau như vậy không? Tề cum thấy ổn hà.

-Thấy chưa em nói là kì lắm mà _Gia Hân đỏ mặt, nhỏ giọng mắng Thiên Long, rồi đẩy đầu Thiên Long ra khỏi vai mình.(Oh 2 ah chị này tiến độ cùn nhanh nhẻ, xur ah em nun tar)-Mặc kệ _Thiên Long vẫn ngoan cố tựa đầu mình vào vai Gia Hân làm cô càng ngượng hơn, đẩy Thiên Long ra nhưng anh lại thân nhiên tựa vào vai cô một lần nữa.

Gia Hân thấy biểu hiện trẻ con của Thiên Long thì cũng đành bó tay, để anh muốn làm gì thì làm luôn. Còn hàng ghế sau, An Nhi bực mình nhìn sang người bên cạnh:-Nè anh nhìn gì mà nhìn ghê vậy, thích thì lên đó ngồi luôn đi. Vẫn nuôi hi vọng tạo dựng cuộc tình tay ba không lối ra chứ gì?

_Liếc một cái kinh thường.

-Cô khùng à? _Hoàng Huy hai tay khoanh trước ngực nhìn An Nhi. Giọng không lớn nhưng đủ để những người cùng xe nghe thấy. An Nhi tức giận liếc mắt nhìn Hoàng Huy nhưng đã quá muộn:-À thì ra đây chính là lí do Gia Hân chấp nhận lời tỏ tình của Thiên Long mà không hề tức giận. Gia Bảo nhiều chuyện lên tiếng trước.-Trời Nam là con gái hả? _N1-Tui không biết luôn đó. Bất ngờ thiệt. _N2-Con gái mà sao già trai chi vậy? _N3-Bộ bị less hả. _N4-Mà cô ta còn ngủ với hot boy Hoàng Huy nữa? _N5-Đúng ha, đây là cố tình quá. _N6.....Pla...Pla...Mọi người bắt đầu xôn xao làm ồn cả cái xe.-Im lặng nào!

_Thầy giáo mặc dù cũng ngạc nhiên không kèm gì học sinh nhưng vẫn nhắc nhở. An Nhi kìm nén cơn giận, im lặng quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn mọi thứ bên ngoài. Hoàng Huy nhìn An Nhi trong lòng cảm thấy có chút hối hận vì mình lỡ lời. Qua cửa kính xe khuôn mặt điển trai trông có chút phiền muộn của Hoàng Huy làm An Nhi thay đổi thái độ, đôi môi khẽ nhếch lên cất lời:-Hối hận?-Xin lỗi. _Hoàng Huy bị phát hiện là nhìn trộm thì vội quay mặt ra chỗ khác nhưng vẫn nhẹ giọng nói lời xin lỗi.

-Người đều cang như anh mà cũng thấy có lỗi sao? Nực cười. _An Nhi cong môi nhìn Hoàng Huy đầy mỉa mai.-Đều cang? _Hoàng Huy nhún mày. Lần đầu tiên bị con gái chửi là đều cang thật khiến anh có chút bất ngờ cùng buồn bực. Con nhỏ này. Anh đã xin lỗi rồi mà còn ăn nói kiêu đó hả. Từ này là cái từ gì vậy? Nghe không lọt tai một chút nào.

-Không đúng sao? Thích lừa tình, cả con nhỏ Hân ngu ngốc cũng không buông tha. _An Nhi đôi mắt sắc lại nhìn Hoàng Huy. Thật sự việc này cô vẫn chưa quên được. Cô ghét nhất là loại con trai đi lừa dối tình cảm của người khác, đem tình yêu ra làm trò đùa.

-Đúng là tôi đã từng như vậy nhưng với Gia Hân là thật lòng. Cô nên cẩn thận với lời nói của mình. _Hoàng Huy tức giận bóp chặt cổ tay của An Nhi lại. An Nhi có chút hoảng sợ khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh đó của Hoàng Huy mà cô đã từng thấy vào tối qua. Nó làm cô thấy lạnh sống lưng. Như là một con người khác của anh vậy. Nhưng lại không biểu hiện ra ngoài mà cố bình tĩnh nói:-Thả tay! Tôi không muốn gây sự với anh. _Dùng giọng đanh thép nói, nếu tiếp tục khiêu khích anh chắc cổ tay cô sẽ nát mất. Đôi mắt Hoàng Huy dịu lại, buông lỏng bàn tay mình ra. An Nhi cảm nhận rõ sự đau đớn từ cổ tay truyền đến, vết hằn đỏ nổi bật trên nền da trắng của cô. Anh ta đúng là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Trộm

-Hura! Cuối cùng cũng được ăn rồi. _Hương Mai vui vẻ nhảy xuống xe, tay xoa xoa cái bụng đói meo của mình. -Khăn nè. _Hoàng Anh nhanh chân xuống xe theo bạn gái không quên đưa cho Hương Mai một cái khăn ướt. Hương Mai mỉm cười nhận lấy rồi lau mặt. -Ê đừng có đứng gần quá. _Gia Hân xuống xe vội ngăn Thiên Long lại gần sát bên mình. -Sao? Xấu hổ khi đi cùng anh? _Thiên Long nhún mày không vui nhìn Gia Hân. -Không phải. Mà là mọi người sẽ lại bàn tán về em mất. _Gia Hân lắc đầu vội giải thích. Cô không muốn lại bị nói là xấu xí mà không biết điều lại đi cùng người đẹp nữa. -Khỏi lo ai lên tiếng anh cắt lười người đó. _Thiên Long lại gần Gia Hân kéo cô vào lòng nói. -Hả? _Gia Hân trừng mắt nhìn Thiên Long. -Anh nói giỡn mà. _Thiên Long mỉm cười nhìn Gia Hân. -Vào thôi! -Anh mà ác vậy ai dám làm bạn gái anh? _Gia Hân vào cùng Thiên Long nhưng niềng vẫn không vui nói. -Có mà! Vẫn có quả chanh đây yêu anh. _Thiên Long vui vẻ trêu chọc. -Hừ, đúng rồi sao quả tạ. _Gia Hân không thua gì chọc lại. -Đúng rồi lần trước em dám xạo anh nói sao quả tạ là biệt danh của anh hả. Ai cho em gọi anh vậy hả. _Thiên Long chợt nhớ đến chuyện cũ liền không vui hỏi. -Cái đó... Thì... _Gia Hân bị Thiên Long hỏi bất ngờ nên lúng túng không biết phải nói gì. -Thì sao hả? _Thiên Long bắt đầu công kích. -Thì là do anh gọi em là quả chanh trước chứ bộ. Mà đúng rồi ai cho anh gọi em vậy. _Gia Hân hỏi lại. -Anh cho anh gọi đó. _Thiên Long bá đạo trả lời. -Nói vậy mà cũng nghe được à? Vậy thì em cho em gọi anh vậy đó. _Gia Hân chu môi nói. -Em không được! _Thiên Long nhìn biểu hiện của cô nhóc này thì không khỏi nói hừng trêu chọc: lấy tay cốc một cái vào trán cô. -Á! Sao em không được mà anh được. Thật không công bằng! _Gia Hân bực mình đưa tay định cốc vào trán Thiên Long một cái nhưng không ngờ anh đã tránh được. Gia Hân vẫn chưa bỏ cuộc cố với tay lên để đánh lại nhưng với chiều cao "khiêm tốn" cô chỉ có thể dùng chân đạp mạnh vào chân anh một cái. Thiên Long chỉ chú ý bảo vệ đầu mình nên không kịp tránh né. Anh cau mày: -Em chơi xấu! -Anh cũng vậy thôi. Ý cao ăn hiếp em. Không nói chuyện với anh nữa. _Gia Hân làm mặt giận rồi xoay người bước đến bàn Hương Mai và An Nhi bỏ lại Thiên Long đứng đó ngơ ngác: "Để giận thật!". -Sao mới đó mà đã cãi nhau rồi hả? _Hương Mai nhìn Gia Hân. -Thích thì về bên tao đi. _An Nhi trêu chọc một câu. -Thôi đi. À đúng rồi vừa nãy chuyện này là con gái bị lộ rồi giờ tính sao đây? _Gia Hân nhìn An Nhi đầy lo lắng. -Thì vẫn vậy thôi chứ sao? _An Nhi thần nhiên trả lời. -Hả? _Gia Hân và Hương Mai cùng đồng thanh mắt tròn mắt dẹt nhìn An Nhi. -Có gì mà ngạc nhiên? Tạm thời thì vẫn vậy cho đến khi về Việt Nam thôi. _An Nhi tỏ vẻ chán nản. -Bị lộ nhanh quá chán thật. -Sao đâu. Sớm muộn gì cũng vậy thôi. _Gia Hân an ủi. -Thì vậy cứ sống đúng với mày là được. Giới tính đâu có ảnh hưởng gì. -Đúng đó! Dù sao mày cũng đỡ phải hóa trang hay che giấu mà cũng không còn phải lo sợ bị lộ nữa. _Hương Mai cũng nói thêm vào. -Ukm. _An Nhi gạt đầu nhìn hai con bạn ra vẻ nghiêm túc quá mức thì bật cười. -Mà sao tui mày giống chuyên gia tâm lý vậy? -Hả? _Đồng thanh lần 2. -Thôi dẹp cái bài ca đồng thanh đi. _An Nhi. -Ừa sao bản mình chỉ có 3 người vậy? _Gia Hân chuyển đề tài. Giờ mới thấy mọi người đều ở đây không biết. -Mấy người kia ngồi bàn bên kia kia. _Hương Mai chỉ tay vào một cái bàn ở trong một góc. -Sao kì vậy? Mình qua đó ngồi đi chứ lạc loài quá. _Gia Hân vội đứng lên định đi thì An Nhi ngăn lại: -Thôi kệ đi. Cùng lắm tao trả tiền ăn, tiền xe về Việt Nam cho. _An Nhi nói đùa. -Không phải mà ăn có 3 người buồn lắm! _Gia Hân giải thích, An Nhi mặt buồn xo không nói gì thêm. -Thôi ngồi đây đi. Chắc An Nhi nó không muốn ngồi bên kia đó. _Hương Mai kéo Gia Hân ngồi xuống. Hương Mai nhận ra An Nhi đã có chút buồn bực từ nãy đến giờ nhưng vẫn cố che giấu mà không cho ai biết. -Ukm. _Gia Hân giờ mới ngồi xuống nhìn An Nhi khó hiểu. An Nhi cũng không phủ nhận mà chỉ im lặng nhìn thực đơn. Gia Hân chuyển ánh nhìn sang Hương Mai như muốn nói: "Nó buồn chuyện gì vậy?" Hương Mai hiểu ý liền lắc đầu rồi lại hất mặt về phía An Nhi ý muốn Gia Hân hỏi. Gia Hân lại lắc đầu nói nhỏ: "Thôi mày hỏi đi". -Thôi mày đi. _Hương Mai. -Ukm... _Gia Hân bắt đầu đi gạt đầu rồi quay sang nhìn An Nhi. -Ê An Nhi-Gi? _An Nhi rời mắt khỏi menu nhìn Gia Hân. -Mày có chuyện gì sao? Tao thấy nãy giờ mày cứ... _Gia Hân còn chưa nói hết thì một tiếng động lớn vang lên: "RẦM!" Gia Hân giật mình nhìn về phía phát ra tiếng động

thì không khỏi kinh ngạc. Cách cô không xa bắt ngờ có ba tên trộm bịt mặt đập đổ bàn ghế ở nhà hàng. Một nhân viên phục vụ vội chạy tới nhấn chuông báo động. Mọi người nhanh chóng rơi vào thế hỗn loạn, ai cũng vội đứng dậy cố chạy nhanh ra khỏi nhà hàng nhưng một tên trộm khác lên tiếng: "Ai ra khỏi đây hoặc có ý gọi điện thoại thì sẽ phải hối hận!" Nói rồi hắn bắt lấy một đứa bé kẻ sủng vào cổ đứa bé khiến mọi người đều dừng hành động của mình lại. - Mau đưa tiền ra không tao giết nó. Hắn buông lời đe dọa. - Mẹ ơi! Bé gái bị tên trộm bắt liền khóc gọi mẹ. - Ôi con tôi! Người mẹ xót xa nhìn đứa con trong tay kẻ trộm nhưng không thể đến gần, bất lực rơi nước mắt.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì đành lấy ví tiền ra đặt xuống đất.

- Thật quá đáng! Gia Hân mặc dù hoảng sợ nhưng vẫn lên tiếng không phục.

- Thôi đi coi như gặp phải xui xẻo đi! Hương Mai lên tiếng - Sao vậy được chứ! An Nhi cũng bực mình không kém nhưng vẫn đặt bóp tiền xuống. Hai tên trộm còn lại nhặt ví tiền không quên chìa súng ra cảnh cáo. Sau khi lấy hết ví tiền thì cả 3 nhanh chóng lao ra ngoài xe đã chờ sẵn, đứa bé cũng đã được thả ra, chạy tới ôm lấy người mẹ. Còn chiếc xe của 3 tên trộm thì phóng như bay chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Khi Con Gái Bắt Trộm

Nhân lúc mọi người ồn ào, ổn định lại tinh thần An Nhi chạy ra ngoài. Thấy vậy Gia Hân và Hương Mai cũng chạy theo.

- Này mày đi đâu vậy? Gia Hân chạy ra khỏi nhà hàng cùng với An Nhi hỏi.

- Lấy lại tiền! An Nhi thản nhiên trả lời, nhìn quanh thì thấy một chiếc xe bán đồ chơi đậu ngay vỉa hè, không nghĩ ngợi nhiều cô lao lên đó.

- Mày khùng à! Hương Mai quát. Gia Hân cũng lo lắng chạy theo. Nhưng An Nhi chẳng hề tỏ vẻ sẽ bỏ ý định mà vẫn khởi động xe.

- Ê trả xe! Xe của tôi! Một người đàn ông từ trong quán ăn vội lao ra khi thấy chiếc xe bán hàng của mình bị lái đi.

- Tao đi với! Gia Hân vội lao lên xe ngồi luôn. An Nhi mà đi một mình chắc chắn sẽ rất nguy hiểm nên cô cũng phải đi theo.

- Ê hai đứa này bỏ tao lại à?... Hương Mai mặc dù lo sợ nhưng vẫn lên xe cùng Gia Hân. Vì là bạn bè thì sao có thể bỏ nhau được. Vậy là chiếc xe bán đồ chơi dành cho trẻ em lao đi với tốc độ kinh người đuổi theo chiếc xe của ba gã trộm bỏ mặc người đàn ông đang cố đuổi theo và la hét khi bị mất xe. (tg: Và cuộc chiến giữa xe 4 bánh và xe 3 bánh sắp bắt đầu hứa hẹn mang đến nhiều tình tiết kịch tính cho người xem.)

Tại nhà hàng:

Thiên Long nhìn quanh một lượt tại nhà hàng mà không thấy Gia Hân đâu, lo lắng lên tiếng:

- Gia Hân cô ấy đi đâu rồi?

- Hương Mai cũng không thấy đâu! Hoàng Anh giờ mới để ý cô bạn gái mình cũng đã biến mất.

- Con nhỏ tomboy cũng không có ở đây! Hoàng Huy cũng nhận ra An Nhi không có ở nhà hàng.

- Sao? Mới đây còn ở bàn bên kia mà! Cô hướng dẫn viên du lịch kinh ngạc.

- Các em tìm kĩ chưa? Hay là đi vệ sinh! Thầy giáo cũng bắt đầu lo lắng hỏi.

- Không có đâu! Gia Bảo trả lời khiến ai cũng ngạc nhiên nhìn anh. (Biến thái nka!)

- Anh vào nhà VS nữ à! Hoàng Anh nhìn Gia Bảo bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Không, tôi đứng ngoài hỏi mấy người đi VS (tiện thể tán gái luôn)! Gia Bảo

Câu trả lời làm đám fan nữ thờ phào nhẹ nhõm.

- Có khi nào ba người họ đi bắt cướp không? Hoàng Anh suy luận mặc dù không dám nghĩ là vậy.

- Với tính tiết kiệm của con nhỏ kia thì chắc là đi bắt cướp thật rồi! Hoàng Huy cũng có suy nghĩ giống Hoàng Anh. (Oh ah hiểu rõ thế cơ àk?)

-Cũng có khả năng đó _Thiên Long gờ cũng nghi là vậy.

-Haha thú vị thật. _Còn Gia Bảo thì lại vui như vừa biết một câu chuyện hài.

-Sao có thể chứ? Bọn trộm có súng mà tụi nó chắc không mạo hiểm vậy đâu _Thầy giáo phủ nhận ngay.

-Không đâu, tất cả đều là súng giả thôi _Câu nói của Thiên Long khiến mọi người trong bàn bắt đầu ngạc nhiên nhìn anh. (Trừ 1 số người)

-Em nói gì vậy chứ _Chị hướng dẫn viên cảm thấy buồn cười, vội phủ nhận _Sao có thể là súng giả được?

-À với người thường xuyên sử dụng súng hoặc hiểu biết về súng thì nhìn sơ qua cũng biết được đó là súng giả thôi. _Hoàng Anh cũng đã biết.

-Theo em thấy hình như là súng tự chế. Dù sao cũng chỉ là súng đồ chơi thầy không cần lo nữa đâu _Hoàng Huy nhìn thầy giáo nói.

-Còn tưởng có một mình tôi biết thôi chứ. Xem ra các cậu ai cũng dùng súng rồi _Gia Bảo nhếch môi.

-Sao...Sao các em không nói sớm _Thầy giáo bức mình _Làm bao nhiêu người ở đây phải mất tiền.

-Dù sao cũng chỉ là mấy đồng thôi. Họ dùng súng giả là không có ý hại người. Do cuộc sống thiếu thốn nên họ mới phải làm vậy _Thiên Long giải thích.

-Đúng đó thầy bây giờ kiếm việc làm đâu có dễ, nhất là với những người không có học thức _Hoàng Anh cũng đồng tình với Thiên Long.

-Ôi trời tiền lương của tôi mà các cậu nói vậy hả? Bọn họ khổ nhưng tôi cũng khổ vậy. Ai nghĩ cho tôi đây? _Chị hướng dẫn viên du lịch buồn rầu nói.

-Nhưng chị đã có việc làm còn họ thì chưa. Xem như làm việc thiện đi _Hoàng Huy cũng góp lời.

-Có gì em sẽ cho chị một ít tiền. Yên tâm đi (chị cần đi chơi với em một bữa là được mà) _Gia Bảo còn có ý giúp đỡ.

-Mấy cái đũa này... _Thầy giáo cũng hết nói nổi.

Còn đám fan thì có suy nghĩ tích cực hơn: "Woa đúng là tứ đại mỹ nam trường mình có khác. Ngay cả bọn trộm mà cũng khoan dung được" _Rồi thì mất trái tim hướng về 4 chàng trai kia. (=_" Mấy chị thân kình ruq rih àk?)

-Bây giờ quan trọng là đến đồn cảnh sát thông báo sự việc. Nói họ nên tìm kiếm trên những con đường có xảy ra hỗn loạn hoặc tắc đường do đua xe (Ah ns hơi quá!) _Thiên Long lên tiếng nhắc nhở _Họ cũng chỉ là con gái nên không thể đấu với ba người đàn ông to cao được đâu.

-Đúng đó thầy. Hương Mai của em chân yếu tay mềm không đấu lại được đâu _Hoàng Anh hối thúc _Mau đi thôi

-Thôi được rồi! Thật tình mấy cái đũa này đi du lịch theo tour mà làm như đi tự do không bằng. Lần sau chắc không dám cho đi nữa quá _Thầy giáo hết cách đành nghe theo lời học trò.

Trên một con đường mọi người ai nấy cũng khiếp sợ dạt ra hai bên, tránh hai chiếc xe đang phóng như bay trên đường. Khi hai chiếc xe đi ngang qua để lại những làn khói bụi cùng những lời bàn tán của người đi đường.

Chiếc xe đồ chơi đã đuổi kịp chiếc xe của ba gã trộm. Gia Hân đứng trên xe ló đầu ra, nói to bằng tiếng Hàn:

-Mau trả tiền cho chúng tôi!

-Mấy con khùng này! Bọn mày sẽ phải hối hận nếu không ngoan ngoãn quay về _Một tên trộm quát.

-Gia Hân không thể dùng lời nói được đâu. Mấy người này thì phải dùng vũ lực mới được! _Hương Mai nói rồi đưa cho Gia Hân một cái súng đồ chơi trên xe.

-Cái gì đây? _Gia Hân ngạc nhiên nhìn Hương Mai.

-Bắt đầu đi! Trên này có thứ gì thì thứ đó làm vũ khí của tụi mình. Nên nhớ bọn chúng có súng đó _Hương Mai giương súng lên bắn thẳng vào xe, mấy tia nước liên tục bắn vào kính xe.

-Ukm _Gia Hân gật đầu làm theo.

Xe của ba tên trộm lao nhanh hơn, Gia Hân bức mình lấy mấy đồ chơi khác ném vào xe của bọn chúng. Do không để ý nên Gia Hân lấy phải một đồ chơi bằng sắt và ném. Kết quả là: "Bụp!" _Kính xe của bọn chúng bị vỡ tan tành. Hương Mai kinh ngạc nhìn Gia Hân. An Nhi cũng không tránh khỏi ngạc nhiên suốt nửa không giữ được tay lái.

-Mấy con kia. Tụi mày định giết người à _Một tên trộm điên người hét lên.

-Xin lỗi tôi không cố ý _Gia Hân nói to làm về mặt hối lỗi(Pó tay chị này!)

-Tụi mày còn không dừng lại thì tao lấy súng ra đó_Một tên trộm khác tức mình lấy súng ra dọa.Hương Mai thấy vậy vội ném đồ chơi bằng nhựa vào xe, hốt hoảng nói:"Ê bọn chúng lấy súng kìa. Mày còn đứng đó!"

-À...Ừ..._Gia Hân giờ mới nhận ra, cũng luống cuống vứt đại mấy món đồ chơi vào xe của ba tên trộm.

Đến đoạn cua An Nhi bất ngờ bẻ lái làm Gia Hân cùng Hương Mai mất thăng bằng té xuống đồng đồ chơi ngổn ngang trên xe.

-A, đau quá!_Gia Hân kêu lên, tức giận quay sang mắng An Nhi_Mày lái xe kiểu gì vậy?

-Trời ơi mày có bằng lái chưa vậy?_Hương Mai cũng bực mình hỏi.

-Có rồi nhưng chưa thực hành bao giờ_An Nhi thản nhiên trả lời khiến Gia Hân cùng Hương Mai cùng thốt lên:"Trời! Bỏ toàn thân với mày luôn"

-Sao đâu? Lần này bắt trộm nhân tiện thực hành luôn_An Nhi cười nói vui.

-Ê xe bọn chúng vượt lên rồi kìa_Gia Hân nhắc nhở.

-Đề đó cho tao!_An Nhi tăng tốc.

-Không biết tin được con này không đây_Hương Mai chán nản nhìn An Nhi.

Đi được một đoạn thì "Bộp!"_Cánh cửa xe cũ kĩ của bọn trộm không chịu được nữa, rớt xuống đường. Thấy vậy Hương Mai cười nói:

-Nè có trách thì trách xe của mấy người kém chất lượng chứ đừng có trách tụi tui nha

Một tên trộm ngồi trong xe tức giận lấy súng ra định bắn nhưng bị tên ngồi cạnh ngăn lại, hai tên giằng co một hồi cuối cùng súng cũng bắn ra mấy phát đạn...cao su. Tên trộm kia tức giận:"Đã nói là đừng bắn rồi mà. Lộ thì sao?"

-Kệ! Không thể để cho tụi nó cười như vậy được_Tên trộm cầm súng vẫn ngang bướng bắn tiếp. Gia Hân và Hương Mai hoảng sợ cúi đầu xuống nấp vào thành xe.

-Eh? Cái gì đây?_Gia Hân ngạc nhiên cầm một viên đạn bằng cao su bị bắn vào xe lên.

-Đúng như tao nghĩ. Bọn chúng dùng súng giả_An Nhi nhếch môi

-Trời. Vậy là bọn mình bị lừa rồi. Không thể thứ, tao phải lấy lại tiền ọi người mới được._Hương Mai tức giận, tay hết lấy súng nước bắn lại lấy đồ chơi ném nhiều hơn vào xe của bọn chúng.

-Làm tốt lắm_Thấy tốc độ của bọn trộm giảm dần An Nhi cất lời khen.

-An Nhi mày vượt lên một chút!_Gia Hân "góp ý".

-OK_An Nhi phóng lên phía trước.

-Được rồi!_Gia Hân liên tục bắn nước vào kính xe trước của của ba gã trộm làm tên cầm lái không thấy được gì nên mất lái lao vào đám cây bên đường.

Người đi đường bắt đầu chạy đến xem và bàn tán.

An Nhi, Gia Hân và Hương Mai cùng nhảy xuống xe chạy đến chiếc xe của ba gã trộm. An Nhi nhanh tay mở cửa xe ra, tên cầm lái đã bất tỉnh còn hai tên ngồi ghế sau lao ra ngoài nên bị thương. Cả 3 cùng nhìn nhau cười rồi đập tay:"Yeah! Cuối cùng cũng xong việc!"

Vừa lúc đó tiếng xe cảnh sát vang lên. Đội cảnh sát Hàn Quốc nhanh chân chạy đến bắt giữ bọn trộm và giải ba cô gái đến đồn để lấy lời khai.

Số tiền bị trộm cũng được trả về với chủ nhưng An Nhi, Gia Hân và Hương Mai lại bị mắng một trận vì làm mọi người phải lo lắng. Và qua vụ việc lần này mọi người lại có một cách nhìn khác về con gái.

Đừng bao giờ coi thường con gái vì đôi khi họ làm được những việc mà bạn không tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Không Gặp Lại Nhớ

Gia Hân đang ngồi đọc truyện thì chuông điện thoại vang lên, nhìn lên màn hình, môi nở một nụ cười rồi nhấn trả lời:

-Alo, anh gọi em có chuyện gì?...Hả? Giờ sao?...Được rồi_Gia Hân cúp máy thì Hương Mai cũng đã tắm xong bước ra, tay dùng khăn lau tóc, hỏi:"Thiên Long gọi à?"

-À...Ukm_Gia Hân mắc cỡ gật đầu_Tao ra ngoài một chút nha

-Bạn trai nói thì cứ ra đi_Hương Mai ngồi vào bàn, bật máy sấy tóc.

-Không phải tao ra ngoài mua chút đồ thôi_Gia Hân vội phủ nhận rồi chạy ra ngoài.

-Trời, có gì mà phải giấu chứ_Hương Mai bĩu môi nhìn Gia Hân chạy đi.

Bên phòng Thiên Long:

-Cạch_Gia Hân cẩn thận đóng cửa phòng lại rồi mới dám thở phào nhẹ nhõm:"Suýt nữa là bị phát hiện"

-Biểu hiện của em cứ như là đang làm việc xấu vậy_Thiên Long ngồi trên ghế nhìn bộ dạng của Gia Hân thì cau mày khó chịu nói_Ai cũng biết chúng ta quen nhau rồi còn phải lén lút làm gì?

-Anh không biết thôi nói ra xấu hổ lắm. Mà anh gọi em qua để làm gì?_Gia Hân tò mò hỏi

Lí do rất đơn giản là anh không gặp lại nhớ cô, muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của cô. Nhưng giờ thấy biểu hiện đáng ghét đó anh lại muốn trêu cô một chút.

-Lại đây!_Thiên Long ra lệnh.

Gia Hân không nói gì nhưng vẫn tới gần theo lời anh.

-Ngồi xuống_Thiên Long lại ra lệnh

Gia Hân cảm thấy có chút khó chịu và sốt ruột nhưng vẫn ngồi xuống.

-Nhắm mắt rồi ngồi im trong 3s_Thiên Long tiếp tục ra lệnh

-Này anh có thôi đi không! Có chuyện gì thì nói đại đi bắt em làm này làm nọ là sao hả?_Gia Hân bực mình cau gắt.

-Thì cứ làm đi rồi biết liền à_Thiên Long chuyển qua dụ dỗ_Chỉ 3s thôi mà

-Được rồi làm xong anh phải nói lí do không là em về phòng đó_Gia Hân đành ngoan ngoãn nghe lời từ từ nhắm mắt lại.

1s...2s...3s...trôi qua Gia Hân mở mắt ra, chưa kịp định thần lại thì nghe một tiếng:"Tách!"_Thiên Long đã nhanh tay chụp lại khoảnh khắc Gia Hân ngây ngô mở đôi mắt to tròn ra ngạc nhiên khi anh hôn vào má cô một cái.

-Nè anh sao có thể làm vậy? Xóa đi!_Gia Hân vội nhồm dậy định chop lấy cái điện thoại trên tay Thiên Long nhưng anh đã nhanh chóng khóa màn hình, môi nở một nụ cười ma mĩnh:

-Anh sẽ làm hình nền điện thoại

-Nè sao anh lại lừa em như vậy chứ! Thật xấu tính. Cái miệng nhỏ lên tiếng phản đối. Chụp lúc cô không hề biết gì như vậy chắc chắn là trông rất ngố. Lại còn làm cái hành động xấu hổ đó với anh nữa. Cô nhất định phải xóa nó mới được.

-Em nên từ bỏ ý định đó đi, anh khóa điện thoại rồi._Thiên Long biết Gia Hân nghĩ gì nên tốt bụng khuyên cô.

-Giữ chứ? Anh bắt nạt em. Anh cố tình chọn lúc em trông ngu ngốc nhất rồi chụp em còn làm hình nền điện thoại nữa. Gia Hân uất ức nói, mắt rung rung. Thiên Long đột nhiên cảm thấy bối rối mặc dù trước giờ khi thấy con gái khóc anh đều coi thường và cho là yếu đuối, vô dụng, đành lên tiếng an ủi:

-Nhìn em rất dễ thương. Anh cảm thấy rất đáng yêu với lại điện thoại anh luôn khóa ngoài anh ra thì không ai nhìn thấy được bức hình đó đâu

-Thật không?_Gia Hân hỏi

-Thật! Nếu em không thích anh sẽ xóa_Thiên Long gật đầu(Tg:Biểu hiện lạ... m.n ghi nhớ có j maq ra chọc ah Loq ckoì)

-Ukm thôi thôi cũng được_Gia Hân nín luôn. Thật ra cô chỉ định lừa anh một chút nhưng xem anh có vẻ rất thích tấm ảnh kia. Thôi thì giữ lại cũng được.Đành hi sinh hình tượng bản thân.(Chị làm thấy ghê hà)

-À lần trước ở bảo tàng em có thắc mắc một thứ được trưng bày đúng không?_Thiên Long mở điện thoại ra hỏi Gia Hân.

-Ukm mà sao anh biết?_Gia Hân có chút ngạc nhiên. Thiên Long không trả lời câu hỏi của cô mà giờ màn hình điện thoại ra trước mặt cô:

-Là nó phải không?

-Ukm_Gia Hân nhìn thấy thì gật đầu.

-Nó chỉ là một cái vại nhỏ để muối kim chi thôi. Nó chưa phải là bảo vật quốc gia_Thiên Long giải thích.

-Ồ...Thì ra là vậy mà bảo vật quốc gia là những vật nào?_Gia Hân gật đầu ra vẻ đã hiểu nhưng vẫn không quên hỏi thêm điều mình tò mò.

-Chúng bao gồm: bình nước với hoa văn trang trí hình mẫu đơn và hoa cúc cuối TK XII đầu TK XIII, 3 bức tranh Phật giáo từ thời Goryeo(918-1392), men ngọc bích xám xanh dạng bột, bình phong, gương đồng, tranh thủy mặc và nhiều hiện vật khác nữa_Thiên Long vừa nói vừa cho Gia Hân xem ảnh của từng hiện vật.

-Wao anh biết nhiều thật._Gia Hân thích thú nhìn cách tạo hình của từng đồ vật đã từng được người Hàn sử dụng trong quá khứ.

-Tất cả đều ở trong phòng trưng bày Freer và Sackler thuộc Viện bảo tàng Smithsonian_Thiên Long nói tiếp_Nếu có hứng thú thì xem thêm một vài thứ khác trong ipad kia_Tay chỉ về phía chiếc máy tính bàn ở trên bàn.

-Ukm_Gia Hân gật đầu đến gần bàn lấy chiếc Ipad lên.

-Reng...Reng..._Chợt chuông điện thoại của Thiên Long vang lên, Thiên Long nhìn màn hình điện thoại rồi lại nhìn Gia Hân. Gia Hân thấy vậy liền gật đầu ý nói anh có thể ra ngoài nghe.

Thiên Long nhận được cái gật đầu từ cô thì mới xoay người đi ra ngoài nghe:

-Có việc gì?

-Công ty mấy ngày nay vắng tổng giám đốc nên xảy ra chuyện lớn rồi. Số cổ phần của các cổ đông khác đều bị mua gần hết. Nếu anh không sớm về thì chức tổng giám đốc sẽ phải bầu lại. Đây cũng là ý của chủ tịch._Tiếng người thư kí vang lên gấp gáp. Có vẻ như anh ta không muốn Thiên Long bị mất chức.

-Được rồi tôi sẽ về._Thiên Long nói ngắn gọn rồi cúp máy. Lần này ba anh làm vậy là có ý gì đây? Thấy anh không còn sử dụng được nữa sao? Hay định uy hiếp anh phải làm việc gì đó?Thật rắc rối!

Thiên Long mở cửa bước vào phòng nhận ra cô nhóc kia đã ngủ từ lúc nào, chiếc Ipad vẫn chưa được mở khóa nằm trên bàn. Anh khẽ nở một nụ cười âm ỉ, một biểu hiện hiếm thấy, chân bước nhanh tới, lấy áo khoác của mình đắp cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Lựa Chọn

1h sáng(Theo giờ Việt Nam) tại công ty Thiên Long :

-Lần này ba tôi là muốn con từ chức?_Thiên Long mặt không biến sắc mà còn rất bình tĩnh nhìn người đàn ông ngồi đối diện đang hút thuốc.

-Chắc con cũng đã nghe tin từ thư kí. Ta thật không muốn chuyện này xảy ra nhưng việc con không chuyên tâm vào quản lí công ty mà đi chơi như vậy thật không tốt một chút nào. Đối với một doanh nhân thành đạt thì phải đặt công việc lên hàng đầu. Chẳng lẽ con đã quên những gì ta dạy_Người đàn ông đôi mắt thâm sâu khó đoán được ông đang nghĩ gì.

-Thật ra điều ba muốn là gì?_Thiên Long luôn là người vào thẳng vấn đề. Anh quá hiểu ba anh lần này đến tận đây gặp anh ngoài vì việc quan trọng thì sẽ không bao giờ đến gặp anh như vậy.

-Con rất thông minh và thẳng thắn nên ta nói ngắn gọn_Người đàn ông kia nhếch môi_Sắp tới có mấy lô hàng cần được vận chuyển. Con phải thực hiện phi vụ này nếu không công ty và cả tập đoàn TL đều sẽ không còn là của con.

Thiên Long đôi mắt sắc lại. Thì ra là muốn ép anh phải làm việc phi pháp. Giọng nói không một chút biến đổi:

-Con đã nói là không muốn nhúng tay vào những việc hại người nữa. Ba đừng cố gắng ép buộc con. Cho dù có trắng tay con cũng không thực hiện theo lời ba đâu.

-Con thật sự muốn mất tất cả? _Người đàn ông nheo mắt nhìn Thiên Long.

Không hối tiếc cũng như sợ hãi Thiên Long nhấn mạnh từng chữ:

-Một chút cũng không.

-Rất được! Giờ thì con đang dùng giọng điệu để nói chuyện với ta sao? _Người đàn ông tức giận, bàn tay siết lại nổi đầy gân xanh nhưng lại nhanh chóng kìm nén bản thân, nở một nụ cười nham hiểm.

-Ta đã biết trước là dùng công ty ra trao đổi với con thì sẽ không hiệu quả nên ta muốn dùng thứ khác trao đổi với con.

-Thứ ba muốn là gì? _Thiên Long nhìn ông nghi ngờ.

-Mạng sống của con nhỏ ngu ngốc mà con bỏ công việc để đi bên nó. _Người đàn ông nhếch môi đầy nguy hiểm.

-Ba! _Thiên Long không vui cao giọng

-Sao? Nếu con không đồng ý thì ta không chắc rằng nó còn sống sót để chờ về Việt Nam khi còn đang ở trong lãnh địa của ta đâu. _Giọng nói ngày một trầm thấp đầy mùi thuốc súng.

-Được. _Một từ ngắn gọn nhưng dứt khoát. Anh đã có sự lựa chọn của mình.

-Rất tốt! Xem ra con nhỏ kia cũng rất được việc. Nếu đã vậy thì một tuần nữa đến cảng Incheon chuyển hàng. _Dứt lời người đàn ông đứng dậy không quên nói một câu. _Chúc con may mắn! _Rồi xoay người bước đi chỉ còn nghe thấy tiếng giày nện xuống nền vang lên ghê rợn.

-Thiên Long, sao anh lại chấp nhận làm việc nguy hiểm đó. Không lẽ anh không biết nơi đó kiểm tra hàng rất gắt gao mà ông ta chắc chắn sẽ cho người theo dõi anh thực hiện phi vụ này. _Sau khi người đàn ông kia đi khỏi Tuấn Khải ở trong một căn phòng khác bước ra lo lắng nhìn Thiên Long.

-Anh yên tâm đi. Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc này và sẽ kết thúc nó nhanh thôi. _Thiên Long từng lời nói đầy kiên quyết như anh đã quyết định làm từ trước vậy. Có vẻ như sắp có một trận đấu ác liệt diễn ra mà không có sự can thiệp của tình thân nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Về Việt Nam

Gia Hân từ từ mở mắt cảm nhận ánh sáng xuyên qua cửa sổ rọi vào khuôn mặt của cô. Đã sáng rồi sao? Hôm qua cô thật vô ý ngủ luôn ở phòng anh rồi. Gia Hân lại thấy chiếc giường trống trải còn mình thì đang nằm trên ghế sofa cùng với chiếc áo khoác của anh. Cô vội đứng dậy chạy đến nhà tắm xem. Trống rỗng! Anh đã ra ngoài rồi sao? Không chờ cô gì cả

Gia Hân có chút buồn, làm VSCN rồi ra khỏi phòng không ngờ vừa mới đóng cửa lại gặp Hương Mai:

-Mày dậy rồi à? _Hương Mai hỏi.

-Ukm..._Gia Hân ngượng đến nỗi không dám ngẩng mặt lên. Bị phát hiện rồi còn đâu.

-À Thiên Long tự bay về tối qua rồi nên tao nói ày biết để khỏi phải thắc mắc. Anh ta tối hôm qua sang phòng nói với tao đưa ày cái này. _Hương Mai nói rồi đưa cho Gia Hân một cái gối ngủ chữ u hình con heo.

-Ôi trời. Anh ày kiếm cái gối này ở đâu ra vậy? _Gia Hân cầm lấy cái gối mà trong lòng tức giận. Ý nói cô ham ngủ đây mà. Còn là cái hình này nữa cô tình chọc tức cô đây mà. Về mà không nói với cô một tiếng thật là khiến người ta thấy ghét. Gia Hân mặt đen sì sì bước đi trước.

-Ở con nhỏ này có bạn trai quan tâm thế còn muốn gì nữa? _Hương Mai nhìn theo nói.

-Có chuyện gì? _An Nhi cùng Hoàng Huy bước ra thấy vậy thì hỏi.

-Con nhỏ Hân được bạn trai quan tâm đưa cho gối ngủ khi lên máy bay mà còn làm mặt giận. Đúng là khó ưa. _Hương Mai không vui trả lời mà không hề

hay biết sắc mặt ai đó đang biến đổi. Hoàng Huy nhìn cái gối trên tay Gia Hân mà muốn chạy đến giật phăng nó xuống.

8h sáng mọi người đã tập trung tại sân bay để về nước.

Về đến Việt Nam, Gia Hân cùng Hương Mai và An Nhi tự bắt Taxi về nhà.

-Nè mấy chị đi Hàn Quốc có gì vui không? _Gia Ân cùng ba người kia đến một quán trà sữa tám chuyện một chút.

-Em không biết chứ tụi chị được cảnh sát Hàn khen vì dùng cảm bắt cướp đó _Hương Mai uống ngụm trà sữa rồi tự hào kể.

-Trời ghê vậy ta. Ai đứng đầu vậy ta? _Gia Ân biết rồi mà cố tình ra vẻ thắc mắc hỏi nhưng mắt không ngừng nhìn về phía An Nhi.

-Gi?Sao nhìn chị? Chị chỉ lái xe thôi còn tụi nó tự biên đó chứ _An Nhi suýt nữa thì sặc trà sữa với cái nhìn của Gia Ân.

-Uà em có nói gì đâu _Gia Ân cười ranh mãnh _Lộ rồi nha. Biết ngay là chị đầu xỏ mà. Đi chơi mà quậy vậy hả trời. Thiệt bó tay lun

-Haha. Không những vậy mà còn bị lộ chuyện làm con gái luôn đó _Hương Mai cầm ống hút quơ quơ trước mặt miêu tả rồi cười.

-ASSS. Cái con này mày không nói là không được hả _An Nhi bức mình gắt còn liếc Hương Mai mấy cái.

-Trời còn có vụ đó nữa hả? _Gia Ân buồn cười nhìn An Nhi chợt nhận ra này giờ chỉ có nói chuyện với Hương Mai và An Nhi mà không thấy Gia Hân nói gì thì quay sang gọi _Chị hai, chị sao vậy? Này giờ cứ im lặng hoài.

-Hả..À ờ không có gì. _Gia Hân giật mình vội quay lại với li trà sữa đang uống dang dở.

-Sao mày cứ cầm cái điện thoại hoài vậy bộ chờ tin nhắn của ai à? _An Nhi tin mắt nhận ra hỏi.

-Chắc nhớ anh Thiên Long rồi _Hương Mai trả lời thay làm Gia Hân sặc:

-Khụ..Khụ... Làm gì có. Tao quen tay thì cầm thôi. _Vội phủ nhận.

-Trời có thì nói đại đi có ai nói gì đâu _Hương Mai bừa môi _Nhớ rồi chứ gì?

-Mày đừng nói bậy! _Gia Hân trừng mắt nhìn Hương Mai.

-Gi nữa đây? Chị Hân có bạn trai rồi sao? _Gia Ân ngạc nhiên nhìn Gia Hân.

-Thì là vậy đó. Cái tên đó hơn chị mỗi cái chiều cao vậy mà cướp được con Hân mới hay chứ _An Nhi tò về không vui nói.(Chắc vậy k chị?)

-Chém quá đó _Hương Mai trêu

-Tao nói đúng mà _An Nhi vẫn không chịu thua thiệt cãi lại.

-À có phải là cái anh hay đến nhà chờ chị em đi học không? _Gia Ân nhớ ra liền tò mò hỏi.

-Chắc vậy rồi _Hương Mai đặt li trà sữa xuống.

-Nè mấy người làm gì mà đem chuyện của người ta ra bàn tán hoài vậy. Ba tao mà biết là chết mất _Gia Hân vội ngăn cuộc nói chuyện đang đi quá ranh giới.

-Trời vậy là anh ấy không nói gì cho chị biết sao? Sáng nay anh ấy đến nhà mình nói chuyện với ba mẹ nè. Cái gì mà sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ chị, kèm chị học còn gì mà tốt nhất là hạn chế cho chị ra ngoài đi chơi. _Gia Ân vui miệng kể ra _Lúc đầu em cũng thấy lạ khi bạn bè mà quan tâm quá mức nhưng giờ mới biết anh ấy là người yêu của chị nha.

-Cái gì? Còn có truyện đó nữa hả _Gia Hân kinh ngạc hét lên. Ngay cả An Nhi và Hương Mai cũng ngạc nhiên nhưng không đến nỗi mất hình tượng như Gia Hân.

-Cái con này người ta nhìn kìa _An Nhi không vui nhắc nhở.

-Ồ...Mà nói thiệt hay nói chơi vậy? Anh ấy dám đến nói chuyện với ba sao? _Gia Hân vội hạ giọng hỏi.

-Ukm. Em nói giỡn làm gì _Gia Ân biểu hiện không hề nói dối.

-Trời ơi. Anh ấy khủng chắc. Lần này chị chết chắc rồi _Gia Hân khóc không ra nước mắt.

-Chị làm gì mà cuống lên vậy? Em thấy ba mẹ đồng ý mà không hề tức giận gì hết á _Gia Ân buồn cười nhìn cô chị gái.

-Thật không? Ba không giận hả _Gia Hân giờ mới bình tĩnh hỏi lại. Thật làm cô sợ muốn chết!

-Haha nhìn con Hân kia. Yêu đương vụng trộm là vậy!_Hương Mai nhìn Gia Hân cười chọc một câu.

-Hừ. Tao muốn chắc_Gia Hân bực mình.

-Thôi dẹp chuyện này qua đi. Tao thấy lạ đó tự nhiên tên đó về trước tụi mình chắc có việc gì đó gấp lắm._An Nhi về nghỉ ngơi nói.

-Thì công ty lâu ngày không có ai quản lí cũng đâu có tốt nên phải về sớm chứ_Hương Mai thì lại cho là bình thường.

-Em thì không nghĩ vậy. Nếu chỉ là muốn về quản lí công ty thì đợi mai đi cùng mọi người cũng được mà._Gia Ân suy luận.

-Vậy ý mọi người là sao?_Gia Hân khó hiểu hỏi.

-Chỉ có thể là anh ta muốn giấu mày và giấu mọi người nên mới về một mình trước_An Nhi ra về một thám tử.

-Cũng có thể. Lúc tối hôm qua tao thấy anh ấy nhận điện thoại mà không muốn tao nghe thấy_Gia Hân nhớ lại việc tối hôm qua.

-Vậy chuyện mà Thiên Long muốn giấu mọi người là gì?_Hương Mai tò mò hỏi

-Chỉ có một khả năng là anh ta đã có đối tượng mới_An Nhi cong môi kết luận.(Trời đa nghj wa' ời đó)

-Không phải chứ Thiên Long hình như không phải loại người đó đâu_Hương Mai lên tiếng phủ nhận đầu tiên.

-Mày chỉ có thể nói là hình như chứ đâu có chắc chắn là anh ta không như vậy. Con trai bây giờ ghê lắm, thay bồ như thay áo thôi._An Nhi đưa ra lí lẽ của mình.

-Trông anh ấy đẹp trai vậy mà chắc con gái theo nhiều lắm_Gia Ân cũng có ý nghĩ giống An Nhi

-Thấy chưa ngay cả Gia Ân còn nghi ngờ nữa mà_An Nhi thấy có đồng minh liền nói thêm

-Thôi mày đừng nói lung tung con Hân nó đã bị một lần rồi không lẽ xui xẻo lặp lại lần hai sao_Hương Mai nhìn Gia Hân khuôn mặt biến thành hoang mang thì vội trách An Nhi.

-Gia Hân tao chỉ là suy luận mày không sao chứ?_An Nhi quay sang nhìn Gia Hân hỏi.

-Ồ không có gì. Tao luôn tin tưởng Thiên Long._Gia Hân khó khăn nói.

-Nếu vậy thì để tụi tao ra tay điều tra mày cứ ở nhà đợi kết quả_An Nhi nhìn Gia Hân nói tiếp.

-Uhm Tùy tụi mày_Gia Hân uống một ngụm trà sữa ổn định lại tinh thần.

Còn An Nhi thì nở một nụ cười, thầm nghĩ:"Thiên Long lần này lần này xem anh giải quyết việc ghen tuông này ra sao. Tội xem anh có xứng với nhỏ Hân hay không"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Điều Tra

Thiên Long vừa lái xe vừa gọi điện ẹ anh:

-Con muốn mua số cổ phần của mẹ trong công ty TL.

-Thiên Long sao con lại muốn mua?_Mẹ anh đang được massage thì anh gọi đến lại còn nói là muốn mua cổ phần làm cho bà ngạc nhiên hỏi.

-Mẹ đừng hỏi. Con biết bây giờ ông đang giận mẹ nên sẽ cắt thẻ của mẹ trong một hai ngày nữa thôi. Mẹ đang rất cần tiền có phải không?_Thiên Long nhếch môi. Anh đã sớm biết được mọi việc.

-Sao...Sao con biết?_Mẹ anh kinh ngạc lắp bắp nhưng nhận ra người phục vụ đang nhìn mình thì vội lấy lại sự bình tĩnh nói_Con đã biết thì mẹ cũng không giấu. Chỉ cần con nói bà về Hàn Quốc thì mẹ sẽ bán số cổ phần đó cho con. Bây giờ ông con đang làm ầm cả lên đây này.

-Được, một lát nữa thư kí của con sẽ bí mật gặp mẹ, nếu xong việc tiền sẽ được chuyển vào tài khoản và bà cũng sẽ về Hàn Quốc nhưng mẹ không được để lộ chuyện này cho ai biết.

-Được rồi. Hai ngày nữa là phải có đó nghe chưa _ Mẹ anh đồng ý không quên nhắc nhở

-Không thành vấn đề! _ Thiên Long nói rồi cúp máy, lái xe ghé vào một quán coffee, nơi anh có một cuộc hẹn.

Thiên Long vừa vào quán thì cũng là lúc một chiếc xe khác dừng cách đó không xa.

-Giờ sao? _ Một cô gái đeo kính râm, mặc một chiếc đầm xòe màu xám tro vô cùng sang trọng quay sang nhìn cô gái bên cạnh.

-Thì xuống xe theo dõi tiếp chứ sao _ Khác với cô gái kia, cô gái này có gu ăn mặc khá "chất": mũ lưỡi trai đội sụp xuống để che đi đôi mắt, áo kẻ caro đi liền với quần jean rách gối và đôi boot xanh.

-Ok _ Cô gái kia gạt đầu rồi xuống xe. Cả hai cô gái đều bước vào quán, đang định đi đến một bàn trống thì cô gái đeo kính râm tưởng mình nhìn nhầm thì tháo kính ra.

-Ê này làm gì vậy? Tính để bị lộ à _ Cô gái đi bên cạnh bực mình nhắc nhở.

-Mày xem kia là ai? Không phải là Gia Ân đó chứ? _ Cô gái kia thì chẳng mấy may gì đến lời nhắc nhở của bạn mà chỉ tay về phía một cô gái ngồi trong một góc khá khuất, đeo mắt kính cận, mái tóc ngắn bù xù, người ăn mặc lờ lờ, lệch théch, nhìn kĩ thì còn thấy mấy nốt ruồi trên mặt rất là "có duyên"

-Nó chứ ai _ Cô gái kia mặc dù bất ngờ nhưng không phủ nhận.

-Nè Ân em tới đây làm gì vậy? _ Nghe vậy thì cô bạn liền chạy tới chỗ Gia Ân hỏi.

-Hả? Chị Hương Mai? Chị cũng ở đây à? Em đang theo dõi bạn trai chị Hân _ Gia Ân cũng không giấu diếm gì nói ra luôn.

-Trời cái con nhỏ này hóa trang còn tài hơn chị nữa. Không nhìn kĩ chắc tưởng con nhỏ quê mùa nào chứ _ Hương Mai trêu chọc.

-Hihi _ Gia Ân cười _ Mà nhờ hóa trang vậy mà em mới hiểu được nỗi khổ của người không có nhan sắc

-Hả? Sao? _ Hương Mai tò mò hỏi.

-Thì em đi taxi của một anh quen mà anh không nhận ra, nói chuyện cộc cằn thô lỗ mà còn cật cổ nữa.

-Trời! Cũng khổ thiệt. Mà em còn đỡ hơn chị. Chị đi chung xe với con Nhi còn khổ hơn. _ Hương Mai nhắc tới là rùng mình như vừa trải qua một chuyện kinh hoàng.

-Sao chị Nhi mới mua xe à? Sướng vậy! _ Gia Ân làm vẻ mặt ngưỡng mộ.

-Sướng gì? Mém nữa là bay vào giải phân cách nằm chơi luôn chứ ở đó mà sướng _ Hương Mai kể _ Bữa bắt cướp thấy lái cũng được nên nó mua xe để lái luôn. Xe 4 bánh mà nó làm như xe 3 bánh như hôm bữa không bằng. Lần sau chắc không dám đi chung nữa.

-Haizz kể ra thì chị cũng khổ giống em _ Gia Ân thở dài, một biểu hiện hiếm thấy ở một cô bé luôn yêu đời.

-Nè hai cái đứa kia đi điều tra mà ở đó tám chuyện hoài vậy đó hả _ An Nhi bực mình gắt. Thật ra là thấy mất tự tin khi bị Hương Mai kể vụ hồi nãy với Gia Ân.

-Eh? Đối tượng khả nghi tới rồi kìa _ Gia Ân chỉ về phía bàn Thiên Long khiến An Nhi và Hương Mai cùng đồng loạt quay về phía sau nhìn. Đúng như lời Gia Ân nói có một cô gái đoan trang đang ngồi cùng bạn với Thiên Long.

-Trời không lẽ chuyện này là có thật? Đề tao qua xem mới được _ Hương Mai bực mình hùng hổ định xông tới bàn Thiên Long (Chời chị này làm như ik bất gian k bằng) nhưng bị An Nhi ngăn lại mắng:

-Mày định làm gì?

-Thì qua đó ngồi nghe coi hai người đó nói chuyện tình cảm gì _ Hương Mai trả lời khó chịu nhìn An Nhi _ Mày đừng ngăn tao!

-Trời con khùng này. Minh chỉ cần ngồi đây canh hai đứa đó thân thiết rồi chụp một tấm là được mà. _ An Nhi kiên nhẫn giải thích.

-Đừng đó chị Mai coi chừng không có gì là mình quế á _ Gia Ân cũng khuyên ngăn.(Chị Ân nc zt ghê!)

-Hừ, nếu mà lâu quá là tao qua đó luôn đó _ Hương Mai tuy không muốn nhưng vẫn ngồi xuống quan sát.

Về bàn của Thiên Long và cô gái kia vẫn không hề hay biết gì:

-Em hẹn chị ra đây là có chuyện gì? _ Cô gái ngồi đối diện với Thiên Long là một cô gái rất đẹp, dịu dàng và thùy mị, một nét đẹp khiến chàng trai nào

cũng phải xao xuyến thế nhưng anh chẳng đổi diện lại không hề bối rối mà bình thản như đang nói chuyện với một người bình thường, thậm chí là còn có một chút lạnh lùng, cất lời dứt khoát, ngắn gọn :

-Chị Hà, tôi muốn cùng chị trao đổi mua bán về số cổ phần trong tập đoàn TL mà chị có được.

-À thì ra em gặp chị là vì chuyện này. Chị có 8% mà cũng có sức hấp dẫn với em đến vậy sao? _Cô gái tên Hà giọng nói nhẹ nhàng có chút bất ngờ.

-Tôi muốn chị giữ kín giao dịch này_ Thiên Long không có ý sẽ giải thích chuyện mình mua cổ phần của cô gái kia.

-Được rồi nhưng mà em lúc nào cũng vậy ngay cả với chị họ mà cũng lạnh nhạt như vậy_ Ngọc Hà có chút thất vọng vì cho dù cố gắng thì cô cũng không thể thân thiết được với Thiên Long.

-Hợp đồng đây_ Thiên Long nhanh chóng đưa ra hợp đồng cùng bút, chứng tỏ anh chẳng có hứng thú gì muốn nói chuyện với cô chị họ này nữa.

-Xem kìa mới gặp mà đã định đi rồi sao. Từ từ rồi chị kí_ Ngọc Hà có chút buồn nói.

-Chị muốn sao? _Thiên Long không vui hỏi.

-Nói chuyện một chút được không? Lâu ngày không gặp chị có nhiều điều muốn hỏi em lắm đó. _Ngọc Hà nở một nụ cười thiên thần làm bao chàng trai trong quán phải ngoái nhìn nhưng Thiên Long thì chán nản:

-Chị muốn hỏi gì?

-Em đã có bạn gái chưa? Có cần chị giới thiệu không?_Ngọc Hà tò mò hỏi nhân tiện giới thiệu_ Bạn chị có rất nhiều, bọn họ đều rất giỏi về kinh doanh lẫn việc nấu ăn lại xinh đẹp, hiền từ, đạo đức lại con nhà có học và địa vị...

Còn chưa nói hết thì bị Thiên Long ngắt lời:

-Không cần chị quan tâm_ anh chẳng muốn trả lời còn nói thẳng_ Nếu chị còn tiếp tục vấn đề nhàm chán này thì tôi sẽ tìm cổ đông khác.

-Thôi được rồi. _Ngọc Hà biết Thiên Long rất lạnh lùng và quyết đoán nên đành chấp nhận bán cổ phần. Hiếm khi có cơ hội tạo sự thân thiết với Thiên Long và được nói chuyện với anh nên cô không muốn lỡ mất nó. Cầm bút nhẹ nhàng kí vào giấy.

-Tốt! Tiền tôi sẽ nhanh chóng chuyển vào tài khoản cho chị_ Thiên Long nhanh chóng đứng dậy bước đi.

-Khoan đã chị ..._Ngọc Hà vội đuổi theo không may va vào người phục vụ làm nước trái cây đổ hết vào áo, cả người ngã xuống nền. Thiên Long dừng bước, không vui xoay người lại nhìn thấy Ngọc Hà bị xô té đến thảm thương, cả người toàn nước trái cây. Dù sao cũng là chị họ, không thấy thì không sao mà thấy rồi thì phải giúp thôi.(Ah Loq suy nghĩ trẻ kon. Lây chị Hân nè!)

-Tôi xin lỗi! Tôi thành thật xin lỗi quý khách_ Người phục vụ vội cúi đầu rồi ríu rít xin lỗi. Thiên Long nhún mày bước đến gần cô chị họ, bắt đầu đỡ cô lên giọng cực khó chịu:

-Cô chỉ biết đứng đó xin lỗi mà không đỡ khách dậy?

-A, dạ...tôi xin lỗi_ Cô phục vụ giờ mới hiểu ra vội tới đỡ Ngọc Hà lên, dùng khăn lau vệt nước trên áo Ngọc Hà.

-Đây là khăn lau bàn cô tính dùng nó lau cho chị tôi?_ Thiên Long cau mày nhìn cô phục vụ đầy tia nguy hiểm.

-A, tôi xin lỗi, tôi quên mất...thành thật xin lỗi quý khách_ Cô phục vụ nghe Thiên Long nói thì mới để ý trên tay mình là khăn lau bàn lại cúi đầu nói xin lỗi.

Ngọc Hà thì một chút tức giận cũng không biểu hiện mặc dù chiếc áo này đáng giá ngàn đô nhưng thấy Thiên Long quan tâm cô như vậy thì nó bị hư cũng đáng. Lúc nghe Thiên Long cất lên hai chữ chị tôi đầy bệnh vực và quan tâm như vậy lòng Ngọc Hà vui mừng chưa từng thấy.

-Cô còn đứng đó được sao? Còn không mau lấy khăn giấy ra đây_ Thiên Long mất kiên nhẫn với cô phục vụ ngu ngốc này, lớn tiếng quát. Thật là làm mất thời gian của anh. Bây giờ đáng ra anh đã có thể đi chơi cùng với "quả chanh" của anh rồi mà còn phải vướng vào ba cái chuyện phiền phức này thật khiến anh bức mình vô cùng. Mọi người trong quán bắt đầu chú ý đến họ.

-Thiên Long thôi được rồi chỉ là một cái áo thôi. Chị mua cái khác là được mà_ Ngọc Hà vội can ngăn mặc dù trong lòng không ngừng muốn Thiên Long bệnh vực cô nhiều hơn nữa.

-Chúng tôi thành thật xin lỗi đã để quý khách phải gặp rắc rối. Cô phục vụ này chỉ mới vào làm hôm nay. Chúng tôi sẽ đền bù thiệt hại ngay._ Quản lí quán thấy tình hình không ổn thì ra mặt xin lỗi không quên nhắc nhở cô người làm của mình._ Cô phải cẩn thận chứ.

-Thật là tốn thời gian_ Thiên Long không thèm nhìn người quản lí lấy một cái liếc Ngọc Hà rồi quán luôn.

-Gì chứ? Sao mà bệnh cô ta quá vậy? _Hương Mai mặc dù từ xa không nghe thấy cuộc nói chuyện giữa bọn họ nhưng thấy Thiên Long ân cần đỡ cô gái kia lên còn lớn tiếng với cô phục vụ nữa thì không khỏi bức mình thay.

-Cô phục vụ kia thật là tội nghiệp. Đúng là người không có tiền thì luôn phải chịu uất ức_Gia Ân lên tiếng thương cảm cho cô gái đang bị người quản lý quán mắng.

-Haha. Tao đã chụp được mấy bức hình thân mật giữa hai bọn họ. Thiên Long xem lần anh còn hổng hách được không_An Nhi thì mặc kệ mọi việc vừa diễn ra, chỉ cười thỏa mãn với mấy bức ảnh vừa chụp được, thầm nghĩ đến nhà Gia Ân thì phải thêm "gia vị" vào cho nhỏ chia tay với Thiên Long luôn. (Ác quá chị ơi!)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chiến Tranh Lạnh

-Hai chị ăn bánh với uống nước nè_Gia Ân mang bánh mới nướng và nước cam ép mới pha để lên bàn cho Hương Mai và An Nhi rồi ngồi xuống giường xem biểu hiện của Gia Ân khi cầm trên tay tấm ảnh An Nhi mới chụp hồi sáng.

-Gia Ân lần này là tao không bênh Thiên Long nữa. Anh ta quá đáng lắm rồi. Rõ ràng là cô gái kia hấp tấp không cẩn thận đụng phải cô phục vụ vậy mà anh ta đi quát mắng cô phục vụ. Thái độ bênh vực cô gái đó làm cho tao phát ghét._Hương Mai vừa ăn bánh vừa tức giận nói suýt nữa thì mắc nghẹn, cũng may Gia Ân lấy nước cam đưa cho cô."Chị bình tĩnh đi"

-Mày cũng thấy qua bức hình rồi đó. Hai người đó thân mật với nhau như vậy là thật không tin mày hỏi nhỏ Ân đi_An Nhi lên tiếng.

-Em cũng đến sao?_Gia Ân ngạc nhiên quay sang nhìn cô em gái.

-Ukm... Thật ra là em cũng đến đó chứng kiến hết mọi chuyện. Cô gái đó có vẻ không phải là quan hệ bạn bè bình thường_Gia Ân gượng cười nói.

-Lần này mày phải xử lý anh ta vì cái tội lăng nhăng đi._Hương Mai vừa ăn bánh vừa nói_Chứ không thể để anh ta cứ nhờn nhờ chơi bời như vậy(Chời ơi ah Loq có làm j ầu)

-Không thì chia tay luôn đi_An Nhi thêm vào(Lại dc chị này nữa)

-Em thấy cũng đừng vội nhận định anh ấy có người mới quá sớm. Em nghĩ chị nên nói chuyện với anh ấy thử xem_Gia Ân đưa ra lời khuyên đứng đắn.

-Còn nói chuyện gì nữa chứ. Chúng cứ rành rành ra đó rồi mà_An Nhi lại cho rằng mình đúng.

-Đúng đó. Lần này mày phải lấy lại danh dự cho cô phục vụ kia mới được_Hương Mai tức giận nhai bánh nói.(=_=' Chị này khj nào cùn người phục vụ.)

-Thôi tụi mày về đi tao muốn ở một mình_Gia Ân im lặng này giờ cuối cùng cũng lên tiếng.

-Ukm vậy thôi tụi tao về_An Nhi nói rồi kéo Hương Mai ra ngoài, Hương Mai lo lắng nhìn Gia Ân nhưng An Nhi lại nói:"Không sao đâu để nó tự suy nghĩ"

-Thôi em cũng ra ngoài nha. Chị cũng đừng suy nghĩ lung tung_Gia Ân nói rồi mang khay thức ăn ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Gia Ân vừa đóng cửa lại Gia Ân đã nhìn lại tấm ảnh trên tay, môi nở một nụ cười:

-Góp độ rất đẹp! Rất thân mật! Là hẹn hò! Lại còn bênh người ta. Á Thiên Long anh là tên khốn! Tôi ghét anh! Anh dám đi chơi với người con gái khác. Đồ tồi! Anh chết đi, chết đi_Vừa la hét vừa xé nát tấm ảnh trên tay(Tội nghiệp e ảh, e ầu có tụi tìh ckj)

-Hello my dear ..._Còn bạn trút giận lên tấm ảnh thì tiếng chuông điện thoại vang lên(bài My dear của Park Shin Hye)

Gia Ân nhìn lên màn hình điện thoại. Quả nhiên là Thiên Long gọi đến.

-Anh gọi tôi làm gì? Anh vẫn chưa biết tôi đã phát hiện chứ gì? Anh tưởng tôi là con ngốc chắc? Cho anh gọi tôi tôi luôn tôi cũng không bắt máy_Nói rồi làm ngo coi như không nghe thấy gì. Hai cuộc, ba cuộc rồi năm cuộc gọi nhờ. Cuối cùng chiếc điện thoại cũng nằm im.

-Gi? Im luôn rồi sao?_Gia Ân ngạc nhiên nhìn chiếc điện thoại nhưng rồi lại tỏ ra bức mình_Anh không quan tâm chứ gì? Tốt thôi tôi cũng không thêm mong anh gọi nữa_Sau đó nằm xuống giường định đánh một giấc.

Nhắm mắt rồi lại mở mắt nhìn lên trần nhà, lẩn qua lẩn lại trên giường, ôm con Draemon bông trên tay mà lòng trần trọc không ngủ được. Nói đúng hơn

là cô đang chờ anh gọi lại nhưng vẫn chưa nghe thấy động tĩnh gì, Bực mình ngồi bật dậy:

-Nè anh ngon lắm! Tôi nói không gọi là không gọi luôn sao? Cái tên khốn nhà anh bỏ tôi đi chơi với người khác. Cái đồ đáng ghét. Anh chán tôi rồi chứ gì? Đừng tưởng tôi mong anh gọi điện thoại. Nói cho anh biết anh có gọi tôi cũng không thèm sờ tới điện thoại đâu nghe chưa... _Còn chưa xong màn tự kỉ thì một lần nữa điện thoại lại đổ chuông. Gia Hân vội cầm điện thoại lên xem nhưng rồi thất vọng:"Sao lại là nhỏ Mai chứ?" _Sau đó một mõi nằm xuống giường, ngủ quên lúc nào cũng không hay.

Một lát sau:

-Cốc!Cốc!_Tiếng gõ cửa vang lên đều đặn. Gia Hân mặt ủ rũ đi ra mở cửa thì thấy Gia Ân, chán nản hỏi:

-Em gọi chị có chuyện gì?

-Có anh Long đến nhà. Anh ấy nói muốn gặp chị..._Gia Ân khó xử nói.

-Cái gì? Anh ấy đến sao? _Gia Hân vui mừng mở to mắt hỏi(tĩnh ngữ nun) nhưng lại nhớ ra trò chơi chiến tranh lạnh của mình nên làm như không thèm để ý nói_Nói anh ta về đi chị không muốn gặp anh ta nữa. _Sau đó vào phòng, đóng sầm cửa lại.

15' ở trong phòng nghe ngóng nhưng Gia Hân không nghe thấy gì, sốt ruột mở cửa hé hé nhìn ra ngoài. Không thấy ai cô lại mở cửa đi ra. Chắc là anh vẫn còn ở phòng khách. Nghĩ vậy cô rón rén bước xuống nhà, tới phòng khách cô cẩn thận nấp vào tường rồi mới từ từ ló đầu ra xem. Không có ai!

Gia Hân khó hiểu đi xuống dưới vòng bếp nhìn thấy Gia Ân đang ngồi ăn bánh thì hỏi:"Thiên Long đâu?"

-Huh?_Gia Ân bất ngờ bị hỏi thì ngạc nhiên nhìn chị sau đó thản nhiên trả lời_Anh ấy về rồi.

-Trời ơi!_Gia Hân bực bội vò rối mái tóc rồi khó chịu bước lên phòng.

-Chẳng phải chị nói anh ấy về sao? Thật là kì nha _Gia Hân khó hiểu nhìn người chị đang tức giận vô cớ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Lần Đầu Tặng Quà

Thiên Long hớn hờ mang theo con gấu bông to dùng trên tay đến nhà Gia Hân định là sẽ tạo bất ngờ cho cô. Hôm qua anh gọi cô thì cô không bắt máy, đến nhà mà cô lại không muốn gặp anh, chắc là giận anh không nói với cô mà đã về Việt Nam trước. Anh cũng chỉ vì không muốn phá giấc ngủ của cô vậy mà cũng giận.

Nhưng không sao hôm nay chắc chắn cô sẽ hết thôi vì con gái ai cũng thích thú bông cả.

Ở trong nhà Gia Ân đang nghe điện thoại:"Một lát nữa tôi sẽ đến. 30' nữa mới tới giờ quay mà đúng không?"

-Kính coong!Kính coong_Tiếng chuông cửa vang lên.

-Vậy nha, bây giờ tôi đang bận _Gia Ân nói rồi cúp máy chân bước đến cổng, mở cổng ra thì thấy Thiên Long, ngạc nhiên hỏi:

-Anh lại tới làm gì?

-Gia Hân đâu?_Thiên Long hỏi.

-Chị ấy đi học rồi ạ _Gia Ân trả lời mắt nhìn con gấu bông dễ thương trên tay anh thì không khỏi tò mò thăm ngẫm:"Định tặng chị hai sao?"

Thiên Long nghe Gia Ân nói vậy thì thất vọng định quay người trở lại xe thì Gia Ân lên tiếng:

-Khoan đã. Em có chuyện muốn hỏi anh...

Thiên Long nháu mày khó hiểu quay người lại nhìn Gia Ân

-Vào nhà một lát đi _Gia Ân mở rộng cổng cho Thiên Long vào

Ở trường Bright Star bây giờ khắp nơi đều là những lời bàn tán:

-Tao nghe mấy đứa đi cùng tour với Thiên Long kể lại là con nhỏ Gia Hân lẳng lơ đột trước nói yêu Nam lúc đi Hàn lại nói yêu Thiên Long_N1

-Trời vậy là mày không biết đó hả? Nam gì mà Nam. Con nhỏ đó tên thật là An Nhi. Nó giả trai lừa tụi mình đó_N2

-Nó còn đòi ở chung phòng với Hoàng Huy nữa kìa_N3

-Đúng đó.Mục đích là tiếp cận hot boy trường mình_N4

-Còn cái con nhỏ Hương Mai nữa lúc nào cũng bám lấy coolboy Hoàng Anh hết. Thật là tức mà_N5

...pla...pla...(Dạo này mấy em báo là cái truyền miệng có vẻ rất bận rộn ha. Ik àu cũn ns dc mấy người k thấy môi miệng à?)

Gia Hân, An Nhi và Hương Mai vừa vào trường là phải nghe những lời bàn tán không hay đó. Gia Hân thì đã quá quen với lại cô chỉ đang suy nghĩ về chuyện của Thiên Long. Còn Hương Mai, An Nhi thì lại vô cùng khó chịu. Có lúc đi ngang qua bọn nói xấu An Nhi muốn xông vào thì bị Hương Mai ngăn lại.

Vào đến lớp mà tiếng xôn xao vẫn chưa hết, thậm chí còn có cả những ánh nhìn không mấy thiện cảm từ các cô bạn nữ khiến Gia Hân đã khó chịu (ghen tuông) lại thêm bức bối. Gia Hân vừa vào chỗ ngồi đã lấy sách vở ra ôn bài. Bây giờ ai mà trêu cô chắc chắn cô sẽ nổi cáu. Vậy mà có người không biết đã ngu ngốc đến chộc cô:

-Hey mới sáng sớm mà làm gì mặt đen sì như than vậy_Gia Bảo lại gần Gia Hân hỏi.

-Bốp!_Gia Bảo may mắn được hôn cuốn sách trên tay Gia Hân.

-ASSS.Cái con nhỏ này không biết đau hả_Gia Bảo diễn người hét toáng lên xoa xoa cái mặt của mình làm đám fan đều phải nhìn anh quan tâm, hỏi han đủ thứ rồi thì lờm liếc, nói xấu Gia Hân. Cả lớp đang ồn ào thì:

-Oh trời Thiên Long đang đến lớp mình kìa. Còn mang theo một con gấu bông to nữa_G1 chạy vào lớp sung sướng hét lên.

-Đâu đâu_G2 ngạc nhiên cùng vui mừng hỏi.

-Không biết là tặng ai vậy nhỉ_G3

-Còn ai vào đây nữa? Là cái con nhỏ xấu xí mà không biết thân phận kìa kìa_G4 bêu môi khinh bỉ liếc Gia Hân

-Trời tưởng ai. Nếu là nhỏ đó thì tao không mong. Anh Long đúng là bị nó dụ rồi_G5

-Tụi mày nói ai_An Nhi bức xúc lên tiếng.

-Thôi đi An Nhi_Hương Mai ngăn lại.

Đúng lúc này Thiên Long bước vào lớp, trên môi nở một nụ cười tiến đến phía Gia Hân. Đây là lần đầu tiên anh tặng quà cho người khác, lại còn là con gái nữa, Thiên Long cảm thấy rất vui mừng và phấn khởi.

-Gia Hân tặng em. Ngày mới tốt lành!_Đôi tay đưa con gấu bông đến trước mặt Gia Hân.

1s

2s

3s

Con gấu bông vẫn yên vị trên tay Thiên Long mà không được đón nhận. Cả lớp đang yên lặng lại bắt đầu xôn xao:

-Lại làm giả rồi_N1

-Được cold boy trường mình tặng quà như vậy còn làm phách_N2

-Nó tưởng nó ngon lắm chắc_N3

-Nó làm gì xứng với anh Long_N4

Gia Hân nghe những lời bàn tán thì đứng bật dậy, hất con gấu bông xuống đất, tức giận nói:

-Đủ rồi! Anh đừng có làm như là mình quan tâm tôi. Anh nghe thấy rồi đúng không? Tôi không xứng với anh. Chỉ có cô gái kia là xứng với anh thôi. Anh đi mà quan tâm cô ta đi_Nói rồi chạy đi. Mọi người lại bắt đầu nhìn nhau xôn xao. Hương Mai tới gần Thiên Long cất tiếng:

-Anh làm gì thì tự mình hiểu đi_Sau đó cũng đi ra ngoài cùng An Nhi

Khác với suy nghĩ của Hoàng Huy và Gia Bảo khi đã chứng kiến mọi việc, Thiên Long lại vui vẻ vô vùng khi bị Gia Hân từ chối nhận quà.

Đúng như lời Gia Ân nói Gia Hân đang ghen lại còn ghen với chị họ của anh nữa. Thật là dễ thương. Bây giờ thì anh sẽ về nhà chờ đợi cô nhóc này sẽ nói lời xin lỗi khi dám từ chối quá của anh. Thiên Long nhặt con gấu dưới nền lên, phúi bụi, mỉm cười thầm nghĩ:"Quả chanh ối là quả chanh. Em mà cũng biết ghen. Chiều nay đảm bảo lại qua nhà anh đòi lại gấu bông thôi"_Sau đó xoay người bước đi như vừa trải qua một chuyện vô cùng hạnh phúc khiến mọi người cùng nhìn theo khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Phạt

Trên đường đi học về:

-Gia Hân thôi đừng có buồn nữa. Anh ta không đáng để mày buồn đâu_Hương Mai vừa đi vừa an ủi. Suốt cả ngày học hôm nay Gia Hân cứ buồn bực mãi.

-Nghe lời con Mai đi. Có gì đâu mà phải buồn. Cùng lắm là chia tay thôi_An Nhi cũng động viên(chị này động viên hay thật, bn bè mà thế đó hả? Xúi ng' tar chia tay hoài)

-Ukm..Tao biết rồi_Gia Hân chán nản gật đầu. Nói thì dễ nhưng thật ra làm rất khó. Cô cứ luôn nghĩ về anh mãi thôi. Cứ nghĩ tới cảnh mà anh và cô gái kia tay trong tay cùng nhau đi chơi, ăn uống, mặc áo cặp rồi cùng làm nhiều chuyện khác nữa là cô như muốn điên lên. Khó chịu vô cùng. Tối qua mất ăn mất ngủ cũng vì chuyện này. Thật là bức bối! Cứ mãi suy nghĩ vẩn vơ đến nhà lúc nào mà cũng không biết để Hương Mai phải nhắc:

-Tới nhà rồi kia, mày vào đi

-Ukm_Gia Hân gật gù rồi đi vào như người mất hồn.

An Nhi cùng Hương Mai nhìn nhau lắc đầu.

-Chị hai chị về rồi à? Con gấu đâu?_Gia Ân vừa thấy Gia Hân về liền chạy ra hỏi.

-Con gấu gì?_Gia Hân khó hiểu hỏi.

-Thì con gấu anh Long tặng_Gia Ân thân nhiên trả lời.

-Chị không nhận. Mà sao em biết anh ta định tặng chị?_Gia Hân hơi bất ngờ hỏi.

-Thì sáng nay anh ấy đến nói là chở chị đi học nhưng mà chị đã đi rồi. Mà sao chị không nhận. Bộ hai người chưa làm hòa sao?_Gia Ân nghi ngờ hỏi.

-Làm hòa cái gì? Chị với anh ta từ nay kết thúc_Gia Hân bực mình nói, định bước lên phòng thì Gia Ân ngăn lại:

-Khoan đã...Sao lại lạ như vậy. Không lẽ anh ấy vẫn chưa giải thích gì với chị?_Gia Ân hỏi_Anh ấy có giải thích gì với chị không

-Giải thích cái gì? Em buông tay chị ra, chị đang rất mệt_Gia Hân không muốn quan tâm mệt mỏi lên tiếng.

-Thì mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Cô gái kia là chị họ của anh ấy. Hai người chỉ hẹn gặp nhau vì công việc. Lạ thật. Anh ấy sao lại không nói gì với chị nhỉ_Gia Ân vừa nói vừa suy tư mà không hề hay biết sắc mặt của ai đó đang dần thay đổi.

-Em nói cái gì? Là hiểu lầm thôi sao?_Gia Hân kinh ngạc hỏi lại

-Ukm_Gia Ân vừa gật đầu xong thì Gia Hân đã không suy nghĩ gì chạy ra ngoài.

-Chị định đi đâu? Khoan đã ..._Gia Ân còn chưa nói hết thì "Rầm!"_Gia Hân đã chạy đi chỉ còn nghe thấy tiếng đóng cửa.

-Bây giờ đang mưa mà. Ít ra chị ấy cũng phải mang dù chứ. Thật là..._Gia Ân ngán ngẩm lắc đầu rồi đi lên phòng.

Gia Hân vội bắt một chiếc taxi đến nhà Thiên Long. Vừa xuống xe Gia Hân đã gọi điện thoại cho Thiên Long:"Thiên Long anh mau ra đây đi. Em đang ở trước cổng nhà anh. Ra gặp em một chút có được không?"

Thiên Long mang ô ra ngoài, vừa mở cổng đã thềm chắn động khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé bị ướt hết.

-Gia Hân sao em... _ Còn chưa nói hết thì Gia Hân đã chạy ào tới ôm lấy Thiên Long, chiếc dù vì thế mà cũng rơi xuống đất.

-Thiên Long anh là đồ ngốc...Hức... Tại sao không sớm giải thích cho em biết chứ? ...Hức...Anh luôn biết cách xử lý mọi việc kia mà...Sao lại để em hiểu lầm anh? Sao lại biến em thành con nhỏ đáng ghét như vậy _Nhớ tới việc hiểu lầm hôm qua(ngồi cả buổi chửi rủa) và việc sáng nay hắt món quà anh tặng xuống đất cô vừa khóc vừa trách anh. Nhưng trong lòng lại không ngừng trách mình không tin tưởng anh, nghi ngờ bấy bả.

Thiên Long nhìn cô nhóc trong vòng tay của mình, cả người ướt đầm còn khóc lóc vì anh như vậy làm anh vừa đau lòng vừa vui mừng. Anh mong cô đến xin lỗi nhưng hoàn toàn không mong cô đến vào lúc này. Cái cô nhóc này đúng thật là ngốc ngếch mà. Bây giờ đang mưa vậy mà cũng đến xin lỗi cho được. Lúc nhận điện thoại của cô anh đã tưởng mình nghe nhầm ai ngờ đúng là cô đã tới lại còn không mang theo ô để người ướt như vậy nữa. Thiên Long cúi xuống, giọng nói ấm áp xen lẫn với tiếng mưa như rót vào tai cô từng chữ từng chữ một:"Tại sao anh lại ngu ngốc không biết giải thích với em ư? Anh mới là người phải đặt ra câu hỏi mới đúng. Em đã làm gì anh vậy hả? Em đã làm gì để anh phải ngu ngốc khi đứng trước em? Để anh trả lời thay nhé. Em đã cướp mất trái tim anh _Nói đến đây Thiên Long cầm tay Gia Hân đặt lên ngực mình nơi trái tim anh đang đập mạnh mẽ rồi nói tiếp:

-Em đã làm nó phải bối rối khi gặp em đến nỗi trở thành ngu ngốc. Anh đã nói là em phải giữ nó cẩn thận mà. Sao lại làm nó tổn thương như sáng nay. Còn đến gặp anh trong khi trời đang mưa như vậy. Em xem. Người em ướt hết rồi nè. Không may bị cảm thì anh biết phải làm sao? Em cứ luôn làm anh phải đau lòng như vậy... Thiên Long nhìn khuôn mặt đỏ bừng dưới mưa của Gia Hân làm anh cảm thấy vô cùng đáng yêu, nổi lên ham muốn lời dục cô _Phải phạt em mới được_Sau đó nhân lúc Gia Hân còn đang bối rối thì anh đã đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu. Vừa hôn cô Thiên Long đã cảm nhận rõ sự khác biệt vì làn môi cô quá mềm mại và ngọt ngào khiến không thể ngăn được mình, muốn hôn cô nhiều hơn nữa.

Gia Hân hơi thở ngày càng ấm và gấp gấp hơn vì anh. Cô cảm nhận rõ mùi vị ngọt ngào đang lan tỏa trong miệng. Là cảm giác gì đây? Tim cô đang đập nhanh quá. Nghe những lời anh nói cô cảm thấy rất hạnh phúc. Không hiểu sao cô lại không hề từ chối mà đón nhận nụ hôn đó của anh. Quả thật nó rất khác. Nó không có khó chịu khi cô đã từng hôn với Hoàng Huy mà là một cảm giác rất đặc biệt.(Chị này đang hôn còn 1k ss nữa nếu để ah Loq bjk dc là chị chết chắc đó)

Phải chăng đây chính là cảm giác khi ở bên người mà cô thật sự yêu? _Đó chính là câu hỏi hiện hữu trong đầu cô lúc này.

Dưới trời mưa, hai con người cùng chung một nhịp đập, đang trao đổi mật ngọt và hơi thở ấm áp cho nhau. Dường như ngay cả cơn mưa cũng không làm gián đoạn được sự gắn kết giữa họ.

Cảnh tượng sinh động đó đã thu hết vào tầm mắt của một bà lão đang ở bên cửa sổ. Bà khẽ nở một nụ cười hiền hậu:"Giới trẻ ngày nay thể hiện hơi khác người nhưng cũng rất đặc biệt. Trước khi về nước ta cũng có thể nhìn thấy một bức tranh tình yêu đẹp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Dây Chuyền Cặp

-Ất xì!... _Gia Hân trong bộ đồ ngủ của Thiên Long còn chum chán kín người mà vẫn run lên.

-Xem nào em bị cảm rồi à? _Thiên Long áp trán mình vào trán cô làm Gia Hân đỏ mặt tim đập thình thịch.

-Này sao lại làm vậy? _Gia Hân xấu hổ gắt lên.

-Thấy chưa bị bệnh là đầu óc cũng bệnh theo luôn _Thiên Long trêu một câu.

-ASSS. Anh mới là đầu óc bị bệnh đó tự nhiên dí sát mặt vào mặt em _Gia Hân cãi lại.

-Anh chỉ làm như em đã từng làm với anh thôi. Anh cũng không ngờ nó là một cách kiểm tra nhiệt độ cơ thể rất hiệu quả _Thiên Long lại thần nhiên ngồi xuống, lấy khăn lau khô tóc nói.

-Anh...Em... _Gia Hân còn đang lắp bắp không biết nói sao thì bà Thiên Long từ trên lầu đi xuống nói:

-Sao rồi? Bị cảm lạnh à

-Dạ...Không sao ạ _Gia Hân trả lời.

-Uống nước gừng ấm chưa? _Bà tới gần lấy tay sờ vào trán Gia Hân quan tâm hỏi. Thấy vậy Gia Hân mỉm cười gật đầu:"Dạ rồi ạ"

-Bà, sao có thể quan tâm mỗi cô ấy? Cháu cũng cảm rồi này_ Thiên Long như một đứa trẻ to xác lên tiếng ghanh tị. Gia Hân cũng cảm thấy buồn cười khi nhìn thấy biểu hiện đó của anh.

-Ôi xem kia. Cái thằng này. Tại ai mà Gia Hân nó mới bị cảm hả_ Bà anh không vui mắng.

-Là tại cô ấy. Cô ấy quyến rũ cháu trước_ Thiên Long cong môi nói.

-Cái gì?_ Gia Hân tròn mắt nhìn Thiên Long phản bác_ Là anh mới đúng. Lợi dụng lúc người ta đang lúng túng mà cưỡng hôn.

Gia Hân nói thẳng ra mà không hề hay biết nụ cười trên môi ai đó ngày càng rõ:

-Huh? Có thật là anh cưỡng hôn em? Em cũng phối hợp đấy thôi. Bằng chứng là vừa nãy em ôm lấy cổ anh còn để lại mấy vết cào này_ Nói rồi Thiên Long vạch cổ áo ra để lộ mấy vết cào đỏ đỏ làm Gia Hân ngượng đỏ mặt.

-Thôi được rồi cả hai đều vì hôn mà bị cảm_ Bà lên tiếng khuyên ngăn.

-Bà!_ Gia Hân giờ mới nhớ ra sự hiện diện của bà, xấu hổ không dám ngẩng mặt lên nói, thảm trách Thiên Long cố tình dụ cô nói ra.

-Mai bà về nước cháu ra sân bay tiễn bà có được không?_ Bà nhìn Gia Hân hỏi về mặt có chút buồn.

-Sao? Bà phải về sao?_ Gia Hân kinh ngạc hỏi lại

-Đúng vậy_ Thiên Long thay bà trả lời.

-Sao vậy bà? Cháu chỉ mới gặp bà có 2 lần thôi mà._ Gia Hân mặt buồn xo.

-Ta có chút việc nên phải về sớm_ Bà cũng không vui gì giải thích.

-Eh? Đồ chơi chị làm gì ở đây vậy?_ NaNa từ trên lầu đi xuống thấy Gia Hân thì chạy tới gần cô không vui hỏi_ Còn mặc cả đồ của anh hai nữa.

Gia Hân không nhắc tới thì không sao nhắc tới thì ngượng không nói được gì.

-Con nít không được hỏi nhiều_ Bà lên tiếng nhắc nhở.

-Giữ chứ?_ NaNa không vui liếc Gia Hân.

-Mai bà về cháu cũng về với bà đi_ Bà nhìn NaNa mong đợi.

-Không được đâu ạ. Cháu thích ở đây hơn_ NaNa từ chối ngay.

-Cái con bé này. Bà nói về thì về cùng đi. Ở đây có gì đâu._ Thiên Long không vui nhìn NaNa.

-Không thích. Ở đây vui hơn. Ở đây có đồ chơi mới còn có mấy đứa bạn rất thú vị em không về đâu_ NaNa không chịu về.

-Thôi cứ để nó ở đây cũng được_ Bà cũng không muốn ép buộc nói.

-Uà mà bà ơi quần gia đâu rồi ạ_ Gia Hân nhìn quanh hỏi, cô giờ mới nhận ra mấy ngày đến nhà Thiên Long đột nhiên không thấy ông ấy đâu hết.

-Đồ chơi chị không biết à? Quần gia Kim về Hàn Quốc báo cáo tình hình của anh hai cho ba tôi biết. Trong đó còn có chuyện anh hai thích chị. Vậy nên mấy ngày nay anh hai mới...um um_ NaNa còn chưa nói hết đã bị Thiên Long bịt miệng lại kéo lên lầu.

-A bỏ em ra sao không để em nói cho chị ta biết. Tại chị mà anh hai mới bị ..._ NaNa bực mình kéo tay Thiên Long ra định nói hết thì bị Thiên Long bịt miệng một lần nữa.

-Có chuyện gì sao bà?_ Gia Hân khó hiểu nhìn hai anh em đi lên phòng.

-Cháu đừng để ý. Đúng rồi ta có điều muốn nói với cháu._ Bà nhìn Gia Hân nói như chuẩn bị căn dặn người cháu trước khi đi xa.

-Dạ. Bà muốn nói gì thì cứ nói đi ạ_ Gia Hân gật đầu chăm chú nhìn bà.

-Cháu có yêu Thiên Long thật lòng?_ Bà nhìn Gia Hân hỏi.

-Dạ cháu yêu anh ấy thật lòng._ Gia Hân không ngần ngại trả lời ngay.

-Nếu vậy thì hãy hứa với ta cho dù cả hai có xảy ra chuyện gì thì cháu vẫn ở bên nó_ Bà nhìn Gia Hân mong chờ.

-Dạ cháu hứa... Nhưng bà nói vậy như là sắp xảy ra chuyện gì vậy. Có chuyện gì sao bà?_ Gia Hân có chút thắc mắc hỏi.

-Không có gì. Chỉ cần cháu giữ đúng lời hứa thì ta yên tâm rồi. Bà cầm lấy tay Gia Hân đầy yêu thương nói. Gia Hân nhận được hơi ấm từ bàn tay của bà thì cảm thấy vô cùng ấm áp không khác gì bà của cô vậy. Nên trong lòng cũng quên mất điều lo ngại.

-Ngày hai người làm gì như hai bà cháu thật vậy? _Thiên Long sau khi "giải quyết" con nhóc ồn ào kia, anh trở lại bắt gặp cảnh tượng đầy tình cảm của Gia Hân và bà anh thì không khỏi ngạc nhiên hỏi.

-Thì Gia Hân nó là cháu ta mà. _Bà anh mỉm cười hiền hậu, chợt nhớ ra chuyện gì đó bà quay sang nhìn Gia Hân. _À đúng rồi hai đứa ngồi đây đi. Bà có thứ này muốn đưa cho cả hai.

-Thứ gì vậy ạ? _Gia Hân và Thiên Long cùng tò mò lên tiếng rồi cùng nhìn nhau mỉm cười.

Một lát sau bà quay lại trên tay là một chiếc hộp gỗ được khóa cẩn thận nhưng hơi cũ kĩ. Bà từ từ tra chìa vào ổ khóa rồi mở nắp hộp, tay lấy ra hai sợi dây chuyền lấp lánh.

-Đây là... _Thiên Long kinh ngạc lên tiếng

-Đúng vậy. Nó là kỷ vật của bà và ông mà bà rất quý. _Bà mỉm cười trong mắt ngập tràn hạnh phúc.

-Nhìn bà cháu có thể đoán được ông và bà đã từng có một khoảng thời gian đẹp. _Gia Hân vui vẻ nhận ra.

-Quả thật là vậy. Bà và ông đã sống rất hạnh phúc. Hai sợi dây này là bằng chứng cho tình yêu của ông bà. Và giờ là lúc trao nó cho hai cháu. _Nói rồi bà cầm sợi dây chuyền có mặt hình ổ khóa lên đeo cho Thiên Long còn sợi còn lại là mặt hình chìa khóa đeo cho Gia Hân.

-Bà à...Cái này... _Gia Hân nhìn sợi dây chuyền bằng vàng lấp lánh trên cổ không khỏi kinh ngạc nhìn bà. Nó quá quý giá. Cô nhận như vậy có sao không? Gia Hân định tháo ra trả bà thì bị bà ngăn lại:

-Không được từ chối. Ta đã cho người khắc tên hai cháu ở sau mặt dây chuyền rồi.

Gia Hân lật mặt sau ra xem đúng như lời bà nói tên cô hiện lên rõ ràng. Bà nói tiếp:

-Khi ta trao nó cho cháu thì có nghĩa là ta chỉ chấp nhận cháu làm cháu dâu của ta. _Lời nói của bà từng chữ rõ ràng như một lời tuyên bố khiến Gia Hân vô cùng bất ngờ. Cô chưa từng chuẩn bị tinh thần cho việc này. Nó xảy ra quá sớm. Ngay cả Thiên Long cũng không tránh khỏi ngạc nhiên vì hai sợi dây này đối với bà vô cùng quý giá. Bà luôn coi trọng nó như bảo vật vậy mà lúc này lại trao nó cho cô và anh. Có nói chỉ có cô mới có thể làm vợ anh. Chứng tỏ bà có tình cảm đặc biệt với cô. Cô nhóc này sao lại lấy được tình cảm của bà anh như vậy? Thật là làm anh tò mò! Thiên Long môi nở một nụ cười, ôm Gia Hân vào lòng nói:

-Em nghe bà nói chưa? Phải giữ nó thật cẩn thận biết không?

-Uhm. _Gia Hân gật đầu cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Không biết theo lời bà nói là có bao nhiêu chuyện khó khăn sẽ xảy ra nhưng giờ phút này trước sự tin tưởng của bà thì cho dù cô có chết cũng sẽ giữ sợi dây chuyền này trên cổ. Gia Hân đã thấm thía với bản thân là vậy. Cô sẽ không bao giờ rời xa anh cũng như làm mất sợi dây chuyền này.

Dưới ánh đèn, hai sợi dây chuyền trên cổ Thiên Long và Gia Hân đang ánh lên ánh sáng lấp lánh như chứng minh cho tình yêu của hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Đưa Thuốc Bằng...miệng

Gia Hân thức dậy cảm thấy cơ thể nóng ran, đầu đau nhức và mệt mỏi, hai mắt nặng trĩu. Hôm qua về nhà cô cảm thấy cơ thể vẫn còn khỏe mà sao giờ lại khó chịu vậy nhỉ? Gia Hân cố ngồi dậy thì:

-Cạch! _Cánh cửa được mở, Thiên Long bước vào nhìn Gia Hân lo lắng:

-Em bị sốt rồi sao?

Gia Hân kinh ngạc nhìn Thiên Long:

-Sao anh lại ở đây?

Không trả lời câu hỏi của cô anh trực tiếp sờ tay vào trán phán đoán:

- Có vẻ nặng hơn rồi. Hôm qua về em có uống thuốc anh mua chưa?

-Em..._Gia Hân ấp úng_Em uống rồi.

Thật ra là cô chưa uống. Cô rất ghét cái vị đắng của nó.

Nhìn thấy biểu hiện của cô là Thiên Long biết ngay cô nói dối. Thật hết nói nổi với cô nhóc này. Ngay cả thuốc cũng không uống thì sao khỏi được.

-Cạch_Cánh cửa một lần nữa được mở ra, Gia Ân bước vào mang một tô cháo nóng, một li nước và thuốc.

-Chị hai em gọi anh Long đến để xem bệnh của chị. Anh Long giúp em cho chị hai ăn cháo với uống thuốc nha. Tối hôm qua chị ấy không chịu uống thuốc._Gia Ân đặt khay thức ăn xuống bàn rồi nhìn Thiên Long nói. Gia Hân cúi mặt xuống không dám nhìn anh. Bị lộ rồi.

Thiên Long nhìn Gia Ân gật đầu, Gia Ân mỉm cười nhìn cô chị gái :

-Ráng ăn với uống thuốc đầy đủ nha chị hai._Sau đó bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Thiên Long tiến tới bàn lấy tô cháo lên rồi ngồi xuống giường nhìn Gia Hân:

-Em định không ăn?

-Không có_Gia Hân giờ mới dám ngẩng mặt lên, lắc đầu nói

-Há miệng!_Dùng giọng ra lệnh.

Gia Hân ngoan ngoãn nghe theo há miệng ra để Thiên Long đút cháo vào miệng.

-A!_Gia Hân nhăn mặt khẽ kêu lên.

-Sao vậy?_Thiên Long nhíu mày nhìn Gia Hân

-Óng á. Anh ịnh iết em à?_Gia Hân dùng hơi thổi. Mặt mày cực khó chịu nhìn Thiên Long. Suýt nữa là bóng lưỡi cô rồi.

-Huh?Em nói gì anh không hiểu_Thiên Long vờ nghe không rõ hỏi lại.

-NÓNG QUÁ!ANH ĐỊNH GIẾT EM À._Gia Hân điên người hét lên nhìn Thiên Long_Sao? Nghe thấy rồi chứ? Nếu không nghe thấy chứng tỏ tai anh bị điếc cấp độ nặng!

Thiên Long bị cô nhóc này làm cho giật mình với tiếng hét "ngọt ngào", dùng một tay bịt lỗ tai lại, mặt nhăn lại đến khổ.

-Phạch!Phạch_Ngay cả đàn chim đang đậu ở ngoài cây cũng phải kinh động.

-Em hét xong chưa?_Thiên Long nhìn Gia Hân hỏi_Mới sáng sớm đã làm náo động cả chim.

-Xong rồi!_Gia Hân liếc Thiên Long một cái.

-Xong rồi thì ăn tiếp đi_Thiên Long lại múc một muỗng khác đưa lên miệng thổi rồi đưa về phía cô nhưng Gia Hân lại không há miệng ra khiến anh mất kiên nhẫn:

-Nè sao nữa?

-Nhiều quá em không ăn_Gia Hân nhìn muỗng cháo "đánh giá"

-Thật là..._Thiên Long đành chiều bạn gái, đổ bớt cháo xuống tô rồi đưa lên nhưng Gia Hân vẫn chưa chịu ăn.

-Gì nữa đây?_Thiên Long không vui hỏi.

-Ít quá..._Còn chưa lí sự xong thì Thiên Long đã uống cháo vào miệng rồi nuốt.

-Này anh làm gì vậy?_Gia Hân tròn tròn mắt nhìn hành động bất ngờ của Thiên Long.

-Thì em không ăn. Để anh ăn...phụ_Thiên Long thân nhiên nói rồi múc thêm một muỗng nữa lên ăn ngon lành.

-Nè anh thật quá đáng. Sao có thể tranh đồ ăn với người bệnh được chứ_Gia Hân bực mình, vươn tay tới định cướp lại tô cháo thì Thiên Long đã nhanh hơn đứng lên.

-Anh..._Gia Hân uất ức nhìn Thiên Long ăn gần hết tô cháo còn bụng mình thì đói meo đang kêu lên biểu tình.

-Nói anh yêu cho em ăn đi _Thiên Long cười ranh mãnh nói.

-Cái gì? _Gia Hân trừng mắt nhìn Thiên Long.

-Sao? Không nói thì thôi anh ân hết vậy _Thiên Long nói rồi đưa muỗng cháo vào miệng cố tình làm ra vẻ rất ngon cho Gia Hân thèm thuồng, nuốt nước bọt mấy cái liền.

-Đồ đáng ghét _Gia Hân lăm bằm trong miệng. Đúng là ép người quá đáng mà. Nhưng từ nghe ngượng đến vậy sao có thể bắt cô nói ra chứ.

-Em nói gì? _Thiên Long đã nghe thấy quay sang cau mày không vui.

-Không có gì. Chỉ cần nói là được ăn chứ gì? _Gia Hân không vui nhìn Thiên Long hỏi lại.

-Đương nhiên _Thiên Long nhếch môi cười.

-Được thôi _Gia Hân hít một hơi thật sâu thăm nhủ:"Cổ lên! Chỉ là một câu đơn giản mà nói được mà phải không? Phải hi sinh vì sự nghiệp ăn uống thôi" Rồi môi mấp máy:

-Anh...yêu cho em ăn đi _Khó khăn lắm mới nói thành lời vậy mà Thiên Long lại lên tiếng bắt bẻ:

-Ngập ngừng quá. Phải dứt khoát lên mới được

Gia Hân âm thầm nghĩ trong đầu là phải nhịn phải nhịn, cố gắng nói thật rõ và nhanh:

-Anh yêu cho ăn đi _Nói xong cũng là lúc mặt đỏ như trái cà chua.

-Tốt!Phải vậy chứ _Thiên Long mỉm cười tới gần đưa tô cháo lại cho Gia Hân.

Gia Hân giật lấy tô cháo từ tay Thiên Long rồi ăn không quên tặng anh mấy cái liếc sắc lẹm.

Ăn xong cháo Gia Hân đưa tô cho Thiên Long rồi kéo chăn định nằm xuống thì:

-Em làm gì vậy? _Thiên Long nhìn Gia Hân hỏi

-Thì ngủ chứ làm gì _Gia Hân trả lời

-Vẫn chưa xong mà _Thiên Long nói rồi cầm lấy li nước cùng mấy viên thuốc bước tới gần Gia Hân.

-Ê cái đó em không uống nha _Gia Hân vội dịch người ra một chút.

-Anh nói uống là uống _Thiên Long vẫn tiến tới gần Gia Hân ép cô vào giường không có đường lui.

-Cái thứ đó đáng lắm em không uống đâu _Gia Hân vội lắc đầu cự quây không chịu uống.

-Cái con nhóc bướng bỉnh này _Thiên Long bực mình dùng một tay còn lại của mình giữ chặt lấy hai tay của cô sau đó bỏ thuốc vào miệng mình rồi cúi xuống đưa thuốc vào miệng cô. Hết cách nên anh đành dùng cách này để ép cô uống thuốc.

Gia Hân ngượng đỏ mặt khi anh dùng lưỡi đẩy thuốc vào miệng cô. Nhưng sao thuốc nó không có vị đắng vậy nhỉ? Kì là thật! Gia Hân không hề thấy đắng mà ngược lại còn cảm nhận một chút ...ngọt.(Ôi chúa ơi! Vị giác có vấn đề nặng nề!)

Thiên Long thấy Gia Hân không còn phản kháng nữa thì mới buông lỏng cô ra, đưa li nước cho cô uống. Gia Hân cố uống nước rồi nuốt một hơi hết sạch. Lần đầu tiên cô uống thuốc một cách trơn tru và dễ dàng như vậy.

Thiên Long thôi trò cường chế của mình bước xuống giường rồi bỏ li nước lên bàn. Gia Hân cũng không dám nói gì, im lặng nằm xuống nhắm mắt ngủ để không còn cảm giác ngượng ngùng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Gia Hân Nghi Học

- Ukm...Sáng nay tao có gọi điện rồi , nó nói là nó bị bệnh chiều về đưa vở cho nó chép bài _Hương Mai trả lời , chợt nhận ra chiếc bàn học yêu quý của An Nhi hôm nay có nhiều “thay đổi” thì lên tiếng :

-Ồi trời ! Mày lại sắp phải trải qua những chuyện đã xảy ra với con Hân rồi ! An Nhi nhìn chiếc bàn học của mình toàn là vết bút xóa, dao lam, rác rưởi và những xác chết động vật đầy trong hộp bàn thì không khỏi tức giận :

- Thằng nào con nào đã bày ra những cái trò khốn kiếp này !? Nhưng không ai lên tiếng , chỉ nghe thấy tiếng cười khúc khích rất khẽ của vài đứa con gái . Không cần suy nghĩ nhiều An Nhi cũng biết là do lũ fan của Hoàng Huy làm , môi khẽ cong lên , thầm nghĩ :”Bọn ngu xuẩn này! Rồi tụi mày sẽ phải hối hận thôi . Tao không dễ bắt nạt như con Hân đâu” Hương Mai còn chưa kịp hiểu An Nhi nghĩ gì mà cười như vậy thì An Nhi đã tới chỗ của Hoàng Huy kéo bàn của anh ra . Bọn con gái trong lớp bắt đầu nhìn nhau khó hiểu . An Nhi đẩy bàn của mình lên chỗ của Hoàng Huy còn cô thì ngồi bàn của anh . (Chị Hân không có đi học nên chỉ ảnh hưởng tới anh Huy thôi . Chị này ranh ma lắm)

- Trời mày chơi ác vậy !_ Hương Mai buồn cười , trong lòng không ngừng phục An Nhi thông minh mà mãnh không như nhỏ Hân.

-Tao không phải là con Hân để cho tụi nó muốn làm gì là làm !_An Nhi nhếch môi cười khiến bọn con gái trong lớp tức run người Hoàng Huy vừa tới lớp nên không hề biết chuyện gì xảy ra chỉ thấy bàn của mình kinh khủng khiếp và con nhỏ ngồi sau bàn anh thù cứ cong môi cười . Cái biểu hiện đó cũng đủ chứng minh trò này do nhỏ bày ra . Không một chút tức giận bước ra khỏi lớp , một lát sau có người mang bàn mới vào cho Anh , còn bàn cũ thì được mang đi .

~~~~~

Tại nhà của Gia Hân :

- Sao còn chưa ngủ ? Em thấy khó chịu à ?_ Thiên Long quan tâm hỏi

- Không phải . Mà là em thấy có lỗi khi không tiễn bà về nước như đã hứa được _Gia Hân nằm trên giường trả lời .

- Đồ ngốc ! Anh đã gọi điện nói với bà rồi _Thiên Long môi nở một nụ cười nhìn cô nhóc ngốc nghếch bị bệnh mà vẫn nghĩ đến việc đưa bà đi . Chợt nhớ ra con gấu bông chưa đưa cho cô thì lên tiếng tiếp :

- Này em có thích con gấu bông hôm qua không !?

- Có !! _Gia Hân rất nhanh đã trả lời . Thật sự thì cô rất thích nó . Mềm mại dễ thương vô cùng khiến cô chỉ muốn ôm nó trong tay . Nhưng mà hôm qua lỡ từ chối anh rồi còn được nhận lại sao ? Vẫn đang thắc mắc trong đầu thì anh đã nhìn cô nói :

- Đó là lần đầu tiên anh tặng quà vậy mà... Tiếc thật con gấu đó bị em hất xuống bàn nên bẩn mất rồi ... _Mặt thì tỏ vẻ tiếc nuối nhưng thật ra thì đôi mắt màu cà phê đang lén quan sát biểu hiện tiếp theo của cô nhóc kia .

- Không sao ! Em có thể ôm nó được mà đưa nó lại cho em đi !!! _Gia Hân vội nói Cô thật không biết đó là lần đầu anh tặng quà cho ai đó . Nếu biết thì đã không cư xử quá đáng như vậy rồi . Trong lòng buồn bực vô cùng lại mong nhận lại được món quà quý giá đầu tiên mà anh tặng .

- Được rồi mai anh sẽ mang đến _Thiên Long nở một nụ cười hạnh phúc nhìn cô gái vui vẻ trên giường , miệng riu rít không ngừng . Có ai nhìn cô mà nói cô là người bệnh đâu chứ ? Lạc quan và linh hoạt thế cơ mà ^^

Chợt có tiếng động ở ngoài cửa vang lên ... Gia Hân quay đầu ra cửa nhìn xem là ai thì kinh ngạc mở to mắt . Là mẹ cô ! Anh còn đang ở trong phòng của cô như vậy . Bây giờ phải làm sao đây ? mẹ không nổi giận chứ ? Chắc cô chết mất thôi !!!

- Mẹ à , không phải hôm qua mẹ nói sáng nay có hẹn với mấy người bạn sao ? _ Gia Hân gượng cười

- Cái con bé này ! Con bị bệnh mà mẹ có thể đi chơi được sao !? Uống thuốc chưa ?_ Mẹ cô bước vào máng yêu một câu rồi nhìn cô lo lắng hỏi

- Châu cho cô ấy uống thuốc rồi ạ !_ Thiên Long tra lời thay (Anh Long mà cũng biết lễ phép à !! Ngạc nhiên dữ !!)

- Vậy à ? Phiền con quá rồi !! Thôi thì con cứ chăm sóc nó nhé , cô xuống nhà mang chút gì cho con ăn _ Mẹ cô quay sang nhìn Thiên Long trìu mến , nói nhẹ nhàng rồi định bước ra khỏi phòng “What? Chuyện gì đang xảy ra thế này !??? ” _ Gia Hân kinh ngạc thầm nghĩ khi thấy mọi thứ vừa diễn ra Thấy cô nhóc kia cứ ngo ngắc mà không biết nói câu gì thì Thiên Long bật cười :

- Em không cần phải lo lắng gì đâu . Mẹ chấp nhận chuyện chúng ta là người yêu rồi .

-Sao? ...Sao... có thể chứ ? _ Gia Hân lắp bắp hỏi

- Vì anh đã hứa với ba mẹ em là sẽ kèm em học để em lọt vào top 10 toàn trường _ Thiên Long thản nhiên trả lời (Thì ra đây là lí do khiến 2 phụ huynh khó tính kia đồng ý cho con gái yêu Long)

- Trời đất ! Anh đã hứa thật sao !!? Anh thừa biết là em không thể mà !! _ Gia Hân nổi cáu

- ~~~~~

An Nhi và Hương Mai sau khi học xong tiết thể dục thì quay về tủ đồ lấy đồng phục để thay.

- Những lời bàn tán bắt đầu nhiều hơn khi Hoàng Huy bước vào và chứng kiến .

Hoàng Huy nghe thất những lời bàn tán nói đồng phục của anh bị con nhỏ kia làm hỏng thì không khỏi nghi ngờ bước về phía phòng vệ sinh , nơi mọi người đang tụ tập lại xem . Vừa bước vào thì đã chấn động khi thấy bộ đồng phục của mình hết bị chà đạp lại còn bị đẫm trong ... bồn cầu . Cái con nhỏ đó sao tự nhiên lại chọc anh từ sáng đến giờ . Không lẽ bức vụ anh làm lộ chuyện con gái sao ? Anh không thể cứ tiếp tục nhẫn nhịn như vậy nữa phải hỏi cho ra lẽ mới được ! Nghĩ là làm , Hoàng Huy bước nhanh về phía An Nhi , mọi người bắt đầu tránh đường cho anh đi vào

An Nhi đang hăng say với trò trút giận của mình mà không hề hay biết có một chàng trai đang tiến đến , nắm chặt lấy tay lôi cô ra ngoài .

- A bỏ tay tôi ra !! _ An Nhi bị kéo bất ngờ thì hét lên bởi sức ở tay quá lớn khiến cổ tay cô đau vô cùng !

- Đi theo tôi ! _ Hoàng Huy vẫn tiếp tục kéo An Nhi ra ngoài khiến mọi người xung quanh lại bàn tán :

- Con nhỏ đó lần này chết chắc ! _ G1

- Tuy đi lệch với kế hoạch nhưng vẫn là thành công _ G2

- Haha ! Rồi nó sẽ phải chuyển trường sớm thôi ! _ G3

- Anh Huy ơi cần tụi em xử dùm không - 1 tốp hét lên pla...pla ...

Về phía An Nhi đang bị Hoàng Huy kéo đi :

- Buông tay tôi ra ! Đồ khốn !

- Đồ khốn !? _ Hoàng Huy nghe hai từ này thì lập tức buông tay An Nhi được thả tay ra thì vội xoa xoa cổ tay đau rát của mình . Anh ta đúng là ác nhân mà ! Siết chặt cổ tay mình làm đau muốn chết !

- Sao !? Tôi còn nói không đúng ! _ An Nhi thấy Hoàng Huy im lặng thì nhếch môi hỏi .

- Những từ như vậy mà cô cũng có thể nói được sao ? _ Hoàng Huy cảm thấy vô cùng tức giận . Hết đều cáng rồi đến đồ khốn . Những từ ngữ nói về anh phát ra từ miệng con nhỏ này sao lại khó nghe đến vậy ?

- Với loại người như anh thì cần gì phải tôn trọng ! _ An Nhi nói thẳng _ Làm như mình thanh cao lắm không bằng ! Hết lừa tình rồi đi cấu kết với bọn fan bắt nạt tôi . Nhỏ Hân cũng phải chịu khổ vì ba cái trò này của anh ! Vậy mà còn làm như người ta nói oan lắm ! (Chị hiểu lắm anh Huy ời T.T~)

- Tôi thấy bức rồi đó ! Rốt cuộc thì tôi đã làm gì !? Sao cô cứ xen vào cuộc sống của tôi vậy hả !? Từ khi cô xuất hiện mọi thứ bắt đầu đảo lộn hết lên ! _ Hoàng Huy bức mình ép An Nhi vào tường quát . Chưa bao giờ thấy anh tức giận như khi này . Anh luôn là người điềm tĩnh , nhưng trước mặt con nhỏ này mọi vỏ bọc điềm tĩnh của anh tan biến hết . Cái con nhỏ này lúc nào cũng làm anh tức giận được !

An Nhi bị Hoàng Huy dọa cho giật mình . Cảm thấy mình bị lép vế (bị ép vào tường mà anh thì lại cao hơn cô) thì vội đẩy anh ra , cố che giấu nhịp tim đang đập loạn của mình quát :

- Đồ khùng ! Là do anh bày trò trước ! Tôi không rảnh mà tự nhiên đi chọc anh làm gì ! Tôi cũng không thèm xen vào cái cuộc sống dơ bẩn của anh ! _ Nói rồi Nhi chạy đi

"ASSSSS cái tên khốn đó đúng là khùng mà ! Gì mà làm đảo lộn cuộc sống của anh ta chứ !? Ai thèm ! Mà sao tìm mình đập nhanh vậy ! Điên mất thôi ! " _ An Nhi vừa nghĩ vừa chạy đi , tông vào Hương Mai mà không biết

- An Nhi à mày sao vậy !!! _ Hương Mai lo lắng hỏi

- Kệ tao ! - An Nhi vẫn tiếp tục đứng dậy rồi chạy đi

- Lạ thật! _ Hương Mai cảm thấy khó hiểu vô cùng . Hoàng Huy đã nói gì với An Nhi mà để nó phải chạy đi như vậy !? . Không lẽ là xúc phạm ? Nghĩ vậy Hương Mai hùng hổ bước tới chỗ Hoàng Huy mắng :

-Nè sao anh dám mắng nhỏ Nhi hả? Tại anh mà bản học của nhỏ bị làm hư , đồng phục thì bị vấy bẩn . Tất cả là do anh để lộ chuyện nhỏ làm con gái ra để đám fan của anh ngông cuồng chọc phá nhỏ như đối với nhỏ Hân vậy đó. Hoàng Huy nghe Hương Mai nói thì mới hiểu ra vấn đề . Thì ra là vậy . Không phải tự nhiên con nhỏ đó chọc anh mà là nhỏ hiểu lầm chuyện này do anh mà ra. Anh lại không biết đi mắng nhỏ rồi . Hoàng Huy âm thầm thở dài. Lại phải đi xin lỗi. Cuộc sống của anh luôn bận rộn hơn từ khi nhỏ xuất hiện....Điều đó có nghĩa là gì đây?

Tg: Ri xin gửi lời cảm ơn đến bn Rink-Chan Baka zi đã giúp Ri đánh dấu chap này.

Hiện máy Ri đã khôi phục được phần mềm Unikey gõ Tiếng Việt nên Ri có thể

ra chap ms nhiều hơn rồi. Rất cảm ơn m.n đã ủng hộ truyện của Ri. ^^

Chương 128: Ngày Thi

Sau một tuần Thiên Long thường xuyên đến nhà giúp Gia Hân ôn thi thi cuối cùng kì thi giữa học kì cũng đã đến.

Trường Bright Star là một trường đạt chuẩn quốc gia nên với một kì thi quan trọng thì việc coi thi cũng vô cùng nghiêm ngặt. Mỗi lớp 2 giáo viên canh thi với 1 camera quan sát.(=.=) Coi thi thế này thì đồ ạ quay cop dc.)

Vào lúc 7h30 tất cả học sinh đều tập trung trước phòng thi để giáo viên xếp chỗ.

Đúng 7h45' chuông reo thi. Giáo viên phát đề, học sinh bắt đầu làm bài kiểm tra.

Thời gian trôi qua được hai phần ba thì Gia Hân đã hoàn thành bài làm của mình. Quay qua quay lại thấy ai cũng đang cầm cúi làm chưa có ai làm xong rồi (đề ra ngoài nói chuyện chơi) nên Gia Hân đành tiu ngưu vùi mặt xuống bàn. Chưa được 5' cô đã ngồi thẳng dậy vì nhớ ra mình đang thi.(! (Pó tay vs chị này!)

Đang chán nản thì Gia Hân chợt nảy ra một trò. Cô lấy bút chì ra vẽ trên...giấy thi. Sau một hồi vẽ vùi tùm lum ở một góc giấy thi thì cuối cùng cũng ngưng bút, ngắm nghía bức vẽ của mình thầm khen:"Wao mình đúng là có tài năng hội họa"(=.=) trò này mà cũn bày ra dc. Ng' xưa hs vẽ voi bày h hk bjk chị ấy vẽ j nh?)

Hương Mai ngồi trước định nhắc nhở cô gì đó thì bị cô giám thị trừng mắt nhìn như muốn nói : "Im lặng là vàng, la làng là ăn thước!"

Hương Mai đành quay người lên trên thầm thương xót cho con bạn sắp gặp xui xẻo.

Còn Gia Hân ở bàn sau vẫn không hề hay biết gì, nhìn bức vẽ miệng cười toe toét thì một giọng nói vang lên:

-Vẽ mèo à? Dễ thương nhì. Mà sao mèo lại có năm chân?

-Ủ ha đề lấy gôm ra tẩy mới được_ Gia Hân nghe thấy vậy thì mò tay vào bóp bút định lấy tẩy ra nhưng chợt nhận ra giọng nói này rất quen. Hình như cô đã nghe ở đâu đó. Ngược mặt lên nhìn xem là ai thì Gia Hân choáng. Vì trước mặt cô không ai khác là cô Hiền nổi tiếng với biệt danh: tên Hiền nhưng người không hiền

-A, cô oi em chán quá mới lấy bút ra vẽ chơi. Giờ em sẽ tẩy liền ạ._ Gia Hân vội giải thích, tay lấy gôm tẩy bức vẽ của mình

-Chán hả? Giờ thi vui chứ gì? Đi thi mà vẽ vùi thế hả? Ra ngoài ngay! _Cô Hiền nghiêm giọng quát. Ngay cả thầy giáo canh cùng phòng cũng phải lắc đầu nhìn Gia Hân. Mọi người trong lớp thì bắt đầu nhìn cô bặm miệng cười.

Gia Hân mặt cúi xuống không dám nhìn ai, chân bước nhanh ra ngoài trong lòng không ngừng lên tiếng:"Chỉ là vẽ mèo thôi mà. Có cần bắt mình ra ngoài đứng nắng như vậy không? Xấu hổ chết đi được"

Gia Hân không tình nguyện ra đứng ngoài đứng nắng còn bức mình trút giận vào cánh cửa lớp hậu quả là cô Hiền đi ra quát:"Em định phá hoại cơ sở vật chất nhà trường à. Cuối giờ dọn nhà VS cho tôi!"

Lần này cả lớp nghe ngóng xong cuối cùng cũng cười rầm rộ lên còn cô Ngọc thì sau khi kết thúc màn giáo huấn của mình thì vào lớp đập bàn mấy cái rồi nhắc nhở lớp trật tự.

Gia Hân vừa buồn vừa tủi, khóc không thành nước mắt, đứng ngoài trời nắng chang chang a nó thấy...ý lộn cho da nó cháy.

Còn bên trong lớp học:

-Reng...Reng_ Tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô Hiền nhú mày nhìn thầy giáo bên cạnh, thấy vậy thầy vội nói:

-Không phải điện thoại tôi

Lúc này cô Hiền bước nhanh tới bàn giáo viên, lấy điện thoại từ tron túi mình ra nghe:"Alo... Số 18? Được rồi"_Cúp máy cô Hiền nói:"Số 18 tự giác ra khỏi lớp đừng để tôi xuống chỗ ngồi"

Tiếng cô Hiền vừa dứt cả lớp bắt đầu nhìn về phía An Nhi bàn tán. An Nhi vẫn làm như chưa có chuyện gì xảy ra ngồi im tiếp tục làm bài.

-Tôi nói không nghe rõ? _Cô Hiền nhìn An Nhi nổi nóng.

-An Nhi đứng dậy nói gì đi _Hương Mai khẽ nhắc nhở.

An Nhi đứng dậy nhìn cô Hiền giọng nói kiên quyết: "Em không có dùng tài liệu"

Thấy biểu hiện của đó của An Nhi cô Hiền liền bước xuống chỗ của An Nhi, dùng tay xé một miếng giấy được dán ở dưới gầm bàn. Cả lớp đồng loạt ồ lên rồi thì những tiếng bàn tán bắt đầu nhiều hơn: "Nhỏ đó dám xem tài liệu à?... Chắc tại mới chuyển tới nên không biết trường mình coi thi nghiêm khác rồi... Nhìn mặt là biết gian rồi... Còn ngang bướng không chịu nghe lời cô... Lúc thi đấu với Thiên Long còn tưởng là học được lắm chứ ai ngờ cũng là nhờ "anh tài chệ liệu" cả... @\$%^&*&*..."

An Nhi có chút kinh ngạc khi thấy mảnh giấy ghi tài liệu được lấy ra từ dưới gầm bàn mình nhưng ngay sau đó không nói gì bước ra khỏi lớp trước những ánh nhìn không mấy thiện cảm của các bạn trong lớp đặc biệt là các bạn nữ.

Hương Mai nhìn An Nhi bước ra khỏi lớp mà trong lòng đầy khó hiểu. Tuy tiếp xúc với An Nhi không lâu nhưng cô cảm thấy An Nhi hoàn toàn là một người trung thực, không bao giờ có ý gian lận trong giờ thi như vậy. Nhưng thật sự mảnh giấy đó từ đâu mà ra? Có thật là không phải của An Nhi không thì cô vẫn chưa thể kết luận được. Nhưng hôm nay quả là một ngày thi không được suôn sẻ khi Gia Hân thi bị bắt ra ngoài đứng vì tội vẽ bậy vào giấy thi còn An Nhi thi bị đánh dấu bài vì xem tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Sự Tin Tưởng Không Lí Do

-Eh gì vậy? Mày cũng vẽ mèo vào giấy thi giống tao à? _Gia Hân ngạc nhiên hỏi khi nhìn thấy An Nhi mở cửa lớp bước ra đứng cạnh cô.(=.=’ chị tùm aj cũn như chị à?)

-Không tao bị bắt xem tài liệu _An Nhi vừa dứt lời thì Gia Hân kinh ngạc thốt lên: Cái gì? Sao lại có chuyện đó được?"

-Mày có tin tao không? _An Nhi nhìn Gia Hân hỏi.

-Đương nhiên, chơi với mày 2 năm trời không lẽ tao không biết tính mày _Gia Hân không hề suy nghĩ nói.

-Vậy thì được _An Nhi khẽ thở phào nhẹ nhõm, một biểu hiện hiếm thấy ở cô.

-Nhưng sao lại bị bắt? _Gia Hân vội hỏi.

-Tao không biết tự nhiên bà cô đó nói số 18 ra khỏi lớp ngay, tao không chịu bả xuống bàn tao xé ra một mảnh giấy tài liệu _An Nhi vẽ mặt bình thản kể lại.

-Trời, vậy là mày bị đánh dấu bài là cái chắc rồi _Gia Hân mặt buồn thay cho An Nhi nói.

-Có sao đâu. _An Nhi nhìn biểu hiện của Gia Hân thì buồn cười nói _Tao bị chứ đâu phải mày.

-Trời mày bị đánh dấu bài mà sao mặt mày tỉnh queo vậy. Tao không bị trừ điểm mà còn sợ bị gọi phụ huynh đây nè _Gia Hân ngạc nhiên khi thấy An Nhi bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Thôi kệ miễn mày tin tao là được. _An Nhi mỉm cười.

-Cái con nhỏ này đúng là không bình thường mà _Gia Hân mắng An Nhi một câu. Rõ ràng biết là sẽ gặp rắc rối vậy mà vẫn có thể tươi cười đến vậy. An Nhi đúng là đang cố che giấu với cô đây mà.

Cuối buổi:

-Gia Hân với Hương Mai tụi này cứ về trước đi nha _An Nhi xách ba lô lên nói.

-Tao phải dọn nhà VS chưa về được Mai mày cứ về trước đi tí tao về với con Nhi luôn _Gia Hân đáp rồi bỏ bốp bút vào cặp.

-Thôi tao cùng dọn với con Hân chứ không chịu về một mình đâu. _Hương Mai lắc đầu nói.

-Vậy lát sau gặp nhau ở cổng _An Nhi nói rồi xoay người bước ra khỏi lớp.

Gia Hân và Hương Mai cùng nhìn theo đầy lo lắng. Trong đầu cả hai cùng có một suy nghĩ: "Liệu nó có chịu được? Dù sao nó cũng chỉ là một đứa con gái"(Chời chị ấy là kon gái nhưq tĩh nết là của kon trai đó ạ)

An Nhi bước gần tới phòng giám thị vừa kịp nghe đoạn đối thoại của cô Hiền và một ai đó rất quen thuộc:

-Bằng chứng rõ ràng như vậy mà em còn muốn bao che cho bạn? Vì thấy em là một học sinh gương mẫu trong trường nên cô sẽ bỏ qua việc này. Giờ 72 thì về nhà đi _Tiếng cô Hiền vang lên rất rõ.

-Em xin lỗi nhưng em sẽ tìm ra bằng chứng thật sự chứng minh An Nhi không xem tài liệu. Chào cô em về _Hoàng Huy dứt lời thì xoay người bước đi.

-Cái thằng này..._Cô Hiền có chút khó chịu nhìn theo.

-Cạch _Cánh cửa được mở ra, Hoàng Huy có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy người con gái ngoài cửa nhưng rồi lại bước đi tiếp.

-Tại sao? _An Nhi cất tiếng.

Hoàng Huy dừng bước.

-Tại sao lại tin tôi _An Nhi nhắc lại câu hỏi của mình.

-Chỉ là cảm nhận. _Hoàng Huy nói ngắn gọn

-Tôi không cần anh thương hại _An Nhi nói tiếp.

-Không phải là thương hại. Chỉ là tôi không muốn lớp mang tiếng xấu _Hoàng Huy đưa ra một lý do.

An Nhi dù không nhìn thấy được khuôn mặt của Hoàng Huy nhưng vẫn biết là anh đang nói dối. Rốt cuộc thì tại sao? Sao anh lại muốn giúp cô? Chẳng phải từ trước đến giờ cô đều gây phiền phức cho anh sao?

An Nhi cũng không muốn cứ đứng ngoài thế này mãi đưa tay lên mở cửa.

-Xin lỗi lần trước trách lầm cô. Nhưng tôi không hề muốn cô bị fan tôi làm hại _Trước khi bước vào An Nhi nghe được câu nói phát ra từ miệng Hoàng Huy khiến cô sững người tại chỗ. Lần đó là hiểu lầm sao? Sao gặp nhau lâu vậy giờ mới nói? Và nếu vậy người xin lỗi phải là cô mới đúng chứ. An Nhi âm thầm hít một hơi dài. Anh ta thật sự không xấu như cô nghĩ sao? Thật sự lần này cô đã sai sao? Thật là nhưc đầu!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Khóc

-Hôm qua tao có kể cho Thiên Long nghe về chuyện của con Nhi. Anh ấy nói để bắt được thủ phạm dán tài liệu vào bàn con Nhi thì chỉ cần xem lại camera lúc đang xếp chỗ ngồi. Vì xếp theo ý của thầy cô nên kẻ muốn hại con Nhi chỉ có thể dán trước vào lúc đang sắp chỗ _Gia Hân vừa đi vừa nói chuyện cùng với An Nhi và Hương Mai.

-Uhm. Đúng là như vậy nhưng thầy cô có ỉnh xem lại _Hương Mai cho rằng cách này hơi khó.

-Chắc được mà _Gia Hân nở một nụ cười nhìn Hương Mai, mặc dù trong lòng cũng đang lo lắng.

-Uhm... _Hương Mai cũng đành nghĩ theo chiều hướng tích cực. Chợt cô nhận ra An Nhi xoay người lại thì ngạc nhiên hỏi:

-Mày đi đâu vậy?

-Tao đi rửa mặt _An Nhi đáp gọn rồi đi ra khỏi lớp

-Nhìn nó từ nãy tới giờ có vẻ như vẫn còn buồn ngủ _Hương Mai nhìn theo nói.

-Uhm. Chắc tại tối qua thức khuya nghe ba mẹ giáo huấn một trận đó mà _Gia Hân đoán

-Trời! Ba mẹ con Nhi dữ vậy sao? _Hương Mai kinh ngạc thốt lên.

-Chứ sao? Ba mẹ nó khó tính lắm huống gì lần này bị đánh dấu bài. Không chửi mới lạ _Gia Hân tỏ ra hiểu rất rõ về ba mẹ An Nhi.

-Tội nghiệp nó quá! Không biết đứa nào chơi xấu ghê _Hương Mai cảm thán.

An Nhi bước tới cửa phòng VS nữ vô tình nghe thấy đoạn đối thoại của hai đứa con gái bên trong:

-Lần này con nhỏ đó mà không chuyển trường tao sẽ làm cho nó bị đuổi học luôn_Cô gái đứng trước gương nói với cô bạn bên cạnh rồi lấy son môi từ cặp ra son.

-Như Quỳnh bộ mày ghét nó lắm hay sao mà mày hại nó nhiều quá vậy. Vụ cái tài liệu là đã quá lắm rồi đó_Cô bạn bên cạnh tỏ ra không vui khi thấy khuôn mặt nham hiểm của Như Quỳnh trong gương.

-Gi mà quá đáng? Đường đường là tiểu thư nhà họ Nguyễn mà tao lại bị nó xúc phạm trước bao nhiêu người ở căn tin. Mày nghĩ coi có tức không?_Như Quỳnh nhìn sang cô bạn gắt lên.

-Ừ ừ thì đúng là nhỏ đó có hơi nặng lời với mày nhưng mà mày hại nó nhiều như vậy..._Cô bạn kia còn chưa nói hết thì bị Như Quỳnh ngắt lời:

-Nhưng gì mà nhưng. Là do nó không biết điều mà đụng phải tao nên phải gánh hậu quả thôi_Như Quỳnh liếc mắt một cái rồi lại làm như chưa có chuyện gì, tiếp tục sẫm son trước gương và make up.

Cô bạn kia ngán ngẩm không muốn nói thêm gì chột quay ra phía sau nhìn thấy người con gái đứng trước cửa liền đứng hình tại chỗ.

Chưa kịp phản ứng gì thì:

-Ra ngoài một chút_An Nhi cất giọng rồi lời Như Quỳnh ra ngoài làm rơi thỏi son xuống sàn tạo thành những vết đỏ lấm lem cùng tiếng hét của Như Quỳnh:"A, thả tao ra!"

Hoàng Huy cùng Hoàng Anh tới trường vừa kịp lúc nghe được những lời bàn tán không hay:

-Ê mày biết gì chưa? Vừa nãy con Thúy nó kể tao nghe con Quỳnh sắp bị con An Nhi đánh trước nhà vệ sinh nữ á_G1

-Tao biết rồi. mới vô trường mà con nhỏ đó gây tiếng xấu không kém gì con Hân_G2

-Hay là đi xem đi_G3

-Thôi mày đi đi. Tao đâu có khủng. Mới vừa rồi tao còn thấy ông thầy quản sinh lớn vồn quanh đây nè. Sắp vô thi rồi nếu để ông bắt được là chết luôn đó_G4.....(Tg:HS nghiêm túc là đây! K bao h k koj quánh nhau trong phạm vi thầy quản sinh đang "hoạt động")

-Lại là chuyện gì nữa đây?_Hoàng Anh khó hiểu quay sang nhìn anh trai nhưng Hoàng Huy đã biến mất từ lúc nào để anh đứng đó ngơ ngác:"Cái trường này đúng là không bình thường một chút nào. Chỉ có mình là vẫn...bất thường"(Tg:Oh trời, phát ngôn gây shock)

Trước nhà VS nữ:

-Chuyện dán tài liệu vào bàn tao là mày làm?_An Nhi buông tay mình ta nhìn Như Quỳnh hỏi.

-Ừ là tao làm đó, thì sao?_Như Quỳnh bình thản thừa nhận.

-Mày hết chuyện để làm rồi hả?_An Nhi bực mình túm lấy cổ áo của Như Quỳnh.

-Là tại mày bày ra những trò không thể tha thứ được: hết gây sự chú ý bằng cách thách đấu với coldboy Thiên Long rồi lại bày trò chọc phá hotboy Hoàng Huy. À đúng rồi mày còn giả trai để được ngủ chung phòng với Hoàng Huy lúc đi Hàn Quốc. Rồi mày còn gây sự với Hoàng Huy lúc ở căn tin, trong tiết học và tội lớn nhất là mày đã xúc phạm tao. Tao cũng không ngại nói ày biết vụ đồng phục và bàn học mày bị hư cũng là do tao bày ra. Nhưng cũng đều do mày quá đáng trước_Như Quỳnh nói ra hết những bức tức trong lòng của mình bấy lâu nay. Khi thấy bàn tay của An Nhi đang dần nói lỏng thì Như Quỳnh khiêu khích tiếp:

-Không phải mày định đánh tao sao. Sao không đánh đi? Thấy tao nói đúng rồi chứ gì. Tao biết từ lúc anh mày chết mày mới trở nên ngông cuồng như vậy. Cũng phải thôi một đứa thiếu thốn tình cảm như mày thì sao có thể sống như người bình thường được. Tao nghĩ anh mày chắc đang xấu hổ lắm vì có một đứa em như mày.

-Bốp!_Sức chịu đựng không còn nữa, một cái tát từ tay An Nhi rơi thẳng xuống má Như Quỳnh cùng với giọng hét run run:

-Đủ rồi...Câm miệng đi!

-Cái con khốn này mày dám tát tao hả_Như Quỳnh điên người lên túm lấy tóc An Nhi giật mạnh. (Ui chị này sung zữ, maj mốt đi quảng bá môn "vô" đánh ghen được á)

An Nhi bị đau liền đẩy mạnh người Như Quỳnh ra. Như Quỳnh cả người bị va vào tường đau đớn định đứng dậy đánh trả thì một giọng nam vang lên:

-Dừng lại. Sao cô có thể đi bắt nạt bạn cùng lớp như vậy_Hoàng Huy bước tới đỡ lấy Như Quỳnh dậy.

Thấy vậy Như Quỳnh vô hoảng sợ nấp sau lưng Hoàng Huy còn lên tiếng khóc lóc:

-Tôi đâu có làm gì cậu. Sao cậu lại đánh tôi_Diễn hay hơn nữa với hành động ôm lấy đầu mình nhìn về phía An Nhi đầy sợ sệt.

An Nhi sững người tại chỗ. Đây là tình thế gì đây? Mới vừa rồi cô còn là nạn nhân mà dưới tài diễn xuất của Như Quỳnh cô lại trở thành kẻ đi bắt nạt bạn cùng lớp. Còn Hoàng Huy, anh ta chưa biết gì sao có thể vội kết tội cô và bênh vực con nhỏ kia như vậy.

-Đi đi trước khi tôi gọi thầy quản sinh_Hoàng Huy lạnh lùng nhìn An Nhi cất lời.

An Nhi đột nhiên cảm thấy lồng ngực mình đau nhói trước biểu hiện đó của Hoàng Huy. Cô cảm thấy rất khó chịu, giống như có thứ gì đó sắp trào ra ở mắt, không giải thích mà vội xoay người lại, cố chạy đi thật nhanh trước khi anh kịp nhìn thấy. An Nhi thầm nghĩ:"Còn nói là sẽ giúp mình tìm thù phạm. Đều là giả dối! Mình không cần. Nhưng sao mình lại khóc vì lí do vớ vẩn này. Mình đã hứa với anh hai là sẽ không được khóc nữa, phải luôn mạnh mẽ mà...Mình thật là vô dụng!"_An Nhi dùng tay quệt đi những dòng nước mắt trên mặt rồi bước vào lớp trong bao ánh nhìn tò mò của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Mất Tích

-Sắp tới giờ thi rồi mà sao con Nhi còn chưa vào vậy?_Gia Hân về mặt lo lắng quay sang Hương Mai.

-Đề tao đi xem_Hương Mai rời bàn định đi tìm An Nhi thì bị người mới bước vào lớp làm cho chần động.

-An Nhi mà khóc hả?_Hương Mai kinh ngạc quay lại nhìn An Nhi đang bước về chỗ, mặt cúi gằm xuống, nhưng có thể thấy hai mắt cô bạn đỏ hoe.

-Sao vậy? Ai bắt nạt mày?_Gia Hân cũng hốt hoảng quay xuống hỏi.

-Không có gì_An Nhi lắc đầu, tay chuẩn bị bút, giấy nháp coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Cả lớp nhìn bắt đầu nhìn An Nhi xì xào bàn tán. thì ra vẻ khó hiểu còn nữ thì liếc mắt khinh bỉ về phía An Nhi. Đột nhiên:

-Reng!!!Reng!!!Reng!!!_Tiếng chuông báo hiệu vào giờ thi. Lúc này mọi người mới về chỗ ngồi của mình.Gia Hân chuyển ánh mắt sang Hương Mai nhưng cũng chỉ nhận được một cái lắc đầu. Mang tâm trạng bồn chồn, khó hiểu Gia Hân đành quay lên. Cô chỉ có thể theo ý Hương Mai tạm gác chuyện này qua một bên. Ra về nhất định cô sẽ hỏi rõ xem ai có thể làm An Nhi tới mức này. Nhỏ vốn rất mạnh mẽ. Hai năm chơi chung cô chưa một lần thấy An Nhi khóc. Là ai quá đáng như vậy?

Như Quỳnh nghe thấy tiếng chuông nhưng không hề khẩn trương mà trong lòng vui sướng quay sang nhìn Hoàng Huy:

-Cảm ơn lớp phó nha. Không có cậu chắc tớ không sống nổi.

Hoàng Huy trong lòng không khỏi khinh bỉ cô gái kẻ bên, mới vừa rồi còn túm tóc An Nhi mà giờ còn làm như chưa có chuyện gì. Anh quay sang hỏi thẳng:

-Cô dán tài liệu vào bàn An Nhi?

Như Quỳnh trong nháy mắt kinh ngạc, mặt biến sắc nhưng trong lòng thầm trấn an bản thân, nhìn Hoàng Huy về vô tội:

-Tớ làm sao dám? Cậu nghi lầm người rồi.

-Cô còn chối? Nhân lúc sắp chỗ ngồi mọi người lộn xộn cô, dán tài liệu vào bàn An Nhi. Nếu không phải tôi xem lại đoạn ghi hình từ camera thì cô còn làm đến chuyện gì?_Hoàng Huy lời nói sắc bén cứ như vậy mà vạch trần Như Quỳnh khiến cô tròn tròn mắt, không nói được lời gì.

-Cô tốt nhất nên tự mình nhận lỗi, đừng để tôi tố cáo_Nói xong Hoàng Huy xoay người định rời đi thì Như Quỳnh lại nức nở lên tiếng:

-Vậy sao vừa rồi cậu còn lên tiếng giúp tôi? Không phải cậu cũng ghét con nhỏ đó sao?

Hoàng Huy dừng bước, chợt cảm thấy vô cùng chán ghét, mở miệng:

-Ngăn cản hành vi bạo lực là việc mà một học sinh như tôi nên làm chứ không phải dựa vào việc ghét hay không ghét ai.

Sau đó không thèm quay lại nhìn, bước thẳng về phía trước để lại người đằng sau tức đến run người.

Reng!!!Reng!!!Reng!!!_Chuông báo hết giờ, mọi người nhanh chóng dừng bút, nộp bài lên giáo viên. Gia Hân nhanh tay cất đồ nhưng lại chậm hơn An Nhi, lúc quay sang chỉ còn cái bàn trống trơn.

-Kệ nó đi.Tao nghĩ nó muốn một mình. Đợi nó khôi phục rồi hỏi cũng không muộn._Hương Mai vỗ vai Gia Hân nói. Gia Hân gật đầu, mặt buồn xo, đành theo Hương Mai ra về.

Hoàng Anh đứng trước gương chỉnh sửa lại bộ quần áo mới thay, trên miệng nở một nụ cười hài lòng, chợt nhìn thấy người con trai đầu tóc ướt nhẹp, mở cửa phòng tắm đi ra, trên người còn quần khăn tắm của anh thì không khỏi khó chịu lên tiếng:

-Anh sao lại qua đây tắm, còn dùng khăn đó?

-Hết cách! Vòi sen bên phòng anh bị hư, anh lại quên mang khăn_Hoàng Huy nhún vai về vô tội

-..._Hoàng Anh còn không biết nói gì thì nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, anh cầm lên nghe, vẻ mặt khó chịu biến mất thay vào đó là nụ cười như trẻ con:

-Alo. Em đến chỗ hẹn rồi hả?..._Mặt lại biến sắc_Sao không đi được?... Sao? An Nhi mất tích? Sao lại...”_Còn chưa nói xong thì người bên cạnh đã giật điện thoại:

-Sao An Nhi lại mất tích?_Hoàng Huy giọng nói không giấu được sự lo lắng.

-Em chỉ nghe Gia Hân gọi điện nói An Nhi giờ vẫn chưa về nhà. Gọi điện thì không bắt máy. Kiểm mấy chỗ cũng không thấy. Ủa mà sao giọng anh lạ vậy?

-Tôi là Hoàng Huy. Mau nhắn cho tôi số mẹ của An Nhi. Tôi nghĩ cô ấy sẽ đến một nơi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: An Ủi

Tại một nghĩa trang cách biệt với thành phố, bóng đêm bao trùm lấy một cô gái khiến cô càng trở nên nhỏ bé và cô đơn hơn. Cô gái vẫn còn mang trên mình bộ đồng phục học sinh, tay vô thức đưa lên tấm bia lạnh lẽo, ánh mắt đầy nhớ nhung xen lẫn với đau khổ.

-Anh à...Em xin lỗi...Em đã không giữ được lời hứa với anh..._Chưa nói hết lời thì giọng đã nghẹn lại, nước mắt rơi xuống, đôi vai khẽ run rẩy, thân thể nhỏ bé cuối cùng cũng không chịu được, gục xuống ngôi mộ khóc:

-Em cũng không hiểu...bản thân sao lại như vậy...hức...trước cảnh anh ta đối xử tốt với người khác...và quay lưng lại với em...em cảm thấy rất đau khổ...Hức...Nơi này đau lắm anh ơi_An Nhi tự mình đập vào ngực trái khóc đến nghẹn lại. Lúc này vô vọng mạnh mẽ của cô đã hoàn toàn biến mất. Chỉ còn lại hình ảnh một cô em gái yếu đuối rất cần sự bao bọc.

An Nhi ngẩng mặt lên nhìn bức hình người con trai nở nụ cười trên bia đá vì nước mắt mà trở nên mờ nhạt, khó khăn nói:"Em nhớ anh...Anh hai...Em muốn được anh xoa đầu an ủi như lúc nhỏ..."

-Đừng khóc_Một giọng nói vỗ về ảm áp khiến An Nhi sửng người. Cô quay lại nhìn lên, mặc dù trong đêm tối cô có thể nhìn thấy rõ được khuôn mặt anh tuấn của anh. Sao có thể? Cô khóc đến hoa mắt rồi sao? Sao có thể thấy ảo ảnh như thế này? Mà ảo ảnh cô thấy sao lại chân thực đến vậy?An Nhi không kìm được đứng dậy, đưa tay lên sờ vào gò má anh. Cảm nhận được sự mịn màng ảm áp của da mặt anh khiến cô rút vội tay về. Tim đập thình thịch. Không phải là ảo ảnh!

-Sao vậy?_Hoàng Huy nhìn người con gái trước mặt vẻ khó hiểu. Mới vừa rồi đột nhiên sờ mặt rồi lại rút tay về. Hành động này là gì đây? Anh vừa nghe tin cô mất tích không hiểu sao trong lòng lại nghĩ tới lúc sáng nắng lời với cô. Rõ ràng là Như Quỳnh sai trước nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy bênh vực cô là một chuyện rất khó. Chỉ là không ngờ khiến cô buồn bức đến nỗi không về nhà. Trong lòng anh tự đổ lỗi cho mình. Lại nhớ tới lúc sáng Như Quỳnh có nhắc tới anh cô. Anh có dư cảm là cô sẽ đến nơi này vì vậy xin số điện thoại mẹ cô để hỏi địa chỉ. Cũng không nói cho mọi người biết một mình anh đi tìm cô cũng với lý do lỗi của anh một mình anh sửa. Nhưng đến nơi, khi nhìn thấy thân thể nhỏ bé một mình khóc đến quặn lòng thì anh cảm thấy lại có chút đau lòng. Cũng không biết mình đã mở miệng an ủi từ khi nào, lại thấy giọng mình ảm áp hơn bình thường. Anh vội tự giải thích với mình rằng là do anh cảm thấy có lỗi với cô mà thôi.

An Nhi nhận thức được chính xác là Hoàng Huy thì vội quay mặt sang chỗ khác nói:

-Sao anh biết tôi ở đây?

-Là tôi nghe được cô và Như Quỳnh nói chuyện. Nghe Hương Mai nói cô mất tích tôi đoán cô ở đây. Hoàng Huy bình tĩnh giải thích, không hề giấu giếm gì khiến An Nhi trầm chấn động. Là anh đã nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và Như Quỳnh? Anh biết được Như Quỳnh ra tay trước? Vậy sao còn bênh cô ta? Thì ra anh ghét cô đến vậy. An Nhi trên môi nở một nụ cười tự giễu. Đều là cô ngộ nhận, nghĩ anh ta tốt với cô. Thật ngớ ngẩn.

Thấy An Nhi không nói gì Hoàng Huy lại nói thêm:

-Mẹ cô đang rất lo lắng, cô nên về nhà thôi.

-Tự tôi về được không cần anh quan tâm. An Nhi nói rồi đứng dậy xách balo lên rồi đi. Không thèm nhìn anh lấy một cái. Hoàng Huy định nói: "Để tôi đưa cô về". Nhưng lời nói chưa phát ra, tiếng chuông điện thoại đã vang lên. Hoàng Huy nhú mồm nhìn màn hình điện thoại sau đó bắt máy:

-Alo. Bác gái... Cháu đã tìm được An Nhi... Dạ được...

Hoàng Huy nhanh chân đuổi theo An Nhi, dùng thân thể cao lớn chắn phía trước cô. An Nhi dừng bước, mồm không tự giác chau lại. Hoàng Huy đưa điện thoại về phía cô:

-Bác gái muốn nói chuyện với cô.

An Nhi cũng biết mình đã làm mẹ lo lắng nên nhận điện thoại từ anh, áp lên tai mình:

-Alo.Mẹ,con... xin lỗi.

-An Nhi, con không cần xin lỗi. Vừa này cô giáo đã gọi điện nói mẹ con bị vu oan. Có bạn đã tự nhận lỗi. Không có gì nữa rồi, về nhà thôi con gái...
_Một giọng nghẹn ngào và khàn khàn truyền tới khiến An Nhi không khỏi cảm thấy có lỗi. Cô đoán mẹ đã khóc rất nhiều. Nhưng vừa rồi mẹ nói cô giáo gọi cho mẹ nói có người tự nhận lỗi? Sao có thể được? Như Quỳnh sao có thể tự giác làm chuyện này? Chắc chắn là có ai tác động. Nhưng Mà là ai mới được? An Nhi chợt sững người, ánh mắt không tự chủ chuyển đến Hoàng Huy. Là anh sao?

-An Nhi con sao vậy? _Có vẻ cô suy nghĩ rối loạn nên không biết mình vẫn chưa nói tiếp với mẹ. An Nhi nhanh miệng đáp:

-Không có gì ạ. Mẹ à con về liền đây. Mẹ yên tâm nhé. _Sau đó cúp máy đưa cho Hoàng Huy. An Nhi hít một hơi rồi lấy can đảm hỏi:

-Là anh giúp tôi?

Hoàng Huy không trả lời, mắt nhìn An Nhi vô cùng yên ắng như ngầm đồng ý. Sau đó trực tiếp kéo tay An Nhi rời khỏi nghĩa trang. An Nhi có chút kinh ngạc nhưng sau đó mắt lại hiện lên một tia vui vẻ, để mặc anh kéo mình đi. Dưới bóng đêm, một người con trai cao lớn nắm tay một người con gái đi về chiếc Toyota đã đậu sẵn, rất nhanh chiếc xe kia khởi động rồi phóng đi để lại đằng sau một vẻ tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khóc, Hãy Mạnh Mẽ Lên Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.